

MIREILLE CALMEL

SLUJITORII REȚELUI

— —
Volumul I al seriei FEMEIA PIRAT

MIREILLE CALMEL

SLUJITORII REGELUI

Primul volum din seria FEMEIA PIRAT

www.virtual-project.eu

Traducere din limba franceză ALINA BEIU-DEȘLIU

MIREILLE CALMEL *Les valets du roi* 2005

— Ce sunt eu, mamă?

— Ești un înger, răspunse Cecily, legând cu atenție șireturile pantofilor lustruiți ai lui Mary.

În ziua aceea, 8 aprilie 1686, fetița de șapte ani primi această afirmație cu o expresie neîncrezătoare. Stătea în fața oglinzii mari, cu cadru, având ici-colo pete de rugină și rosături, și-și examina ținuta din toate unghiurile, rotindu-și cu mișcări suple șoldurile fine, dar nu reușea să se placă.

Oglinda îi dezvăluia imaginea unei făpturi care ar fi putut fi la fel de bine băiat sau fată. Părul roșcat și ondulat îi fusese tuns atât de prost, încât unele șuvițe îi atârnavă pe ceafă sau se înălțau ca niște țepi pe creștet, în timp ce altele îi cădeau pe nas, fluturându-i peste obrajii supti, presărați cu pistrui. Buzele păstrau încă rotunjimea copilăriei, iar privirea întunecată accentua și mai mult frăgezimea lor.

În rochițele uzate croite de mama ei din propriile haine mai vechi, Mary reușise din când în când să se considere dragălașă. Dar sub îmbrăcămintea aceasta, pe care, de câteva luni, mama ei o obliga s-o poarte, dragălășenia dispăruse aproape cu desăvârșire.

— Dar sunt fată sau băiat? insistă fetița.

Cecily izbucni într-un râs voios.

— Îngerii n-au sex, iubito! Tu, Mary, ești o fetiță îmbrăcată ca un băiat. Însă nimeni nu trebuie să afle secretul acesta. Doar n-ai vrea ca mămica ta, biata de ea, să fie din nou alungată dintre oamenii de vază la care mergem!

— Nu, mamă, îi răspunse cu dragoste copila.

Cecily își luase aerul acela îngeresc care-i făcea pe cei care se împotriveau fanteziilor ei să se simtă vinovați și să-i ia partea. Era încă tânără și se vedea că fusese frumoasă. Dacă pe chipul ei n-ar fi revenit o expresie de melancolie care-i adâncea riduri timpurii pe obrazul alb ca laptele, ar fi părut frumoasă și acum, deși slăbise atât de mult.

Îngenunche în fața lui Mary, pe parchetul odăii pe care-o închiriaseră cu luna, într-un mic han din Londra.

— Dacă păstrăm acest secret, noi două o să realizăm lucruri mari. Mă crezi, Mary, nu-i așa?

Fetița dădu din cap. Trebuia s-o creadă întotdeauna pe Cecily, pentru că Cecily credea întotdeauna ce spunea. Chiar când făcea niște greșeli îngrozitoare.

De parcă ar fi putut desluși în tăcerea fiicei ei îndoielile care o cuprinseseră, Cecily o trase către ea și se așezară pe patul de fier care, împreună cu un cufăr și o masă șubredă, alcătua mobilierul sărac al odăii. Deși nu erau grele, salteaua de paie se lăsă sub ele, făcând să se șifoneze cuvertura uzată.

— Mary, nu mai ești un copil, spuse, strângându-i mâinile. Până acum, n-am putut să-ți ofer decât astfel de camere sordide, te-am hrănit mai mult cu cartofi fierți decât cu carne și ai purtat haine cârpite. Nu asta visasem pentru tine, dar ce puteam să fac? Am fost blestemată încă de la naștere, copilă draga. Am fost iubită, e drept, dar în ce fel?

Mary se cuibări la pieptul ei, simțindu-i căldura cu o plăcere care o făcu să-și înăbușe suspinul de plictiseală. Cecily avea să i se destăinuiească din nou.

Fetița știa povestea pe dinafară. Când era mai mică, plânse adesea, împreună cu maică-sa, ascultând nenorocirile care se abătuseră asupra acesteia. Astăzi însă, Cecily avea dreptate. Mary crescuse, cunoscuse prea multe nenorociri ca să se mai înduioșeze. Cecily trecea mereu de la euforie la deprimare. Așa încât Mary se obișnuise cu această pendulare permanentă care totuși o enerva.

Nu scoase însă niciun cuvânt, lăsându-și gândurile să zboare nestingherite, în ritmul lent al brațelor mamei ei care o legănavă, pe când Cecily depăna istoria nefericirii ei, așa cum o povestea și amanților ei ocazionali.

John Read, fiul mezin al unui armator bogat din Londra, cucerit de frumusețea, farmecul lui Cecily,

o luase de soție împotriva voinței părinților săi, aceștia nădăjduiau ca John să facă o partidă avantajoasă pentru afacerile lor. N-avuseseră pic de îngăduință față de Cecily. Născută într-o familie modestă, rămăsese orfană, fusese crescută de un unchi în vârstă, marinar și pescar, care nu-i putuse oferi altă zestre decât afecțiunea lui. După căsătorie, soțul ei fusese renegat și dezmoștenit pentru că îndrăznise să încalce interdicția paternă.

Rămas fără un ban, John Read se angajă ca marinar, ca să-și poată întreține tânăra soție, care rămăsese însărcinată la puțină vreme după căsătorie. Avură un băiețel, Mary Oliver, plătând și roșcovan, de care familia Read nici nu vru să audă, așa cum nu voise să audă nici de Cecily.

Totuși, timp de un an, au fost fericiți și nu și-au regretat nicio clipă nesăbuița. Apoi, corabia pe care se angajase John plecă spre Indiile de Vest și se scufundă. Cecily își puse straie de doliu. Disperată, se refugie la bătrânul ei unchi, dar, după numai câteva luni, muri și el. Cecily încercă atunci să se adreseze familiei Read, sperând să obțină sprijin și afecțiune. Însă avu parte doar de dispreț.

Trecură două anotimpuri. Cecily își găsisse o slujbă de cameristă, reușind astfel să-și întrețină copilul. Apoi întâlni un alt marinar, care-i jură că o iubește. Dar, în loc de căsătoria făgăduită, Cecily se alese doar cu încă un copil, o fetiță pe care-o boteza Mary Jane. Într-o dimineață, marinarul plecă și nu se mai întoarse. Nimeni, nici măcar căpitanul corabiei pe care se angajase acesta nu află ce se întâmplase cu el.

Refuzând să creadă că fusese părăsită, Cecily își închipui că bărbatul murise ucis de niște tâlhari. Astfel de lucruri se petreceau adesea la Londra, pe ulicioarele acelea unde se adunau toate scursurile din Anglia și unde domnea doar legea celui mai tare.

Ca să uite, Cecily își urmă stăpâni în orașelul Hull, unde nimeni nu-i știa povestea rușinoasă.

La moartea lui Mary Oliver, răpus de febră într-o iarnă ploioasă, Cecily căzu într-o stare de depresie profundă. Nu mai putea suporta povara acestei sorți neîndurătoare. În ciuda răbdării și a înțelegerii manifestate de stăpâni ei, neglijența de care începuse să dea dovadă Cecily îi făcuse, în cele din urmă, s-o concedieze. Se întorsese împreună cu fetița ei la Londra, trăind din puținii bani pe care-i economisise.

Aflând din întâmplare despre moartea socrului ei, sir Edward Read, îi venise o idee. O idee ce le-ar fi putut salva pe ea și pe fiica ei.

Hotărâse să încerce.

O îmbrăcase pe Mary cu hainele rămase de la Oliver și le-o prezentase sub acest nume iubiților ei. Se părea că reușise să-i păcălească pe toți.

Iar Mary își juca rolul cât putea de bine în fața lor, îngăduitoare față de nebunia inofensivă a unei femei care dorea să iubească pentru a uita că ea nu fusese iubită niciodată.

Mary așteptă ca mama ei să-și șteargă o lacrimă ce izvora acum doar din obișnuință și să continue cu voce tremurândă:

— Ne-am înțeles, nu-i așa, Mary? De-acum înainte, ai să fii îngerul meu. Îngerul meu păzitor.

— Până când moartea ne va despărți, mamă, făgădui copila, dorind din tot sufletul să se arate demnă de încrederea acordată.

În după-amiaza aceleiași zile, Cecily își puse cea mai nouă rochie pe care o avea și care, din fericire, avea culoarea prunei și-i stătea foarte bine, iar peste rochie îmbrăcă o haină scurtă din camelot⁴⁴ negru. Apoi o luă de mână pe Mary și se îndreptară către o locuință impunătoare, situată nu departe de mănăstirea Westminster.

Cecily ceru s-o vadă pe lady Read, care le primi trufașă și distantă.

Totuși, simplul fapt că li se deschisese ușa era pentru Cecily o mare izbândă, pe care-o ascunse făcând o reverență adâncă și fără cusur.

— Doamnă, acesta este nepotul dumneavoastră, Mary Oliver. Aș dori să vă vorbesc despre el între patru ochi, dacă-mi permiteți.

— Urmează-mă, îi răspunse pe un ton rece lady Read, lăsând copilul în grija servitoarei, Jenny.

Cecily merse în urma ei până ajunseră într-un salonaș opulent, ce-o făcu să resimtă dureros cât de săracă era. Își înăbuși orgoliul și se pregăti s-o înfrunte pe doamna aceea, al cărei doliu stăruia încă până și în privirea ei ștearsă și în părul alb, strâns impecabil într-un coc sever.

Era așa cum și-o amintea Cecily: ursuză, totdeauna în defensivă.

— Am venit din nou să cerșesc, urmă Cecily, înțelegând că nu va fi poftită să ia loc și nici să servească o bomboană de ciocolată. Nu pentru mine, credeți-mă, ci pentru nepotul dumneavoastră, pe care-l cresc cât pot de bine.

Nu i se răspunse decât printr-o tăcere de gheață. Cu un aer disperat, Cecily insistă:

— Crezusem că acest copil, sânge din sângele dumneavoastră și carne din carnea dumneavoastră, vă va face să vă dați seama de greutățile în care ne zbatem. El merită să primească ceea ce mie mi-ați refuzat. Abia dacă îl pot hrăni din ceea ce câștig ca femeie de serviciu și aș dori ca el să aibă educația la care ar fi îndreptățit să aspire în virtutea numelui pe care l-a moștenit de la defunctul lui tată. Eu nu i-o pot oferi; dumneavoastră însă puteți, doamnă. N-aveți decât să mă respingeți pe mine, dacă vreți, din moment ce, după părerea dumneavoastră, nici n-aș avea dreptul să exist, dar vă implor, salvați-l pe el!

Lady Read scoase un oftat de iritare. Îi era greu s-o ierte pe nemernica aceasta care-i luase mințile mezinului ei făcându-l să renunțe la drepturile lui și să prefere să moară pe mare. Cu toate acestea, pornirile ei creștinești o îndemneau să nu refuze s-o ajute pe Cecily, așa cum făcuseră soțul și fiul ei cel mare. Copilul n-avea nicio vină. Era prost îmbrăcat și ar fi avut muștrări de conștiință dacă l-ar fi abandonat așa.

— Foarte bine, spuse ea. Lasă-l la mine și mă voi ocupa de educația lui. Bineînțeles, va trebui să renunți la orice legătură cu el.

Cecily tresări, regăsindu-și deodată demnitatea.

— Să renunț la fiul meu, doamnă? Drept cine mă luați? Aș prefera să mor decât să-l pierd. El e tot ce am pe lume.

Era sinceră. Lady Read se înduplecă; ceea ce o deranja era tânăra aceasta însăși, iar nu cererea ei.

— Fie, cedă ea. Va rămâne la tine peste noapte, iar ziua și-o va petrece aici, alături de un preceptor și un maestru de arme. Va trebui să fie punctual și disciplinat, să învețe cu sârguință, să fie atent și respectuos. La cea mai mică abatere, va pleca de aici. E limpede?

— Da, doamnă. Chiar dacă ești în noroi, poți ieși de acolo și te poți curăța, declară Cecily pe un ton plin de orgoliu. Mary Oliver este bine-crescut și va ști să vă mulțumească pentru bunătatea pe care i-o arătați. Mai rămâne de rezolvat problema hranei lui. A crescut, iar din salariul meu nu mai reușesc să-i potolesc foamea, la pofta lui de mâncare. În ceea ce mă privește, mă pot lipsi de multe, așa cum am făcut întotdeauna, dar mă tem că nici asta n-ar mai fi de ajuns.

— Vă voi acorda o mică rentă lunară, decretă lady Read, îndreptându-se spre ușă.

Cecily înțelese că discuția luase sfârșit. Înainte de a ieși, soacra ei o măsură cu privirea din cap până-n picioare și adăugă:

— Prezența ta mă indispuce. Să nu mai vii niciodată aici.

— Nu vă voi da niciun prilej să mă urâți mai mult decât acum, o asigură cu mândrie Cecily.

Se înfruntară din priviri. Cecily își plecă ochii cea dintâi. Nu-și putea permite să piardă ceea ce tocmai obținuse.

— Deși nu mi-e ușor s-o spun, făcu ea, cu un nod în gât, vă mulțumesc pentru ceea ce veți face.

Lady Read deschise ușa și o chemă pe Jenny ca să-i conducă la plecare pe Cecily și pe copil.

Mary se apropie de femeia care, de acum înainte, avea să-i fie în mod oficial bunică și-i adresă un zâmbet fermecător însoțit de un salut exagerat de politicos. Cât stătuse în bucătărie, Jenny, înduioșată s-o vadă atât de firavă, o îndopase cu bunătați. Mary era hotărâtă să se bucure și pe viitor de asemenea

răsfățuri, chiar dacă, pentru asta, ar fi trebuit să se umilească.

Lady Read își trecu mâna prin părul ei tuns băiețește și întreba simplu, ca și cum ar fi bănuțit vreun șiretlic:

— Cine ești tu, copile?

— Sunt un înger, o asigură Mary Oliver, cu o privire plină de recunoștință, dar și de viclenie.

— Încearcă să rămâi așa, îl sfătui lady Read.

Mary Oliver dădu din cap. Chiar asta dorea să facă. Măcar atâta timp cât avea să fie necesar. Cecily o luă de mână și-și luă rămas-bun.

Totuși, după ce trecură de colțul străzii, izbucni, cu o furie neprefăcută:

— Capra asta bătrână voia, nici mai mult, nici mai puțin, decât să mă despartă de tine! De soarta mea nici că-i pasă! Era dispusă să se ocupe de tine cu condiția să te las să stai la ea și să nu te mai văd niciodată! Doamne, a trebuit să protestez, să fac fițe, să mă văicăresc! Ce fel de mamă aș fi dacă te-aș părăsi în felul ăsta? Cât de mult mă urăște, dacă și-a putut închipui că aș face așa ceva!

— A cedat? răsse Mary, știind dinainte răspunsul.

Nimeni nu-i putea rezista lui Cecily.

— Firește, se însenină aceasta. Am obținut tot ce doream. Începând de mâine și până la moartea cotoroaței, va trebui să fii un înger, Mary, dar, mai ales, cel mai îndatoritor băiețel din lume.

— Nu te teme, mamă. Voi fi așa cum ai spus și chiar mai mult de atât. De dragul tău.

Fără să se sinchisească de privirile trecătorilor, ale călăreților și ale negustorilor ambulanți care mișunau pe ulițele înguste ale Londrei, Cecily se lăsă pe vine și ridică gulerul hainei fiicei ei, uitându-se la ea cu drag și cu emoție.

— De dragul meu, Mary. Și de al tău. Căci tu ești mândria mea, curajul meu și, fără îndoială, singura mea rațiune de a trăi.

Acesta era, cu siguranță, unicul adevăr pe care Cecily nu-l exagera.

Mary nu reuși s-o îndrăgească pe lady Read.

În ciuda tandreței și a atenției pline de responsabilitate cu care o înconjură bătrâna doamnă, aceasta rămânea o străină. O dușmancă. Așa cum Mary era singurul univers al lui Cecily, aceasta rămânea singurul univers al copilei. Nimic nu conta mai mult pentru Mary decât s-o vadă pe mama ei zâmbind, dansând, îmbujorându-se și fredonând, pe când o ținea de braț ca pe un iubit.

„*Fata mea, tu ești bărbatul vieții mele!*“, proclama Cecily cu acea disperare veselă ce făcea din ea o ființă minunată, pe care numai Mary o putea înțelege.

În acea după-amiază, lady Read primi vizita unei cunoștințe mondene care rămăsese, ca și ea, văduvă de curând. Mary se refugiase, ca de obicei, în bucătărie, unde, în așteptarea preceptorului ei, se delecta cu o prăjitură cu miresme de vanilie.

— Ador prăjiturile tale, Jenny, o complimenta ea, luând încă o porție.

În câteva luni, obrajii lui Mary se rotunjiseră și căpătaseră o nuanță trandafirie. Și Cecily arăta mai bine, datorită pensiei pe care i-o trimitea lady Read. Se mutaseră și, cu toate că locuiau tot la un han – fiindcă, totuși, o cameră mobilată, cu chirie, ar fi fost prea scumpă pentru ele – odaia în care stăteau era curată, iar mâncarea era gustoasă.

Lady Read nu voia ca Mary Oliver să-și facă apariția atunci când avea musafiri. Copila învățase pe dinafară toate regulile casei. Erau multe, iar unele dintre ele i se păreau de-a dreptul caraghioase. Dar se străduia să le respecte, știind că și cea mai neînsemnată greșeală ar fi putut constitui un pretext ca să fie dată afară. Trebuia, de pildă, ca, atunci când cineva i se adresa, să-și țină privirea în pământ și mâinile la spate. Și era obligată să închidă conștiincios și fără zgomot ușile tuturor încăperilor prin care trecea.

De altfel, în unele odăi nici nu avea voie să intre. Judecând după ceea ce vedea în bucătărie, salonul mare și cel mic, vestibulul, camera defunctului sir Eduard Read, în care se desfășurau lecțiile ei, sala de arme și sufrageria, Mary își putuse da seama că familia vitregă a lui Cecily se bucura de o avere considerabilă. Consolele, cuferele, dulapurile și mesele erau făcute din lemn de esență scumpă, bogat sculptate și împodobite cu modele sau marchetate. Vasele din porțelan aveau ornamente încântătoare, subtil puse în valoare cu foiță de aur. Sfeșnicele erau făcute din aramă sau argint, iar covoarele păreau atât de moi, încât Mary accepta cu plăcere să se descalțe înainte de a pași pe ele.

Ar fi dorit să viziteze și etajul acestei case lipsite de grădină, situate în centrul orașului; știa că și acolo erau mai multe încăperi, însă n-avea voie să urce.

Salonașul de primire al lui lady Read era despărțit de bucătărie printr-un coridor îngust, astfel că, atunci când era chemată de clopoțelul stăpânei, Jenny n-avea decât vreo câțiva pași de făcut ca să ajungă acolo. Încălcând regulamentul, Jenny lăsa ușa deschisă, pentru că pușlamaua de Mary Oliver o făcea de multe ori să râdă atât de tare, încât se temea că n-o să audă sunetul clopoțelului.

Se atașase mult de copil și faptul că stăpânii ei îl neglijaseră până atunci i se părea o nedreptate. Iar Mary, ca s-o înduioșeze și mai mult și s-o câștige de partea ei, insista asupra disperării lui Cecily și a nenumăratelor ei calități.

Într-o zi, lady Read, absorbită și enervată de scrisoarea pe care o primise în dimineața aceea de la fiul ei cel mare, uită să închidă ușa salonașului. Ea îi scrisese ca să-i comunice măsurile pe care le luase în privința lui Mary Oliver.

După moartea tatălui său, Tobias Read preluase afacerile acestuia. Le dezvoltase și, fire ambițioasă, visa să cucerească piața marinei regale engleze.

Era surprins, contrariat și exasperat de hotărârea mamei sale – zicea el – și considera că aceasta avusese un moment de rătăcire și că generozitatea ei exagerată avea să-i aducă dezamăgiri, nu

satisfacții. Mai adăuga că, odată cu prima ocazie, va veni să discute cu ea despre toate acestea.

Jenny, absorbită de pregătirile ei culinare, nu dădu atenție nici conversației ce avea loc în salonaș, nici lui Mary, care trăgea cu urechea, încântată că reușea s-o audă. Mai ales că lady Read tocmai se plângea de comportamentul fiului ei.

— Tobias este impulsiv, încăpățânat și irascibil, total deosebit de fratele lui care a murit, îi destăinui musafirei sale. Aș fi vrut ca el să-mi dăruiască un nepoțel, dar, de când a rămas văduv, refuză ideea de a se recăsători, sub pretextul că așa are mai mult timp și că-i place să fie liber. De parcă ăsta ar fi un lucru normal! Nu-i înțeleg atitudinea dezinvoltă față de femei. E discret, firește, însă e ușor de văzut că nu trăiește ca un călugăr și preferă să aibă amante, deși buna-cuviință ar cere să-și ia o soție. Cred că nu mai are încredere în femei după trista întâmplare cu fratele său. Pesemne nu l-a iertat că a preferat să rămână cu flușturatica aia și să renunțe la noi. Și aici îi dau dreptate. Totuși, ce puteam face în aceste împrejurări?

— Nimic altceva decât ceea ce ai făcut, așa cum era creștinește, o îmbărbăta prietena ei.

— Bietul copil n-a avut noroc, oftă lady Read; l-a născut o vagaboandă, și leneșă, pe deasupra. Tare-aș vrea să-l scot din ghearele hrăpărețe ale vrăjitoarei ăsteia, dar oare pentru cât timp aș putea s-o fac?

Mary se crispă. Cecily nu merita să fie insultată astfel!

— Ai terminat? o întrebă cu blândețe Jenny, care, absorbită de propriile gânduri, nu ascultase discuția din salonaș.

Mary își ascunse dușmănia și furia în spatele zâmbetului pe care se obișnuise să-l afișeze la comandă și ceru încă o cană cu lapte.

După câteva minute sosi preceptorul, iar Mary îl urmă în camera de studiu, pentru lecția de geografie. Pe coridor se întâlnește cu lady Read, care își conducea prietena la plecare. Cele două femei îl salutară pe profesor și le urară, lui și copilului, spor la treabă, privind-o pe Mary cu o condescendență ce-i stârni acesteia mai degrabă ură decât recunoștință.

— Fiindcă treci drept băiat, lady Read îți dă ceva ce o fată n-ar primi, în niciun caz, pe lumea asta! Ai cei mai buni profesori, înveți și să te lupți. Dacă aș fi avut și eu parte de toate astea, Mary, dacă femeile din vremurile noastre ar avea acces la atâtea cunoștințe, aș fi liberă. Noi toate am fi libere. Nu trebuie să irosești șansa asta, îi spuse Cecily în aceeași seară, pe când Mary îi împărtășea motivul supărării ei. Ia ceea ce ți se oferă, și nimeni, niciodată, nu va deveni stăpânul tău.

Mary dăduse din cap în semn de încuviințare și se întorsese la lady Read.

„Ia ceea ce ți se oferă...”

Începând din clipa aceea, hotărî că asta nu mai era de ajuns.

Deveni o elevă exemplară, devorând gramatica, aritmetica, latina, franceza, geografia, astronomia cu aceeași lăcomie cu care se înfrupta din dulciurile delicioase făcute special pentru ea.

Pastorul Reeves o iniție în Evangheliile și în cerințele credinței protestante. Era răbdător și amabil cu ea, dar Mary nu se putea împiedica să creadă că o făcea mai mult ca să-i facă pe plac bunicii, care făcea donații generoase parohiei, nicidecum de dragul ei.

Când trebuia să recite cele zece porunci, copila își încrucișa degetele la spate ca să anuleze porunca pe care o încălca fără scrupule: „Să nu furi”.

Nimeni n-o întrebase pe Mary dacă voia să se nască săracă. Cecily rămăsese astfel din cauza principiilor prostești născocite de bogătași și din cauză că ei nu acceptau mezalianțele. Venise vremea ca Mary să-i redea mamei ei viața ce le fusese furată. Începu, așadar, să șterpelească zahăr, ciocolată, tot ce-i cădea în mână și putea fi ascuns în buzunare, tot ce naivitatea lui Jenny lăsa la îndemâna ei în

oficiu, de parcă ar fi făcut-o înadins.

După câțva timp, Tobias Read apăru la ușă. Jenny îi oferi o reverență grațioasă.

— Sir Tobias, spuse ea, vizita dumneavoastră ne onorează.

Mary se afla în vestibul, abia se descălțase. Luase prima lecție de călărie, căzuse și își sucise o gleznă, pe care tocmai o masa, când unchiul ei intră pe ușă.

Mary se ridică imediat în picioare, așa desculță cum era, și se înclină, urându-i bun venit. Tobias Read întoarse capul, arătându-și ostentativ disprețul. Mary nu se formaliză. Era demult pregătită pentru clipa aceasta. În timp ce Jenny lua paltonul, bastonul și pălăria oaspetelui, Mary se retrase într-un colț ca să-l cerceteze cu privirea.

Nu părea să aibă mai mult de 35 de ani. Purta un costum bine croit, ce-i subția talia și-i accentua lățimea umerilor. Era un bărbat bine făcut și avea trăsături plăcute. Ochii îi erau negri și vioi, părul negru, lung și ondulat ca perucile ce se purtau la curte. În ciuda înfățișării chipeșe, Mary nu văzu decât îngâmfare și orgoliul lui.

Jenny se grăbi să-l conducă în salonaș, unde lady Read citea o carte.

— Mamă, dragă mamă, spuse el, înclinându-se fără alte efuziuni.

— Tobias, sunt fericită să te văd, îl asigură aceasta, întinzându-i mâna să i-o sărute.

Lăsându-i singuri, Jenny închise ușa salonașului după ea, iar Mary fu nemulțumită că nu poate auzi continuarea discuției.

— Nu sta aici, Mary Oliver, îi spuse Jenny în șoaptă. Știi că bunica ta nu poate suferi să te vadă în preajma ei când primește pe cineva. Cât despre fiul ei, e și mai nesuferit decât pare, crede-mă.

Mary dădu din cap, însă nu se mișcă de pe coridor; Jenny se îndepărta, fiindcă era timpul să frece vasele de aramă și trebuia să se grăbească să le termine înainte de a se apuca să gătească cina. De îndată ce rămase singură, Mary, riscând să fie descoperită, își lipi urechea de ușă ca să audă mai bine vorbele pe care grosimea lemnului le estompa. Ardea de curiozitate.

— Nu înțeleg cum de ai putut accepta să-l primești pe băiatul ăsta! se indigna Tobias Read. Este evident că n-are nimic comun cu familia noastră, la fel ca maică-sa!

— Copilul are un fond bun, Tobias, am putut verifica acest lucru. În afară de asta, trebuie să ne arătăm milostivi pe lumea asta. Nu vreau să-ți jignesc orgoliul, fiule, dar continui să cred că, dacă am fi manifestat un pic de îngăduință față de pornirile fratelui tău, nu s-ar mai fi încăpățânat să se facă marinar ca să-i poată întreține pe ai lui. Era de ajuns că a fost dezmoștenit de tatăl tău.

— Trebuia să apărăm numele familiei noastre, obiectă Tobias. Uiți cine sunt, mamă? Prestigiul corăbiilor mele îmi permite accesul la toate curțile din Europa și ai vrea să mă las mânjit de comportarea nedemnă a unui mucos căruia i s-au aprins călcâiele după o flușturatică de doi bani? Nu regret nimic, în afară de înclinația ta religioasă de a dori mereu să protejezi văduvele și orfanii. Asta te onorează, mamă, dar te face să nu mai poți evalua urmările nefaste pe care le poate avea asupra anturajului tău. Fii sigură că, la cea mai mică abatere a acestui nepot pe care mi-l bagi pe gât, am să-l alung fără nicio remușcare. De n-ar fi decât pentru a-ți apăra reputația.

— Oliver e demn de încrederea mea, își ieși din fire lady Read, și, orice-ar fi, Tobias, tu rămâi tot fiul meu și-mi datorezi respect.

— Te rog să mă ierți, mamă, se potoli Tobias. Să lăsăm asta. Uite ce agitată ești și nu-i deloc bine pentru inima ta.

Cineva bătu în ușa de la intrare, iar Mary o șterse, cu părere de rău, știind că Jenny se va grăbi să deschidă.

După câteva minute, pastorul Reeves, care venise pentru ora de catehism a lui Mary, o găsi așezată la masă, absorbită de pasajul din Biblie pe care o pusese să-l studieze. O felicită pentru asta, fără să știe că, printre rânduri, Mary căuta mai degrabă un mijloc de a se răzbuna pe Tobias Read decât iertarea creștinească.

Fata nu-i vorbi lui Cecily despre întâlnirea aceasta neplăcută, ca să nu-i știrbească buna dispoziție abia regăsită. Dar gândul că nenorocirile mamei ei se datorau acestor inși care țineau atât de mult la rangul lor o dezgusta.

Timp de șapte ani, Mary trebui să îndure disprețul unchiului Tobias.

Înțelegând cât de mult îl enerva pe fiul ei prezența lui Mary Oliver, lady Read avea grijă ca, atunci când venea Tobias, copilul să fie ocupat cu lecțiile. De fapt, Mary învăța cu îndârjire. Dacă la început o făcuse ca să le mulțumească pe Cecily și pe lady Read, în scurt timp învățătura devenise o plăcere pentru mintea ei iscoditoare. Devora cărțile și lecțiile fără să se lase rugată. Forța și cunoștințele îi sporiseră, dar nu și virtuțile. Îi făcea la fel de multă plăcere să șterpelească.

Cu toate că împlinise 14 ani, pieptul îi rămăsese atât de plat încât nu-i venea deloc greu să-și joace rolul de băiat. În afară de asta, pentru ca nimeni să nu poată avea bănuieli, Cecily o învățase să-și pună o bucată de pânză făcută sul în pantaloni, în dreptul prohabului. Mary se străduise, de asemenea, să-și coboare vocea într-un registru grav, ce dădea iluzia că era în perioada schimbării de voce, și se obișnuise atât de mult, încât o făcea spontan.

Renunțase la lecțiile de echitație ca să-i facă pe plac lui Cecily, care, speriată de prima căzătură a fetei, o pusese să jure că n-o să mai călărească, invocând argumentul că, oricum, nobilimea mergea cu trăsura, săracii – pe jos, iar cei care umblau călare o făceau doar ca să fie remarcați.

Mary nu-i vorbise despre antrenamentele la lupte și scrimă pe care le făcea împreună cu profesorul său, ca să nu fie lipsită și de aceste discipline, ce-i plăceau la nebunie.

— Fandeați mai mult, băiete! insistă maestrul de scrimă, lovind lama lui Mary cu latul sabiei sale.

Mary se duela cu el de jumătate de oră, fără să reușească să-l învingă. Era lac de sudoare.

— Ajunge, hotărî el, plecându-și arma.

Mary îi fu recunoscătoare. I se uscaseră gâtul și se repezi spre o consolă să-și ia o cană cu apă.

Îl auzi pe maestrul de arme exclamând:

— Sir Tobias!

— Maestre Dumley, îl salută Tobias, care, trecând pe coridor, nu-și putuse stăpâni curiozitatea la auzul zăngănitului lamelor. Ești la fel de verde și de eficient, după câte văd. Păcat că ai de-a face cu un molău ca ăsta, adăugă el cu dispreț și răutate.

Mary își încleșta degetele pe metalul cunii. Se aștepta ca instructorul ei să-i ia apărarea. Acesta însă nu numai că n-o făcu, dar mai și spuse:

— Tu, Tobias, ai fost un elev incomparabil. Mândria carierei mele. Nici nu se poate compara cu tine.

— Fără îndoială, făcu Tobias cu asprime. Știi foarte bine că talentul acesta le aparține doar oamenilor de condiție bună. Te las să continui.

— Domnul să te aibă în pază, Tobias, îl salută maestrul de scrimă.

Mary nici nu se clintise din loc. Se albise la față de furie. N-avea să-i mai dea unchiului ei prilejul s-o umilească din nou. Se întoarse, strângând din dinți, și luă poziție.

— Sunt gata, domnule, șuierea ea, cu o privire ucigașă.

După o clipă de uimire, maestrul Dumley, înțelegându-i motivația subită, își spuse, ca un cunoscător ce era, că instinctul lui Mary devenise mai puternic în urma acestei experiențe. Poziția îi era corectă, încheietura mult mai bine plasată decât înainte.

Instructorul hotărî să-și verifice intuiția. Se așeză, la rândul lui, în gardă și spuse, cu un surâs disprețuitor:

— Mi-ar plăcea să te cred, Oliver, dar mă tem că Tobias Read are dreptate. Nu vei reuși nici măcar

să te apropii de ceea ce era el în stare să facă.

Cu sângele clocotind în vene, Mary se aruncă înainte, întâlnind cu toată energia urii ei tăișul sabiei ce-o sfida.

Bărbatul înțelese imediat că nu mai era un joc. Uitându-și dorința de a-i fi pe plac, Mary mânuia acum sabia fără să se mai gândească, descoperind reflexe, senzații pe care abia dacă le mai întrezărise până atunci.

— Asta-i tot? o luă peste picior maestrul Dumley, deși gândea, de fapt, cu totul altceva.

Mânia lui Mary se înteeți, iar bărbatul, încolțit de spada aceea ce nu se dezlipea de a lui, căutând spațiile libere pe care el, cu o măiestrie impresionantă, i le lăsa, îl descoperi pe elevul cel mai înzestrat pe care-l avusese vreodată.

Hotărî totuși să pună capăt luptei. Folosind o lovitură secretă pe care o pusese la punct cu puțin timp în urmă, își roti vârful spadei în jurul celei a lui Mary și o făcu să-i zboare din mână, prinzând-o apoi de mâner, înainte să atingă pământul.

Mary nici nu apucase să-și dea seama bine că era dezarmată când se trezi cu ambele săbii îndreptate spre pieptul ei.

Uluită, își uită mânia.

— Cum naiba ai făcut?! exclamă ea.

Maestrul Dumley zâmbi și-i răspuse, cu o admirație neprefăcută:

— Am să-ți arăt, Mary Oliver. Dar mai întâi trebuie să-ți cer iertare pentru că ți-am zgândărit cu bună știință orgoliul. Mi-ai dezvăluit ceva ce presimțisem, dar n-am avut ocazia să verific până acum. Ești extraordinar de înzestrat.

— La fel de mult ca și unchiul meu? întreba Mary, simțind aproape adierea izbândeii.

— Mult mai mult, mărturisi, coborând glasul, maestrul Dumley.

Se îndepărtă de ea și se duse să închidă ușa pe care, la plecare, Tobias o lăsase deschisă. Nu voia ca acesta să audă cumva ceea ce voia să adauge.

— Îl urăști, nu-i așa? întreabă el dintr-o răsuflare.

Ea încuviință printr-un semn. Ar fi fost caraghios să mintă, după ceea ce se petrecuse.

— Bine. Nu mă interesează motivele tale. Important este să știi ce anume te face să acționezi și să reacționezi. Folosește-te de acum înainte de ura ta și, în scurt timp, voi face din tine unul dintre cei mai buni spadasi ai Angliei.

— Tobias cunoaște lovitura asta?

Pe buzele maestrului Dumley se ivi un zâmbet plin de mândrie.

— Nimeni n-a mai văzut-o în afară de tine, Oliver. O consider iscălitura mea. Ești mai demn de ea decât oricare altul dintre elevii mei și, cum tu vei fi ultimul, ție am să ți-o dezvălui.

Mary îi mulțumi, mândră că i se făcea această onoare, străduindu-se zi de zi s-o merite și hrănindu-și ura față de Tobias cu toate bârfele pe care i le transmitea Jenny.

Află astfel că Tobias reușise să-l câștige pe regele Angliei, William de Orania, drept client. În câțiva ani, devenise unul dintre cei mai bogați și invidiați supuși ai Maiestății Sale. Ca și clienții săi, își alegea iubitele din cele mai înalte cercuri ale aristocrației.

Făcea comerț în Europa, dar și cu Indiile Occidentale, iar la adăpostul activității sale onorabile nu se dădea înapoi de la contrabanda frecventă și profitabilă cu tot felul de mărfuri. Personajul acesta câștigase prestanță și încredere în sine, dar, pentru Mary, deveni însuși simbolul a ceea ce trebuia săucidă ca să poată trăi.

Cecily, în schimb, era radioasă. Își pierduse slujba de cameristă, dar puțin îi păsa, pretextând că muncise destul, așa încât se putea lăsa întreținută. Cum Mary crescuse, iar bunica era mulțumită de ea, pensia primită de Cecily fusese recalculată până la o sumă onorabilă.

Mary o învățase pe mama ei să citească și îi aducea regulat cărți pe care le „împrumuta” discret din biblioteca bunicii. Jenny, la rândul ei, aduna sculuri de lână de care nu mai avea nevoie, pentru ca Cecily să-și satisfacă plăcerea de a tricota. În fiecare seară, când se reîntâlneau, în camera lor era sărbătoare.

Singurul lucru ce-o întrista pe Cecily era teama că va îmbătrâni. Mereu se îndrăgostea și era disperată văzând că amanții ei o părăseau tocmai când aștepta de la ei mai multă considerație. Degeaba spera la o relație stabilă, niciun bărbat nu putea să îndure prea mult timp caracterul ei excesiv; chiar dacă i-ar fi îndeplinit toate capriciile și oricâte privilegii ar fi avut, Cecily tot ar fi făcut scandal la cea mai mica nemulțumire. Se consola însă spunându-și că-și trăia acum cei mai frumoși ani și că fiica ei, educată ca un bărbat, va ști, după ce își va desăvârși studiile, să se descurce așa încât să satisfacă nevoile amândurora.

Cum Cecily nu pune deoparte niciun bănuț, sub pretextul că Mary, crescând în locuința luxoasă a familiei Read, s-ar fi putut simți prost în mediocritatea lor. Așa că, toți banii se duceau pe toalete, pe mâncare și pe o cameră demnă de situația ei de protejată.

Mary o liniștea cu o sărutare. Oricât de mare și instruită ar fi devenit, niciodată nu s-ar fi putut îndepărta de mama ei, a cărei iubire era mai de preț decât orice colivie aurită.

Tobias Read coborî din trăsură și păși, plin de sine, pe traveea portului londonez. De-a lungul cheiului, se înșirau multe corăbii. În ciuda orei matinale, locul era deja aglomerat. Puteai vedea în mulțime personaje elegant îmbrăcate, marinari, precum și gură-cască de toate vârstele, jerpeliți și murdari.

Ici-colo erau așezate butoaie pentru vin, printre lăzi din lemn în care se aflau orătării, purcei sau pește uscat. Parfumul mirodeniilor se împletea cu mirosul de fân proaspăt și cu smogul. Pretutindeni, navele erau golite de încărcătură sau se aprovizionau pentru următorul drum, sub privirile vigilente ale căpitanilor. Toți aceștia aveau aceeași atitudine, cu picioarele depărtate, sprijinindu-se pe mânerul unui baston ornamentat, cu nasurile pudrate și purtând pălării cu pene peste perucile blonde, ondulate.

Ținuta autoritară a lui Tobias Read îi făcea să-l salute, plini de respect, pe măsură ce înainta, ocolind câte o altercație izbucnită din senin sau câte un hoț care, surprins asupra faptului, o lua la goană în zigzag printre marinari, vagabonzi și pasageri, gata să se ciocnească de ei.

Tobias Read făcea parte din acea categorie de oameni indiferenți la noțiunile de bine și rău, de dreptate și nedreptate, care-și închipuie că toți ceilalți trebuie să se supună capriciilor lor. La fel ca multe alte persoane de rangul său, credea că, dacă Dumnezeu ar fi urât, într-adevăr, păcatele, nu i-ar fi creat pe clerici, dându-le misiunea de a le condamna. Aceeași părere o avea și despre alte noțiuni de ordin moral, pe care le nesocotea cu dezinvoltură, adaptându-le concepției lui asupra creștinismului astfel încât să le subordoneze eului său fără limite și la fel de nemăsuratei sale dorințe de autoritate și de putere.

Pentru moment, se pregătea să întâmpine o navă. O armase cu câteva luni mai înainte, pentru un client spaniol de la care nu reușise să afle, înainte de plecare, decât destinația navei: peninsula Yucatan, din Indiile de Vest.

Spaniolul plecase fără nicio încărcătură în cală, dar ceruse o escortă serioasă de fregate bine înarmate care să-l însoțească la întoarcere.

— Drace, dar ce anume vreți să aduceți? Vreo comoară? răsese Tobias Read auzind pretențiile exagerate ale clientului său; acceptase, cu toate acestea, suma pe care i-o înmânase.

În loc să-i răspundă, omul începuse să transpire, se ridicase imediat de pe scaun și plecase. Tobias Read nu insistase, dar instinctul îl avertizase pe loc că nimerise drept la țintă. Se înțelesese cu comandantul neobișnuitului convoi să-l supravegheze pe spaniol, ca să poată afla secretul pe care-l descoperise. Tobias Read nu scăpa niciun prilej ce l-ar fi putut înălța sau îmbogăți.

Ajunse, în sfârșit, în fața navei-amiral, pe care spaniolul o adusese deja la chei de vreo două ceasuri. Urcă pasarela, printre marinarii care încă mai făceau drumuri între punte și țărnișă, descărcând niște lăzi de lemn ce i se părură lui Tobias destul de ușoare. Erau aceleași lăzi pe care clientul său le luase la bord cu cinci luni mai înainte, la plecare.

— Hei, căpitane! strigă Tobias, zărindu-l pe acesta, care tocmai îi dădea un ordin locotenentului său.

Omul se întoarse și, recunoscându-l, se apropie. Era un personaj prevenitor, viclean și uns cu toate alifiile.

— Bun venit la bord, messire, zise el, întinzându-i mâna pe care Tobias o strânse în silă, ca de obicei.

N-avea pic de considerație sau de prietenie față de omul acesta, însă știa că trebuie să-și mascheze sentimentele ca să poată conta pe încrederea și fidelitatea lui.

— Unde ți-e pasagerul? îl întrebă, încercând să-și ascundă nerăbdarea.

— A coborât de îndată ce corabia a tras la chei.

— Fără lăzi?

— Sunt la fel de goale cum erau la plecare, rânji bătrânul lup de mare.

— Cum adică?

— Adică omul nostru n-a găsit ceea ce căuta acolo, domnule. Dar să mergem, dacă rămânem aici am putea fi auziți.

Tobias dădu din cap și-l urmă până la cabina lui. Omul închise cu grija ușa și, poftindu-l pe Tobias să se așeze într-unul din fotoliile ce se aflau acolo, se grăbi să destupe o sticlă cu basamac de culoarea ambrei și umplu două pahare.

— Uite, asta o să te consoleze. Sunt sigur că și clientul nostru este beat criță la ora asta, după cât de dezamăgit părea să fie. La întoarcere, nici nu s-a mișcat din cabina lui, împreună cu cei opt vlăjgani pe care i-a luat cu el ca să-l păzească la bord. Nu ieșeau de-acolo decât ca să mănânce și să se ușureze. De parcă s-ar fi temut ca ăloră să nu le scape vreo vorbă. Nu știu despre ce-ar fi putut vorbi, judecând după mutrele lor! râse el.

— Povestește-mi! insistă Tobias.

— Dacă ții neapărat... Dar îți spun eu că n-ai de ce să-i compătimentești. Părerea mea e că pe omul ăsta l-a păcălit cineva cu o hartă măsluită a unei comori, iar el și-a mâncat toată averea căutând ceva ce nu există. În sfârșit, urmă căpitanul, dând peste cap paharul cu basamac, dumneata ești șeful. Să-ți mai torn unul?

— Nu, refuză Tobias.

Băutura era făcută din spirt contrafăcut și abia dacă reușea s-o bea. Căpitanul era deprins cu așa ceva, pesemne. Călătoriile lungi pe mare căleau oamenii mai bine decât orice altă meserie.

Căpitanul se așeză din nou în fața lui Tobias, schimbând paharul cu sticla, pe care-o puse la gură, sorbind direct din ea, cu capul dat pe spate. Se purta ca un mitocan, dar Tobias era obișnuit cu felul lui de a fi și nu-l deranja. Era cel mai priceput marinar și căpitan din Anglia și, spre deosebire de mulți alții, reușise până atunci să evite atacurile piraiților sau ale corsarilor. Lui Tobias Read puțin îi păsa dacă era vorba de noroc sau de experiență; important era că omul ăsta sporea reputația durabilității navelor sale.

— Am debarcat acolo unde ne-a zis el, pe coasta Yucatanului, povesti căpitanul. Ne-a cerut să umplem bărcile cu provizii și apă pentru opt zile și să legăm lăzile pe cei 25 de catâri pe care-i imbarcase, odată cu ele, la plecare. Am dus totul pe uscat. Acolo, ne-a rugat să nu-i mai așteptăm dacă, după trecerea timpului stabilit, nu se întorceau. A adăugat că era preferabil să nu-i urmărim în junglă. N-am riscat să-i urmăresc. Era mult mai simplu să aflu ce încărcătură avea după ce se întorceau.

— Ai procedat bine.

— S-au întors cu coada între picioare cu două zile înainte de termenul stabilit, urmă căpitanul. Noi eram încă pe țărm, aprovizionându-ne cu apă dulce și cu fructe, pe care le puseseam la uscat pe plajă. Ne-a cerut să ducem înapoi în cală catârii și lăzile, apoi a ordonat să ridicăm ancora de îndată ce vom sfârși cu aprovizionarea și s-a închis, după cum ziceam, în cabină. În larg, după ce s-a înnoptat, am pus să fie deschisă fiecare ladă. N-aveau nimic înăuntru. În afară, doar, de un nenorocit de scorpion ce se pitise acolo! La sosire, ieri-seară, m-a rugat să vând lăzile.

— Dar catârii?

— I-am mâncat.

În mod normal, Tobias ar fi trebuit să râdă și să se mulțumească cu atât. Dar nu-i venea. Instinctul îi spunea că aici se mai ascundea ceva, un lucru pe care, cu siguranță, căpitanul nu-l observase. Hotărî să verifice.

— Ai idee unde-l pot găsi?

— La Lanterna roșie! E un han pe care i l-am recomandat chiar eu, la două minute de aici. Cred că

omul nostru a rămas fără para chioară. M-a rugat să-i duc acolo banii obținuți pe lăzi, ca să-și poată plăti casa și masa. Corabia ce urmează să-l ducă înapoi în Europa ridică ancora peste câteva zile. Are noroc că mi-e milă de el, adăugă căpitanul, altfel, banii lui ar fi luat drumul buzunarului meu.

Tobias se ridică. Cunoștea spelunca aceea, frecventată numai de marinari, femei ușoare și hoți. Era mai bine să nu se ducă acolo neînsoțit.

Se despărți de căpitan, după ce-i dădu ordin să pună la punct corabia. Acesta îl urmări cu o privire plină de admirație. Întotdeauna îi respectase pe oamenii care-și duceau planurile până la capăt.

Tobias se urcă în trăsură și-i dădu vizitiului o adresă ce-l făcu să strâmba din nas. Nu-i plăcea să străbată cartierele mărginașe ale Londrei. Tobias Read coborî în fața unei mici taverna întunecoasă în care intră fără șovăire. Știa că la ora aceea îl va găsi cu siguranța acolo pe mercenarul lui. Îl văzu în fața tejghelei, stând de vorbă cu proprietarul localului, și se îndreptă spre el.

Omul care-l întâmpină nu avea nume. Îl pierduse, devenind amnezic după o lovitură urâtă, ce-i zburase o bucată din pielea capului și-i lăsase o cicatrice zdravănă la tâmplă. Fusese cât pe-acți să moară, dar scăpase, pierzându-și identitatea. Pentru toți, inclusiv pentru el însuși, devenise Omul-în-Negru.

Era pe cât de masiv și păduchios, pe-atât de ager și inteligent, în ciuda handicapului său, și intrase în serviciul lui Tobias Read din întâmplare, cu două luni în urmă. Read căuta un asasin ca să-l elimine pe soțul uneia dintre iubitele lui, soț care devenise stânjenitor pentru relația lor.

Fusese însă atacat chiar el și trebuise să se apere cu spada. Când adversarii îl încolțiseră, Omul-în-Negru intervenise și-i pusese pe fugă fără să-i rănească. Imediat după aceea, îi ceruse lui Tobias o răscumpărare fiindcă-i salvase viața. Read înțeleșese însă șmecheria: totul fusese bine organizat dinainte. Îi propusese acestuia să lucreze pentru el, făgăduindu-i că va câștiga mult mai mult decât ar fi putut spera.

Omul-în-Negru ieși din tavernă și se urcă în trăsură, urmându-și stăpânul. Înainte de a ajunge la Lanterna Roșie, ceata spori cu încă patru derbedei, pentru cazul în care spaniolul ar fi fost încă însoțit de oamenii lui și ar fi vrut să se apere.

Read îi lăsă pe aceștia să între primii și să se instaleze în local ca niște clienți oarecare. Nu ținea să atragă atenția, cu atât mai mult cu cât, dacă avea un pic de noroc, spaniolul, beat fiind, i-ar fi spus tot fără să se lase prea mult rugat.

Omul-în-Negru intră alături de Tobias în spelunca plină de fum și zgomot, unde duhoarea de murdărie, vin și grăsime arsă se întâlnea cu izul de parfum ieftin al prostituatelor. Toate acestea erau lucruri pe care Tobias nu le putea suferi. Își croi totuși drum printre mese, sub privirile uimite ale obișnuiților localului, cărora prezența Omului-în-Negru, bine cunoscut de către toți bandiții din Londra, le impunea respect.

Read îl zări pe omul lui prăvălit pe o masă, lângă resturile unui prânz pe care el, unul, nu l-ar fi găsit bun nici măcar pentru un câine. Luă de la masa de alături un scaun șubred și se așeză în fața spaniolului. Acesta înălță capul, își scormoni amintirile, îngustându-și ochii înroșiți de fum și de băutură, apoi întinse către Tobias un deget tremurând. Era beat criță.

— Te recunosc, bodogăni el în spaniolă.

Vorbea tare. Tobias înțeleșe că nu-i va putea smulge vreo mărturisire care să nu fie auzită de către toți cei din sală. Se ridică, așadar, și spuse:

— Nu putem rămâne aici, prietene. E un loc periculos. Vino cu mine afară, să-ți dau suma pe care ai cerut-o pentru lăzi.

Spaniolul se încruntă, apoi, dând din cap, îl lăsă pe Omul-în-Negru să-și treacă brațul pe după umerii lui ca să-l ajute să se ridice. Ieși împreună cu ei, chicotind prostește. Read observă o fundătură, unde ieșeau bețivii să se ușureze, în partea stângă a clădirii. Îi făcu semn Omului-în-Negru să-l

conducă într-ocolo pe spaniol și le spuse celorlalți complici, care se grăbiseră să-i urmeze afară, să stea de pază. Acela era locul cel mai potrivit ca să discute fără să fie deranjați de cineva.

Read se apropie de spaniol, care continua să chicotească, deși își dădea seama de greșeala pe care o făcuse, precum și de inevitabila ei fatalitate.

— Știi ce vreau, nu-i așa? Vorbește, îi spuse Tobias pe un ton glacial, în spaniolă, și am să-ți cruț viața.

Spaniolul tot mai chicotea. Tobias îl zgâlțâi, apoi îi trase o palmă.

— Omoară-mă, hotărî spaniolul, oricum n-ai putea face nimic. Fără celelalte chei, comoara străbunului meu este de neatins. De neatins, auzi? repetă el, accentuând fiecare silabă. Răsuflarea lui duhnea atât de tare, încât Tobias întoarse capul.

Apoi aștepta, așezat pe vine lângă jalnica lui victimă. Spaniolul spusese prea multe ca să se oprească aici.

— Mi-am petrecut toată viața căutându-le, așa cum a făcut și tata, înaintea mea. Dar au dispărut. Au dispărut! muși el, încercând să se ridice.

Cu o mână puternică, Omul-în-Negru îl țintui din nou la pământ. Celălalt se resemnă.

— Era, totuși, o comoară grozavă și numai eu știu unde e ascunsă. Auzi, englezule? Numai eu.

— Dar tovarășii tăi, întrebă Tobias, cei care te-au însoțit?

— Sunt morți, mărturisii spaniolul. Otrăviți, toți. Cei din cârciuma unde i-am lăsat își închipuie, probabil, că au adormit la masă din cauza băuturii.

Și chicoti iarăși.

— Povestește-mi totul, murmură Tobias, și am să te ajut să găsești cheile acelea. Nimic nu e imposibil pentru oamenii puternici, iar eu sunt mai puternic decât ai putea crede.

— Dacă-i așa, se învoi spaniolul, înseamnă că ești providența în persoană.

— Ai încredere în mine.

Spaniolul ridică din umeri.

— Sunt beat, englezule, nu prost. Chiar dacă ai avea harta, tot n-ai putea ajunge acolo fără mine, insistă el.

— Ai cuvântul meu. Din clipa asta, suntem asociați.

Omul mai ezită câteva clipe, apoi îi destăinuie secretul ce-i apăsa conștiința.

După ce spaniolul își sfârși mărturisirea, Tobias Read îi făcu un semn Omului-în Negru, care-și scoase pumnalul de la brâu. Spaniolul gemu.

— Și cum rămâne cu făgăduiala ta, englezule?

— Făgăduielile nu-i leagă decât pe cei care cred în ele, răspunse Tobias, în timp ce Omul-în-Negru își înjunghia victima în inimă.

După aceea, asasinul desprins de la gâtul spaniolului care-și dădea sufletul un lăntșor cu un pandantiv ciudat și i-l întinse lui Tobias. Acesta îl vârî în buzunar, alături de harta împăturită în patru pe care i-o încredințase spaniolul și pe care era marcat locul unde se afla comoara.

Abandonându-și fără remușcări victima, Tobias Read ieși din fundătură, ațâțat cum nu mai fusese în viața lui de cele auzite. La fel de tulburat era și Omul-în-Negru, care-l urma. Îi însoți, împreună cu ceilalți, până la trăsura, apoi se împrăștiară pe străduțele rău famate din cartier.

Tobias Read se întoarse acasă la el, într-una din zonele luxoase ale Londrei, nu departe de palatul regal, încântat de fabuloasa descoperire pe care o făcuse.

— Ah! domnule, se repezi să-l întâmpine secretarul lui de cum intră pe ușă, nu mai știam unde să vă caut. Am primit o veste îngrozitoare. Lady Read...

Tobias păli și-și puse la loc pălăria pe care tocmai o luase un slujitor. N-avea nevoie de alte lămuriri: pudoarea englezească știa să spună cele mai cumplite lucruri folosind cuvintele cele mai

șterse. Porni din nou la drum ca să ajungă la căpătâiul mamei sale, uitând brusc de comoara aceea fabuloasă și de secretele ei.

— Nu poți intra, îi spuse Jenny, plângând, lui Mary, bunica ta a murit azi-noapte. Pastorul Reeves este lângă ea.

Mary izbucni în hohote de plâns, iar Jenny îi deschise ușa.

— O, băiete, bietul de tine! se înduioșă ea, strângând-o la piept.

Durerea lui Mary nu era prefăcută. Însă nu o plângea pe lady Read, ci avantajele pe care le pierdea odată cu dispariția acesteia.

În cele din urmă, Jenny îi dădu voie să urce la etaj și să între în camera bunicii ei, unde pastorul Reeves ardea tămâie.

Venirea lui Mary îl indispușe, știind că-l va supăra pe Tobias Read, căruia îi adusese la cunoștință tristul eveniment. Totuși, n-avu sufletul să o gonească de acolo.

— Lăsați-mă doar câteva clipe, părinte, îl rugă Mary, plângând, a fost atât de bună cu mine!

— Grăbește-te, copile, acceptă el, strângând-o compătimitor de umăr. Unchiul tău trebuie să sosească.

Mary dădu din cap și, îngenunchind în fața trupului neînsuflețit, se prefăcu că începe să se roage.

De cum rămase singură în încăpere, luă unul dintre sfeșnicele cu lumânări de la căpătâiul moartei, vrând să-și asigure viitorul, precum și pe cel al lui Cecily. Începu să deschidă, cu grabă și îndemănare, fiecare sertar și să scotocească fiecare mobilă, având grijă să se smiorcăie zgomotos, pentru ca pastorul Reeves să n-o deranjeze.

Își băgă în buzunare câteva monede găsite într-un vas, un colier de perle și un medalion reprezentând o salamandră încolăcită în jurul unui smarald. Mary ar fi vrut să șterpelească toate bijuteriile, prudenta însă o împiedică. Câteva puteau trece neobservate, îndepărtând pericolul de a fi hărțuită de jandarmi.

Apoi ieși din odaie, suflându-și ostentativ nasul. Tocmai la timp. Îl auzi pe Tobias Read vorbind cu pastorul în vestibul. Coborî vărsând un șuvoi de lacrimi pe care le ajută să țâșnească ciupindu-se de cot.

Tobias o aținti cu o privire lipsită de orice urmă de milă. Mary înțelese imediat că nu se înșelase. Urma să fie condamnată fără drept de apel! De îndată ce pastorul se îndepărtă ca să îndeplinească ordinele pe care le primise, Tobias se proțăpi în fața ei.

— Termină cu miorlăitul! Și poartă-te ca un adevărat bărbat, din moment ce scumpa mea mamă își închipuia că va reuși să te facă sa pari și să te comporți ca atare, îi spuse pe un ton rece. În ceea ce mă privește, consider că familia Read a făcut destul pentru tine, lăsându-te să porți acest nume. Ieși afară, nepoate! Și să nu te mai întorci niciodată în casa asta!

Mary se abținu să nu-i tragă un pumn în nas. Se mulțumi să ia o atitudine demnă, gândindu-se că Tobias era prea puternic și că n-ar fi scăpat nepedepsită. Cecily avea nevoie de ea și de ceea ce furase. Își reprimă mândria. Mai ales că Tobias, uitând deja de ea, urca demn scările îndreptându-se spre camera defunctei.

Mary ieși în vestibul. N-avu inima s-o mai aștepte pe Jenny, pe care pastorul Reeves o trimisese undeva.

În clipa când dădea să treacă pragul casei, observă haina lui Tobias agățată în cuier. Privi în jur, ca să se asigure că nu era nimeni pe-acolo, și începu să scotocească prin buzunarele hainei, încântată că-i poate juca un renghi unchiului ei. Lăsă documentele acolo unde erau, luând doar niște bani și un pandantiv de jad având în mijloc un diamant.

Apoi trânti teatral ușa și o luă la fugă către hanul unde o aștepta mama ei; voia să-i spună că trebuie să-și împacheteze lucrurile și sa se mute cât mai repede.

Tobias se îmbracă să plece și constată, imediat ce băgă mâna în buzunar, că una dintre cheile comorii furate spaniolului dispăruse. Își înăbuși o înjurătură și, în loc să iasă din casă, așa cum intenționase, se întoarse s-o caute pe Jenny.

În tăcerea abătută asupra locuinței în care toate pendulele fuseseră oprite, aceasta tocmai trăgea draperiile ferestrelor din salonaș. Apropiatii defunctei lady Read aveau să sosească în curând, pentru a-i aduce un ultim omagiu, iar pastorul Reeves îi ceruse lui Jenny să-i conducă acolo.

Tobias Read se răsti la ea cu o voce în care mai stăruia o urmă de mânie.

— Știi unde locuiește nepotul meu?

Jenny tresări, gata să cadă de pe scăunelul pe care se urcase. Coborî înainte de a-i răspunde, ca și cum s-ar fi temut că asprimea tonului vocii lui era de ajuns ca s-o facă să se dezechilibreze.

— La un han în apropiere de port, împreună cu maică-sa. Îi venea să-l întrebe din ce motiv voia să afle acest lucru, dar se abținu. Nu-l simpatiza pe Tobias Read. Nu că i-ar fi făcut vreodată vreun rău, dar, spre deosebire de răposata lui mamă, nu simțea decât dispreț față de servitori, ca și pentru tot restul omenirii, de altfel.

— Asta-i tot? se enervă Tobias. Nu ai un nume, o adresă, ceva?

— Nu, domnule, minți ea. Mama dumneavoastră, odihnească-se în pace, nu mi-a spus mai mult și nu mi-aș fi îngăduit s-o întreb.

Tobias nu insistă. Ieși din încăpere, hotărât să caute prin cabinetul mamei lui vreun document care să-l ajute în căutările lui.

Jenny își continuă treaba, satisfăcută – în ciuda durerii ei – că reușise să-l mai țină, pentru câteva ore, pe individul acela odios departe de tânărul Mary Oliver, la care ținea atât de mult. Orice motiv ar fi avut mânia lui Tobias Read, nepotul său nu merita să fie izgonit astfel.

Căutând printre hârtiile mamei sale, Tobias fu cât pe-acți să se sufoce de furie. Lady Read își făcuse testamentul cu două zile mai înainte, în prezența notarului ei, a cărui semnătură atesta autenticitatea actului. Mary Oliver moșteneva o parte a bunurilor ei, iar lui Tobias i se încredința gestionarea acestui patrimoniu până la majoratul băiatului, pentru a o împiedica pe mama nepotului său – zicea ea – să profite de această avere.

În act figura și adresa lui Mary Oliver, pentru ca notarul să-l poată înștiința în legătură cu moștenirea.

Tobias Read făcu sul documentul vârându-l în buzunarul interior al jiletcii.

— Niciodată! hotărî el, nesocotind ultimele dorințe ale mamei sale.

Ieși din nou în vestibul, își puse pălăria pe cap, își luă bastonul cu mânerul împodobit cu un rubin și plecă în grabă.

Îi dădu vizitiului adresa și porni într-acolo, ferm hotărât să termine o data pentru totdeauna cu lepădăturile acelea.

Forță ușa camerei lui Cecily fără să se anunțe, foarte nervos. Constată dintr-o singură privire că Mary Oliver și mama lui o șterseseră deja.

Iritat, coborî scara și se duse la proprietar să-l întrebe dacă locatarii nu lăsaseră cumva noua adresă. Acesta se înfurie văzându-se tras pe sfoară și-i ceru lui Tobias să plătească el nopțile rămase neachitate.

— Dă-mă în judecată, rânji acesta ieșind pe ușă și lăsându-l pe celălalt singur cu furia lui.

Se urcă iarăși în trăsură și goni către locul de întâlnire cu Omul-în-Negru, care sosise chiar atunci acolo. În două vorbe, Read îi povesti cum stau lucrurile.

— Găsește-i, porunci el, adu-mi ochiul de jad și scapă-mă de amândoi! Nu vreau să mai aud

niciodată nimic despre ei!

Primul lucru pe care-l făcu Mary, imediat după ce duse, împreună cu Cecily, unicul lor cufăr în noua cameră, mult mai modestă, situată la câteva străzi depărtare de cea veche, a fost să se ducă la un bijutier, nădăjduind să vândă diamantul pe care-l furase.

Omul examinează bijuteria, un cerc de jad ușor turtit, și i-o dădu înapoi fără să se mai ostenească să-și pună la ochi lupa prinsă pe un șiret din piele legat în jurul frunții. Verdictul lui se abătu ca un clopot de înmormântare peste speranțele de îmbogățire ale lui Mary.

— N-are nicio valoare, decretă bijutierul. Cristalul montat în mijloc e frumos, jadul la fel, dar nimeni nu le-ar cumpăra combinate. Nici separat, de altfel. Dacă vrei s-o amaneți, nu ți-aș putea oferi decât vreo doi, trei penny, ba încă și ăștia doar așa, fiindcă sunt bun la suflet.

Mary luă bijuteria, o cântări în palmă, apoi hotărî:

— Dacă-i așa, prefer s-o păstrez. Dar asta? întrebă ea, punând pe tejghea colierul de perle.

Și se grăbi să adauge:

— E un cadou de la bunica, dar, din păcate, trebuie să mă despart de el.

Chiar dacă n-o crezu, bijutierul nu lăsă să se vadă nimic. Cercetă bijuteria, apoi propuse o sumă frumușică. Mary nu încerca să se târguiască. Era mai mult decât sperase.

Ar fi vrut să vândă și pandantivul de smarald, însă mamei sale îi căzuse cu tronc de cum îl văzuse și și-l pusese imediat la gât, pretextând că puteau să-l vândă mai târziu, nu era nicio grabă. Mary înțelese ce însemna asta. Pentru Cecily, adesea, mai târziu era totuna cu niciodată!

Mary scoase un oftat de plictiseală, mângâind ochiul de jad pe care și-l atârname la gât, pe sub cămașă. Nu-i plăcea ca visurile mamei ei să fie spulberate. Iar moartea bătrânei lady Read făcuse să se ivească brusc în privirea lui Cecily temerile de odinioară.

— Nu însemnăm nimic, Mary! Nu suntem decât un fir de praf, iar celor bogați nu le place să se aștearnă praf pe bibelourile lor. Mi-aș fi dorit să fiu o mamă bună, se lamentă ea, strângând-o la piept pe Mary, de îndată ce aceasta ajunse acasă.

Decepția lui Cecily când auzi că diamantul nu era de valoare devenise, în mod teatral, fatalitate.

— Ești o mamă așa cum și-ar dori orice fată. Nu trebuie să regreti nimic, o încurajă Mary, lăsându-se dusă de exagerările mamei ei.

Văzând că Mary îi face jocul, Cecily continua, cuprinsă de acea descurajare morbidă ce începuse s-o bântuie din nou:

— Aș fi vrut să-ți dau un tată. Aș fi vrut să mă mărit cu unul dintre bogătașii aceia, așa cum știi să faci femeile ușoare. Ne-ar fi acoperit cu bijuterii. Dar n-am putut s-o fac niciodată, Mary. Niciunul dintre ei nu avea destulă pasiune ca să mă facă să-mi uit jalea. N-am știut să-i cuceresc decât pe bărbații care mă iubeau, și, din nefericire, ăștia n-aveau nimic.

— Nu-i nimic. E destul că ne avem una pe cealaltă, spuse fata ca s-o îmbărbăteze.

Cu toate acestea, Mary nu mai era acum sigură de nimic.

Câteva luni la rând s-au tot mutat de colo-colo, de îndată ce proprietarii începeau să le ceară chiria. Cecily, care nu reușea să-și găsească de lucru, părea obosită și tristă, iar Mary vedea că firele de păr alb ale mamei ei se înmulțeau, iar obrații îi erau tot mai palizi. N-o mai auzea decât foarte rar râzând și se plângea mereu că n-are bani, că n-are putere, că n-are nimic.

Mary se străduia să facă economie, drămuind banii luați pe colier ca să poată supraviețui, căutându-și ea o slujbă ce ar fi putut să le salveze.

Totuși, cu fiecare zi, erau mai aproape de dezastru.

La puțin timp după înmormântarea mamei sale, Tobias Read fusese convocat la notar în legătură cu

testamentul. Mai întâi, se prefăcuse că nu știa nimic despre vreun testament, apoi se înfuriase văzând că notarul scoate o copie din sertarul lui.

— Nepotul tău e de negăsit, dar continuăm să-l căutăm, declarase acesta, după ce făcuse inventarul bunurilor ce-i reveneau lui Tobias. Nu mă îndoiesc, continuase el, că vei accepta toate clauzele testamentului.

Tobias Read se mulțumise să dea din cap, pe când notarul adăugă, fără a bănui nimic:

— Bineînțeles, dacă nepotul ar deceda înainte de a atinge vârsta majoratului, tu fiind administratorul bunurilor sale, moștenirea lui ți-ar reveni ție, iar nu mamei lui. Acesta este un punct asupra căruia lady Read a insistat în mod special.

— Bineînțeles, repetase Tobias, a cărui tensiune dispăru subit; era mai hotărât ca oricând să se descotorosească de acest ghimpe ce-i stătea în coaste.

Faptul că mercenarul lui nu reușea să pună mâna pe băiat era cu atât mai exasperant. Într-adevăr, în ciuda eforturilor și a informatorilor săi, Omul-în-Negru nu-i putea surprinde niciodată la timp. Când își făcea apariția, constata că Cecily și Mary tocmai plecaseră.

Tobias Read hotărâse să plece în Spania, la familia victimei sale, ca să afle mai multe despre fabuloasa comoară ascunsă. Povestea se transmisese din generație în generație, iar Tobias nu se îndoia că, pe parcurs, fusese mult îmbogățită. Avea să intre în casă și să anunțe că, în urma unui asasinat cumplit, clientul său decedase. El urma să-și atribuie rolul eroului care-i venise acestuia în ajutor, punându-i pe fugă pe agresorii care-l jefuiseră. Cu ultimele puteri, muribundul îi făcuse aceste destăinuirii și astfel Tobias aflase adevărul și jurase că va da de veste familiei lui.

Și atunci, nu se îndoia că avea să fie răsplătit cu noi informații, în urma cărora va putea să-și dea seama dacă merita osteneala să caute faimoasele și neobișnuitele chei. Se îmbarcă și porni spre Cadiz în primele zile ale lunii februarie.

Iarna londoneză cețoasă, rece, de o umiditate înșelătoare o făcea pe Cecily să-și piardă chef de a se scula din pat dimineața, de a se dichisi, de a face impresie. Mary era disperată de eșecul tuturor încercărilor ei de a-și găsi o slujbă. Educația și cunoștințele menite să-i garanteze acea libertate dragă inimii mamei ei nu-i foloseau la nimic și nu era dispusă să-și vândă farmecele masculinizate de tunsoarea băiețească.

După ce banii luați pe colier se terminară, nu le mai rămase nicio posibilitate de supraviețuire. Mary începu să cerșească, să fure, să scotocească prin gunoaiele de la hanuri, la fel ca alți sărăntoci a căror naștere umilă le compromitea șansele de supraviețuire.

În câteva luni, Cecily ajunse numai piele pe os. Nu se mai ridica din pat decât atunci când își schimbau locuința, lăsându-i acum pe proprietari să-și recupereze paguba în natură. Când își dădu seama de asta, Mary deveni arțăgoasă.

Într-o zi, întorcându-se acasă după ce rătăcise în neștire pe străzi, întrebându-se dacă avea vreun loc pe lumea asta, Mary îl găsi în odaia lor pe proprietar, care tocmai își încheia pantalonii plini de pete suspecte. Fără să rostească vreun cuvânt de scuză, acesta trecu pe lângă ea și ieși pe ușă.

Cecily își trase pătura peste piept și-i surise diafan fiicei ei.

— Ai și sosit, draga mea! Cum e Londra în dimineața asta? întrebă, de parcă ceea ce se petrecuse ar fi fost ceva ireal, lipsit de sens.

Mary își înăbuși lacrimile, ca și sentimentul de decădere, și începu să-i povestească, într-un fel cât mai detașat, despre semnele primăverii ce se apropia.

A doua zi, cu o inspirație subită și fără să premediteze foloasele pe care le-ar fi putut obține astfel, Mary se trezi în zori. Lăsând-o pe Cecily încă adormită, străbătu toată Londra ca să ajungă la biserica

unde oficia pastorul Reeves, pe care nu-l mai văzuse de la moartea bunicii ei.

Înainte de a-i putea vorbi, fu nevoită să aștepte sfârșitul slujbei. După ce lăcașul se goli, Mary se apropie de altar, așternându-și pe chip o expresie jalnică. Pastorul Reeves își încreți sprincenele, recunoscând-o imediat, deși slăbise și era palidă.

— Ei, băiete, n-arăți deloc bine! remarcă el compătimator.

— Da, părinte, din păcate, așa e. Datorită bunătății și iubirii bunicii mele, dobândisem bazele necesare pentru un viitor mai bun, dar ceea ce spera ea nu s-a îndeplinit. Așa că am venit să vă cerșesc mila: nu aveți cumva vreo slujbă potrivită pentru mine?

Pastorul se gândi o clipă, apoi spuse cu nevinovăție:

— Notarul defunctei lady Read și Tobias te caută; sunt convins că din același motiv. Desigur că lady Read, în marea ei bunătate, ți-a lăsat ceva înainte de a se stinge. Nu te-ai gândit că ar fi mai bine să-i contactezi decât să fugi de ei? Sau poate că ai un motiv întemeiat să procedezi astfel, deveni el, deodată, bănuitor.

— Niciunul, domnule. Mă duc chiar acum! răspunse Mary, cu un zâmbet larg.

„*Draga, draga de lady Read!*“, își spuse, luând-o la picior pe străduțele înguste, cu sufletul atât de ușor, încât se temea să nu-și ia zborul pe aripile vântului ce-i biciuia obrazii.

Omul-în-Negru intră fără greutate în camera lui Cecily. Ușa nu era încuiată. De două zile supraveghea împrejurimile. De data asta, stăpânul lui avea să fie mulțumit.

Trase fără zgomot zăvorul, apoi se apropie de pat, unde spera să-i surprindă atât pe mamă, cât și pe fiu. Se opri în fața baldachinului ale cărui perdele erau coborâte încă. Auzi o respirație regulată. Cu toate că lumina zilei intra în valuri pe fereastră, locatarii camerei dormeau.

Își scoase pumnalul și dădu la o parte perdeaua patului, înăbușindu-și pe dată o sudalmă. Mary Oliver o ștersese! se întrebă cum naiba nu-l observase, apoi își aminti că, în zori, un vagabond care hălăduia pe lângă han îl enervase și-i distrăsese atenția.

„*Nu-i nimic*, își spuse. *Mama va vorbi.*”

Se așeză pe pat, uimit de blândețea chipului ei și de tulburarea ce-l cuprinsese văzând-o părăsită astfel. Se stăpâni însă și o trezi pe Cecily cu o mângâiere aspră pe obraz.

Ea deschise zâmbind ochii și se întinse ca o pisicuță. Îl cercetă cu privirea pe bărbatul aplecat asupra ei, dar, în loc să se sperie de el, cum ar fi fost firesc, scoase un geamăt de satisfacție și-i cuprinse cu brațele gâtul puternic. În ciuda cicatricei și a urmelor anilor, îl recunoscuse fără șovăire.

— Bună ziua, dragostea mea, zise ea, plutind încă între realitatea ce venise s-o secere și visul acela atât de îndepărtat ce-i răscolea înșelător amintirile.

Crezând-o nebună, Omul-în-Negru hotărî să profite de acest lucru.

Se lăsă atras spre gura ce aștepta o sărutare, îi descoperi gustul, cu senzația ciudată că-i era cunoscut, apoi se îndepărtă de ea, stânjenit.

— Știam eu că ai să te întorci, șopti Cecily. A trecut atâta amar de vreme de când te aștept, Tom!

— Unde e Mary Oliver? întrebă el, refuzând să cedeze senzației ciudate ce-i răscolea pânțele, de parcă o parte din el ar fi vrut să se lase în voia ei, de parcă vorbele femeii ar fi stârnit un ecou în memoria lui moartă.

— Mary? se miră Cecily, întinzând mâna să pipăie cealaltă pernă. Nu știu. Precis că s-a dus să-mi aducă micul dejun. Cum făceai și tu, pe vremuri. Îți amintești, Tom?

El minți, dând afirmativ din cap. Nu, nu-și amintea. Nu-și amintea nimic. Într-o dimineață rece de februarie se născuse cu durerea aceea în țeastă și cu o dorință profundă, puternică, de a ucide, de fiecare dată când încercase să dezlege misterul.

— Unde e medalionul de jad? întrebă el aspru, ca să înlătore efectele perverse ale acestei blândeți ce-l descumpănea.

— De ce? Să știi că nu valorează nimic, Tom.

Singura dorință a lui Cecily era să nu lase visul să se sfârșească.

— Te înșeli, se prefăcu el. Medalionul ăsta e cheia unei comori, a unei comori fabuloase. Trebuie să pun mâna pe el. Spune-mi unde-i ascuns și toate necazurile voastre vor lua sfârșit.

Ochii lui Cecily începură să sclipescă.

— Mary nu se desparte niciodată de el. Oh, Tom, vom aștepta împreună, tu și cu mine, ca pe vremuri, până se va întoarce. Îți amintești, nu-i așa? Vino, gemu, trăgându-l din nou spre ea.

Omul-în-Negru cuprinse sânii ce se ofereau, apoi palmele lui urcară spre gâtul ei, ca să-l mângâie. Cecily se lăsă în voia lui. Dintr-odată, era fericită. Când simți că nu mai poate respira, nu-și dădu seama că Omul-în-Negru tocmai o ucidea.

Dinspre Tamisa, ce nu era departe de han, urca o miasmă acră, înecăcioasă. Un vagabond ședea rezemat de un felinar, cu gura căscată lăsând la vedere câțiva dinți negri. Mârâi și goni un câine ce încerca să-i fure din mâncarea sărăcăcioasă. Mary îl ocoli.

„*Niciodată n-o să mi se întâmpale asta*“, își spuse ea, binecuvântând-o pe lady Read. Nu știa ce binefaceri îi hărăzise aceasta, dar vestea era de ajuns să-i redea lui Cecily speranța.

Urcă în goană treptele, având grijă să n-o observe proprietarul, care tocmai se certa cu nevastă-sa în odăița din spatele dughenei.

— Cecily, strigă ea veselă, deschizând larg ușa.

Aceasta nu răspunse. Dormea liniștită.

Mary învârti mașinal cheia în broască, apoi încercă s-o trezească acoperindu-i obrazul cu mici sărutări sonore. Cecily însă nu se clinti. Inima fetei începu să bată de parcă ar fi vrut să-i sară din piept.

— Mamă! insistă ea, deși știa că e inutil.

O cuprinse o durere atât de puternică, de parcă trupul i-ar fi fost sfâșiat în bucăți.

Mary ar fi vrut să plângă, dar lacrimile nu-i curgeau, înăbușite de nodul ce-i strângea stomacul. Cecily avea pe chip o expresie de fericire pe care Mary nu i-o mai văzuse niciodată. „*Oare poți fi nefericit pentru că aceia pe care-i iubești sunt fericiți?*“, spunea adesea Cecily.

Mary își tot repeta cugetarea aceasta ca să se liniștească, să-și alunge durerea, să accepte ceea ce era de neacceptat. Moartea îi adusese atâta fericire lui Cecily! Nu, Mary nu trebuia să fie atât de zdruncinată din pricina asta. Totuși, durerea ce-i cuprinsese întreaga ființă era atât de cumplită, încât îi venea să urle.

Hotărî să lupte cu slăbiciunea ce o copleșea. Se ridică, luă cele zece lumânări de rezervă pe care le aveau și le aprinse, ca să-și încălzească mama moartă cu lumina lor. Apoi se întinse pe pat, lângă ea, ca s-o vegheze și-i împreună mâinile pe piept, așa cum făcuse pastorul Reeves la moartea bunicii ei.

După aceea, vru să-i scoată de la gât pandantivul de smarald pe care nu acceptase să-l vândă nici măcar în zilele lor cele mai negre, zicând că reprezenta pentru ea un trofeu, o victorie asupra familiei ei vitrege.

Aplecându-se deasupra lui Cecily ca să deschidă închizătoarea lanțisorului, Mary observa niște urme întunecate întipărite pe gâtul ei. Mirată, le privi mai atent. Când își dădu seama că era vorba despre niște vânătăi făcute de mâinile cuiva, se ridică repede, înspăimântată.

I se părea ireal, de neconceput. Cine ar fi putut dori s-o strângă de gât? Și pentru ce? Cecily era bunătatea întruchipată. Mary luă o luminare și o apropie de urmele suspecte, cu riscul de a da foc părului mătășos, încărunțit. Nu era nicio îndoială: Cecily fusese, cu siguranță, asasinată!

Răvășită și istovită, Mary se rezemă de pernele decolorate, mângâind fruntea aceea atât de iubită, așa cum obișnuia și Cecily s-o alinte pe ea. Privirile îi rățăceau prin odaia rece și lugubră, cu mobile vechi și șubrede.

Nu. Nu înțelegea deloc.

N-avea niciun sens. Cu atât mai mult cu cât ucigașul nu furase nimic, din moment ce pandantivul rămăsese la gâtul lui Cecily. Desigur că asasinul îl văzuse în timp ce, aplecat asupra ei, o strangula. Atunci, care era adevărul?

Întrebările acestea deveniră insuportabile. Îi venea să urle. Trebuia să reacționeze, să nu se lase doborâtă, să nu capituleze, cum făcuse de atâtea ori mama ei. Mary sări în picioare și scoase de sub pat o valijoară care, ascunsă sub salteaua defunctei, împărțea locul cu gândacii și păianjenii. O deschise, o puse pe măsuță și îngrămădi înăuntru puținele lor lucruri, așa cum făcea de fiecare dată când ea și Cecily se pregăteau să fugă.

Tocmai o închidea, când clanța ușii se mișcă, făcând-o să se lipească, înspăimântată, de perete. De cealaltă parte a ușii, proprietarul se răsti:

— Asta e a doua oară, doamnă Read! Mă întorc peste o oră și ori îmi plătești, ori...

Nu-și termină fraza, iar Mary îl auzi coborând cu pași grei scara.

Ar fi fost o nebunie să mai rămână lângă Cecily. N-avea nici măcar posibilitatea să-și înmormânteze mama.

„Cimitirele nu servesc la nimic, Mary, decât să îngroape mai repede sufletul în uitarea inimilor. Alege, mai bine, o stea de pe cer ca să mă însoțească în eternitate; în felul asta, oriunde ai fi, voi veghea mereu asupra ta“, o sfătuiuse Cecily.

Pe atunci, nu-și închipuia că o va părăsi în felul ăsta! Mary își adună din nou puterile, sărută obrazul rece al mamei ei, murmură deasupra buclilor încă mătăsoase un *„adio!“* tremurat, apoi urcă pe pervazul ferestrei fără să mai privească înapoi. Își aruncă mai întâi bagajul, apoi sări de la etajul întâi în fundătură, trezind niște câini și pisici care o luară la fugă, protestând.

Rătăci mult timp pe străzile din apropierea Tamisei, ascultând strigătele barcagiilor și ale pescarilor.

Era toată numai durere, spaimă și disperare.

„Nu e drept, își spunea, nu e drept ca asta să se fi întâmplat tocmai azi, când aducea o veste atât de bună.“ își reproșă că nu-l căutase mai de mult pe pastorul Reeves, că nu avusese încredere în afecțiunea bunicii ei. Poate că atunci toate astea nu s-ar fi întâmplat. Cecily ar fi avut tot ce-și dorea și ar fi râs, veselă, alături de ea, care ar fi ținut-o de mână, întovărășindu-i bătrânețea. Mary nu reușea să-și scoată din minte imaginea chipului senin al lui Cecily, de parcă s-ar fi supus de bunăvoie, parcă ar fi fost complicea ucigașului, gășind în moarte ultima soluție împotriva nefericirii ei. Gândul acesta o duru.

Lovi cu vârful pantofului o piatră. Stomacul îi chiorăia de foame. Se va duce, chiar a doua zi, să-și ceară moștenirea. Cecily n-ar fi vrut ca ea să piardă această ocazie. Se umilise prea mult pentru ea. Mary strânse în mână pandantivul de smarald pe care și-l pusese la gât, lângă ochiul de jad, ca pe o comoară. Sufletul lui Cecily rămăsese pe veci în el.

Deocamdată, nu-și dorea altceva decât să fie singură, așa că se strecură sub un pod, își strânse haina în jurul trupului și, dârdâind puțin, urmări cu privirea ambarcațiunile ce treceau. Din locul în care se afla, putea vedea portul.

Își transferă sentimentul de vină asupra lui Tobias Read, regăsind ura ce o cuprindea ori de câte ori se gândea la el. Multe dintre corăbiile acelea erau ale lui. Tobias le-ar fi putut salva cu ușurință, continuând după moartea mamei sale ceea ce începuse aceasta, dar, în loc s-o facă, preferase s-o dea afară. De unde era să știe Mary că unchiul ei se va răzgândi și chiar o va căuta ca să-și împartă cu ea moștenirea?

Brusc, înțelese adevărul, un adevăr atât de dureros, încât Mary își apăsă pumnul pe buze ca să-și înăbușe țipătul. Și dacă Tobias n-o căuta ca să-i dea ceva, ci, dimpotrivă, ca să se descotorosească de

ea?

— O, Doamne, nu! gemu ea.

Tobias Read!

El și numai el putea fi ucigașul mamei ei!

Mary hotărî să părăsească Londra cât mai repede. Se simțea în primejdie. Dar unde să se ducă? Ce să facă?

Vederea corăbiilor îi dădu o idee. Se putea angaja ca mus. Ani la rând reușise să-i păcălească pe cei din jur și nici nu-și putea închipui cum ar arăta îmbrăcată altfel decât cu pantaloni. Ca să evite riscul de a nimeri pe vreuna dintre corăbiile unchiului ei, se gândi să plece la Dover – portul maritim cel mai apropiat. Renunțând la moștenirea ce-i adusese o asemenea nenorocire, porni la drum chiar a doua zi.

Mary ajunsese la Dover după opt zile, sfârșită de atâta mers pe jos, pe drumurile pline de noroi, alături de tristețea ei. Ploaia ce nu încetase timp de trei zile i se scursesese pe obraz în locul lacrimilor pe care nu voia să le verse.

În port, găsi ici-colo câte un colț de pâine, apoi văzu alți câțiva băiețandri care acostau pasagerii, oferindu-se să le facă mici servicii. I se păru că nu era o treabă prea complicată și se hotărî să-și încerce și ea norocul, ca să-și câștige traiul până reușea să se angajeze pe un vas.

Cu toate acestea, când clopotele bisericilor bătură de amiază, nu reușise să obțină nici măcar atât cât să-și astâmpere foamea. Trebui să recunoască cinstit că n-avea experiență. Ceea ce i se păruse simplu și ușor de făcut nu era la îndemâna ei. Ceilalți erau mai atenți, mai iuți, mai eficienți.

Descurajată, era gata să renunțe, când zări o trăsură apropiindu-se. „*Asta e ultima*, își spuse. *Dacă nu reușesc nici acum, mă duc să cerșesc bani de mâncare.*“

Adunându-și toate forțele, o luă la fugă cât o țineau picioarele, ca să ajungă înaintea celorlalți. Încă înainte ca trăsura să oprească, Mary trecuse peste cordaje și peste pilonii de amaraj, înghiontise un lungan blond, care câștigase deja mult prea mult, și era pe punctul să fructifice prima ei ocazie.

În timp ce vizitiul deschidea portiera, Mary ajunsese în fața celui care cobora, dar nu tocmai așa cum sperase. Cu o piedică răzbunătoare, rivalul ei o făcu să se prăbușească într-o băltoacă plină de noroi. Întinzând mâinile ca să-și amortizeze căzătura, împrășcă din zbor cu noroi tot ce se afla în apropiere, inclusiv costumul impecabil al gentlemanului, care scoase un răget de mânie.

— Idiotule! exclamă el în franceză, repezindu-și piciorul elegant încălțat în coastele lui Mary, care se ridică în șezut și bâigui niște scuze, în aceeași limbă, în timp ce noroiul i se prelingea pe obraz. Lunganul își oferii pe dată serviciile, stăpânindu-și râsul mai bine decât însoțitorii lui, iar Mary îl văzu pe domnul cel elegant, iritat de stângăcia ei, îndepărtându-se însoțit de el.

Umilită, dădu să plece de acolo, dar observă o scrisoare ce zăcea în noroi. O ridică și, instinctiv, își strigă victima cu numele înscris pe plic, vrând să-i restituie scrisoarea:

— Domnule! Domnule de La Parteliere, stați!

Dar în locul celui chemat, lunganul fu cel care întoarse capul, scoțând limba la ea.

— Dă-mi-o mie, tinere! ceru o voce feminină.

Mary, care rămăsese tot așezată în noroi, se răsuci și înălță capul; pe scara trăsurii se afla o doamnă bine îmbrăcată, care părea pe cât de amuzată, pe atât de mișcată văzând-o în starea aceea.

— Sunt dezolată, doamnă, se lamentă Mary, am murdărit-o, așa cum am murdărit și hainele soțului dumneavoastră.

— Știi să vorbești în franceza? se miră aceasta, ascunzându-și râsul în spatele mâinii înmănușate.

— Știu să citesc, mărturisi Mary, sperând să-și justifice astfel insistența.

— Fugi să-ți cureți hainele, hotărî femeia, refuzând să ia plicul mânjit cu noroi, și adu scrisoarea la mine acasă, după ce-o să se usuce. Cum te cheamă? Câți ani ai?

— Mary Oliver, doamnă, și am 18 ani, minți ea.

— Ei bine, Mary Oliver, rămâne să ne vedem mai târziu, o asigură binefăcătoarea sa, dându-i adresa și numele. Cât despre domnul acela, nu-ți mai face griji. Nu e soțul meu, ci secretarul meu particular. Era prost dispus pentru că tocmai l-am concediat.

Mary o șterse fără să mai aștepte întoarcerea lunganului. Sosiseră și alte trăsurii, astfel că atenția tuturor nu mai era îndreptată asupra ei, și, cu toate că noroiul ce o acoperea atrăgea priviri când disprețuitoare, când batjocoritoare, Mary se îndreptă către o plajă mai retrasă, fără să le bage în seamă.

Blândețea acestei doamne de Mortefontaine o spălase de tristețe mai mult decât ploaia din ultimele zile. Se spală în apele întunecate ale Canalului Mânecii, dârdâind sub rafalele reci de vânt.

„O burgheză ar crăpa dacă ar face așa ceva!“, gândi, mândră deodată de rezistența ei. În cel mai rău caz, va răci. Dar, orice i s-ar fi întâmplat, nu trebuia să lase să-i scape șansa oferită de doamna de Mortefontaine. De îndată ce vântul aspru din nord îi zvântă hainele ude, puse direct pe pielea înfiorată, o luă la fugă ca să se încălzească, întrebând la fiecare colț de stradă pe unde trebuia s-o ia ca să ajungă la adresa indicată. Ajunse, în cele din urmă, la locuința impunătoare a protectoarei sale, neavând alt bagaj decât prenumele ei uzurpat.

Îi deschise o slujitoare cu un chip încântător care-o privi cu atenție, apoi o lăsă să între.

— Doamna te așteaptă, îi spuse, introducând-o într-un mic salon.

— Ești mult mai drăguț așa decât cu masca aia de negru, îl întâmpină Emma de Mortefontaine, întinzându-i mâna.

Mary i-o sărută galant, așa cum o învățase profesorul de bune maniere angajat de lady Read. Emma păru încântată.

Îndată însă exclamă:

— Doamne, dar ai înghețat!

Observând hainele umede și aerul stingherit al lui Mary, Emma de Mortefontaine trase un șnur, iar slujnica se ivi imediat.

— Amanda, condu-l pe tânărul acesta la oficiu și împrumută-i o livrea de valet. Până se schimbă, fă-ne câte o ceașcă de ciocolată. Du-te, Mary Oliver! îi porunci ea, cu o undă de reproș în glas. Dacă te îmbolnăvești de plămâni, n-ai să-mi fii de niciun folos.

Mary se conforma. De fapt, nu se simțea deloc în apele sale.

— Cum dracu' te-ai udat în halul ăsta? se mira Amanda, conducând-o pe coridoare. Doar azi n-a plouat.

— Un împiedicat m-a împins când stăteam pe dig, minți Mary. Îți dau un sfat, Amanda, dacă vrei să te scalzi, așteaptă să vină seara, adăugă ea cu un umor pe care tânăra îl aprecie.

— Te las, reluă Amanda, întinzându-i veșmintele promise. S-ar putea să-ți fie cam mari, dar vor fi cu atât mai comode. Vino când o să fii gata. Am să-ți pregătesc, pe lângă ciocolată, un pahar cu alcool de malț, care o să ajute să-ți recapeți puterile.

După un sfert de oră, mulțumită grijii Amandei, care scosese niște pateuri din cuptor, Mary, înviorată, apăru din nou în fața doamnei de Mortefontaine. Aceasta o invită să se așeze și să ia o bucată de prăjitură împreună cu ciocolata.

— Și acum explică-mi ce caută un băiat atât de bine educat ca tine pe cheiuri? întrebă Emma cu bunăvoință.

Mary îi povesti atunci copilăria ei de băiețel respins de familie, îi destăinui situația tristă a mamei sale, moartea ei subită, precum și propriile greutăți și necazuri. Nu-i ascunse decât înclinația ei spre furt și felul cum își urmărea interesele; se feri, de asemenea, să pronunțe numele Read, ca nu cumva, prin asociere cu acest nume, să riște ca Tobias să-i dea de urmă.

Emma își termină ciocolata, apoi întrebă, pe un ton liniștit:

— N-ai vrea să lucrezi pentru mine? L-ai putea înlocui foarte bine pe secretarul meu particular.

Înainte ca Mary să poată răspunde, Emma îi aruncă o privire cuceritoare și adăugă:

— Două coroane. Plus casă și masă. De acord?

Era mai mult decât ar fi putut să-și închipuie Mary vreodată.

— Mă salvați, doamnă, răspunse ea cu recunoștință. Mă voi strădui, vă rog să mă credeți, să fiu demn de încrederea cu care mă onorați.

— Nu mă îndoiesc de asta, Mary Oliver. Sunt convinsă că ai toate calitățile necesare.

Emma de Mortefontaine se cuibări și mai comod în alveola confortabilă a fotoliului ei tapițat cu catifea verde ca smaraldul. Mary întârzie cu privirea pe chipul ei, admirându-i, fără vreun gând ascuns, perfecțiunea trăsăturilor. Emma era, fără îndoială, cea mai drăguță și frumoasă femeie pe

care-o cunoscuse vreodată. Ochii ei mari, verzi, migdalați, tivți de gene aurii îi puneau în valoare carnația perfectă. Gura în formă de inimă semăna cu un boboc de trandafir, avea un nas delicat, iar ovalul feței ar fi fermecat penelul unui Leonardo da Vinci. Cât despre talia ei gingaș modelată, era pe cât de subțire, pe atât de fermă.

— Acum, dragă băiete, e rândul meu să-ți spun câte ceva despre mine, hotărî Emma, deloc deranjata de privirile lui Mary. Din moment ce vei deveni confidentul meu în afaceri, trebuie să-ți dau niște lămuriri în legătură cu activitățile mele.

— Vă asigur că voi fi discret, doamna, afirmă Mary, în timp ce Emma îl invita, printr-un gest grațios, să termine prăjitura.

Mary fu cuprinsă de un nou val de recunoștință. În privirea Emmei de Mortefontaine nu se deslușea nici condescendență, nici milă. Mai degrabă, un interes autentic și o curiozitate intensă, ce nu prea se potrivea cu părerea pe care și-o formase Mary despre burghezi. Probabil că se înșelase, dar, de astă dată, din fericire pentru ea. Omenirea mai păstra, așadar, ceva adevărat. Cât de mult ar fi dorit ca și Cecily să mai fie acolo, ca să-și poată da seama de asta!

— Sunt văduvă, începu Emma, învârtind între arătătorul și mijlociul mâinii drepte verigheta pe care încă o mai purta. Soțul meu era unul dintre armatorii bogați din țara asta.

Și Tobias Read era armator; o cunoștea oare pe Emma? Mary hotărî să fie pregătită pentru orice s-ar fi putut întâmpla. Fără să-i observe tulburarea, Emma continuă:

— Am preluat afacerile soțului meu, dar nu în mod direct, fiindcă, mărturisesc, nu sunt deloc pasionată de corăbii. Am un administrator priceput care îmi reprezintă interesele, cu atât mai mult cu cât concurența în acest domeniu este acerbă.

Mary se relaxă.

— În ceea ce mă privește, prefer să urmăresc ițele ce se țes la curte. De când Iacob al II-lea Stuart, iubitul nostru rege catolic, a fost înlăturat de pe tron de fățarnicul de Wilhelm de Orania, ginerele lui protestant, nu trece zi fără ca aliații unuia să comploteze împotriva aliaților celuilalt. Îmi plac intrigile. Este un defect, desigur, dar îmi place să cred că orice femeie în adevăratul sens al cuvântului este atrasă de mistere. Acestea îi dau de multe ori prilejul să ajungă la poziții înalte într-o societate în care, din păcate, nu i se acordă decât un loc modest. Mai exact, dragul meu, îmi place să ascult, să surprind și să freamăt deținând unele secrete ce-mi asigură o respectabilitate și o putere totale. Să nu uiți asta, băiete! Acesta e prețul libertății unei ființe omenești. Căci în lumea asta josnică sunt respectați numai cei temuți.

— N-am să uit, o asigură Mary.

— Principala ta sarcină va fi să scrii scrisorile pe care ți le voi dicta. S-ar putea ca unele dintre ele să ți se pară aiurite, ba chiar de neînțeles. Motivul este că, în anumite mesaje, trebuie să folosesc un cod, pentru a evita orice indiscreție. Deci, nu da atenție acestor amănunte și ia notă, cuvânt cu cuvânt, de pretențiile mele, așa ciudate cum sunt.

Mary dădu din cap, gata s-o servească fără șovăire pe această doamnă providențială, care încheie făcându-i următoarea confidență:

— Primesc des musafiri. Am prietene foarte mondene care vor fi încântate să te cunoască și cărora te rog să le intri în voie istorisindu-le povestea ta. Nu este vorba de vreo curiozitate disprețuitoare sau nesănătoasă. Acestor doamne le place să se înduioșeze în fața unor nefericiri pe care ele nu și le pot închipui, și ce le fac să-și întoarcă privirea atunci când le întâlnesc pe stradă. Mie-mi face plăcere să le zdruncin puțin conveniențele, arătându-le adevărata natură a societății noastre, în care doar aparențele contează. În ceea ce mă privește, te înțeleg, așa că nu vei găsi nici urmă de milă prefăcută în atitudinea mea față de tine.

Emma se ridică. Luă dintr-o tabacheră așezată pe o policioară de marmura o mână de tutun și umplu o pipă micuță din comalină pe care o aprinse cu un amnar, apoi continuă:

— Știi, dragul meu, n-am fost întotdeauna nobila și respectabila doamnă Emma de Mortefontaine. Fiica unei servitoare și a unui pastor, aveam toate șansele să dispar. Am supraviețuit în dispreț, hrănindu-mă cu noroi ca să cresc până când francezul acela, domnul de Mortefontaine, m-a dorit destul de mult ca să mă ia de soție, inventându-mi o familie irlandeză.

Emma se instalează din nou în fotoliu și continuă:

— Pentru ca numele meu să fie credibil, soțul meu a cumpărat titlurile și bunurile unei familii din comitatul Cork, al cărei neam se stinsese. Să nu-ți închipui, Mary Oliver, că ascensiunea mea a fost rodul unui noroc chior. Sub aparența asta drăgălașă ce-i înnebunește pe mulți dintre iubii mei se ascunde o voință de neclintit. Astăzi, nimic nu m-ar putea face să dau înapoi, să mă întorc de unde am venit. Și oricine mi-ar aține calea în acest scop ar fi urmărit de răzbunarea mea necruțătoare.

— Îmi dau seama, doamnă, o asigură Mary cu o admirație neprefăcută.

Tonul vocii Emmei de Mortefontaine se îndulci.

— Cu siguranță că mă consideri foarte vorbăreată, având în vedere că abia ne-am cunoscut, și ai dreptate. Însă m-am încumetat încă de la această primă întâlnire să-ți dezvălui firea mea ca să poți vedea cât devotament aștept de la tine. Îmi placi, Mary Oliver, fiindcă instinctul meu îmi spune că ești în măsură nu numai să înțelegi motivațiile mele, ci și să le slujești. Mă înșel cumva?

— Nu, doamnă. Porunciți și mă voi supune, de n-ar fi decât pentru ca exemplul dumneavoastră să mă întărească și să-mi găsească în lumea aceasta locul ce-mi este destinat.

Emma se ridică, dându-i de înțeles că întrevederea se sfârșise.

— Amanda o să te conducă în camera ta. E aproape de a ei. Vei lua prânzul și cina împreună cu mine, în afară de cazul în care vor fi aici curtezanii mei, firește. Prezența lor nu trebuie să te șocheze. Vei învăța că dragostea face parte dintre acele jocuri mondene ce le oferă celor inițiați în regulile lor numeroase prilejuri de satisfacție. Trebuie să plec la curte. Ne vedem mai târziu.

Mary dădu din cap și se întoarse la Amanda.

Slujnica, doar puțin mai în vârstă decât ea, o conduse, amabilă, la mansardă ca să-i arate camera rezervată secretarilor particulari ai doamnei.

— De ce a fost concediat cel dinaintea mea? întrebă Mary.

Amanda dădu din umeri și izbucni într-un râs cristalin.

— Era prea sever ca să-i placă doamnei. Greșeala lui a fost că i-a reproșat purtarea prea ușuratică pentru o femeie care a rămas văduvă cu mai puțin de un an în urmă.

— Dar tu ce crezi?

Amanda făcu botic, își catifelă privirea și se legănă de pe un picior pe celălalt, punându-și mâinile la spate.

— Cred că doamna își poate permite să facă ce vrea, din moment ce are cum să le închidă gura bârfitorilor. Iar eu, una, prefer să te am ca vecin pe tine, și nu pe înțepatul acela, care se gândea numai la reputația și la ținuta lui.

— Pricep, se dumiri Mary.

Amanda o plăcea, în hainele acelea bărbătești. Mary trebuia să aibă grijă cum se poartă cu ea și, în același timp, să fie foarte rezervată. „*Ei, își spuse ea, orice slujbă are neajunsurile ei. Dacă n-o să am aici vreo surpriză mai neplăcută decât asta, voi fi în curând cea mai mulțumită ființă din lume, iar Cecily va fi mândră de mine.*“

— Câți ani are doamna? mai întrebă Mary, conducând-o pe Amanda până la ușa micului ei apartament.

— Abia douăzeci, iar eu, șaptesprezece, așa că sunt aproape de-o vârstă cu tine.

— Țasta e un motiv să fim prietenoși unul cu celălalt în timpul serviciului, o asigură Mary, înainte ca surâsul cochet al adolescentei să dispară în spatele ușii închise.

Mary se lăsă să cadă pe saltea, îi încercă elasticitatea săltând de câteva ori, așa cum îi plăcuse întotdeauna să facă, apoi, încântată de norocul ce dăduse peste ea, începu să exploreze noul ei univers.

Odaia era sobră, dar frumos mobilată, iar în spatele unui paravan tapisat cu pânză de bumbac se afla un mic cabinet de toaletă. Prin partea de sus a ferestrei, putea zări portul Dover și, chiar dedesubt, parcul ce înconjura domeniul Emmei de Mortefontaine, porțița de la capătul aleii, iar la dreapta, căsuța lui George, paznicul, pe care Amanda i-l prezentase.

Emma de Mortefontaine avea acum, cu Mary, trei slujitori aflați permanent la dispoziția ei.

Chiar în ziua următoare, Mary fu dusă la croitor și începu să-și facă, sub îndrumarea patroanei ei, educația; o educație cu totul diferită de cea pe care o primise la lady Read.

După două săptămâni, Mary era de nerecunoscut. Hrănită cum trebuie, îngrijită și bine îmbrăcată, arăta grozav. O îngrijora doar constatarea că noul ei mod de viață îi scotea în evidența feminitatea. Din fericire, sânii nu-i erau prea dezvoltati și se grăbi să-i ascundă sub o fâșie solidă de pânză, sub care se afla, de asemenea, ochiul de jad pe care-l purta mereu la gât, ca pe un trofeu, alături de salamandra de smarald a mamei ei.

Își făgăduise să nu se despartă niciodată de aceste două obiecte – de unul, ca să-și amintească de ceea ce o făcuse să fugă, plină de ură și silă; de celălalt, pentru a-și aminti de Cecily.

Emma de Mortefontaine îi plăcea din zi în zi mai mult, chiar dacă unele aspecte ale personalității acesteia o derutau, îl tratase cu cinism pe unul dintre cei care-i făceau curte, iar Mary fusese sincer uimită să descopere atâta cruzime și răceală în vorbele ei pe care le surprinsese întâmplător. Emma de Mortefontaine avea două fețe. Dar era Mary îndreptățită să-i reproșeze acest fapt? Nici ea nu era tocmai un înger, în pofida cuvintelor pe care i le spusese, pe vremuri, Cecily.

Emma îi încredința diverse sarcini, în funcție de toanele, chefurile sau dorințele ei. Mary le îndeplinea cu discreție și loialitate, lăsându-se tot mai mult cucerită de farmecul stăpânei sale.

Ținea la ea, iar Mary trebuia să recunoască faptul că sentimentul era reciproc. Chiar mai mult decât ar fi fost firesc.

Ceea ce, dacă era de înțeles în ceea ce-o privea pe Emma, care-o descoperise pe Mary sub înfățișarea ei de băiat, devenea inimaginabil pentru Mary, care se stăpânea, ascunzând această atracție de care se rușina sub masca unei afecțiuni prietenești. Ba chiar a unei recunoștințe exagerate.

— Amanții mei mă plictisesc, îi mărturisi Emma într-o seară, după ce unul dintre iubiții ei tocmai plecase. Sunt afectați și prevenitori, își împăturesc cu grijă pantalonii și cămașa înainte de a se culca cu mine și fac dragoste într-un fel atât de lipsit de imaginație și de savoare, de parcă ar găti la bucătărie. Ca să-ți spun adevărul, Mary Oliver, tot ceea ce le reproșez eu, la urma urmei, este că sunt... prea englezi.

— Atunci, de ce-i iubești? întrebă Mary, curioasă.

— Pentru că nu dai niciun semn că ai dori să mă iubești tu, în locul lor, replică Emma dintr-odată, lăsând-o pe Mary înmărmurită.

— Dar și eu sunt englez, se apăra ea, sperând să-și poată ascunde astfel propriile sentimente.

Să-i cedeze Emmei ar fi însemnat să-și dezvăluie adevăratul sex și minciuna de până atunci. Poate că ar fi pierdut-o pe Emma. Și nu și-ar fi dorit deloc să se întâmple una ca asta. Îi convenea viața pe care o ducea, banii pe care-i câștiga cu slujba ei, plăcerea cu care-și ducea sarcinile la îndeplinire și complicitatea ce o lega de stăpâna ei, spre disperarea Amandei, care încă mai spera să o determine pe Mary să se logodească cu ea.

— Ești diferit de ceilalți, Mary Oliver. Știi asta la fel de bine ca mine, declară Emma. Simt în tine un fel de revoltă neîncetată. Nu este vorba despre atitudinea ta, nici gând, dar ai un fel de a privi în depărtare de parcă ai căuta mereu o posibilitatea de a evada. Cu toate că nu pari legat de nimic. În privința asta, semeni cu mine. Și, cu acest fel de-a fi, îmi plac mult mai mult decât încrezuții aceia pudrați, cu peruci, care fac dragoste ca și cum ar bea o ceașcă de ciocolată. Femeile simt nevoia să fie puțin bruscate, Mary Oliver. Le place să te prefaci că nu le bagi în seamă ca să le trezești interesul, să le încolțești în tranșeele lor ca să poată ceda fără să se simtă vinovate. Le place, de fapt, să le tratezi ca pe niște târfe, dar fără să uiți că sunt totuși doamne. Așa-ți cucerești și tu iubitele, Mary Oliver? insistă ea, punându-și mâna îngrijită pe coapsele secretarului ei particular.

Cu inima bătându-i puternic în piept, Mary îi luă mâna și o duse la buze.

— Vai mie, minți ea, după cum spuneam, și eu sunt englez. Am nevoie de timp ca să îndrăznesc, în timp ce alții se servesc fără fașoane.

— Te cunosc mai bine decât te cunoști tu însuși. Va veni și ziua aceea, și va fi exact așa cum mi-am închipuit-o, îl asigură Emma, cu o privire lacomă și cu un zâmbet pofticios. Obțin întotdeauna ceea ce-mi doresc, dragul meu, nu e decât o chestiune de timp.

— Atunci lăsați-mă pe mine să aleg momentul, o imploră Mary, îndreptându-se către ușă, acum trebuie să expediez una dintre scrisorile dumneavoastră.

— Du-te, băiat rău ce ești, se amuză Emma, prefăcându-se bosumflată, sigură că, mai devreme sau mai târziu, secretarul particular se va târî la picioarele ei; și nu uita că, imediat după aceea, va trebui să fii întru totul la dispoziția prietenelor mele.

Și chiar așa se întâmplă. De îndată ce doamnele se instalară, înflorind cu rochiile lor sofalele din salonaș, începură să-și fluture genele și pleoapele să-și arcuiască buzele lacome ca să-l atragă cât mai mult.

— Rămâi cu noi, Mary Oliver, o rugă lady Rutherford, înclinându-și silueta grațioasă spre o cană cu ciocolată.

— O, da, ești atât de amuzant! Întări și lady Beckam, care se îndopa, fără scrupule, cu a treia porție de chec cu lămâie.

Toate erau înduioșate de povestea rudei sărace pe care le-o prezentase Emma. Aceasta din urmă observa cu atenție jocul și manierele prietenelor ei de familie bună. Așa se inspirase ca să-și formeze o imagine adecvată și să-și ascundă lipsa de educație și de instrucție. Deși soțul ei făcuse tot ce putuse ca să suplinească aceste lipsuri, încă de la începutul căsniciei lor, rămăseseră destule lacune pe care Emma reușea să le ascundă printr-un mimetism dibaci. Acele saloane literare sau mondene nu erau pentru doamna de Mortefontaine decât un pretext pentru a-și consolida influența, iar Mary era mândră și măgulită de rolul pe care-l juca acolo.

— Spune-ne povestea ta! o rugă lady Beckam.

— O știți pe dinafară, doamnelor.

— Eu n-o știu, insistă lady Bedford. De-abia am sosit la Dover.

— Locuia în Manchester, îi șopti lui Mary la ureche doamna de Mortefontaine. Soțul ei tocmai s-a stins. Verișoara ei, lady Beckam, a invitat-o la ea după funeralii.

— Ce șușotiți acolo, dragă? se prefăcu indignată lady Rutherford. Nu-ți ajunge că l-ai găsit prima, mai trebuie să-l ții departe de noi?

— Ba dimpotrivă, dragă Carry, îl îndemnam să vă facă pe voie.

— Faceți-mi loc între voi, ceru Mary, așa e mult mai ușor să te destăinuiești și te simți consolată.

Își adunară fustele și, înconjurată de lăcomia lor, Mary reproduse încă o dată episodul trist al copilăriei ei, găsind mereu în imaginația ei câte un amănunt inedit, menit să le înfioare sau să le înduioșeze.

După-amiaza se scurse prea repede. În afară de confidențele lui Mary, se mai vorbi și despre războiul ce sfâșia Europa, despre faimosul Jean Bart, din marina franceză, care, deși aparținea taberei adverse, le făcea să viseze. Citiră și comentară, de asemenea, câteva poeme ale lui Shakespeare, pe care Emma le adora, și bârfiră câteva doamne aflate în vizor la curtea regelui Wilhelm.

Pendula din salon bătu ora șase.

Doamnele se ridicară și-și luară, pe rând, bun-rămas, ca să se întoarcă la soții lor, deși sufletul le era mângâiat de gânduri adulterine, al căror obiect tănuit erau atât Mary, cât și corsarul francez.

Doamna de Mortefontaine își trecu brațul pe sub cel al secretarului ei particular și, trăgându-l spre flacăra bine-venită a unei sobe, se extazie:

— Ah, Mary Oliver! Dacă ți-ai îndrepta către mine măcar a zecea parte din atențiile de care te cred în stare frumoasele astea, m-aș simți copleșită!

— Ar însemna că mă crezi înzestrat cu o imaginație pe care n-o am, replică Mary, tulburată de privirea aceea galeșă ce-i pătrundea până în suflet.

Emma izbucni într-un râs cristalin ce risipi stânjeneala lui Mary.

— Haide, haide! Minți la fel de convingător ca un bancher, dragul meu!

Lui Mary îi plăcea felul glumeț în care Emma încerca s-o seducă. Se strădui să adopte același ton, ca să nu se dea de gol.

— Oh! Ai remarcat? cochetă ea, afișând dezolarea unui copil demascat.

— Termină, că de nu, pe legea mea, jur că uit de bunele maniere și te trântesc pe divanul acela! Îl amenință Emma, ca un animal de pradă.

Mary o crezu în stare să facă ce zicea. Speriată de această perspectivă, o saluta:

— Mai sunt câteva minute până la cină. Îngăduie-mi să ies puțin la aer, apoi voi coborî în sufragerie.

— Iar te eschivezi, Mary Oliver. Ei bine, fie, și în seara asta eu am să beau prea mult, iar tu, nu îndeajuns...

— Și în seara asta, doamnă, va trebui să te mulțumești cu un înger.

— Te urăsc, Mary Oliver!

— Sunt măgulit! replică Mary.

Se grăbi să iasă din casă și începu să se plimbe prin cartier, trăgând adânc în piept aerul ce prevestea sosirea primăverii. Mary era veselă. Cum rar i se întâmplase să fie. Viața pe care-o ducea alături de Emma era mai plăcută și mai rafinată decât ar fi sperat vreodată.

Cina fu cât se poate de englezească. Doamna de Mortefontaine nu-și permitea să-și tachineze secretarul decât între patru ochi. Amanda îi servea cu sârguință, fără să-și prea ascundă nici preferința pentru Mary Oliver, nici sentimentele pe care le încerca simțindu-l atât de apropiat de stăpână. Nu reușea să se resemneze.

Emma de Mortefontaine aduse vorba despre războiul ligii de la Augsburg, ce sărăcea Europa din mai 1689.

Pe Mary, în egoismul ei, subiectul acesta n-o interesa. Fusese mereu destul de isteată ca să scape de potera ce împânzea străzile, satele și orașele din Anglia. Era la curent cu lucrurile cele mai importante, atât cât să poată discuta cu Emma de Mortefontaine și cu oaspeții ei, având grijă să-i împărtășească afecțiunea față de Iacob al II-lea, regele detronat, care se refugiase în Franța, la vărul lui, regele Ludovic al XIV-lea, fiind găzduit împreună cu apropiații lui, la Saint-Germain-en-Laye.

Emma însă insista, vrând să-i trezească lui Mary interesul și plăcerea față de politică:

— Treburile politice sunt cele ce le oferă bărbaților motive de a gândi, de a acționa și le stimulează imaginația. În corupție se conturează chipurile lumii. Nu le poți ignora, Mary Oliver! În secolul nostru, nu cunosc nicio ființă care să nu viseze la putere, la glorie și la faimă. Singurul fel în care poți supraviețui este să înțelegi aceste lucruri, să le accepți și să te călești la școala lor. Indiferent de condiția socială.

— Există, totuși, și umaniști dezinteresați, obiecta Mary.

Emma începu să râdă.

— Proștii și nebunii, poate. Dar nu vei găsi niciunul într-o poziție înaltă. Ce crezi tu că e războiul acesta? Nimic altceva decât un conflict de interese, ca toate cele dinaintea lui și ca toate cele ce vor urma. Revendică Franța niște drepturi teritoriale? Imperiul, Suedia și câțiva principii germani se unesc într-o coaliție. Pe când trădătorul, Wilhelm de Orania, tremură în fața alianței predecesorului său cu Franța. Se raliază Spania la coaliție? Franța îi declară război, oferind astfel Angliei un prilej să-și regleze conturile. Suntem implicați în acest conflict numai pentru ca Iacob al II-lea să nu se poată întoarce, Mary Oliver. Nu fiindcă el e catolic, iar succesorul său, protestant, ci fiindcă miza este un

regat. Cu tot ce înseamnă el ca putere, privilegiu și bunuri.

— Atunci, de ce nu te alături cauzei regelui Wilhelm? se miră Mary.

— De ce? Pentru că n-am interesul să o fac, asta-i tot. N-am aptitudini să devin regina Angliei, așa că-mi pun talentul în slujba profitului, nu a binelui sau a dreptății.

— Cum adică? întrebă Mary, din ce în ce mai intrigată în fața acestei femei atât de tinere și totuși atât de determinate să-și hotărască singură soarta.

Emma de Mortefontaine își duse un deget la buzele delicate, apoi se ridică.

— E secret, dragul meu. Poate că o să ți-l destăinuiesc. Atunci când mi le vei împărtăși și tu pe ale tale... Acum e timpul să mergem la culcare, dacă de dragoste nu-i rost.

Emma se îndepărtă de masă și, ignorând brațul pe care Amanda i-l oferea, merse împleticindu-se puțin până la scări. Așa cum anunțase mai devreme, era încălzită de băutură, iar sufletul îi era încețoșat. Spiritul îi rămânea însă destul de limpede și de ager ca să-și amintească ce spusese și s-o călăuzească pe Mary Oliver pe căile pe care i le deschisese.

O săptămână mai târziu, Emma de Mortefontaine îi făcu lui Mary surpriza de a-i dăruia o haină de ceremonie foarte elegantă, comandată la cel mai bun croitor din oraș.

— Diseară mă vei însoți la teatru, prietene! Se joacă *Titus Andronicus*.

În sufletul lui Mary se trezi o urmă de neîncredere.

— Aș fi foarte fericit, dar n-ar fi deplasat să ne afișăm astfel împreună?

— Pentru ce? râse Emma. Nimeni nu te cunoaște. Am să te prezint așa cum am făcut și până acum. Haide, e un ordin!

Mary nu putu decât să se conformeze.

Înhăță haina și o zbughi pe scări în sus, ca să și-o pună. În timp ce se îmbrăca, Mary își aminti cât de mult îi plăcea lui Cecily să meargă la teatru. Se înveseli. Prin ea avea să se desfete și o parte din mama ei. Chiar dacă servind-o pe Emma își mai uita tristețea, se gândea adesea la Cecily; în clipele acelea revenea și spaima ei violentă, irațională ce luase locul urii față de Tobias. O alunga însă repede, păstrând în amintire doar râsul și mângâierile mamei ei, care-i lipsea atât de mult. Cât și-ar fi dorit să poată împărți cu ea viața aceasta pe care norocul i-o oferea, în sfârșit!

Seara fu nemaipomenită. Emma se întreținu cu un oarecare colonel Titus, în fața căruia își etală toate farmecele. Mary hotărî s-o întrebe, din simpla curiozitate, care era motivul, fiindcă nu-i venea să creadă că Emma voia să-l treacă pe lista curtezanilor ei. Omul era de o urâțenie dezgustătoare.

Piesa fu un succes și o impresiune mai mult decât s-ar fi așteptat, făcând-o să aplaude cu înflăcărare. La bufetul servit la lumina unor lampioane se adună toată nobilimea, dezvăluind, în splendoarea ei indecentă atmosfera unei caste de care Mary se simți străină. Chiar dacă prefăcătoria i se părea ceva uimitor de simplu.

În drum spre casă, Emma îi spuse că acel colonel Titus era unul dintre spionii regelui Iacob al II-lea din Franța. Ea avea motive să creadă că Titus făcea un joc dublu și ardea de nerăbdare să-l verifice.

— De ce? întrebă Mary. Nu e periculos?

Emma râse din nou.

— Dar există, oare, pe lume ceva mai pasionant decât lucrurile interzise și periculoase, dragul meu?

Lui Mary îi veni să-i răspundă: „*Dragostea!*”, așa cum credea Cecily, dar se abținu. Nu voia să-i dea Emmei de Mortefontaine un argument care s-o tulbure.

George, paznicul care era în același timp și grădinar, opri în fața peronului și, după ce Emma și Mary coborâră, duse trăsura în hangar și caii la grajd. Emma, care comenta încă anumite pasaje dramatice din piesă, deschise ușa, întorcând capul spre Mary, ca să-i audă părerea. De cum intră în vestibul, se împiedică de ceva, gata să cadă. Mary o prinse de braț, în timp ce Emma, văzând obstacolul, scoase un mic strigăt de surpriză.

Amanda zăcea pe podea.

Emma îngenunche lângă fată.

— A fost lovită în cap. Du-te și caută-l pe George. Avem musafiri.

— Să te las singură? se îngrijora Mary.

Emma își săltă fustele și-i arată un pumnal fin cizelat prins la jartieră. Mary nu mai puse alte întrebări. Era limpede că stăpâna ei știa și să se apere. Plecă în fugă și-l găsi pe George în grajd. În două vorbe îi povesti incidentul. Apoi se grăbiră împreună spre casă.

George o ridică în brațe pe Amanda și o duse în cabinetul Emmei, după ce se asigurase că nu era nimeni acolo.

— Rămâneți cu ea până-și revine, își sfătui el stăpâna. Domnul Oliver și cu mine vom verifica restul casei.

Emma încuviință și închise ușa odăii în urma lor. George îi făcu semn lui Mary să-l urmeze. Se duse mai întâi în oficiu, de unde luă un pistol pe care-l încărcă.

— Prudența nu strică niciodată.

Apoi urcă scara, cu arma în mână, urmat de Mary.

În casă era liniște. Intrară din odaie în odaie, fără să găsească nicio urmă. Bibelourile erau la locul lor, ca și argintăria. De parcă agresorul Amandei n-ar fi avut timp să ia ceva.

— Poate că l-a deranjat întoarcerea noastră, sugeră Mary.

George fu de acord cu ea.

Continuară cu și mai multă prudență. Se aflau la al doilea etaj, când li se păru că aud ușa de la intrare trântindu-se.

George se repezi la o fereastră ce dădea către aleea principală. Noaptea era senină. Deschise geamul și urlă: „*Stai!*“, apoi ochi și trase. Fără să nimerescă. Silueta care se topise în umbră deschise poarta și dispăru în anonimatul străzii.

— Să terminăm de verificat și să ne întoarcem să le liniștim pe doamne, hotărî George, după ce slobozise o sudalmă îngrozitoare.

În cabinetul Emmei, Amanda, care își revenise, stătea pe sofa, cu un pahar de lichior în mână.

— A fugit, mărturisi George.

— Știu, răspunse pe un ton aspru Emma, care urmărise de la fereastra cabinetului desfășurarea evenimentului.

Perdeaua era încă ridicată.

— Începând de mâine, pune să fie supravegheate împrejurimile casei.

George încuviință printr-un semn. Dădu să iasă, dar Emma îl reținu apucându-l de braț.

— Găsește-l! Nu trebuie să vorbească, îi spuse în șoaptă.

Fără să vrea, Mary o auzi și-și spuse că George avea, cu siguranță, și alte atribuții în afara celor de care știa ea, iar Emma – mai multe lucruri de ascuns decât s-ar fi părut. Împinsă de curiozitate, se apropie de Amanda și începu să-i pună întrebări.

— Cu toate că doamna mi-a spus să nu vă aștept, răspunse aceasta, hotărâsem să termin de cusut niște lucruri. Dar am ațipit în fotoliu cu lucrul în poală. Am auzit bătăi în ușă și m-am trezit, rușinată că adormisem așa. O voce mă ruga: „*Deschideți, deschideți! S-a întâmplat o nenorocire! O mare nenorocire!*”. M-am repezit fără să mă gândesc prea mult, temându-mă să nu fiți rănită sau și mai rău, adăugă ea, întorcându-se către Emma. Nu m-am gândit că... Oh, ce proastă am fost, doamnă! Cum am deschis ușa, un bărbat m-a îmbrâncit. M-am zbatut și după aceea nu mai știu nimic...

— Nu l-ai mai văzut niciodată până acum? se interesă Emma.

— Nu, doamnă; avea părul negru, cred, mirosea urât și avea o voce groasă, altceva n-am mai reținut.

— Nu-i nimic. Acum du-te în camera ta. Măine o să fii ca nouă.

Mary vru să pornească și ea pe urmele Amandei, însă Emma o reținu cu o mână puternică, poruncindu-i:

— Rămâi aici, Mary Oliver!

Mary așteptă ca Amanda să părăsească încăperea, apoi se apropie de stăpâna ei, având grijă să închidă ușa cabinetului.

— Nu cred că a dispărut ceva din casa asta, începui Emma fără vreo introducere.

— Serios? se prefăcu mirată Mary.

— Da.

Emma își apăsă delicat tâmpla cu un deget, apoi, enervată de cocul ei impecabil, își scoase agrafele, lăsându-și părul castaniu, mătășos, să-i cadă în voie pe umeri.

— Stai jos, dragul meu. Ți făgăduisem că-ți voi dezvălui taina mea. A sosit momentul, anticipat, ce-i drept, de evenimente. Acest colonel Titus, despre care am vorbit în trăsură, îmi este mult mai apropiat decât s-ar părea. El este cel care m-a prezentat lordului Melfort, prim-ministrul regelui Iacob, în Franța, la castelul vechi din Saint-Germain-en-Laye.

— Ce vrei să spui, doamnă? Să înțeleg că ești, ca și colonelul, o spioană? întrebă Mary.

Pe chipul Emmei se așternu o expresie malițioasă. Dădu din cap.

— Îl cunoști pe hoț?

— Nu direct. Dar în ultimele câteva zile am avut senzația că sunt urmărită. Această vizită îmi confirmă părerea. Titus l-a trădat pe regele Iacob și risc să fiu și eu bănuită.

— Prin urmare, ești în primejdie, făcu Mary, îngrijorată atât pentru stăpâna ei, cât și pentru ea.

Emma râse ușor.

— Nu, n-avea grijă. Pentru o acuzare e nevoie de dovezi și sunt sigură că hoțul nostru nu le-a descoperit. Oricum, nu va mai trăi destul de mult ca să spună ceva. O să dea George de el.

— Cine este, de fapt, George?

— E omul meu de încredere, un fost mercenar. E discret în timpul zilei și activ noaptea, când face treburile murdare pe care le implică, din păcate, meseria mea.

— N-ai remușcări când omori pe cineva? se miră Mary, din ce în ce mai fascinată.

— Remușcări? Doamne, nici gând, se amuză Emma. Doar ți-am spus, Mary Oliver, că pe lumea asta nu e loc pentru milă sau înțelegere. Eu merg drept la țintă și numai ideea că o voi atinge mă face să vibrez.

— Și ce-o să faci acum, când ești demascată?

— Nimic. Voi continua să mă port ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Este cel mai bun mod de a combate eventualele acuzații ce mi-ar fi aduse.

— Dar îți vei înceta activitățile?

Emma ridică din umeri.

— Firește că da. Dar nu contează, voi găsi altele la fel de fascinante și profitabile. Sunt destule. E de-ajuns să le cauți.

Se ridică și luă de pe perete un tablou reprezentând o natură moartă, ce se contopea atât de mult cu decorul, încât abia dacă îl observai. Luă dintr-o cupă de onix pusă pe o consolă un stilet și verifică fundul dublu al tabloului, din care căzură mai multe foi de hârtie.

— Ce-s astea?

— Dovezile despre care ți-am vorbit. Viitoarele ordine de lupte maritime ale plicticoșilor de lorzi, chicoti ea. Domnul de Pontchartrain, ministrul regelui Ludovic al XIV-lea, va fi încântat să le cunoască; va ști astfel cum să-și dirijeze corsarii în Canalul Mânecii. Acesta va fi darul meu de adio. Peste câteva zile, ai să expediezi încă un bilet, ultimul, în atenția domnului de Roan, care-l va transmite la curte, iar eu îmi voi încheia cariera.

Emma puse tabloul la loc și se întoarse, suplă și felină, lângă Mary. Ocoli sofa și, cu o mișcare ageră, atinse cu lama stiletului gâtul lui Mary. În mod ciudat, gestul n-o înspăimântă pe aceasta; era însă tulburată de parfumul suav al Emmei și de timbrul senzual al glasului ei:

— Și acum, Mary Oliver, șopti ea, lăsându-și mâna să alunece prin deschizătura jilecii lui Mary, ce-ar fi dacă mi-ai destăinui și tu secretul tău?

Înainte ca Mary să poată schița vreun gest, stiletul îi tăiașe șnurul de la cămașă, lăsând la vedere bandajul ce-i strângea pieptul.

— Scoate-l, murmură Emma.

Învinsă, Mary se dezbracă.

— De când știai? spuse ea, după ce încercase deja, în brațele călăuzitoare ale Emmei, toate îndrăznelile.

— Din prima zi, râse Emma, mângâindu-i părul.

Îmbrățișarea lor le împinsese pe covorul lucios ce acoperea parchetul lustruit. Pendula bătu ora trei noaptea. Emma continuă:

— Noroiul îți lipise pânza cămășii de sâni. Tu nu mai știai cum să te scuzi și nu ți-ai dat seama. Eu însă da. Erai travestită, știai să vorbești franțuzește... Toate astea mi-au stârnit curiozitatea și nu numai atât!

Chicoti. Mary era moleșită.

— Și eu care nu voiam să-ți cedez fiindcă mă temeam că o să mă dai afară, mărturisi ea.

— Bine-ai făcut. Cinstea ta m-ar fi decepționat, și nu oportunismul. Dacă n-aș fi fost sigură că facem parte din aceeași rasă, n-aș fi avut încredere în tine.

Emma se întinse și se sculă în picioare, arătându-și goliciunea perfectă. Căscă, ducându-și palma la gură, apoi îi întinse mâna lui Mary, ajutând-o să se ridice. Recreația se terminase.

Emma era din nou doamna de Mortefontaine. Mary se îmbracă în tăcere, în timp ce Emma, goală, fără să se jeneze, ridicase draperia ferestrei până la înălțimea ochilor, cercetând cu atenție umbrele mișcătoare din grădină.

— Du-te la culcare, Mary Oliver. Eu am să aștept să se întoarcă George. Nu va mai întârzia mult. Ți jur că nimeni nu va descoperi niciodată secretul feminității tale. Pentru că ești singura ființă din lume pe care-o voi iubi vreodată. Du-te acum. Și încă ceva: dacă m-ai trăda într-o zi, te-aș ucide fără șovăială.

— Niciodată, făgădui Mary, despărțindu-se de ea cu părere de rău.

Dimineața, George își vedea de treburile lui obișnuite și Emma confirmă că totul era în regulă, lucru ce o liniști pe Mary, care nu se mai gândea acum decât să se bucure din nou, cât mai curând, de lecțiile pe care i le dădea, neobosită, Emma. Săptămâna ce urma fu bogată în astfel de lecții, primite mai ales în patul stăpânei ei, dornică să recupereze momentele de frustrare. Zilele se scurseră lăsând-o epuizată de lăcomia Emmei, dar copleșită de acest joc amoros și politic, la care nici nu visase vreodată...

O săptămână mai târziu, la începutul lui aprilie 1693, Mary, stând la biroul din camera de lucru a Emmei, termina de redactat scrisoarea cu ultimele informații pe care stăpâna ei voia să le pună la dispoziția curții din Franța.

Emma îi explicase pe-ndelete că tot ceea ce-i dăuna regelui Wilhelm, afectându-i armata, corăbiile și, prin aceasta, comerțul, întărea, pe celălalt mal al Mânecii, poziția lui Iacob al II-lea. Când Anglia avea să fie destul de slăbită, el va încerca să se întoarcă, sprijinit de adepții lui. Iar atunci, Emma se va putea bizui pe recunoștința lui, chiar dacă acum, după ce fusese demascată, își înceta activitatea.

Biletul respectiv conținea, în afara informațiilor pe care Emma le obținuse spionând cu abilitate, și motivele retragerii ei.

— Situația aceasta mi-a oferit un avantaj dublu, îi mărturisise ea, în ziua precedentă, lui Mary. Am obținut un beneficiu considerabil și pe plan politic, și pe plan financiar. Spre deosebire de corăbiile celorlalți armatori, ale mele se duc și se întorc fără să fie hărțuite de marina franceză, care recunoaște pavilionul meu. Așa că afacerile mele sunt înfloritoare. Vezi, Mary Oliver, întotdeauna ai de câștigat când acționezi la adăpostul unei măști.

Mary își îndeplinea sarcinile cu și mai multă sârguință. Emma era pentru ea, în toate domeniile, cel mai bun profesor.

Râsul Emmei urmat de sunetul unei voci grave, înăbușit de grosimea ușii, distrase în mod neplăcut atenția lui Mary. Emma nu-i spusese că așteaptă oaspeți. De altfel, îndrăgostită la nebunie de Mary de când aceasta era la dispoziția capriciilor ei, Emma își neglija iubiții.

Străduindu-se să nu dea atenție senzației neplăcute ce-i strângea pânțele, Mary împături scrisoarea, o puse în plic, scrise cu pana ei sprintenă adresa domnului de Roan, apoi încălzi ceara și aplică sigiliul stăpânei ei pe plic. Făcu toate aceste operații ceva mai repede ca de obicei.

Deși nu era chiar atât de îndrăgostită de Emma cum și-ar fi dorit aceasta, prezența musafirului o irita și se grăbi să se îndrepte spre salonaș, sub pretextul transparent de a-și anunța stăpâna că iese să expedieze scrisoarea, adevăratul motiv fiind acela de a-i aminti, printr-un surâs, de relația lor tandră.

Râse singură de începutul acela de gelozie, în timp ce-și punea biletul în buzunarul interior al jiletcii, dar apăsă cu hotărâre clanța ușii; inima-i bătea cu putere și un nod îi urcase în gât. Musafirul stătea cu spatele la ea, ascuns de spătarul fotoliului în care ședea, iar Emma părea să se simtă bine în tovărășia lui, căci strălucirea din privirea ei dovedea că-i făcea plăcere să discute cu omul acela.

— Plec, anunță Mary, pe un ton mai ursuz decât ar fi vrut.

— Oh, Mary Oliver! exclamă Emma, observând-o în prag. Nu e nicio grabă. Vino înapoi să te prezint.

Mary înaintă, curioasă să afle cine era personajul nou apărut în viața Emmei, căruia urma să-i fie prezentată. Omul întoarse capul. Chipurile amândurora oglindiră aceeași expresie de surpriză.

Tobias Read reacționează primul, sărind în picioare.

— Tu? făcu el, ca o sentință.

Emma n-avu timp să se întrebe ce se întâmplase.

Îngrozită de expresia unchiului ei, Mary ieși în fugă. Ajunsă la mijlocul aleii, îl auzi pe Tobias strigând:

— Prinde-l!

Mary privi de câteva ori peste umăr. Un om îmbrăcat în negru o urmărea îndeaproape. Grăbi pasul și, fără să se gândească prea mult, coti la colțul străzii ca să ajungă la cheiuri, unde spera să se ascundă mai ușor.

Portul Dover era plin de mărfuri, dar oamenii pleaseră. Noaptea ce se lăsa o ajuta pe Mary. Umbrele corăbiilor întunecau cheiul. Mary profită ca să se piardă în beznă, dispărând din vederea urmăritorului ei. Când fu sigură că acesta îi pierduse urma, se opri o clipă să-și tragă sufletul, epuizată, sprijinindu-se cu amândouă mâinile de un maldăr de lăzi ce așteptau să fie încărcate pe un vas.

Abia se liniștise când o mână de fier căzu pe umărul ei. Mary tresari. Nu-l auzise pe agresor apropiindu-se.

— Nimeni nu poate scăpa de mine! se răsti el cu voce sparta.

Mary crezu că o să-i explodeze inima. Se simțea pierdută.

Își încleștă cu furie mâinile pe lăzi. Un cui rămas stingher după ce lăzile fuseseră închise i se strecură pe sub degete.

Mary nu stătu pe gânduri.

În clipa când Omul-în-Negru o răsucea vrând s-o conducă la stăpânul lui, Mary îi sfârtecă obrazul cu vârful armei ei improvizate. Surprins, omul îi dădu drumul, scoțând un țipăt. Mary o luă la goană. La câteva sute de metri depărtare, zări o navă comercială ce tocmai ridica ancora. Patru marinari trăgeau la chei pasarela de lemn.

Fără să mai aștepte, Mary își făcu vânt, alergă de-a lungul scândurii, făcu o săritură, fără să-i pese că s-ar fi putut zdrobi lovindu-se de cocă, și ateriză pe vas.

Mary se ridică greoi, căci se lovise zdravăn în cădere. Marinarii erau ocupați cu manevrele și nimeni nu remarcase modul uimitor în care ajunsese pe vas. Istovită, se ghemui lângă bord, într-un cotlon ferit de vânt, în spatele unui colac mare de parâme, ca să-și vină în fire și să-și dea, în sfârșit, seama de absurditatea fugii ei.

De ce s-ar mai fi temut acum de Tobias, când stăpâna ei o iubea? Greșise. Aflată sub protecția Emmei, ar fi putut să-l înfrunte fără frică, măcar ca să-l anunțe că renunța la moștenire. Își irosise prostește cea mai frumoasă șansă a vieții ei.

Se repezi spre bastingaj și vru să se arunce în apele întunecate ale Canalului Mânecii ca să se întoarcă înot la țarm. Nava, împinsă de vânt înspre larg, înainta repede, cu toate pânzele sus.

Mary zări luminile tremurătoare îndepărtându-se și vârtejurile pe care le stârneau curenții. Înțelese pe dată că n-ar fi putut ajunge înot înapoi. Era prea târziu. Blestemându-și prostia, se strecură discret în cală și se lăsă să cadă printre butoaiele pe care le transporta nava comercială.

„Ei, și, își zise ca să-și dea curaj, va fi de-ajuns să-i scriu Emmei și să-i povestesc tot. O să înțeleagă și o să-mi pună o vorba bună pe lângă Tobias, sunt sigură că așa o să facă. Cu atât mai mult cu cât, odată ajunsă în Franța, voi putea să-i dau personal domnului de Roan scrisoarea ei, ce nu va risca astfel să fie interceptată.”

Evocând această perspectivă, Mary se însenină. În definitiv, n-avea de ce să se lamenteze. Din cauza legănării ruliului tot mai puternic, la care se adăugau miasmele de apă de mare, bere și mucegai, Mary simți în curând că o apucă greața. Nu mai călătorise niciodată pe mare și începu să creadă că n-o să-i placă niciodată s-o facă, atât de neplăcută i se părea situația.

În cele din urmă adormi, ghemuită printre butoaiele legate unele de altele ca să nu se răstoarne.

La întoarcerea din Spania, unde nu aflase, din păcate, nimic mai mult decât că povestea cu comoara era cât se poate de adevărată, Tobias debarcase la Dover, profitând de faptul că una dintre corăbiile lui pleca de la Cadiz îndreptându-se către Anglia. Hotărâse pe loc s-o viziteze pe Emma de Mortefontaine, care era asociată și, ocazional, amanta lui.

Relația lor începuse de pe timpul când domnul de Mortefontaine era încă în viață. Pentru Emma, singurele merite ale soțului ei erau averea și pasiunea ce-l făcuse să-i ofere un nume, un rang și o genealogie demnă de ambițiile ei. În rest, era atât de nerod și de plicticos, încât Emma nu rezistase prea mult. La o serată mondenă îl cunoscuse pe Tobias Read, care o sedusese. Amândoi erau făcuți din același aluat. Domnul de Mortefontaine aflase în același timp că nevasta lui se ocupa cu spionajul și că era încornorat; se înfuriase atât de tare, jurând că va spune tuturor adevărul cu privire la originea ei, încât Emma hotărâse să-l suprime. Tobias Read o ajutase să-și ducă planul la îndeplinire. În schimb, Emma îi făgăduise că-i va încredința administrarea afacerilor ei și va împărți cu el beneficiile. Până acum, se înțeleseseră perfect.

— Aș vrea să înțeleg... îl întrebă cu asprime Emma, după ce Tobias îl trimisese pe Omul-în-Negru s-o prindă pe Mary.

Emma ieșise în urma lui în vestibul, ceea ce-l făcu să se simtă foarte încurcat.

— Știi ce, hai să ne întoarcem în salon, acolo vom fi mai liniștiți, spuse el pe un ton hotărât, luându-l de braț, fără să țină seama de privirile ei furioase.

— Mary Oliver e nepotul meu, continuă Tobias, turnând în două pahare vin de Porto. Îi întinse un pahar Emmei, vizibil deranjată de scena ce avusese loc între două persoane atât de importante pentru ea.

— Nepotul tău? Chiar așa? Ce coincidență, se minună ea, regăsindu-și ca prin farmec luciditatea și calmul.

Tobias ori nu știa că Mary era femeie, ori o mințea. În ambele cazuri, instinctul îi spunea Emmei să păstreze secretul.

— Și ce conflict există între voi, de s-a speriat în halul ăsta? Te cunosc bine, Tobias, și știu cât de nemilos poți fi, adăugă ea.

— Ei bine, draga mea, suntem asociați, așa că am să-ți spun. Te plângeai mai devreme că ești nevoită să renunți la viața ta palpitantă. Îți ofer una mult mai aventuroasă dacă-mi poți răspunde la o singură întrebare.

— Și care ar fi aceea? întrebă pe data Emma, ispitita de această introducere.

— Caut o bijuterie, un pandantiv. Un cerc de jad cu un diamant încrustat în mijloc. Nepotul meu mi l-a furat și nu știu unde l-a ascuns.

— Îl poartă la gât. Dar pandantivul ăsta n-are nicio valoare, sunt sigură, mărturisi Emma, care era în stare să evalueze o piatră prețioasă dintr-o singură privire. Iar tu nu ești omul care să-și piardă timpul cu fleacuri. Prin urmare?

— Prin urmare, răspunse Tobias, apropiindu-se și mai mult de ea, fără această bijuterie, care pare un fleac, nu pot ajunge la cea mai prețioasă comoară ce a fost ascunsă vreodată.

Emma se lăsă pe spătarul fotoliului și nu-și putu reține un zâmbet lacom. Secretarul ei particular era exact așa cum își închipuise. La fel de mincinos și de viclean ca ea. Asta însă o făcea să-l iubească și mai mult.

Tobias se pregăti să continue, dar fu întrerupt de Omul-în-Negru, care se întorcea din misiune cu coada între picioare, ținându-și batista pe obrazul însângerat. După ce acesta își termina raportul, Emma o chemă pe Amanda să se ocupe de rana lui. În ciuda curiozității cameristei, omul nu scoase o vorbă. În timp ce-l pansa, Amanda se întreba cum primea stăpâna ei în casă niște oameni pe cât de neciopliți, pe-atât de neplăcuți la înfățișare. Ar fi vrut să discute despre toate acestea cu Mary Oliver,

care, gândi ea, ar fi trebuit să se întoarcă până la ora aceea.

Emma și Tobias rămaseră din nou singuri. Emma profitase de întrerupere ca să cântărească în minte acest nou chilipir.

— Povestește, îi ceru ea lui Tobias.

Încă înainte ca el să-și sfârșească istorisirea, Emma urzise deja un plan diabolic. De câteva zile se frământa, căutând vreun mijloc pentru a-și consolida influența la curte, apărându-se, în același timp, de acuzațiile de trădare ce aveau să apară, mai devreme sau mai târziu, compromițând-o. Fără să știe, Tobias Read i-l oferise. Emma nu-și dădea seama dacă el îi spusese totul în legătură cu această comoară și cu uimitoarele ei chei, dar de un lucru era sigură: chiar dacă cel care avea, pare-se, puterea și relațiile necesare atât pentru a găsi comoara, cât și pentru a o reabilita pe ea la curte era Tobias, Emma intenționa să împartă ce câștigase cu Mary, nu cu el. Or, Tobias îi dăduse clar de înțeles că nu era dispus să-și includă nepotul în proiectele sale. Emma trebuia, prin urmare, să-și folosească viclenia.

Perspectiva aceasta o înfierbânta. Între timp, fără să bănuiască gândurile machiavelice ale iubitei sale, Tobias continua.

— De fapt, nădăjduiam că Omul-în-Negru și tovarășii lui reușiseră să pună mâna pe Mary Oliver și să recupereze ochiul de jad cât timp am fost plecat. De aceea am fost atât de surprins văzându-l aici. Pot afla cu ușurința numele și destinația vasului pe care s-a îmbarcat. Mucosul ăsta n-o să ajungă prea departe.

— Sunt convinsă că ai dreptate, dragul meu, se pisici Emma, aruncându-i o otheadă înflăcărată.

Înfierbântat, nerăbdarea de a termina odată cu nepotul lui combinându-se cu dorința pe care i-o stârnea întotdeauna Emma, Tobias se ridică, o strânse în brațe și o sărută cu pasiune.

Mary tresări, trezită brusc de lama unei săbii ce-i atingea pieptul.

— Ia te uită ce drăguț pasager clandestin avem! exclamă o voce batjocoritoare într-o franceză atât de desăvârșită încât Mary îi răspunse, instinctiv, în aceeași limbă.

— Nu mă omorî, messire! Am să-mi plătesc drumul!

Toți cei care o înconjurau izbucniră în râs.

La lumina felinarelor, mai mulți bărbați circulau, rostogolind balercile, butoaiele și poloboacele din cală peste o scândură înclinată ce ajungea pe punte. Marinarii descărcau, așadar, încărcătura.

— Ei drăcie, se veseli omul care-și ținea arma îndreptată spre inima ei, măcar înțeleg mai bine ce rage el decât vorba câinilor de englezi.

— De unde vii, puștiule? se îmblânzi altul, care coborâse și el în cala, ținând în mână o spadă mânjită cu sânge.

Din instinct, Mary bâigui:

— Sunt francez, domnule, și lucrez pentru doamna de Mortefontaine și pentru regele meu.

— Chiar așa? râse acesta, dând la o parte cu o mână înmănușată spada îndreptată spre pieptul lui Mary.

— Pot să vă jur că e adevărat.

— Știi cine suntem?

— Sunteți corsarii Maiestății Sale, răspunse fără să ezite Mary, mulțumind cerului pentru lecțiile primite de la Emma.

— Ei bine, Levasseur, băiatul ăsta nu pare deloc prost.

— Așa-i, căpitane. Dar nu prea mai e timp...

Îi întoarseră pe dată spatele, lăsând-o în plata Domnului.

— Ai dreptate. Grăbește transbordarea și zi-le lui Monier și Benoit să plaseze praful de pușcă.

— N-am putea s-o remorcăm? Întreba Levasseur, vizibil nemulțumit.

— A suferit prea multe stricăciuni. Vântul e tot mai rece. Nava asta ne-ar pune în pericol dacă începe furtuna, așa cum cred că se va întâmpla.

— Firește. Dar nu-mi place să pierd o corabie, chiar așa deteriorată ca asta.

— Nu tu o pierzi, ci dușmanul! replica celălalt, bătându-l prietenește pe umăr.

— Ai dreptate, căpitane, recunosc numitul Levasseur.

Mary se ridicase în picioare, clătînându-se din pricina raliului, dar hotărâtă să profite de situație ca să ajungă la țarm vie și nevătămată.

— Căpitane, cuteză ea, văzând că acesta se pregătea să-l urmeze pe Levasseur.

Omul se întoarse, cu un zâmbet pe buzele frumos conturate.

— Du-mă în Franța. Am niște informații de cea mai mare importanță pentru domnul de Pontchartrain, ministrul.

După o clipă de surprindere, corsarul izbucni în râs. Îi plăcea tinerelul ăsta, care se clătina caraghios, dar avea întipărită – pe chipul alb ca varul de novice nedeprins să călătorească pe mare – o expresie de hotărâre îndârjită.

— Nici mai mult, nici mai puțin decât atât! îl luă peste picior după ce hohotele de râs i se potoliră. Vino cu mine. Sunt nerăbdător să aflu cum de i-a revenit o asemenea răspundere unui spion așa de neajutorat ca tine.

Mary nu răspunse. Abia aștepta să iasă la aer curat. Îl întrebă, totuși, în speranța de a-și spori credibilitatea:

— Iartă-mă, căpitane, nu cumva ești Jean Bart?

Corsarul se încruntă.

— Băiete, dacă eram Jean Bart, la ora asta ai fi purtat pe piept o stea. O steluță mică, fix aici, adăugă el, întinzând arătătorul spre inima lui Mary și întărindu-și vorbele printr-un semn cu ochiul.

Mary își mușcă limba. Dintre numele corsarilor francezi, acesta era singurul pe care-l reținuse. Nu știa dacă Jean Bart era atât de chipeș cum pretindeau prietenele Emmei, dar, dacă ele l-ar fi văzut pe căpitan, cu siguranță că ar fi scuzat-o pentru confuzia făcută. Cu toate că nu era echipat ca un corsar și în ciuda vârstei destul de înaintate, înfățișarea și privirea lui le-ar fi cucerit.

Pe punte, marinarii jefuiau fără jenă cadavrele englezilor care zăceau într-o baltă de sânge. Alții, după ce recuperaseră încărcătura navei, scotoceau prin cabine, căutând obiectele de preț. Văzând masacrul acela, Mary simți că i se întoarce stomacul pe dos și alergă, ținându-se de burtă, să vomite peste bastingaj.

— Bun sosit în marina franceză, matelot, zise corsarul, bătându-l pe spate. De acum înainte ești la ordinele căpitanului Forbin, Claude de Forbin.

După câteva minute care i se părură o veșnicie, Mary privea, de pe fregata lui Forbin, numită *Perla*, cum cârligele de abordaj erau ridicate, redând libertatea vasului comercial, devenit acum vas fantomă. *Perla* se îndepărtă de el, cu toate pânzele sus, dusă de un vânt parșiv ce rostogolea niște nori întunecați către est.

Începu să cadă o ploaie deasă, dar niciunul dintre marinarii de pe *Perla* nu părea să-i simtă mușcătura. În ciuda hulei puternice, se grăbeau să pregătească, de la catarge până pe punte, nava să înfrunte furtuna.

Deodată, Mary tresări. Cu un bubuit ca de tunet, corabia engleză izbucni în flăcări, se înalță pe coama valurilor ca un soare sfârâind, apoi se cufunda în adâncul întunecat al apei biciuite de mulțimea resturilor sfărâmate ce cădeau ca o grindina.

— Coboară la baterie, puștiule! urlă Forbin la urechea lui Mary. Îmi deranjezi oamenii.

Mary dădu din cap, cu inima grea. Nu din pricina marinarilor englezi, căroră nu le văzuse decât umbrele. Se gândea la Cecily. Și la marinarul care-o zămislise pe ea. În noaptea asta, alte Cecily aveau

să cadă pradă mizeriei, din cauza unui război pe care Emma îl considera util pentru interesele ei. Se întrebă cum puteau oamenii să ucidă astfel, fără să simtă niciun regret.

Începu să dârdâie în hainele ei ude learcă.

Mary nu-și aminti cum coborâse sub punte, călăuzită de indicațiile ce i se dăduseră; nu-și aminti nici că se rugase pentru sufletele celor înfrânți. Ținea minte doar o mână ce o susținuse când era gata să cadă pe spate și un zâmbet batjocoritor zărit înainte de a da ochii peste cap.

— Vino-ți în fire, mucosule! Căpitanul te așteaptă! mârâi o voce la urechea ei.

Nu reacționează pe moment, încă buimăcită de un somn bătuit de coșmaruri în care niște corsari îi turnau pe gât, printr-o pâlnie, un rachiou tare. Înghiți cu greutate, fără să deschidă ochii. În gură îi stăruia un gust acru, iar limba-i era încleiată.

— Pe toți dracii, lasă că te scol eu! Își pierdu răbdarea cel care-o chinuia, zgâlțâind-o.

Trezindu-se de-a binelea, Mary nu avu timp să protesteze, când o voce gravă și autoritară porunci;

— Lasă-l în pace! E doar un copil.

Surprins, matelotul îi aruncă o privire piezișă personajului aflat în spatele lui, apoi plecă fără să mai insiste. Mary se ridică în picioare, rezistând amețelii pe care le-o provoca legănarea mării celor obișnuiți să simtă pământul sub picioare și se scutură ca să-și risipească buimăceala.

Se afla într-un spațiu vast, plin de tunuri aliniat în așteptarea luptei, cu țevile sprijinite de sabordurile acoperite cu apărătorile lor. Simți în nări mirosul de praf de pușcă.

Mary își ascuți privirea ca să distingă silueta celui care-i luase apărarea. Locul nu era destul de luminat ca să-l vadă limpede. Se apropie de necunoscut și-i mulțumi pentru că intervenise.

— Mi se spune Corneille^[2], zise el, simplu.

— Bine, domnule Corneille.

— Doar Corneille. „Domnii“ sunt sus și, dacă aș fi în locul tău, nu i-aș lăsa să mă aștepte prea mult. Căpitanul nostru e un tip corect și drept, dar nu toți sunt ca el; Cruchot, de exemplu, nu e tocmai un sfânt.

— Cine e Cruchot?

— Secundul. Dar să nu afle că-i știi porecla. Te-ar pedepsi aspru dacă te-ar auzi spunând-o, fie și în șoaptă.

— E vorba despre Levasseur?

Lui Mary i se păru că necunoscutul surâdea.

— Ai ghicit, făcu el.

— Cum am ajuns aici? mai întrebă Mary, întinzându-se să-și dezmoștească trupul chinuit.

— Te-ai prăvălit pe scări după ce ai leșinat. Așa li se întâmpla tuturor prima dată. Moartea are însușirea stranie de a ne atrage și de a îngrozi în același timp. Mirosul de sânge te îngrețoșează, apoi te îmbată. Numai morala ne oprește. De asta se fac războaie. Ca să potolească setea de a ucide a oamenilor.

Mary era tulburată. Același lucru i-l spusese și Emma.

Imaginile măcelului din ziua precedentă îi veniră din nou în minte și răspunse, simțind iarăși un nod în stomac:

— Nu cred că mă voi obișnui vreodată cu așa ceva.

— Ba o să te obișnuiești, cu siguranță. Cu toții ne obișnuim până la urmă.

— Hei, tinere spion, se auzi din capul scării o voce amuzată, trebuie să-ți ies chiar eu în întâmpinare?

Și Forbin se apropie, alungând întunericul din jur cu lumina pâlpâitoare a felinarului său.

— Nu te supăra pe el, căpitane, zise Corneille, pe care acum Mary îl putea vedea.

Marinarul ședea neglijent pe un tun. Ochii lui albaștri, veseli, o priveau. Buzele fine îi erau tivite de

o barbă neagră, prin care-și trecea mereu degetele mâinii drepte. Brațul stâng, terminat printr-un ciot la înălțimea cotului, i se odihnea pe genunchiul îndoit. Avea o frunte înaltă și netedă, tăbăcită de soarele și vântul din larg.

Mary îi zâmbi, mulțumită că avea deja un aliat pe navă. Se întoarse însă repede spre căpitan și făcu o plecăciune, neștiind care erau obiceiurile acestor oameni ai mării. Forbin izbucni într-un râs tunător și o bătu ușor pe obraz.

— Păstrează chestiile astea pentru Maiestatea Sa. Urmează-mă, avem de vorbit.

— La ordin, căpitane, răspunse Mary, rușinată, hotărând să nu se mai lase luată peste picior.

— Așa mai merge. Cum ziceai că te cheamă?

— Oliv... Olivier, domnule, rectifică ea la timp, amintindu-și că se dăduse drept francez.

Forbin îi întinse felinarul, iar Mary urcă treptele, având grijă să nu alunece pe cele ude. Și Corneille, și Forbin urmăriră, cu priviri de cunoscători, mișcările șoldurilor lui Mary, mulate de pantalonii strâmți, schimbând apoi o otheadă complice.

În timp ce Corneille chicotea, Forbin își ajunse din urmă pe punte prizoniera, ferm hotărât să-i smulgă tot adevărul.

Perla arăta grozav sub soarele blând al dimineții. Pânzele fâlfâiau în văzduhul ce se înseninase de cu zori. Marinarii forfoteau de pe punte până în vârful catargelor. Din când în când, câte un talaz mai aducea aminte de furtună, făcând-o pe Mary să-și piardă echilibrul. Constată însă cu plăcere că acum, spre deosebire de ziua de ieri, aerul de mare nu-i mai întorcea stomacul pe dos, ci-i stârnea o foame cu atât mai cumplită, cu cât trecuse mult timp de când mâncase ultima dată, iar de la bucătăria situată între cele două punți venea o aromă călduță de pui fript ce-i gâdila nările.

— Nu-i așa că-i frumoasă? spuse Forbin, arătând cu un gest larg corabia, despre care vorbea ca despre o femeie.

Întinse un deget către proră.

— Uită-te, adăugă el, cum fiecă mișcare a acestei fregate respiră ritmul oceanului. I-am adus modificări pentru asta. Ca să alunece pe apă, să se înșurubeze, să se topească în ea, să prindă vântul și să îmblânzească elementele ca să le poată stăpâni mai bine. Sunt convins că, acum, aceasta este cea mai rezistentă, cea mai rapidă și cea mai uimitoare dintre toate navele din marina franceză. Ce zici de asta, Olivier?

— Ce să zic, căpitane, eu nu mă pricep la lucrurile astea, dar vorbești cu atâta convingere, încât sunt sigur că ai dreptate, declară Mary cu sinceritate.

Forbin se îndepărtă cu un pas și o scrută gânditor cu privirea din cap până-n picioare. Apoi, zărindu-l pe Levasseur, care împărțea ordine ofițerilor de pe navă, îi strigă:

— Să nu mă deranjeze nimeni!

După câteva clipe, ajunseră pe dunetă, între caronament și arborele artimon. Forbin închise ușa cabinei în urma lui Mary. Interiorul era la fel de luxos ca și cabinetul Emmei de Mortefontaine, iar licoarea pe care căpitanul o turnă în paharul lui Mary îi aminti acesteia de vinul pe care-l savura, râzând prea tare, după ce făcea dragoste cu stăpâna ei.

— Te ascult, Olivier, zise Forbin, împingând spre ea un coșuleț plin cu fructe și biscuiți.

Riscând să-l supere, Mary înfulecă, între două înghițituri de vin, câțiva biscuiți înainte de a scoate vreun cuvânt, ascunzându-și lăcomia prin acele gesturi sclifosite pe care le învățase de la Emma.

Claude de Forbin rămase tăcut, șezând comod în fotoliul din spatele biroului său și așteptând cu răbdare. Mary observă amuzamentul de pe chipul lui, dar nu se sinchisi, amintindu-și că Cecily spunea adesea: „*Dacă tot e să mori, măcar să mori cu burta plină*“. De fapt, Mary nici nu-și închipuise până atunci că avea un stomac atât de încăpător!

După ce se sătură, recunoscătoare că Forbin fusese atât de înțelegător, se rezemă de spătarul moale al fotoliului și se pregăti să i se destăinuiască. Să-i mărturisească, adică, lucrurile despre care credea că i-ar fi pe plac lui Forbin.

— Îmi era puțin cam foame, se scuză, totuși, regăsindu-și bunele maniere.

— Așa mi s-a părut și mie, râse Forbin. Te-ai săturat?

— Da, căpitane. Mulțumesc.

— Nu te grăbi să-mi mulțumești. Așteaptă să-mi fac o părere despre povestea ta.

Mary dădu din cap și începu:

— Acum două luni, am fost angajat ca secretar particular al doamnei de Mortefontaine. Ea mă apreciază foarte mult, domnule, și mi-a dezvăluit rolul pe care-l joacă pentru a servi interesele țării ei și pe cele ale regelui Iacob, gonit pe nedrept din Anglia de nemernicii aceia de protestanți.

— N-am nevoie de lecții de istorie, o întrerupse Forbin. Toate astea le știu. Dar faptul că doamna de Mortefontaine e o spioană nu explică prezența ta pe nava aceea comercială și asta e lucrul ce mă interesează pe mine.

— Ajung și la asta, căpitane. Activitatea doamnei a fost descoperită acum opt zile, așa că nu mai putea risca să expedieze prin poștă ultimele informații pe care le obținuse. Prin urmare, mi-a poruncit

să le duc personal. Din păcate, am fost victima unei agresiuni pe când mă aflam în port, gata de îmbarcare. N-am reușit să scap de urmăritor decât sărind pe puntea primului vas ce tocmai ridica ancora și ascunzându-mă ca un hoț, cu toate că nu sunt așa ceva, adăuga Mary.

— Ai vreo dovadă în sprijinul vorbelor tale?

Mary vârî mâna în buzunarul interior al jilecii, unde pusese scrisoarea înainte de neplăcuta întâlnire cu Tobias Read. Spre marea ei dezamăgire, degeaba scotoci prin buzunar. Era gol. Mașinal, își duse mâna la gât. Dispăruseră și cele două lăntișoare.

Forbin deschise un sertar al biroului și scoase dinăuntru ochiul de jad, pandantivul de smarald și plicul desfăcut pe care-l împinse spre ea.

— Asta căutai? întrebă el.

Mary dădu din cap.

— Știi ce cred eu, Olivier?

Mary nu răspunse, deși bănuiala ce-i trecuse prin minte o îngrozi deodată. Forbin se ridică, ocoli biroul și se așeză pe colțul acestuia, dominând-o cu statura lui impunătoare.

— Cred că minți.

Apoi scoase, cu o mișcare iute, spada din teaca atârnată la cingătoare și-i propti vârful sub bărbia ridicată a fetei. Privirile li se întâlneau. A lui Mary era sfidătoare.

Scena aceasta îi amintea de o alta, ce se sfârșise într-un mod cum nu se poate mai plăcut. Această amintire o îmbăta cu atât mai mult cu cât Forbin i se părea și mai tulburător decât iubita ei din Anglia.

— Descheie-te la cămașă.

Fără să fie prea mirată, Mary se supuse. Cel care-i pipăise pieptul ca să-i fure bijuteriile îi raportase căpitanului descoperirea făcută. Forbin își plimbă vârful spadei pe traheea ei, oprindu-se asupra rotunjimilor ascunse sub bandajul strâns.

— Cred că te cam deranjează.

— Nu atât de mult ca vârful lamei tale, căpitane, îl înfruntă ea, cu un aer ironic și dezinvolt.

Zâmbind, Forbin își retrase arma. Se priviră o clipă în tăcere, cântărindu-se reciproc din ochi, și, deodată, o tensiune ce sporea neîncetat, o dorință de neînfrânat puseră stăpânire pe ei.

Se auziră bătăi în ușă. Claude de Forbin nici nu se clinti; nici el, nici prizoniera lui nu se îndurau să rupă cea vrajă carnală ce-i cuprinsese.

— Se vede pământul, căpitane.

Tonul iritat al lui Levasseur îl readuse pe Forbin la obligațiile lui de comandant.

— Vin imediat! strigă el.

Își puse spada la loc în teacă, se ridică de pe colțul biroului și se apropie de Mary.

— Aranjează-ți ținuta, doamnă.

Cu degetele tremurânde, Mary își încheie cămașa. Claude de Forbin se aplecă și-i șopti la ureche:

— Nu știe nimeni în afară de mine și de Corneille. Ai avut dreptate să fugi după ce ai fost demascată. Fii sigură, doamnă de Mortefontaine, că domnul de Pontchartrain îți va răsplăti dârzenia.

Mirarea lui Mary se pierdu în sărutul pe care îl depuse pe buzele ei Forbin înainte de a ieși, lăsându-o buimăcită cum nu mai fusese în viața ei. Se strădui să-și vină în fire și începu să cugete la situația în care se trezise, întrebându-se ce ar fi făcut Emma dacă ar fi fost în locul ei. Zâmbi. Cu siguranță că ar fi acceptat să fie ceea ce voia Forbin! N-avea decât de câștigat. Cât despre Emma, Mary era convinsă că ar înțelege-o.

Își adună de pe birou bijuteriile și și le puse la locul lor. Apoi ieși din cabină și, ca să nu le stea în drum marinarilor, se rezemă cu coatele de bastingaj, privind berbecii de spumă ce alergau pe crestele valurilor legănate de briza ușoară. Se apropiau încet de coasta franceză, iar Mary își îndreptă atenția asupra manevrelor fregatei, fără să rețină decât imaginea plăcută a mateloților care-și vedeau de treburi, fie pe punte, fie urcați pe catarge.

De cum trecură de intrarea fortificată, putură vedea portul Brest, împrejmuit din toate părțile cu ziduri. Rada era înțesată cu corăbii de diverse tonaje. *Perla* se opri la arsenalul unde erau construite, armate, reparate și întreținute navele de război ale marinei franceze. Din escadra lui Forbin mai făceau parte, în afară de *Perla*, încă două vase, ce fură și ele amarate alături. Claude de Forbin se întorcea dintr-o campanie de două luni pe mare. Urma să rămână în port două săptămâni, pentru aprovizionare.

În timp ce oamenii de pe chei prindeau parâmele de amaraj aruncate de la bord, Mary căută cu privirea silueta lui Forbin printre ceilalți ofițeri adunați pe dunetă, purtând tricornuri peste perucile ondulate și îmbrăcați în costume identice, de albastru-regal.

Forbin însă nu mai ținea cont de nicio modă de când se întorsese din Siam, unde fusese trimis ca ambasador. De atunci, rămăsese cu o preferință accentuată pentru veșminte excentrice, care se potriveau bine cu firea lui de meridional impulsiv și epicurian. Prin urmare, arbora cu mândrie o haină acoperită cu broderii viu colorate, în care predominau roșul de nuanța garanței^[3] și purpuriul. La brâu purta într-o parte un *kriss* malaez, în cealaltă, o spadă. Pălăria de forma unei căpățâni de sfeclă de zahăr îi era acoperită cu pene. Pielea cuirasei ce-i proteja coapsele aproape că nu se mai vedea sub aurul și arama cataramelor. Puțin îi păsa de faptul că mulți dintre cei care nu-l aveau la suflet glumeau pe socoteala ținutei lui. Ministrul și regele îl apreciau însă pe Claude de Forbin atât pentru carisma și calitățile sale de navigator, cât și pentru felul lui de a vorbi fără ocolișuri.

Mary îi studie îndelung profilul voluntar, uimită să vadă cât de senine erau trăsăturile lui. Brusc, simți că nu mai e atât de nerăbdătoare să se întoarcă în Anglia.

Ce să facă acolo? Să trăiască în umbra Emmei, când putea la fel de bine, după exemplul acesteia și folosindu-se de ceea ce învățase de la ea, să-și câștige libertatea?

„*Claude de Forbin, cred că-mi plac!*“, își spuse Mary.

— *Vino, puștiule!* porunci vocea gravă a lui Corneille, întrerupându-i șirul gândurilor.

Mary se luă după el fără să crâcnească. Coborâră pasarela, lăsându-i pe Forbin și pe ofițerii lui ocupați cu rapoartele și controalele.

Mary nu întrebă nimic, fiind sigură că marinarul îndeplinea un ordin dat de căpitan. Îl urmă fără ezitare de-a lungul ulicioarelor ce se îndepărtau de arsenal, urcând spre centrul orașului Brest.

Corneille mergea repede, cu pași siguri, povestindu-i că se născuse în acest oraș, unde comerțul maritim era cea mai importantă ocupație a locuitorilor.

— Numai Toulonul se mai poate lăuda cu un arsenal ca al nostru, îi explică el, după ce-i înșirase toate modificările proiectate de domnul de Vauban pentru ca orașul să fie de necucerit.

Pe țarm, fuseseră ridicate sau consolidate zidurile de incintă, iar mai multe rade succesive ar fi reținut fără greș navele inamice care ar fi îndrăznit să se apropie.

— Gloria lui Jean Bart, care își are sediul la Dunkerque, a îndepărtat inimile francezilor de Brest. Și e mare păcat, cugetă Corneille. Fără Claude de Forbin, Jean Bart n-ar fi ajuns ceea ce este.

Mary ar fi dorit să capete mai multe lămuriri în această privință, ca să afle mai multe despre acești doi oameni, dar Corneille se opri în fața unei maghernițe cu acoperiș țuguat și scoase din buzunarul vestei o cheie.

— Am ajuns. Asta e casa lui, doamnă.

Descuie, împinse ușa și o pofti să intre. Departe de urechi indiscrete, Corneille se grăbi să adauge, în timp ce deschidea larg obloanele interioare ca să lase lumina să pătrundă în încăpere:

— Iartă-mă că te-am percheziționat. Dacă aș fi ghicit că ești femeie, n-aș fi făcut-o.

Șovăi o clipă, apoi, zâmbind larg, continuă șugubăț:

— Cu toate că...

Mary întoarse capul, înroșindu-se, ceea ce îl amuză pe Corneille, care-i mai spuse, arătând spre scară:

— În odaia din stânga e un cufăr plin cu rochii. Poți alege ceva cu care să te îmbraci. Eu mă duc să bat la ușa slujnicei. Stă la două străzi de aici și se îngrijește de casă când căpitanul e plecat pe mare și, de altfel, și când e acasă. O să-ți aducă, nu peste mult timp, apă pentru baie. Ai tot timpul, căpitanul are de rezolvat multe formalități înainte de a veni aici.

Lui Mary îi veni să-l întrebe ironic dacă avea de ales, dar nu mai apucă s-o facă; fluierând, Corneille se răsuci pe călcâie, îi făcu vesel cu ochiul și plecă. „*Pe legea mea, își spuse Mary, ordinul ăsta nu pare prea greu de îndeplinit. Doamnă de Forbin, chiar dacă manierele tale lasă de dorit, e clar că știi ce le place femeilor.*”

Așa că se pregăti să se conformeze, mai ales că amețea provocată de ruliu mai stăruia încă în creierul și în mișcările ei. O baie caldă avea s-o învioreze.

Era deja în pragul odăii de sus, când o voce feminină o interpelă din josul scării.

— Hei, marinarule! Cine ți-a dat voie?...

Mary se opri locului și văzu o femeie zdravănă, dar sprintenă, care urca în fugă treptele. „*Claude de Forbin era bine păzit*“, remarcă ea, amuzată. Așteptă ca interlocutoarea ei să ajungă pe palier și abia apoi îi răspunse:

— Chiar domnul de Forbin m-a invitat aici.

— Ești cumva acea tânără doamnă? se miră femeia.

— Da, și abia aștept să-mi schimb hainele astea, adăugă Mary, făcând, bine dispusă, un pas spre ea.

Slujnica făcu o mică reverență și începu să se scuze.

— Nu-i nimic, o liniști Mary. Aveai toate motivele să fii surprinsă văzându-mă în ținuta asta.

— Asta așa e, doamnă, consimți femeia, dar fără să-i mai spună cât de șocantă și de nelalocul ei i se păruse înfățișarea fetei, mai ales că musafira domnului de Forbin îi zâmbea cu atâta drăgălășenie.

— Cum te cheamă?

— Perrine, doamnă, răspunse femeia, deschizând obloanele interioare ale ferestrelor odăii.

Soarele ce cobora la orizont pătrunse înăuntru.

— Cabinetul de toaletă este aici, arătă Perrine spre un mic spațiu alăturat odăii, în care un hârdău aștepta să fie umplut cu apă caldă pentru baie. Lângă el, pe o măsuță cu oglindă, erau tot felul de creme, uleiuri prețioase, cutii cu pudră, piepteni și perii.

— Mă duc să aduc apa. Corneille a scos apă din puț și a pus-o la încălzit.

— Mulțumesc, ești foarte drăguță.

Perrine ieși fără să mai spună nimic. „*Hotărât lucru, își zise, de data asta, domnul de Forbin ne-a adus o persoană foarte ciudată.*“ Niciuna dintre doamnele care mai trecuseră pe acolo nu catadicsise vreodată să-i mulțumească.

Rămasă singură, Mary deschise cufărul despre care-i vorbise Corneille, curioasă să-i cerceteze conținutul. Înăuntru erau o mulțime de rochii împăturite cu grijă și îndemânare, scrobite, care mai de care mai cochete, împodobite cu noduri și panglici, ca toaletele purtate de Emma și de prietenele ei.

Mary le întinse pe pat ca să le vadă mai bine.

— Nu vă plac? se îngrijoră Perrine, care se întorsese cărând două găleți cu apă fierbinte.

Observase expresia de nemulțumire de pe chipul lui Mary. Dar cum era să-i spună aceasta că i-ar fi fost mult mai la îndemână dacă ar fi trebuit să-și pună un costum bărbătesc?

— Mă tem că nu sunt pe măsura mea, minți Mary.

— Nicio grijă, le pot ajusta. Sunt obișnuită să fac treaba asta, îi scăpă femeii, care se înroși ca focul dându-și seama că făcuse o gafă.

Se apucă pe dată să umple hârdăul.

Orgoliul lui Mary fusese rânit. Ce-și închipuia Forbin despre ea? Rochiile acelea, luate probabil ca

pradă la jefuirea unor corăbii, fuseseră purtate și de alte femei. Pentru plăcerea căpitanului. Ea n-avea deloc intenția să procedeze ca și celelalte.

Corneille intră și el în încăpere, aruncă o privire zeflemitoare spre rochii și se duse să golească în hârdău găleata cu apă pe care-o adusese, în timp ce Perrine cobora scările ca să mai aducă și ea una. Mary se îndrepta spre el.

— Corneille, fă-mi un serviciu. Ia banii ăștia și cumpără-mi un costum mai curat decât e al meu. Ca să am cu ce să mă schimb. Un costum bărbătesc, specifică ea.

— Lui Forbin n-o să-i placă asta.

— Puțin îmi pasă, răspuse Mary, zâmbind. Fiecare cu gusturile lui.

Corneille pricepu că făcea aluzie la preferințele neobișnuite ale căpitanului în materie de îmbrăcăminte, și nu insistă. Dispăru, în timp ce Perrine se întorcea.

După ultimele găleți turnate în hârdău, baia era pregătită. Mary îi mulțumi încă o dată femeii și, trăgând perdeaua ce despărțea cabinetul de odaie, se dezbracă și se afundă cu voluptate în apa caldă, refuzând oferta Perrinei s-o ajute să se spele pe spate. Era în stare să se descurce și singură.

Forbin știuse ce face. Ar fi fost păcat să nu se supună ordinelor lui. Mary își făgădui să nu uite acest lucru atunci când el avea să-și facă apariția.

Când apa începu să se răcească, Mary ieși fără regret din baie. Și trupul, și sufletul îi erau înviorate. Se frecă zdravăn cu prosopul, stând în fața oglinzii cu cadru de pe măsută. Era acum o femeie în toată puterea cuvântului; ba chiar una drăguță, cu toate că avea sâni mici. Emma îi spusese că era destul de drăguță ca să aibă întreaga lume la picioare. Era gata să încerce. Trase perdelele și intră fără grabă în cameră.

Pe pat, în locul toaletelor pe care le refuzase, găsi două rânduri de haine. Un costum bărbătesc, croit după moda franțuzească, și o rochie simplă de bumbac, ce semăna mai curând cu îmbrăcămintea Perrinei decât cu cea a iubitelor lui Forbin.

Corneille înțelesese foarte bine ce anume o deranjase.

Mary nu mai purtase haine femeiești de când avea șapte ani. Curiozitatea o făcu să-și pună pe ea rochia aceea, ce i se păru pe moment o deghizare din cele mai neobișnuite. Jupioanele îi rotunjeau șoldurile, corsetul cu balene îi cambra sâni, puși în valoare de decolteul adânc. Se întoarse în cabinetul de toaletă și, folosind obiectele aflate la îndemână, își perie energic părul auriu, pe care îl lega de obicei cu un șnur din piele, lăsându-și buclele să cadă în voie pe umeri.

Atunci, oglinda răsfrânse imaginea unei alte ființe. A dublurii ei, pe care o renegase atâta amar de vreme.

— Doamnă, arăți sublim!

Nu-i mai lipsea decât puțin fard pe obraji. Apăru însă și acesta atunci când Forbin se ivi fără veste în pragul ușii. Mary nu-l auzise intrând.

— Eu... bâigui ea, paralizată de felul cum fusese luată prin surprindere, tulburată de prezența lui lacomă, de cămașa lui albă, desfăcută până la brâu.

Și de sclipirea aceea din privirea lui ce o poseda deja.

Dintr-un pas ajunse în fața ei. Cu o mâna, îi culese slăbiciunea. Îi termină fraza cu o sărutare. Iar Mary se văzu abordată de corsar ca o navă atacată pe mare. Se predă fără împotrivire, lăsându-l să-i dezgolească umerii cu sărutări și să-i dezlege corsetul, ce o sufoca acum mai mult decât fâșiile de pânză pe care le purtase atâta timp.

Regăsind instinctiv plăcerea cunoscută în timpul acelor jocuri pe care Emma le prelungea cât mai mult, degetele lui Mary începură să exploreze pielea uscată de vântul din larg a bărbatului, descoperind cicatrice neștiute, căutând să aprofundeze pe buzele lui o experiență ce devenea o descoperire.

Rochia îi alunecă la picioare. Buzele lui Forbin urmăriră și reinventară trupul acela de femeie ce se cambra ca să se ofere cât mai mult. Dar pe când Mary se simțea copleșita de plăcere, el se ridică, lăsând-o frustrată de mângâierile întrerupte.

Se întoarse pe călcâie și plecă, fără o vorbă; lui Mary aproape că-i dădură lacrimile. Ușa se închise încet, iar pașii se pierdură pe trepte. După câteva minute, îmbrăcată din nou și descumpănită, Mary se întrebă dacă nu cumva fusese doar un vis.

Așteptă să se liniștească și să-și vină în fire, apoi trase adânc aer în piept. Ștergându-și palmele umede de poalele rochiei, coborî scara, cu un surâs pe buze, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

În sufragerie, pe masa acoperită cu o față de masă albă, se aflau farfurii și tacâmuri. Lumânările aprinse răspândeau o lumină blândă. Obloanele fuseseră coborâte, iar miresmele îmbietoare ce veneau din bucătărie o făcură să-și spună că, pe când ea lenevea, Perrine se întrecuse pe sine. Forbin o aștepta, tolănit într-un fotoliu, în fața șemineului în care vreascurile trosneau; avea între buze o lulea din care ieșea fum.

— Ai și un prenume, doamnă de Mortefontaine? o întrebă, zâmbind, când Mary se opri în fața lui, afișând o siguranță de sine prefăcută.

— Emma.

— Mă tulburi, Emma. Nespus de mult, afirmă el între două fumuri.

— Și tu pe mine, de asemenea, căpitane, răspunse Mary, întinzându-și mâinile înghețate către focul din vatră.

Nu se uita la el, ca să-și poată controla mai lesne simțurile ațâțate.

— De ce ai mai scris scrisoarea aceea dacă oricum aveai de gând să vii personal în Franța ca să dai raportul? întrebă fără veste Forbin.

— Din prudență. Dacă aș fi fost prinsă, aș fi aranjat să fie expediată.

— Dacă ai fi fost prinsă, n-ai fi avut timp s-o faci.

— Sunt destul de deșteaptă ca să nu mă las prinsă! replică Mary, înfruntându-l.

Acest interogatoriu o irita. Nu-i făcea plăcere să-l mintă, deși faptul că acceptase o altă identitate o plasa pe o poziție la care Mary Read probabil că n-ar fi avut acces.

— Cu toate acestea, eu am reușit să te prind! râse Forbin.

Mary se înfurie.

— Încă nu, căpitane!

— Nu te mai juca așa cu vorbele, Emma! Știi bine că nu este decât o chestiune de timp. Îmi place să înțeleg ce se-ntâmplă. Iar în povestea asta e ceva ce-mi scapă. Nu te porți ca un spion.

Mary surâse și-l provocă, cinică, din nou:

— Pretinzi cumva că le știi pe toate, domnule de Forbin? Cred că exagerezi!

El izbucni în râsul acela ce o dezarma. Mary se lăsă în fotoliu, sprijinindu-și brațele pe rezemătoare, ca să se stăpânească. În clipa aceea nu-și dădea prea bine seama dacă-i venea să-l ia la palme sau să-l îmbrățișeze. Forbin era derutant, fermecător, ironic, senzual și... N-avea rost să caute scuze pentru slăbiciunea ei. Simțea clar că omul acela va juca în viața ei un rol la fel de important ca Emma. Avea multe de învățat de la el. Iar Mary era dornică să învețe, înțelegând că doar cu prețul acesta se va putea înălța deasupra condiției sale.

Sau, eventual, măritându-se cu un gentilom care s-o înnobileze, așa cum făcuse Emma.

Fără să-și dea seama pe unde-i umblau gândurile, Forbin se liniști și se scuză:

— Iartă-mă, Emma. M-am purtat ca un bătăran. Singura mea scuză este un sânge nobil care, din cauza nenorocului, a devenit nestăpânit și ironic. Încă din copilărie, am fost lipsit de ceea ce mi se cuvenea de drept și doar hotărârea și instinctul m-au făcut să devin ceea ce sunt astăzi. Dacă ar fi să judec după dezinvoltura cu care porți haine atât de neobișnuite, aproape că aș crede, draga prietenă, că ești la fel de răutăcioasă, ageră și libertină ca mine...

— Nu-ți permit... încep Mary, de formă, căci era foarte încântată de faptul că el avea dreptate, și acest început de confidențe îi încuraja hotărârea.

— Haide, Emma, insistă Forbin, jucându-se cu pipa ce se stingea. Nu-s prost. Spionii și spioanele sunt adesea niște intriganți, niște oportuniști pe care cei puternici îi plasează în locurile cele mai potrivite pentru a le pune în valoare talentele. Iar tu, scumpo, ai talent, nu glumă, dacă ai reușit să devii acum ingenua emoționantă pe care o văd în casa mea.

Vorbele lui o măguliră pe Mary. Din moment ce nu era nici ceea ce credea el, nici ceea ce părea să fie înseamnă că reușea să păcălească lumea, să intre în pielea unor personaje, așa cum făceau cele mai grozave actrițe. Acest gând îi aduse pe buze un zâmbet neprefăcut.

— Așa mai merge, aproba Forbin

— Hai să vorbim de la egal la egal, bine?

Drept răspuns, el se ridică, își lăsă luleaua pe un gheridon și-i întinse o mână împodobită cu inele cu rubin.

— Să mâncăm...

De cum își puse mâna într-a lui, Mary se simți lipită cu putere de pieptul lui, având brațul răsucit la

spate ca să nu poată opune rezistență. Buzele lui Forbin îi ciupiră ușor gâtul, stârnindu-i o tulburare pe care-i fu cu neputință s-o ascundă.

— Nu vei fi niciodată egala mea, doamnă, mă dorești prea mult, se umflă el în pene.

Chiar că merita o palmă. Dar Mary se mulțumi să-l pună la punct.

— Ai uitat cumva, dintre calitățile pe care trebuie să le aibă o spioană, prefăcătoria?

— Pulsul te trădează.

— Și al tău, la fel. Vezi, dragul meu, suntem la egalitate.

— Nu mai departe decât mâine în zori ai să-mi mulțumești, o asigură el, dezmierdându-i cu buzele sânul ce palpita.

Ea se eliberă folosind una din figurile învățate de la maestrul de scrimă care-o antrenase la lady Read. Forbin rămase cu gura căscată văzând că Mary reușise să-i scape din strânsoare.

— Cum dracu' ai...?! exclamă el, uluit.

Mary înalță capul, își îndreptă spatele și-i aruncă o privire luminoasă.

— Așadar, domnule, se pare că, împotriva așteptărilor, ai și tu câte ceva de învățat de la mine. Să mâncăm! Deocamdată, adăugă ea, îndreptându-se către masa întinsă.

Forbin se înclină și-i ținu scaunul sa se așeze. În timp ce, la chemarea clopoțelului, Perrine se înfățișă și le servi o supă cremă de mazăre cu slănină, căpitanul decise să-i ofere un armistițiu în ceea ce privea disputele lor verbale.

— Nu vreau să-ți fac niciun rău, Emma, declară el, pe când Mary savura mâncarea. După cum spuneam, am o fire bănuitoare și vorbesc de multe ori atunci când ar trebui să tac. Ești o enigma pentru mine, scumpo, iar întrebările mele nu urmăresc alt scop decât să te cunosc mai bine. Aș vrea să nu te mai simți ofensată de ele, o asigură.

— Fie, consimți Mary. Sunt văduva domnului de Mortefontaine, armator de felul lui, și spioană, cel puțin până acum.

Perrine veni să schimbe farfuriile. Tăcură amândoi. Mary însă avu impresia că Forbin de-abia se stăpânea. Pe chipul lui se citea iritarea. Dar Mary n-avu timp să se întrebe care era motivul. Abia ieșise Perrine din odaie, după ce-i servise, când el spuse pe un ton rece:

— Vreau să te descopăr, doamnă, însă nu sub trăsăturile unei uzurpatoare.

Mary încasă în plin lovitura, dar rămase netulburată:

— Ce te face să crezi așa ceva, domnule de Forbin? întrebă ea, ducând o la gură pulpă de pui.

— Faptul că o cunosc pe adevărata Emma de Mortefontaine.

— Pricep, făcu Mary, fără să înceapă să se scuze.

Ba chiar, dimpotrivă, atacă:

— Păi tu însuși, căpitane, m-ai numit astfel, nevrând să ascuți adevărul pe care ți-l spuneam, nu-ți mai amintești? Ce voiai să fac, să mă las ucisă? Din moment ce știai, de ce m-ai păcălit?

— Chiar din cauza conținutului acelui bilet pe care-l aveai la tine. Femeie fiind, era imposibil să fii, așa cum pretindeai, secretarul Emmei. Emma îi spusese domnului de Pontchartrain, ministrul meu, că era supravegheată și demascată, și că se temea pentru viața ei. Era posibil ca tu s-o fi asasinat ca să-i faci un serviciu regelui Wilhelm.

— Crezi că sunt o spioană aflată în slujba lui? se miră Mary.

— Într-adevăr, așa am crezut, mărturisi Forbin, și de aceea am recurs la această mică stratagemă. O adevărată spioană însă n-ar fi căzut într-o capcană atât de grosolană. Fapt ce mi-a stârnit curiozitatea de a afla cine se ascunde, de fapt, în spatele acestei măști și a acestor haine de valet. Cred, doamnă, că ai înșelat-o pe Emma de Mortefontaine în privința adevăratei tale identități. Și eu m-aș fi păcălit, dacă nu te-ar fi percheziționat Corneille.

— S-o iau ca pe un compliment?

— Doar dacă-mi spui, în sfârșit, adevărul.

Mary dădu din cap și, preferând să-i mărturisească adevărul, din moment ce o cunoștea pe Emma, îi spuse toată povestea ei. Copilăria legănată de iubirea lui Cecily, perioada petrecută la lady Read, reîntâlnirea cu Tobias și consecințele ei. Când își sfârși istorisirea, ajunseră la desert, iar Forbin se felicita constatând că, din nou, instinctul nu-l înșelase: Mary Read părea să fie cu totul altfel decât celelalte femei pe care le cunoscuse vreodată. Intrigat, își făgădui să verifice acest fapt.

Se ridică, în timp ce Perrine, încântată de complimentele lui Mary pentru felul cum gătea, strângea fără grabă masa și-i ținu scaunul fetei ca s-o ajute să se ridice; cu privirea arzând de dorința ce-l mistuia, o conduse către scară.

— Vino, îi spuse, simplu.

Ușa se trânti, înăbușind zgomotul respirațiilor precipitate, iar Forbin o cuprinse cu patimă în brațe.

— Îți mulțumesc pentru încredere, îi șopti la ureche, îmbătat de mireasma pielii ei.

— Mai trebuie să-ți fac o ultimă destăinuire, căpitane, se încumetă Mary.

— Și anume? întrebă el acoperindu-i gâtul cu sărutări și ridicându-i cu amândouă mâinile părul, ca să se înfrupte și mai bine.

Mary șopti dintr-o răsuflare, stăpânindu-și un geamăt:

— În noaptea asta, vei fi primul.

Forbin se dezlipi de ea, privind-o drept în ochi ca să descopere minciuna, apoi recunoscu încă o dată adevărul și o jertfi fără șovăire orgoliului său.

În zori, Mary mărturisi, învinsă, că n-ar fi putut să spere un profesor mai bun decât el în acest domeniu. La care el răspunse, cu aerul acela superior ce-o enerva atât de tare:

— Știu.

După care adormi ca un copil răsfățat.

În zilele următoare, Mary învăță de la Forbin mult mai multe decât ar fi crezut.

În timpul zilei, îmbrăcată în costumul ei de marinar, îl însoțea alături de Corneille la arsenal, unde munceau la reparațiile de care avea nevoie *Perla*. Nava suferise tot felul de avarii mai mici sau mai mari. Fiecare cursă punea corăbiile la încercare și, chiar în lipsa luptelor, trunchiurile de copaci sau alte deșeuri ce pluteau între două ape loveau coca sau dereglau cârma; fără să mai vorbim despre algele ce se înmulțeau pe carenă chiar din primele săptămâni de navigație.

De cum ajungeau la țarm, erau dezarmate, lustruite, vopsite, pânzele erau cârpite, iar catargele – reparate pe șantiere. Majoritatea marinarilor profitau ca să-și viziteze familiile, lăsând în grija muncitorilor specializați teritoriul pe care-și petrecuseră atâtea zile.

Forbin îi făcuse rost lui Mary de un permis de liberă trecere, încântat s-o vadă interesată de această meserie și de aceste preocupări bărbătești.

Mary nu se prefăcea. Universul marinarilor o fascina. Fără îndoială, din cauza celor pe care Cecily îi iubise atât de mult. Poate și pentru că ar fi vrut să înțeleagă de ce preferaseră ei această iubită capricioasă, marea asta ce trebuia îmblânzită în fiecare zi. Forbin n-o vedea în timpul zilei. Inventase pentru ea o muncă de cronicar, ce-i permitea să circule în voie, să întrebe, să se informeze în legătură cu tot ce vedea. Era uimită mai ales în fața nenumăratelor șiruri de țevi de tun din fier sau din fontă verde ce erau curățate de resturile de praf de pușcă, așa cum se curăță hornurile astupate de funingine. Reținu și numele diferitelor tunuri: tunul francez, culevrina, bastardul, mijlociul... Fu surprinsă aflând că praful de pușcă era un amestec de salpetru, sulf și praf de cărbune de lemn, și că acesta era depozitat în butoaie, chiar înainte de ridicarea ancorei și în cartușe ce conțineau cantitatea necesară pentru un singur foc.

În rezervele arsenalului, mai erau aliniate grămezi impresionante de ghiulele rotunde și de mitralii. Într-o altă clădire, se aflau topitoria și turnătoria.

Își nota în minte cuvintele pe care le auzea: „*event*”, adică diferența de diametru între calibrul

tunului și ghiulea, „*sainte-barbe*“, depozitul de muniții situat între punți, și altele. Fără să mai vorbim despre tipurile de nave: corvetă, galiotă, fregată...

Nu se plictisi niciodată. Nu știa care era pricina acestui interes crescând, dar nici nu-i păsa. Cu atât mai mult cu cât Forbin, tot mai uimit de ușurința cu care ea reținea termenii tehnici, era încântat să poată avea în comun cu o femeie și altceva în afara de mângâieri și sărutări.

Lui Tobias nu-i venise greu să afle numele navei pe care se îmbarcase nepotul lui. Era o fostă corabie de-a lui, pe care o vânduse. Căutând prin registre, descoperise identitatea noului proprietar și îi făcuse o vizită.

— Vai, prietene, îi răspunse acesta, dezolat, nu mai știu nimic despre ea și nici la clienții mei din Franța nu a ajuns. Corsarii francezi sunt o mare pacoste pentru comercianți. De două luni îmi tot atacă navele. Am angajat mercenari bine plătiți ca să-mi apere mărfurile, ba chiar am redus încărcătura ca să-mi înarmez mai bine navele; am în Franța surse care mă informează regulat cu privire la companiile maritime, ca să știu cum să-mi organizez convoaiele. Dar totul e în zadar! sfârși el, trecându-și cu un gest obosit mâna prin părul unsuros.

Pântecos și libidinos, tronând în spatele biroului său, aducea cu un patrician roman din perioada decadenței Romei. Această comparație ce-i venise în minte lui Tobias Read adăuga și dezgust iritării ce-l cuprinsese la auzul acestei vești. Celălalt însă continuase:

— Marina franceză mișună peste tot. Orice rută ai stabili, găsești câte un vas de-al lor ce-ți taie drumul. Mă tem că în curând voi fi nevoit să-mi lichidez afacerea. Dar uite că am început să mă plâng de necazurile mele, în loc să te întreb ce te aduce la mine, reluă negustorul.

— Sunt dornic să verific, minți Tobias, dacă oamenii sunt mulțumiți de corăbiile mele. Acesta era motivul vizitei mele și îmi pare foarte rău pentru tine. Cu toate că, de fapt, această nenorocire îmi da prilejul să-ți propun o afacere. Mă pot lipsi de câteva corvete mici care ar putea proteja foarte bine un convoi. Dacă te asociezi cu alți comercianți, ai avea numai de câștigat armându-le.

Omul cugetă o clipă, apoi răspunse cu vocea lui fonfăita:

— Pe legea mea, s-ar putea să mă intereseze.

— Gândește-te la asta, prietene! Sunt sigur că te vei hotărî s-o faci. Și încă ceva. Așa, de curiozitate. Știi cumva cine e corsarul care se încapătănează să-ți taie mereu calea?

— Claude de Forbin, răspunse fără șovăire celălalt. Ruta mea e în raza teritoriului patrulat de el.

Emma de Mortefontaine, instalată confortabil în fotoliul ei preferat, ascultă relatarea acestei conversații cu inima strânsă, oscilând între teamă și speranță; refuza să creadă c-o pierduse pe Mary, la care ținea nespuse de mult. Tobias Read, pe care-l invitase la masă, sosise mai devreme ca să-i povestească ce aflate. Deși din motive diferite, Tobias era la fel de întristat de cele petrecute ca și Emma.

— Trebuie să luăm în considerare două ipoteze, spuse el, încrucișându-și cu eleganță picioarele și scoțând din pipă un nor de fum, așa cum făcuse și Emma. Nepotul meu fie a fost ucis, fie a fost capturat, împreună cu alți marinari, de către echipajul lui Forbin. În ambele cazuri, ar fi mai nimerit să credem că ochiul de jad a făcut parte din prada de război.

— Dragul meu, nu uita că această cheie nu poate prezenta vreun interes pentru alții în afară de noi. Nu este un obiect de valoare în sine. E foarte posibil să fi ajuns pe fundul mării, împreună cu trupul nepotului tău.

— Așa e, se întunecă Tobias. Din păcate, n-avem cum să verificăm această ipoteză.

Emma de Mortefontaine îi adresă un surâs dezarmant.

— Te înșeli și de data asta. L-am cunoscut pe nepotul tău destul de bine ca să cred în uimitoarea lui capacitate de a se adapta și de a supraviețui. Eu, una, sunt sigură că a reușit să-l convingă pe căpitanul Forbin să-l ia la bordul corabiei sale.

— Tot ce se poate, încuviință Tobias, dând din cap.

— În afară de asta, întâmplarea face ca acest căpitan, Claude de Forbin, să fi fost prieten din copilărie cu soțul meu. Îmi va fi ușor să mă întâlnesc cu el.

Un surâs lumină obrazul deodată înseninat al lui Tobias.

— Hotărât lucru, ești plină de posibilități.

— Chiar mai mult decât îți închipui, dragule, declară ea, considerând că momentul era cum nu se poate mai potrivit să-și expună planul. Însă va trebui să-mi acorzi o favoare în schimbul acestui serviciu.

— Care anume? întrebă el bănuitor.

— Știi cât rău îmi fac acuzațiile colonelului Titus. Vreau să-mi recapăt încrederea și demnitatea de care mă bucuram pe lângă rege, pentru a-mi putea regăsi locul la curte.

— Pricep, mă voi pune chezaș pentru loialitatea ta. Wilhelm de Orania mă stimează destul de mult ca să mă creadă.

Emma știa acest lucru. Marina engleză era acum principalul client al lui Tobias Read. Dar nu acesta era genul de sprijin la care se gândea ea.

— Să fim serioși, dragul meu, răsă ea fluturându-și genele, doar știi că asta n-ar fi de ajuns ca să oprească bârfele.

— Ce-mi ceri, atunci?

— Până acum, asocierea noastră s-a dovedit avantajoasă pentru amândoi. N-ai vrea să fim și mai apropiați? Hai să ne unim afacerile, dorințele și ambițiile. Însoară-te cu mine!

— Dar eu ce-aș avea de câștigat astfel? întrebă Tobias, care, de fapt, se gândise și el la această soluție.

— Siguranța că nu voi încerca să-ți suflu de sub nas comoara aceea nemaivăzută. Aș putea s-o fac, adăugă ea. Sau poate nu mi-ai spus totul în legătură cu ea?

Tobias începu să râdă voios. Hotărât lucru, nu era deloc ușor s-o păcălești pe Emma de Mortefontaine. Nu numai că era de o frumusețe strălucitoare, ci era aproape la fel de deșteaptă și de hotărâtă ca el. Alături de ea, Tobias n-avea să se simtă ca și cum și-ar fi pierdut libertatea.

— În cazul acesta, să ne căsătorim, doamnă, iar eu îți voi dezvălui ceea ce încă nu știi, afirmă el cu sinceritate.

La Brest, ca să nu dea prilej de bârfă, Forbin hotărâse s-o lase pe Mary în grija lui Corneille. Mama acestuia o întâmpinase cu o afecțiune neprefăcută. Mary îi fu prezentată ca fiind un matelot proaspăt recrutat la bordul *Perlei*. Alte întrebări nu i se puseră, iar Corneille îi plăti mamei sale banii pentru găzduirea și masa fetei din punga pe care i-o dăduse Forbin în acest scop.

Pe Mary o uimea prietenia strânsă ce-i unea pe cei doi bărbați, cu toate că unul din ei era ofițer, iar celălalt – simplu marinar. Corneille îi povestise ce anume îi apropiase atât de mult.

— Într-o bătălie, l-am salvat pe Forbin – într-un mod nu glorios, dar eficient – de o lovitură ce l-ar fi ucis. Și mi-am pierdut brațul până la cot. Aș fi putut părăsi marina, căpătând o pensie de invalid, dar am fost atât de abătut la ideea de a-mi petrece tot restul zilelor pe țărm, încât Forbin, recunoscător, m-a luat sub aripa lui și m-a întrebat dacă există pe vas vreo muncă pe care s-o pot îndeplini. Am devenit asistentul medicului. Asta, la început. Căci nu fac parte din categoria celor care se pot mulțumi cu surogate. Îngrijirea camarazilor căzuți pe câmpul de glorie era o activitate nobilă, dar nu mai fremătam alături de ei în focul luptei. Așa că mi-am silit trupul să-și uite handicapul și i-am dovedit căpitanului că singura mea mână încă mai putea să folosească sabia sau să tragă cu pistolul.

Corneille zâmbi și continuă:

— Unii au pus pariuri pe șansele mele de a fi ucis. Cu toate astea, uite că acum pot, la fel ca oricare alt marinar, să mă urc pe catarge ca să verific pânzele, la fel de bine ca înainte, când eram gabier⁽⁴⁾.

— De asta te respectă toți ceilalți.

— Da, toți, inclusiv Forbin, care știe bine că mi-aș da și viața ca să-l apăr și-mi acordă toată prietenia și încrederea lui.

— Ar fi putut să te numească ofițer, sugeră Mary.

— Firește, dar în cazul acesta mi-aș fi pierdut libertatea și n-aș accepta niciodată să mă supun ordinelor unui rege care n-a navigat în viața lui.

— Dar nu Forbin îi comandă pe ofițeri? se miră Mary.

— Numai pe cei de pe corabia pe care e căpitan. Ca simplu marinar, pot să-mi urmez căpitanul. Ofițerii de marină însă nu sunt legați de un comandant sau de o navă, ci doar de misiunea încredințată, pe care nu pot s-o refuze.

— Înțeleg... înțeleg că poți iubi sincer și viața asta, și pe Claude de Forbin.

Corneille încuviință dând din cap, uimit că simte o undă de gelozie.

Seara târziu, după ce în modesta locuință a mamei lui luminările erau stinse, iar bătrâna adormea, Corneille o escorta pe Mary până la pragul casei căpitanului, iar în zori se întorcea s-o conducă înapoi. În sinea lui își spunea că nu l-ar deranja deloc dacă Forbin s-ar plictisi în cele din urmă și de ea, așa cum se plictisise de multe alte femei.

Noaptea petrecute alături de căpitanul *Perlei* erau la fel de palpitate și tumultuoase ca apele mării, la care visa acum Mary.

Hotărâtă să respecte hotărârile pe care le luase, Mary renunțase la intențiile ei de a lua legătura cu Emma, ca să-și ceară scuze pentru felul cum procedase, și cu unchiul – pe care-l ura – în legătură cu moștenirea. În ciuda speranțelor ei și a sentimentelor față de Emma, fusese nevoită, foarte curând, să admită că nu-i simțea lipsa. De parcă Emma n-ar fi reprezentat decât o etapă din viața ei. O treaptă ce-i îngăduise să iasă din mocirlă și, în felul acesta, să-și înfrângă durerea. Îi rămânea recunoscătoare, însă era suficient de obiectivă ca s-o vadă pe Emma așa cum era cu adevărat: pe cât de bună cu cei care o interesau, pe atât de nemiloasă când erau în joc ambițiile și proiectele ei. Mary o credea în stare să-l ajute pe Tobias Read mai degrabă decât s-o protejeze pe ea, dacă ar fi avut cel mai mic interes s-o facă.

De altfel, chiar în ziua ce urmase primei lor nopți de dragoste, Forbin îi confirmase aceasta impresie, în timp ce lua un dejun consistent.

— L-am cunoscut bine pe Jean de Mortefontaine, îi mărturisise el. Era marsiliez, ca și mine. În copilărie, îmi ostoiam dorul de a porni în larg ducându-mă pe la tatăl lui, care era armator. Jean și cu mine aveam aceeași vârstă și ne jucam adesea împreună. La moartea tatălui său, i-a moștenit afacerile maritime, în timp ce eu m-am angajat în marină. Ne-am pierdut din vedere. Nu știu cum a cunoscut-o pe englezoaica aceea și nici de ce s-a hotărât s-o ia de soție, adăugase Forbin, ungându-și cu unt o felie mare de pâine prăjită. Mi-a prezentat-o la Versailles, unde ne-am întâlnit prin forța împrejurărilor. El își lichidase afacerile din Marsilia ca să se instaleze la Londra, afirmând că războaiele neîncetate ale Franței îi afectaseră comerțul în Mediterana și că avea un profit mai bun de cealaltă parte a Canalului Mânecii. Mi-am dat seama că fusese influențat de scumpa lui nevastă.

— N-aș putea spune că mă miră ceea ce mi-ai spus, recunoscuse Mary, terminându-și laptele bătut. Emma nu mi-a ascuns niciodată faptul că era o femeie ambițioasă. Se căsătorise cu domnul de Mortefontaine doar pentru numele și averea lui.

Forbin dăduse din cap, mulțumit că intuiția lui era confirmată. Adăugase:

— Recunosc sincer că femeile frumoase m-au atras întotdeauna, iar Emma era mai atrăgătoare decât multe altele, însă felul ei de a fi, de a se purta, de a se preface mi-a trezit instinctul ca la apropierea unui pericol. Nu cunosc împrejurările în care a murit Jean, dar n-am fost surprins nici la aflarea veștii că Emma făcea spionaj. Ferește-te de ea! Femeia asta are multe fețe, și singura trăsătură comună a acestora e trădarea.

— Și dacă aș fi și eu ca ea? începuse Mary, amintindu-și cât de mult se bucurase de asemănarea destinelor lor și de ceea ce învățase de la Emma, dar neliniștită ca nu cumva să-i semene în unele privințe, când se simțea atât de atrasă de căpitanul ei. Nu cumva risca să fie respinsă de el, din aceleași motive?

— Oamenii se pot naște în împrejurări la fel de nefericite, Mary, pot încerca să scape din mediul lor printr-un efort de voință, folosindu-se de aceleași arme. Deosebirea apare în clipa adevărului. Una din voi va binecuvânta mâna ce a ajutat-o să se ridice, iar cealaltă o va reteza, ca să nu fie nevoită să împartă. Am încredere în instinctul meu. Nu m-a înșelat niciodată.

Emma nu-i povestise lui Mary împrejurările în care murise bărbatul ei și nici nu părea tristă când își amintea de el, așa că Mary fusese nevoită să admită că presupunerea lui Forbin putea fi întemeiată. Îi era de ajuns să se gândească la ordinul pe care i-l dăduse Emma lui George să se descotorosească de musafirul lor nocturn. Nu era genul de femeie pe care cineva s-o poată deranja și să rămână nepedepsit.

Cât despre făgăduielile și elanurile pline de pasiune ale Emmei, Mary n-ar fi pariat niciun penny pe sinceritatea lor. Emmei de Mortefontaine îi plăceau prea mult jocurile amoroase și libertatea ca să riște să se îndrăgostească.

Sinceritatea lui Forbin, dimpotrivă, o impresiona. Nu-i ascunsese faptul că nu era bogat. Se trăgea dintr-o stirpe nobilă, dar, cu excepția unei case situate la Saint-Marcel, în apropiere de Toulon, nu mai avea aproape nimic. Ai lui sărăciseră, pierzându-și bunurile. Numele lor fusese uitat la curte, însă Forbin îi dăduse o nouă strălucire prin isprăvile sale de vitejie pe mare, încă de la vârsta de doisprezece ani, când se imbarcase pe o galeră. Sub comanda viceamiralului d'Estrees, participase la o campanie de-a lungul coastei Indiilor de Vest, apoi în subordinea lui Duquesne, în fața Algerului.

Dar această glorie nu-i fusese de ajuns. Ieșise în față, uimindu-l pe rege, care îl trimise în Siam. Ludovic al XIV-lea delegase acolo o ambasadă care avea drept misiune întărirea legăturilor de prietenie pe care le avea cu monarhul acestei țări. Forbin, ager și plin de imaginație cum era, îi deveni regelui de acolo atât de simpatic, încât fu numit mare amiral și căpătă un nume nou: Opra Sac Dison Gram.

— Eram impulsiv și orgolios, își aminti Forbin. La întoarcerea din Siam, căpătasem o asemenea admirație față de propria persoană, încât, de îndată ce am ajuns în Franța, am hotărât să devin corsar. Voiam să câștig pe mare stima tuturor și să le arăt de ce sunt în stare, ca un cocoș, mai degrabă decât să aștept ca isprăvile mele să fie povestite de niște ambasadori. Jean Bart tocmai fusese numit de domnul de Seignelay căpitan pe o fregată, iar eu am fost pus sub ordinele lui.

— Și v-ați înțeles bine? întreba Mary, încântată să constate cu câtă luciditate vorbea Forbin despre el însuși.

— La început, da, în ciuda unei deosebiri evidente de temperament. Pe cât eram eu de îndrăzneț, pe atât de rezervat și de prudent era Bart. El era discret, eu eram guraliv. El era breton, eu eram mediteranean. Însă deosebirile dintre noi se completau reciproc. Asta, până în faimoasa zi când a trebuit să hotărâm împreună cum să procedăm pentru a proteja mai bine convoiul de nave comerciale pe care-l escortam. Bart susținea că trebuia s-o luăm pe lângă insula Wight, eu m-am împotrivit, convins că pe acolo treceau corsari. El avea experiență, eu mă bazam pe instinct. Mi-a răs în nas și am fost interceptați la mică distanță de locul unde îmi închipuiam eu că nu se putea întâmpla așa ceva. Am fost capturați și aruncați în temniță.

— În mod normal, ar fi trebuit să fiți și acum acolo, se miră Mary. Cum de v-au eliberat?

— Să ne elibereze? tise Forbin. Nici nu ne puteam gândi la asta. Am evadat cu ajutorul unei rude a lui Jean Bart, ne-a făcut rost de o pilă cu care ne-am tăiat gratiile.

— Ce drăguț din partea rudei, făcu Mary, lipindu-se de el ca o pisicuță.

Îi plăceau la nebunie clipele acestea de complicitate pe care le împărțeau după ce făceau dragoste. Forbin o sărută cu tandrețe pe frunte, apoi continuă, încântat de interesul cu care-i asculta Mary istorisirile:

— N-a fost prea ușor. Bart considera planul acesta nesăbuit; el era de părere să așteptăm ca regele să plătească răscumpărarea ce i se ceruse pentru eliberarea noastră. Firește că aveam toată încrederea

în Maiestatea Sa, dar nu și în temnicerii noștri, care ar fi preferat să dispărem decât să fim eliberați. Ne-am certat pe chestia asta și l-am amenințat că-l las singur acolo, să dea el socoteală paznicilor pentru evadarea mea. Așa că n-a mai avut de ales.

— Cred că s-a înfuriat, nu glumă.

— Cam așa, se amuză Forbin. Mai ales că eu, fiind rănit la umăr, n-am putut să-l ajut și a trebuit să vâslească de unul singur de la Plymouth până am ajuns la Dunkerque cu barca pe care-o găsisem.

Mary pufni în râs.

— Acum înțeleg mai bine rivalitatea voastră.

— Nici nu-ți închipui până unde ajunge această rivalitate, se întunecă Forbin. Era supărat pe mine, dar a știut să tragă foloase de pe urma firii mele orgolioase. Știa că pentru mine onoarea era mai presus de toate celelalte virtuți și că aș fi preferat să mor decât să cerșesc ceva. La rândul meu, nădăjduiam că în fața regelui și a ministrului său, Bart va avea onestitatea de a-și recunoaște greșeala de tactică și că-mi va evidenția curajul, datorită căruia comoara regală fusese salvată. N-a făcut-o însă, a dat vina pe ghinion și și-a asumat meritul pentru evadarea noastră.

— Și tu n-ai spus nimic?! exclamă indignată Mary.

Forbin o strânse și mai aproape de el. Lungit pe spate în patul ale cărui perdele fuseseră coborâte, cu trupul cald al lui Mary alături și un picior de-al ei împletit cu ale lui, adora s-o simtă încordându-se și vibrând la povestea lui, așa cum îi adora râsul sau privirea ghidușă. Cu fiecare zi ce trecea, se simțea mai apropiat și mai îndrăgostit de ea. Își stăpâni un nou val de dorință și-și încheie istorisirea.

— Nu puteam, din pricina gradului lui Bart. Și din cauza principiilor mele. Cuvântul lui n-a fost pus la îndoială, iar drumurile noastre s-au despărțit. El a devenit ceva mai îndrăzneț, ca să-și confirme minciuna, și a început să treacă drept un erou al cărui curaj îl depășise pe al meu. Nu-i port pică pentru asta, adăugă el. Curtea este schimbătoare, iar temperamentul meu nu prea se potrivește cu așa ceva. Sunt un om dintr-o bucată și prea orgolios ca să nu le spun în față celor cărora le datorez fidelitate și supunere ceea ce am de spus, chiar dacă vorbele mele nu le fac plăcere. Bart e mai șmecher. Știe să-și aplece spinarea dacă asta e spre binele carierei lui. Din păcate, pe lumea asta nu numai faptele contează și obții mai multă recunoștință dacă te prezinți într-o lumină favorabilă decât dacă te limitezi la a-ți face meseria așa cum trebuie.

Mary notă și aceste vorbe în carnețelul secret din memoria ei, apoi se lăsă copleșită de elanul simțurilor stârnit de căpitanul ei.

Totuși, în timp ce se îmbrăcau, simțind că aluneca pe panta unei iubiri adânci, deși în curând urmau să se despartă, Forbin declară cu o voce întunecată:

— Eu m-am căsătorit cu marea, Mary. Iar aceasta e o iubire prea exclusivă, prea totală ca să poată fi împărțită. Nu te atașa de mine! Sunt precum vântul, nestatornic, ușuratic, tunător, când mângâietor, când furtunos. Dorința mea de libertate îmi îngăduie scurte escale, dar nimic mai mult.

— Mi-am dat și eu seama de asta, căpitane, îl asigură Mary, cu toate că nu-l credea.

Era de-ajuns să vadă cum o privea; ochii lui îi dezmințeau vorbele. Asta îi dădea curaj. O să-l convingă ea până la urmă că n-avea nimic de pierdut dacă o iubea și, de ce nu, dacă se căsătorea cu ea.

— *Perla* ridică ancora peste câteva ceasuri, o anunță, după o săptămână, Forbin.

Mary nu se miră. Forbin o iubise toată noaptea și n-o lăsase să plece în zori, ca de obicei, prelungind plăcerea prezenței ei în așternut și bucurându-se de ea ca și cum ar fi fost pentru ultima oară. Nu credea că Mary i-ar fi așteptat cu credință întoarcerea și nici nu putea să-i asigure o existență decentă pe perioada cât lipsea. Se resemnase cu gândul că despărțirea lor era inevitabilă și, cu toate că nu voia s-o recunoască, acest gând îl durea.

Complet armată de trei zile, fregata își făcea aprovizionarea pentru campania următoare.

Mary înțelesese limpede ce însemna comportarea lui neobișnuită din ziua aceea. Aștepta deja de ceva timp, cu inima strânsă, ca el să-și anunțe plecarea. Uite că venise și clipa asta. Totuși, Mary n-avea de gând să lase lucrurile așa. Se îmbracă, simțind în gât un nod ce nu-i îngăduia deocamdată să-și apere iubirea. Se mulțumi să coboare scara. Forbin îi propusese să ia o gustare împreună cu el, înainte să sosească Perrine. Căpitanul o urmă în tăcere. Faptul că ea nu scotea nicio vorbă îl făcea să se simtă mai stânjenit decât ar fi crezut.

Se obișnuise să aibă parte de lacrimi, adesea de țipete și de insulte, la fiecare despărțire. Dar și de data asta, Mary se arăta diferită, cu nepăsarea ei prefăcută. După ce ajunse, pășind demnă, în josul scării, se întoarse spre el și-i ceru, simplu:

— Ia-mă cu tine.

Forbin fu cât pe-acți să se înece de surprindere.

— Imposibil, ce naiba, doar e interzis să iei femeii la bord!

— Ei, și? Nu v-am păcălit eu și pe tine, și pe oamenii tăi? Aș putea s-o fac și acum, îl asigură ea, ridicând din umeri.

— Nu-i chiar așa de simplu, Mary. Acum câțiva ani, i-am luat apărarea unei slujnicuțe pe care stăpâna ei o maltrata, și am adus-o la mine, la Aix-en-Provence, îmbrăcată în haine de cadet de marină. Cred că o iubeam, dar, spre binele amândurora, am ascuns faptul că era femeie. Într-o zi, când lipseam de acasă, ea n-a mai respectat înțelegerea noastră de a trece drept băiat. S-a arătat îmbrăcată femeiește și a urmat un scandal rușinos, ce ne-a afectat pe amândoi. Mai ales pe mine. De asta ai fost găzduită acasă la Corneille. Și tot de asta nu pot risca să te iau cu mine.

— Ai de gând să disprețuiești toate femeile pentru că una a făcut o prostie? Întrebă Mary.

— Nu înțelegi. Campania nu e o joacă. Fiecare dintre oameni mai trebuie să știe să-și apere atât viața, cât și patria. Să ucidă sau să fie ucis.

— Prin urmare, crezi că nu sunt în stare să mă apăr?

— Da.

Mary era pregătită și pentru acest răspuns.

Se lipi drăgăstoasă de el și se îndepărtă imediat, după ce-i luase spada de la șold. Înainte ca Forbin să apuce să facă vreo mișcare, se trezi cu vârful lamei sprijinit de mărul lui Adam.

— Las-o jos, să nu te tai cu ea, mârâi șocat Forbin.

Chiar în clipa aceea, Corneille intră în sufragerie. Văzându-și căpitanul în postura aceea incomodă, marinarul rânji amuzat: știuse el că Mary o să pună piciorul în prag!

Forbin făcu o eschivă, încercând s-o dezarmeze, însă nu reuși decât să se aleagă cu o înțepătură la gât, din care se scurse o picătură de sânge.

Corneille se așeză calm pe colțul mesei și începu să-și umple pipa cu tutun, ferm hotărât să nu intervină.

Ochii lui Forbin se aprinseră de o furie mută ce-o încântă pe Mary. Căpitanul avea oroare de ridicol. Și de evenimentele ce-i scăpau de sub control.

— Dă-i o spadă! îi porunci Mary lui Corneille, îndepărtându-se de Forbin, cu un aer provocator.

Marinarul se execută cu plăcere. Forbin șovăi o clipă.

— Doar nu te temi de o femeie, căpitane! îl luă ea peste picior, ca să-l facă să se hotărască.

— Zăpăcită mică, mârâi el. Ți-aș străpunge inima din trei pase.

Lui Mary îi veni să răspundă că o făcuse deja, dar se abținu. Trebuia să câștige un război. Cel al iubirii împotriva conveniențelor.

— Dacă îți demonstrez contrariul, mă iei la bord?

— Niciodată.

— Atunci am să te omor, Claude de Forbin, și am să-ți iau locul.

Forbin izbucni în râs, plecându-și spada. Era suficient pentru tactica lui Mary. „Dezorientează-ți

adversarul ca să-l poți dezarma mai ușor“, o sfătui se maestrul ei de arme. Nu uitase nimic. Își aruncă brațul înainte și, folosind lovitura secretă pe care o învățase, cu o simpla rotire a încheieturii îi zbură lui Forbin spada din mână. Mary o prinse din zbor de mâner, apoi aținti vârful ambelor arme către pieptul căpitanului. Râsul acestuia îngheță.

— Uimitor! făcu el, pe când Corneille scotea un fluierat admirativ.

— Să-ți mai dau o șansă, căpitane? întrebă ea, cu o privire răzbunătoare și satisfăcută.

— Dacă asta vrei, hai să vedem ce zace în tine, Mary Read, hotărî Forbin, cucerit.

Ea îi întinse spada și eschivă fără greutate primul asalt al căpitanului.

Intrând exact în clipa când lamele se ciocneau, Perrine scoase un strigăt de groază și scăpă din mână vasul cu smântână ce se sparse cu zgomot. Corneille îi porunci printr-un gest să părăsească arena în care se desfășura acest joc războinic și privi în continuare lupta, trăgând din pipă. „Pe toți dracii, își spuse, tare-mi place diavolița asta!“

În cele din urmă, experiența căpitanului învinse tehnica lui Mary. Când își propti vârful armei pe sânul ei, privirea lui Forbin nu mai exprima decât dorința de a o birui. Învinsă, Mary lăsă arma să-i cadă pe podea și făcu un pas înainte, astfel ca spada căpitanului să-i străpungă bandajele și să-i atingă inima. Se înfruntară încă o clipă, în tăcere de astă dată, cuprinși de aceeași dorință, de o complicitate uimitoare.

— O să-ți poți ține gura, Corneille? întrebă Forbin.

— Dacă poate și ea să și-o țină pe a ei, răspunse fără șovăire celălalt.

Forbin își coborî brațul. Se simți dator să mai adauge:

— Dacă s-ar întâmpla să se afle adevărul, n-aș putea să te protejez.

— Nimeni nu va afla, ți-o jur. Dar, dacă totuși s-ar întâmpla, salvează-ți onoarea, Forbin! Omoară-mă! spuse Mary.

Drept răspuns, Claude de Forbin o lipi de perete și o sărută cu pasiune, în timp ce Corneille, neputincios, simțea urcându-i în suflet un nou val de gelozie.

Câteva ore mai târziu, Mary urca la bordul *Perlei*, sub comanda lui Corneille, care urma s-o inițieze în tainele meseriei de gabier. Știa că de acum înainte nu va mai avea parte de momente de intimitate cu Forbin.

Acceptă însă cu seninătate perspectiva aceasta.

Nu voia să se limiteze la teoria navală pe care și-o însușise cu aviditate. Voia să simtă, să guste vântul și cețurile. Nu ca o pasageră nedorită și stingheritoare, ci ca o parte a acestei nave pe care Forbin o iubea. N-avea nevoie să se prefacă: se atașase nu numai de căpitan, ci și de meseria acestuia. Spera în sinea ei că-i va putea dovedi cât de bine se pot împăca dragostea și marea. Era convinsă că, la sfârșitul acestei croaziere ce urma să dureze o luna, căpitanul ei, văzând-o cum vibrează, o va cere se soție.

După două săptămâni, împinsă de un vânt răcoros de gradul 6, *Perla* gonea cu douăsprezece noduri, despiciând cu etrava crestele imaculate de spumă ale valurilor. Stropii biciuiau obrazul lui Mary. Trase adânc aer în piept. De patru ore erau pe urmele unei corăbii olandeze pe care Forbin o credea încărcată cu mirodenii.

Instinctul îi spunea lui Corneille că vor trece la abordaj. Că nava aceea nu se va preda fără luptă. Forbin îi ceruse s-o pună pe Mary la adăpost când va veni timpul. N-o credea pregătită să se confrunte cu violența unui abordaj. Mica hărțuială din salon nu durase atât de mult decât din pricină că el se străduise să n-o rănească. Dar în fața unor spadasi serioși, Mary n-avea nicio șansă să scape cu viață. Iar el nu voia s-o piardă, cu toate că, de când erau pe navă, nu-i dădea nicio atenție, ca să nu-și trădeze sentimentele și dorința pe care i le trezea.

Mary se urca pe catarge de parcă acolo s-ar fi născut. Corneille o învățase să facă tot felul de noduri cu nume ciudate și amuzante: nodul vacii, cioc de pasăre, picior de câine, nod de ancoră, nod pescăresc și altele. Nimeni n-ar fi putut să-l recunoască în ea pe clandestinul acela împiedicat pe care-l capturaseră pe vasul englezesc. Chiar dacă nu voia să recunoască, Forbin simțea că iubirii față de ea i se adăuga o admirație din ce în ce mai pronunțată. Nu-și închipuise niciodată că ar putea exista o femeie ca ea. Iar Corneille era și el de aceeași părere.

Când își ajunse, în sfârșit, din urmă prada, *Perla* făcu somațiile obișnuite. Nava olandeză nu voi să se conformeze și începu să tragă cu tunurile. Escadra lui Forbin se strânse ca un clește în jurul ei, iar *Perla* ripostă, la rândul ei, cu ghiulele. Catargul mijlociu și arborele artimon ale navei olandeze căzură. Atunci, fregata franceză se apropie și-și lasă cârligele de abordaj, în ciuda rafalelor de muschetă. Olandezii aveau la bord mercenari angajați să apere nava.

Corneille o trase pe Mary spre dunetă.

— Unde mergem? întrebă ea în vacarmul iscat.

În jur, marinarii se pregăteau deja de luptă.

— În cabina lui, o să stai ascunsă acolo.

Mary se opri brusc, iar Corneille trebui s-o tragă zdravăn de braț ca s-o urnească din loc. Era furioasă, dar, în același timp, ușurată că nu va lua parte la luptă. Corneille închise în urma lor ușa cabinei.

— Nu ești pregătită. Nimeni nu e pregătit niciodată.

— Știu, îi răspunse ea. Du-te! Nu fi îngrijorat din cauza mea.

Corneille ieși, încuie ușa pe dinafară, așa cum îi ordonase Forbin, și porni la asaltul navei hărțuite de marina franceză.

Mary rămase acolo. Era tot mai neliniștită. Tangajul navei varia în funcție de mișcările vasului olandez pe a cărui punte se ducea bătălia.

Prin minte îi treceau tot felul de presupuneri sumbre, pe care n-avea cum să le verifice, iar acest fapt o chinuia mai mult decât ar fi crezut. Nădăjduse ca Forbin în persoană va veni s-o elibereze. Dar

în prag apăru tot Corneille. Mary se înfioră văzându-l mânjit de sânge, roșu la față și cu părul zburlit.

— L-am cucerit, zise el zâmbind. Nu mai e niciun pericol. Poți ieși. Pe șest.

— Și el? se interesă Mary.

— Negociază cu căpitanul olandez. Se pare că are ceva informații despre alte nave ce ne-ar putea interesa. Forbin știe întotdeauna să-i facă să ciripească, adăugă el, binedispus.

Când Mary se îndreptă spre ușă, Corneille îi ceru să ridice brațele. Nedumerită, se execută. Cu o mișcare iute, el își șterse lama sabiei de vesta prea curată a lui Mary.

— Ca să nu între la bănuieli. Marinarilor nu le plac fricoșii. Ai putea fi aspru pedepsită dacă s-ar ști că ai stat ascunsă.

Mary nu era prea mândră de lașitatea ei. Lăsând capul în jos, se urcă din nou pe catarg, să-și facă treaba. Privind de sus teatrul masacrului, îl zări pe Forbin care puneă totul la punct, ca de obicei, cu gesturile lui largi, de meridional, îi auzi până și sunetul vocii și se simți cuprinsă de o tristețe adâncă. De acolo, dintre vergi, înconjurată de țipetele goelanzilor, contemplă marea aceea pe care învățase s-o iubească. Mai devreme sau mai târziu, va fi nevoită să se bată sau să moară, dacă voia să-și câștige locul.

„*La prima ocazie*”, își făgădui ea.

Și nu întârzie să apară. Mary continua să învețe tainele navigației. Nu înceta să-și repete în minte manevrele necesare pentru orientarea vergilor și a pânzelor, ca nu cumva să le încurce. Corneille o asigurase că se descurca excelent. Dar i se mai întâmpla să facă destul de des confuzii între balansină, mură, amară, palan, tambuchi... În afară de asta, se străduia nu numai să-și îndeplinească bine treaba, ce permitea navei să prindă vântul în plin, să vireze sau să încetinească, ci și să înțeleagă tactica militară a lui Forbin și a escadrilei sale.

În dimineața respectivă, când înțelese că nava englezească pe care o urmăreau va fi abordată, nu așteptă să vină Corneille și să-i poruncească să se ascundă. Încântată că tocmai i se terminase cartul, se duse pe puntea centrală, printre marinarii care forfoteau acolo.

Cum nava englezească refuză să se predea, *Perla* trecu la atac. Ținându-și cuțitele în dinți, stând în echilibru pe scările de frânghie și pe parâme, gata să sară, cu săbiile pregătite, urmărind cu atenție manevrele vasului inamic ce intrase în panică, marinarii erau gata pentru lupta inevitabilă. Cele două nave se ciocniră, apropiate de mateloții care trăgeau puternic de odgoane. Mary își pierdu echilibrul și se trezi proiectată violent în catargul artimon, lângă care rămase așezată în capul oaselor, prostită, în mijlocul valului uman care inunda, urlând, vasul englezesc.

Stătea pironită pe loc acolo, la câțiva metri de cea mai hidoasă priveliște pe care o văzuse vreodată, îngrozită și fascinată în același timp. Baletul macabru se desfășura în fața ochilor ei, într-un zgomot asurzitor de țipete, horcăieli și lame ce se ciocneau. Mirosul se sânge amestecat cu al stropilor de apă sărată îi stârni un soi de amețală ce însă nu semăna deloc cu aceea care-i întorsese stomacul pe dos la prima ei călătorie pe mare.

Deodată auzi, chiar la urechea ei, vocea perfidă a lui Levasseur, secundul lui Forbin, care spuse, întinzându-i sabia lui:

— Îmbătător spectacol, nu-i așa? Sau poate preferi să te ascunzi undeva?

Mary îi aruncă o privire speriată. Prin urmare, în ciuda prudenței ei, Cruchot o văzuse. Dacă refuza, era clar că avea să fie pedepsită. Și-i jurase lui Forbin că nu-i va crea probleme. Nu mai avea de ales. Zarurile fuseseră aruncate.

Văzând că nu are încotro, înșfăcă sabia de abordaj și se repezi, zbierând ca o apucată și închipuindu-și, cum făcuse pe vremuri, când se antrena cu maestrul de scrimă, că vede în mulțime chipul lui Tobias Read.

Mary n-ar fi știut să spună ce se întâmplase; nu-și mai aminti decât izul slab ce-i pătrundea în nări, privirile acelea uimite în fața morții venite pe neașteptate din clipele în care lua câte o viață ca să și-o

salveze pe a ei. Când își coborî, în cele din urmă, brațul, era ca beată, pe trup îi șiroia sudoare amestecată cu sânge, iar uralele ei de victorie răsunau împreună cu cele ale tovarășilor ei.

Întâlni în clipele acelea privirea lui Forbin, care trecea triumfător pasarela întinsă între cele două nave.

Și, abia când văzu admirația din ochii iubitului ei, își dădu seama de grozăvia faptelor ei și simți în propria ființă toată durerea acelor trupuri omenești pe care le străpunsese cu sabia. Îi veni să izbucnească în hohote de plâns și să le ceară iertare tuturor mamelor și soțiilor îndurerate.

Începu să tremure.

Forbin întoarse capul și se îndreptă către căpitanul pe care îl capturase Levasseur; acesta plecă de lângă prizonierul său și se apropie de Mary. Ea vru să-i restituie sabia, dar secundul refuză, cu un zâmbet deschis pe buze.

— Păstrează-o. De acum înainte e a ta. Vei fi demnă să o ai, o asigură el cu respect.

Apoi se îndepărtă, iar Mary se lăsă dusă de valul marinarilor în căutare de pradă.

Vasul era în bună stare, iar încărcătura consta în grâu și butoaie cu vin. Mulți mateloți se predaseră fără luptă, ca să-și salveze viețile. Forbin hotărî să trimită nava la Brest, sub comanda lui Levasseur care urma să fie însoțit de câțiva oameni. Mary se întoarse pe *Perla* cărând pe umeri un balot de stofă mult prea greu pentru ea.

Corneille îi ieși în cale, dar nu făcu niciun gest ca s-o ajute. Ea își depuse povara lângă locul unde erau adunate obiectele aduse de pe nava capturată, ca să fie luate în evidență, și-și șterse fruntea cu dosul palmei. Abia atunci, Corneille veni lângă ea și-i șopti:

— Forbin a ordonat să-l aștepti la el în cabină.

Mary dădu din cap și porni spre dunele, fără să-și dea prea bine seama dacă trebuia să se bucure sau nu de onoarea pe care i-o făcea căpitanul.

Cabina era pustie, iar Mary nu putu rezista ispitei de a se apropia de o oglindă mare. Rămase o bună bucată de vreme în fața ei, întrebându-se dacă silueta aceea cu hainele și părul în dezordine era chiar ea, Mary Read, fiica unei femei care purta iubirea în ea ca pe un copil neprețuit. Împotriva oricăror așteptări și în ciuda regretelor ei tardive, trebuia să recunoască faptul că atunci când își ucidea adversarii încercase o plăcere intensă. Descoperirea aceasta o tulbură atât de mult, încât simți nevoia să se curețe imediat de urmele luptei.

Forbin intră în clipa când Mary, după ce-și scosese vesta din piele, își desfăcea șireturile cămășii mânjite de sudoare și de sânge.

— Continuă! porunci el simplu, cu voce răgușită.

Ochii îi ardeau ca jăraticul, înflăcărând simțurile lui Mary, care se execută fără grabă, lăsând arsura aceea s-o cuprindă întregă înainte de a se lăsa pradă, goală, dorinței.

— Vino-ncoace! mai porunci el.

Mary se supuse, oprindu-se doar când simți răsuflarea lui Forbin pe obraz. Acesta îi trase o palmă ce trezi în Mary o sclipire de ură. Dar, înainte ca ea să fi putut riposta în vreun fel, o cuprinsese în brațe. Mâinile lui autoritare urcară până la ceafa ei. Îi dădu capul pe spate și o sărută pătimaș.

O posedă imediat, chiar acolo, în picioare, la fel de răscolită ca și ea de acele viziuni tulburătoare în care femeia și bărbatul deveneau, deodată, o singură ființă; el și ea, uniți în sângele unei împreunări sălbatice, violentă ca și lupta aceea întipărită încă pe pielea lor, în răsuflarea lor, inumană ca un masacru și, totuși, atât de intensă, încât plăcerea îi copleși pe de-a-ntregul.

— Hotărât lucru, Mary, ești ori nebună, ori inconștientă. Ar trebui să te pedepsesc fiindcă nu m-ai ascultat, murmură Forbin, sfârșit de plăcere.

— Ai făcut-o deja, obiectă Mary. Cu atât mai mult cu cât numai din cauza ta am luptat cu atâta furie.

Surprins, Forbin se îndepărtă de ea.

— Dar ce ți-am făcut?

Mary se lipi iarăși de el, ca să se bucure de senzația căldurii trupului lui pe pielea ei transpirată.

— Nu mi-ai făcut nimic, Forbin. Timp de trei săptămâni.

El chicoti ironic:

— Te prevenisem de la început. Aici, ar fi fost prea riscant, în afară de asta, trebuia să-ți dau o lecție. Nimeni nu-l provoacă pe Claude de Forbin la duel, Mary.

— Totuși, se pare că ți-a plăcut, glumi ea.

Se înfruntară o clipă din priviri, și, de data asta, el fu cel care capitulă, cu un surâs cuceritor.

— Da, mi-a plăcut. Mai mult decât crezi. Dar asta nu se va mai întâmpla la bord. Nu-mi pot asuma un asemenea risc. Așa cum nu sunt de acord nici să văd că te mai expui.

— Mi-a făcut plăcere. Asta e rău?

Forbin zâmbi.

— Nu, nu cred, altfel aș fi fost demult osândit. Dacă nu m-aș teme atât de mult să te pierd în focul acestor lupte, te-aș felicita. Căci trebuie să recunosc, rareori am văzut o asemenea înverșunare, cu toate că nu mai luptaseși niciodată. Dacă n-ai fi femeie, ai deveni în curând unul dintre cei mai buni corsari de pe nava asta.

— Nu-mi pasă dacă trebuie să mă ascund, murmură Mary, numai să pot rămâne alături de tine.

— N-ar fi cuviincios.

— Atunci ia-mă de soție și impune-le tuturor prezența mea.

— Întoarce-te la locul tău. O să continuăm discuția asta când vom ajunge la țärm.

Mary clătină din cap, înțelegând perfect sensul ascuns al acestei eschivări. Forbin nu era încă pregătit.

Spre sfârșitul după-amiezii, sentinela semnală o pânză la babord. Era o brigantină⁽⁵⁾ de comerț.

— O vreți? le strigă Forbin oamenilor săi.

Urletele lor războinice speriară goelanzii ce dădeau ocol catargelor.

— Virează! ordonă el.

Corneille o prinse strâns de mână pe Mary, care apucase sabia.

— Tu nu. Faptul că te-a văzut luând parte la luptă a avut destul efect pentru ziua de azi.

Mary îi zâmbi, împingându-l hotărâtă din calea ei.

— Aveai dreptate, Corneille. Mirosul sângelui mai întâi te scârbește, apoi te îmbată. Am nevoie să știu. Să știu care este adevărul meu.

— Lui n-o să-i placă asta, o asigură Corneille.

Nici marinarul nu era prea încântat s-o vadă pe Mary expunându-se altfel. Mary nu-i răspunse. Când se apropiară suficient de mult de brigantină, se aruncă în luptă, hotărâtă să-și înfrunte sufletul în duel. Hotărâtă să afle dacă Cecily născuse un înger sau un demon.

Noaptea ce se lăsă peste valurile însângerate îi marcă destinul pentru totdeauna. Forbin cedă și în această noapte dorinței ce-l devasta, știind bine că lucrurile îi scăpaseră de sub control.

Emma de Mortefontaine înainta cu demnitate către altar, unde o așteptau pastorul și viitorul ei soț. Fără ceremonii costisitoare, fără invitați de marcă, fără zorzoane – aceasta fusese singura condiție pusă de Tobias Read. Emma ar fi preferat ca întreaga curte să constate *de visu* noua ei imunitate, dar nu obiectă. Zvonurile circulau repede. Și avea să se ocupe chiar ea de răspândirea acestuia.

Nu peste mult timp, indiferent ce i-ar fi spus colonelul Titus regelui, Maiestatea Sa va fi nevoit să uite.

În rest, totul era perfect, întocmiseră un contract de căsătorie ce apăra drepturile amândurora cât se poate de bine, iar Emma era nerăbdătoare să afle, în sfârșit, ceea ce Tobias îi ascunsese până atunci despre comoară.

Pe când Emma răspundea întrebărilor pastorului, jurând cu sinceritate sprijin și credință soțului ei până când moartea îi va despărți, își spunea că, oricât de viclean și de isteț ar fi fost, Tobias Read era departe de a-i cunoaște ambițiile nemăsurate.

— Acum că suntem uniți, declară ea ceva mai târziu, după ce căsătoria fusese consumată printr-o partidă de amor delicios de senzuală, aștept să-mi oferi ceea ce mi-ai promis, Tobias.

— Ți se întâmpla vreodată să te gândești și la altceva în afară de câștig? se amuza el, presărându-i cu sărutări ușoare pânțelele umede de transpirație.

Emma nu se lăsă impresionată.

— Niciodată. Există o mulțime de feluri în care mă poți aduce la paroxismul plăcerii. Cunoști destule, e adevărat, dar cele de felul acesta nu mă mai excită.

— Deocamdată.

Emma surâse și încuviință, apoi adăugă:

— Nu mă mai lăsa să tânjesc, bărbate. Vorbește-mi odată despre cheile acelea ce sunt, sunt sigură, la temelia secretului tău.

Tobias râse încet și se sprijini într-un cot, rezemându-și tâmpla în palmă.

— Ești nespus de frumoasă, făcu el. Frumoasă și periculos de isteță. Căci ai dreptate. Cheile acestea sunt în sine o enigmă. După cum ți-am spus, comoara respectivă reprezintă partea ce le-a revenit locotenenților lui Himen Cortes din comoara inestimabilă a unchiului ultimului împărat aztec, Montezuma. Harta pe care o am arată că aceste bogății au fost duse la Lubaantun, într-o cetate a mayașilor, și ascunse într-o sală secretă.

— Până acum nu mi-ai spus nimic nou, obiectă Emma.

— Sala poate fi deschisă cu ajutorul faimoaselor chei.

— Ochii de jad, știi. Nu văd în asta nimic neobișnuit.

Tobias zâmbi.

— Nu ei sunt elementele cele mai importante. Mai există încă ceva, un obiect esențial și uimitor. Vezi tu, Emma, ascunzătoarea asta n-a fost făcută de locotenenții lui Cortes, ea exista dinaintea venirii lor și a fost descoperită, de fapt, de unul dintre ei după cucerirea cetăților mayașilor. Spaniolul acela a luat parte la cucerirea multor cetăți, ale căror bogății le-a jefuit, luând mai ales bijuterii din jad și obsidian. Până când a dat de templul în care se afla stela aceea.

Privirea lui Tobias se luminase atât de mult când ajunsese în acest punct al povestirii, încât inima Emmei își înteeți bătăile.

— Pe stelă era așezat un obiect cum nu mai văzuse niciodată, cioplit într-un bloc de cristal. Era un craniu, zise în sfârșit Tobias, simțind-o încordată de curiozitate. Un craniu atât de bine realizat, încât ai fi jurat că e un adevărat craniu omenesc, mai ales că și dimensiunile lui erau aceleași. În orbite avea încrustați doi ochi de jad. Când spaniolul a luat craniul de pe stelă, peretele s-a închis, dezvăluindu-și mecanismul secret.

— Și ce anume e uimitor în toate acestea? întrebă Emma, care considera că era vorba doar despre

ingeniozitate.

— Chestia uimitoare este că nici măcar mayașii din Lubaantun n-au putut spune de unde provenea craniul. Până și cei mai bătrâni dintre ei afirmară că templul acela se afla acolo încă dinainte de sosirea lor și că-l luaseră drept model când își înălțaseră cetatea. Or, după cum am aflat din cercetările mele și după câte știm în prezent, mayașii au fost primii locuitori ai peninsulei Yucatan. Trebuie să recunoști, draga mea, că toate acestea pot stârni curiozitatea.

— Într-adevăr, aprobă Emma. Dar pe mine mă interesează mai mult latura concretă decât cea divină și, indiferent ce taină ar ascunde originea acestui craniu, din moment ce sala era deschisă când a găsit-o spaniolul și, pe deasupra, era goală, misterul lui nu mai prezintă niciun interes.

Tobias oftă. Lăcomia și meschinăria Emmei păreau nemărginite. În ceea ce-l privea, era mai interesat de putere și de mijloacele de-a o dobândi decât de bani. „Nu contează. Aici are dreptate”, gândi el, apoi continuă:

— Cheile – adică cei doi ochi și craniul – au fost separate, fiecare fiind îmbarcată pe câte una dintre cele trei caravele ale unui convoi ce urma să transporte în Spania restul avuțiilor. Un corsar francez a capturat însă corăbiile, iar cei trei locotenenți au fost uciși. Spaniolul meu era urmașul unui marinar care ajutase la depozitarea comorii în ascunzătoare; înainte de a fi dus la bordul corăbiei franceze, unde a fost recrutat în echipaj, a reușit să fure harta și ochiul de jad. Din acest punct, lucrurile devin neclare. Presupun că încărcătura celor trei caravele a ajuns în cuferele lui Francisc I, care era pe atunci regele Franței. Dar se putea întâmpla orice.

— Pricep, declară Emma de Mortefontaine. Chiar mâine voi pleca în Franța să-l caut pe Claude de Forbin. O să aflăm astfel măcar ce s-a întâmplat cu prima cheie, cea pe care ți-a furat-o Oliver. Cât despre celelalte, presupun că ai deja ceva idei.

Tobias Read dădu din cap, dar, în loc de răspuns, își strecură mâna între coapsele ei ce se ofereau.

În următoarele trei săptămâni, Mary fu cum nu se poate mai vrednică la bordul *Perlei*. O stăpânea un sentiment din ce în ce mai viu de putere și libertate. Nu numai când se afla în *greement*, ci și în timpul abordajelor. Ca și cum o parte din ea, dezvăluindu-și adevărata natură, și-ar fi recunoscut în sfârșit ascendența. Sângele tatălui pe care nu-l cunoscuse îl zămislise pe al ei, și Mary trebui să recunoască, foarte curând, că marea îi devenise mult mai apropiată decât pământul.

Mary luptă mai bine decât oricare alt marinar de pe vas. Nu era doar un braț înarmat cu o sabie, ci era chiar sabia. Trupul și sufletul ei erau în întregime absorbite în această căutare a supraviețuirii și a izbânzii. Energia și instinctele ei se multiplicau, iar spectacolul ferocității lui Mary revigora combativitatea camarazilor ei. Întregul stat-major al lui Forbin – în afară de Levasseur, care se afla la bordul corăbiei olandeze, a cărei comandă o preluase – îl felicitase pe căpitan pentru că-l angajase pe novicele acela uimitor.

Forbin trebuise să accepte această suferință.

Teama lui de a nu o pierde în luptă pe Mary se prefăcea în admirație și în nevoia de a o poseda de îndată ce zgomotul armelor se stinge.

Totuși, Mary nu întârzia niciodată prea mult în cabina lui. Se ducea la el, de fiecare dată, după căderea întunericului, cât mai neobservată, ca să nu-l compromită; cu toate acestea, începuseră să circule zvonuri privitoare la preferințele neobișnuite ale comandantului Forbin. Din fericire însă, aceste zvonuri nu se răspândiseră decât printre marinarii de rând. Ele nu ajunseră nici la urechile lui Forbin, nici la cele ale ofițerilor săi. Imediat ce-și spălau de pe trup sângele victimelor lor, Mary și Forbin făceau dragoste de parcă ar fi fost pentru ultima dată, discutând puțin și, mai ales, nu despre ziua de mâine. După aceea, Mary cobora la baterie și-și întindea hamacul alături de cel al lui Corneille. Își dădea seama că acesta din urmă nu dormea. O aștepta, dorind-o la fel de mult ca și căpitanul lui. Îmbătută o clipă de acest gând, cădea apoi, de fiecare dată, într-un somn adânc, epuizată

de luptele succesive în care se consuma cu trup și suflet.

Totuși, *Perla* nu avea prea des parte de astfel de evenimente.

Cel mai adesea, navigau fără să întâlnească decât o furtună sau vreun barcaz de pescuit, ce nu prezentau niciun interes. Așteptând să intre de cart, marinarii jucau zaruri sau cărți, își acordau instrumentele sau vocile ca să cânte refrene deșucheate; Mary le repeta cât o ținea gura, cu o voce de falset ce-l făcea pe Corneille să moară de râs, atunci când nu trebuia să facă față, împreună cu tovarășii săi, stihiiilor dezlănțuite.

Neputând să stea prea mult împreună cu Forbin, își petrecea timpul în preajma lui Corneille, care o găsea o elevă exemplară și se străduia să-i desăvârșească educația maritimă. O informă în legătură cu statutul corsarilor, explicându-i care era diferența între Forbin, ofițer al marinei regale, și cei care, înarmați doar cu o scrisoare de marcă⁶¹ a regelui și cu o corabie, cutreierau Atlanticul și Canalul Mânecii sperând să se îmbogățescă. Aceștia din urmă îi datorau regelui o cincime din prada lor, dobândind astfel venituri mult mai însemnate decât oamenii din marina regală. Riscurile lor erau mai mari, fiindcă nu erau atât de bine înarmați, însă aveau mai multă libertate.

— Aștia sunt mai dornici de avere decât de glorie, nu cum e căpitanul nostru.

Mary n-ar fi putut spune ce-ar fi preferat ea.

— Probabil că tu le-ai fi vrut pe amândouă, răspunse Corneille fără să ezite, râzând ușor.

Omul ăsta ajunsese s-o cunoască mai bine decât se cunoștea ea.

Campania se apropia de sfârșit. În curând, portul Brest se ivi din nou la orizont. Mary era hotărâtă să reia conversația aceea cu Forbin ce rămăsese neterminată. Era sigură că Forbin o iubea. Îi venea să-l întrebe pe Corneille care era părerea lui în această privință, dar nu îndrăznise. Ea și Corneille nu prea vorbeau despre căpitan. Corneille evita cu grijă subiectul, respectând ordinele primite, dar mai cu seamă pentru că și-ar fi dorit ca Mary să-l uite, așa încât el să-i poată lua locul. Înțelesese că ea visa să se mărite, ca să aibă un nume și o poziție socială. Corneille nu putea face altceva decât să spere că temperamentul ei arzător nu se va adapta unei vieți așezate, de femeie căsătorită.

Cu sacii marinărești pe umeri, se îndreptară tăcuți spre centrul orașului.

Forbin, ocupat cu raportul, nu-i dăduse lui Corneille nicio dispoziție cu privire la Mary, iar marinarul cam bănuia ce însemna asta. Pesemne că Forbin era foarte încurcat de sentimentele și poftele contradictorii ce-l încercau. Mama lui Corneille deschisese larg ușa, ezitând puțin să-și strângă zdrahonul de fiu în brațe și lăsându-l pe el să ia inițiativa, de îndată ce canatul ușii se închise în urma lor.

— Bună ziua și ție, Olivier, o salută ea pe Mary întinzându-i mâna. Văd că aerul din larg ți-a priit. Ești tăbăcit ca un bătrân lup de mare.

Și, plimbând un deget dojenitor pe obrazul bărbos la fiului ei, adăugă:

— Ar trebui să iei exemplu de la tovarășul tău și să te bărbierești mai des!

Corneille și Mary schimbară o privire amuzată și complice, în timp ce femeia continuă:

— Rămâneți mult pe uscat?

— Încă nu știm, mamă, dar dacă ne-ai putea găzdui pe amândoi...

— Parcă aș avea de ales! glumi ea, ridicând din umeri. Du-te și scoate apă din puț, iar tu, Olivier, lasă-ți sacul în cameră și vino să mă ajuți să curăț zarzavatul de supă. Cu pofta voastră de mâncare, o să trebuiască să mă aprovizionez, nu glumă.

— La ordin, căpitane, răspunse Corneille, luând poziție de drepti.

Maică-sa îl lovi ușor cu palma pe umăr.

— Soi rău ce ești! Nu mai râde de mine! strigă în urma lui, cu toate că era încântată să-l vadă neschimbat.

Petrecură o seară veselă și plăcută. Mary o simpatiza pe femeia aceea care îi aducea aminte de Cecily în cele mai bune clipe ale ei. Avusese patru copii cu un marinăr care, la puțină vreme după nașterea ultimului, se pierduse pe mare, ca atâția alții. Își crescuse singură copiii, muncind pe unde putea și găsindu-le de lucru și celor trei mai mari, ca să-și susțină familia. Era înzestrată cu acele calități ce-i lipsiseră lui Cecily: curaj și dorință de a trăi. Corneille era mezinul ei și n-avea decât 22 de ani, în ciuda tăriei lui de caracter.

Mary întârzie îndelung la masă. Când lumânările se consumară, Madeleine se ridică, luă un sfeșnic și, stăpânindu-și un căscat, le ură noapte bună.

Corneille și Mary împărțeau aceeași odaie. Locuința n-avea decât două dormitoare. Nici în timpul escalei precedente, nici la bordul *Perlei*, unde dormeau în baterie, nu se pusese problema vreunei intimități, așa încât această vecinătate nu-l deranja pe Corneille.

Acum însă, situația se schimbă.

Mary sesiză insistența privirii lui și întoarse capul. Corneille era un bărbat arătos, dar ea nu voia să-și periclitizeze obiectivul principal. Mai ales că se atașase de Forbin.

— Plec, hotărî Mary.

— Unde?

— La el, răspunse ea, ca și cum ar fi fost evident.

— Nu în seara asta, o înfruntă Corneille, cu o privire aprinsă.

— De ce nu în seara asta?

— Pentru că el nu vrea, minți el doar pe jumătate.

Era sigur că Forbin îi va rămâne îndatorat pentru acest răgaz de care avea nevoie ca să-și pună ordine în idei. Mary îl sfredeli cu privirea, iritată la gândul că era posibil să aibă dreptate. Ca s-o convingă, Corneille adăugă:

— Situația nu mai e aceeași, Mary. Nu-l obliga.

— A avut destul timp de gândire, hotărî ea, luându-și haina din cuier.

Corneille o prinse de braț, iar Mary înțelese că, dacă rămânea, s-ar fi pierdut în brațele lui.

— Faci o greșală, Mary, mai încercă el.

— Mi-o asum.

Corneille își descleștă mâna și o lăsă să plece. Mary Read nu mai era captiva neajutorată pe care o adusese la Brest în urmă cu două luni. Nu mai avea nevoie de protecția nimănui.

Cu felinarul în mână și cu spada la șold, înfășurată în mantaua ce-i ajungea până la pulpele strânse în cizme de piele, Mary ajunse fără probleme în fața casei lui Forbin. Ciocăni la ușa încuiată. Obloanele erau coborâte, dar printre lamelele de lemn se vedea că în camera lui Forbin era lumină. Mary se lăsă pe vine, căută pe jos câteva pietricele și le aruncă în geam. După mai multe încercări, obloanele se ridicară în sfârșit, iar în cadrul ferestrei se ivi Forbin. Mary făcu un pas înapoi, ca el s-o poată vedea, și rămase cu gura căscată văzând în spatele lui o siluetă feminină care se apropie și-și încolăci brațele pe după umerii lui.

Mary simți un nod în stomac. Scăpă din mână felinarului, care se stinse lovindu-se de pavaj, și se îndepărtă în goană de casa aceea.

— Cine era acolo? murmură vocea seducătoare a musafirei lui Forbin.

— Nimeni, răspuse el cu inima strânsă, închizând oblonul. Nimeni, doar un puști care-ar merita câteva palme la fund.

Forbin se întoarse și constată că, profitând de această diversivitate, Emma de Mortefontaine își desfăcuse șireturile de la corset. Căpitanul nu se lăsă însă păcălit. Chiar din clipa în care ea își anunțase venirea, Forbin înțelesese că Emma făcuse aceasta călătorie doar ca s-o găsească pe Mary. Întrebându-se oare ce interese o mânau, fiindcă nu și-o închipuia în stare să iubească, luase hotărârea s-o facă pe prostul ca să-i descopere adevăratele intenții și se prefăcuse încântat s-o întâlnească după atâția ani.

E drept că Emma era și mai frumoasă decât și-o amintea, era, de asemenea, mai sigură de ea, iar Forbin avu din nou, ca pe vremea când o văzuse pentru întâia oară, o senzație persistentă de stinghereală și de pericol. Senzația asta îl incită. Ca fiecare luptă în care trebuia să se avânte. Se apropie de Emma, care murmură:

— Crezi că ar trebui să mă rușinez, căpitane?

— Dimpotrivă, răspuse el, cu sângele răscolit de frumusețea ei. Îmi oferi un prilej la care am visat adesea, dar nu am cutezat niciodată să-mi încerc norocul.

O cuprinse în brațe, pândind zâmbetul pe care ea i-l întinse spre sărut.

După ce îi potoli poftele, Emma, lascivă, ajunsese din nou la confidențe.

— De mult timp căutam un motiv să ajung la tine, Claude, fiindcă întâlnirea noastră de acum doi ani, la Versailles, mi-a lăsat o amintire încântătoare. Poate din cauza prieteniei dintre tine și Jean.

Lui Forbin îi veni s-o muște când o auzi evocându-l pe prietenul lui defunct. Îl deranja faptul că Emma folosea ca pretext această evocare. Se stăpâni, totuși.

— Sper că nu te-am ofensat, căpitane, adăugă ea, observând că trăsăturile acestuia se crispaseră. Simt adesea lipsa soțului meu. Atunci când mă apasă singurătatea, mă gândesc la oamenii care i-au fost apropiați.

— Asta îți face cinste, doamnă, o asigură Forbin, dorind să termine odată cu prefăcătoria. Voiai, așadar, un motiv. L-ai găsit?

— Desigur, nu știai că lucrez în secret pentru regele Iacob al II-lea al Angliei. La Londra, îi încredințasem secretarului meu particular o scrisoare ca s-o expedieze. Scrisoarea aceea conținea informații de cea mai mare importanță. A plecat s-o ducă la poștă și nu știu ce s-a întâmplat cu el. Căutându-l, am aflat că se îmbarcase pe o corabie pe care escadra ta a atacat-o. Era un vas englezesc de comerț, o brigantină care se numea *La Gourmande*^[7].

— Da, tot ce se poate, răspuse Forbin, prefăcându-se că-și scormonește prin amintiri. Însă dacă secretarul tău particular se afla la bord, e foarte probabil să fi fost ucis în timp ce încerca să-și salveze viața. Acum îmi amintesc de nava aceea. Au preferat să-și scufunde singuri vasul decât să se predea.

Știi cum sunt corsarii, doamnă. Nu le place când cineva le ia prada de sub nas. Supraviețuitorii au fost măcelăriți.

— N-ai luat nimic de la oamenii aceia?

— Nimic, doamnă.

— Și vasul? insistă ea, nădăjduind să găsească în speranța de a recupera, totuși, ochiul de jad un motiv să nu se lase în voia tristeții pricinuite de certitudinea morții lui Mary.

— Suferise prea multe stricăciuni, s-a dus la fund împreună cu cei aflați la bord. Sunt dezolat. Aș fi dorit să-ți fiu pe plac.

— Mi-ai fost, căpitane, recunosc Emma, prin tandrețea iubitoare cu care m-ai răsfățat.

Se lăsă o tăcere destul de îndelungată, după care Forbin întrebă:

— O scrisoare nu reprezintă o pierdere atât de mare. De ce ți-ai pierdut să-l găsești pe purtătorul ei? Un angajat, oricât de credincios ar fi el, nu e greu de înlocuit.

— El era mai mult decât un simplu angajat, mărturisi Emma, sinceră de astă dată. Îl iubeam.

Forbin nu insistă. Pentru Mary era mai bine ca Emma s-o creadă moartă. Nu mai risca astfel să cadă din nou sub influența – nesănătoasă, considera Forbin – a acestei femei.

Emma de Mortefontaine scoase un suspin de-ți rupea inima, ridicându-se cu părere de rău din patul în care Forbin o satisfăcuse pe deplin.

— Deja?! exclamă el, din politețe.

— Vai, domnule, nu ți-am spus totul ca să nu mă expun umilinței de a fi respinsă de tine. Ca să-mi pot reface viața, trebuia mai întâi să-l îngrop pe slujitorul acela pe care mi l-ai luat și să-mi potolesc arsura lăsată în carne vie de amintirea ta. Acum, amândouă aceste lucruri aparțin trecutului. Noul meu soț mă așteaptă la Londra. Chiar mâine mă îmbarc și plec la el.

— Cine este norocosul pentru care va trebui, la rândul meu, să te uit? întrebă Forbin, ascunzându-și ironia în spatele unei priviri întristate.

— Un armator. Era și el prieten cu iubitul meu Jean. Ți dai seama, este o căsătorie din interes, căci, din pricina lipsei mele de experiență, afacerile nu-mi mergeau prea bine. Îl cheamă Tobias Read, însă nu cred că-l cunoști.

— N-am avut plăcerea, minți Forbin, felicitându-se pentru jocul său.

Alianța dintre acești doi oameni nu putea fi decât nefastă pentru Mary.

Se ridică la rândul lui din pat, se îmbracă și o conduse pe Emma de Mortefontaine.

Abia trecuse trăsura ei de colțul străzii, când Claude de Forbin o luă spre casa lui Corneille. Bătu în oblonul camerei marinarului, ca să-l trezească. Corneille încruntă din sprâncene când își văzu căpitanul la lumina felinarului pe care i-l băgă pe nas.

— Trebuie să vorbesc cu Mary, anunță fără altă introducere, Forbin.

— Mary? Dar nu s-a întors.

— Îmbracă-te! Trebuie s-o găsim.

Corneille se supuse pe loc. Tonul căpitanului arăta limpede că era vorba de ceva urgent și, prin urmare, de o primejdie.

Mary umblă mult timp de colo-colo pe ulicioare, ca un tâlhar în căutarea unei pungi pe care să și-o însușească. Chipul ei încruntat și spada de la șold, gata să fie scoasă din teacă, îi ținură la distanță pe răufăcători, care o crezură unul de-al lor. În câteva rânduri, se ascunse în beznă ca să-i evite pe soldații care patrolau.

Așadar, și Corneille o trădase. Încercase s-o împiedice să se ducă la Forbin, deci știa. Ce putea să creadă ea despre scena pe care o văzuse? Forbin o mințise când îi spusese că abia dacă o cunoștea pe Emma de Mortefontaine. Era iubita lui. Una dintre multele lui iubite. Oricât de neplăcută ar fi fost această constatare, nu faptul în sine o neliniștea cel mai mult.

Forbin nu ascunsese niciodată că-i plăceau femeile frumoase. Mai ales cele căsătorite.

Dar întâlnirea lor fusese oare întâmplătoare sau făcea parte dintr-un complot?

Mary îi mărturisise lui Forbin că dorea să ia legătura cu Emma. El o convinsese să renunțe, convins că Emma îi putea face lui Mary mai mult rău decât bine. Oare fusese sincer atunci? Sau de ce se temea, de fapt? Că ar pierde-o pe ea sau pe Emma? Atunci de ce făcuse astăzi așa ceva? Ca s-o scape de capcana pe care simțea că i-o întinde Mary? Ca să se descotorosească de ea în felul acesta abil?

Mary fu cuprinsă de o furie rece. Întrebările acestea îi frământau mintea. Totul era posibil, logic, evident, însă Mary nu era în stare să creadă că e adevărat. Forbin era necioplit, impulsiv, excentric, avea toate calitățile defectelor lui, dar Mary nu și-l putea închipui viclean, mincinos și cu două fețe.

Începu să cadă lapoviță, iar Mary se adăposti sub bolta unei porți, așezându-se direct pe jos.

Pleoapele i se îngreunau. Își strânse mai bine poalele mantalei pe lângă trup, și, rezemându-și capul de zidul rece al casei, acoperit cu mușchi, adormi ca să uite.

Se trezi aproape de ivirea zorilor, când cerul abia începuse să se lumineze. Se întinse, înțepenită din pricina poziției incomode, și hotărî să limpezească lucrurile. Dacă Forbin refuza să se însoare cu ea, îl va părăsi. Chiar ieri, Emma îi dovedise încă o dată că lumea era plină de bărbați gata să se lase cuceriti. Va găsi și Mary vreun naiv destul de îndrăgostit de ea ca s-o scoată din mocirla aceea ce o trăgea mereu în jos. Nici nu se punea problema să se întoarcă din nou în serviciul Emmei. Perioada în care se aflase la bordul *Perlei* o făcuse să-și dea seama că n-avea nevoie de ajutor ca să-și înfrunte destinul. Mai ales că Emma de Mortefontaine ar fi ținut-o mereu în umbră, căci nu permitea nimănui să strălucească în preajma ei.

La cântatul cocoșilor, Mary ajunse în fața casei lui Forbin. Apăsă pe clanță și constată, uimită, că ușa era descuiată... „*Probabil că era foarte tulburat dacă a uitat s-o încuie*”, gândi ea.

Cu atât mai rău pentru el. Mary își scoase spada din teacă și urcă fără zgomot scara, ca să-i surprindă îmbrățișați. Va trebui ca ei să se explice. Se opri în prag, pe cât de mirată, pe atât de dezamăgită. Așternutul răscolit trăda urmele unei nopți de dragoste, dar în odaie nu se afla nimeni.

Mary rămase locului un timp, cu brațele atârându-i, fără să se poată decide dacă să plece sau să rămână, apoi coborî scările și se așeză comod într-un fotoliu, lângă focul pe cale să se stingă. Mai devreme sau mai târziu, Forbin avea să se întoarcă. Lăsându-se în voia acestei fatalități, Mary ațipi.

Forbin se despărți de Corneille în zori, lăsându-l pe acesta în poarta casei părintești. Colindaseră fără succes tot orașul. Corneille sugerase să se ducă la arsenal. Poate că Mary se refugiase pe *Perla*. Dar n-o găsiră nici acolo.

Mary parcă intrase în pământ.

Istoviți, hotărâseră să se întoarcă la casele lor, spunându-și că, poate, după ce-i trecuse supărarea, Mary se dusese fie la unul, fie la celălalt. Corneille se uită în cameră și-i făcu semn lui Forbin că putea pleca. Apoi se culcă, pe când maică-sa tocmai se trezise. Văzându-i privirea bănuitoare, Corneille își făgădui, căscând, că-i va explica totul. Mai târziu.

Mary se trezi auzind ușa ce se închidea.

— În sfârșit, căpitane! scrâșni ea, cu gura cleioasă încă, dar cu aceeași furie.

— Mary! Slavă Domnului, n-ai pățit nimic, făcu el, ușurat. Toată noaptea te-am căutat.

— Ai mai făcut și altceva, rânji ea, dacă e să judecăm după dezordinea de acolo.

Și arată cu vârful spadei spre scară.

— Doar știai că am niște slăbiciuni, recunoscui Forbin, fără să se scuze.

— Da, și mi-ar plăcea să înțeleg.

— Nici nu doream altceva decât să-ți explic.

Forbin se instalează în fotoliul din fața ei, calmat de prezența ei, pe care-o crezuse pierdută pe veci.

După ce-i auzi istorisirea, Mary se simți groaznic de stânjenită fiindcă se îndoise de el. Îi ceru iertare.

— Aveai tot dreptul să te înfurii, Mary. Am greșit când am subestimat-o, dar, dacă mă repezeam atunci să te ajung din urmă, Emma ar fi intrat la bănuieli.

— Mă bucur că ai făcut-o să mă creadă moartă. Din moment ce s-a căsătorit cu neprețuitul meu „unchi” înseamnă că acum face și ea parte dintre dușmanii mei. Nu cred că mă caută ca să-mi ofere partea mea din moștenire. Tobias Read nu e genul de om care să se lipsească de ceva. E mult mai probabil că vrea să scape de mine.

Forbin dădu din cap. Trecuse sub tăcere mărturisirea Emmei în legătură cu afecțiunea pe care i-o

purta lui Mary. Îi simțise sinceritatea. Totuși, continua să creadă că Mary nu trebuia să se mai apropie de ea.

Între timp sosi Perrine, care se miră găsindu-i acolo. Era ceva neobișnuit și femeia nu știa ce să creadă. Forbin se ridică și-i ceru să le pregătească un mic dejun copios. Apoi se întoarse iar către Mary.

— Presupun că ți-e foame.

Ea încuviință dând din cap, apoi adăugă:

— Dar conversația noastră încă nu s-a terminat.

— Știu, zise el, dar va trebui să mai ai răbdare până diseară. La ora opt sunt convocat la amiral și nu-i pot nesocoti ordinul. Rămâi aici dacă vrei. În drum spre arsenal, am să trec pe la Corneille să-l liniștesc. Am să mă întorc la tine cât pot de repede.

Mary încuviința din nou. Furia îi trecuse. Simțea doar că-l dorește și că-i e sincer recunoscătoare pentru protecția pe care i-o acorda.

Pus la curent cu evenimentele, Corneille se asigură că Emma de Mortefontaine nu mințise în legătură cu plecarea și așteptă ca nava pe care se îmbarcase să ridice ancora înainte de a se duce acasă la Forbin ca s-o vadă pe Mary. O găsi citind un tratat de astronomie descoperit pe o etajeră a bibliotecii. Bogat ilustrat cu desene în peniță, volumul reproducea toate constelațiile, denumirile lor, pozițiile în fiecare lună a anului. Absorbită de lectură, Mary nici nu simțise cum trece timpul. Lăasă totuși fără părere de rău cartea din mână.

— Mă bucur că ești vie și nevătămată, zise el în loc de salut, reprimându-și din nou dorința de-a o strânge în brațe.

— Am fost o proastă, răspunse Mary, făcând botic, ca un copil. Ar fi trebuit să mă întorc la tine. Mi-ai fi alungat temerile.

Corneille înălță din umeri, fără să zică nimic, știind prea bine ce argument ar fi folosit ca s-o consoleze. Se lăsă o tăcere stânjenitoare, întreruptă de intrarea lui Forbin în încăpere. În sinea ei, Mary îi mulțumi că intrase la momentul oportun.

— Se face frig, spuse Forbin, care nu observase nimic. O să avem furtună și la noapte.

— În cazul ăsta, vă las, decise Corneille.

Mary tocmai voia să-și ia la revedere, când Forbin zise, cu un aer șugubăț:

— Ordinele mele au fost schimbate. Mă întorc în Mediterana, să-l sprijin pe Tourville. Peste trei săptămâni, vom schimba ceața cu soarele.

— Bună veste, căpitane, răspunse Corneille.

Dar Mary își dădu seama că nu era sincer. Corneille iubea Brestul la fel de mult cum iubea Forbin ținutul provensal. Apoi, marinarul plecă.

Perrine, care trebăluise mult timp în bucătărie, veni să-i anunțe că masa era pregătită, iar Mary consideră că era mai bine să atace subiectul ce o interesa abia după ce mâncau. Vestea plecării îl absorbea atât de mult pe Forbin, încât părea să fi uitat de Emma, de dispariția lui Mary și de toate făgăduielile pe care i le făcuse.

Îi vorbi despre Aix-en-Provence, orașul rezemat de muntele Sainte-Victoire, ce se înzăpezea uneori ca un pisc din Alpi, apoi începea din nou să cânte cu toți greierii săi; cimbrul și cimbrisorul ce-ți parfumau tălpile, pinii-umbrelă la umbra cărora era atât de plăcut să lenevești. Îi descrie arsenalul din Toulon, care, după părerea lui, era cel mai bine înzestrat din Franța. Îi povesti despre magia luminii pe mare și despre coastele gălbui, roșietice și brune scăldate de un albastru profund sau turcoaz ca al pietrelor prețioase.

— O să vezi, Mary. O să vezi ce curge prin sângele meu. Miresmele acestea ce nu seamănă cu nimic din ce cunoști tu vor trece și în venele tale, le vor umple de viață și ai să uiți lacrimile astea de

ceață, ai să uiți de Anglia.

Mary îl lăsa să vorbească, să-și proslăvească Mediterana, zicându-i că i se potrivea. Chiar foarte bine. Dar că niciodată nu va exista un loc pentru ea alături de Forbin. Se apropie de șemineu. Forbin era deja încins de soarele amintirilor lui, nerăbdător să le regăsească. Mary, în schimb, era înghețată. Hotărârea ei fusese luată încă înainte de întoarcerea lui Forbin. Toată ziua, numai la asta se gândise.

Forbin veni lângă ea, cotropit de dorință până-n vârful degetelor. O îmbrățișă, lipindu-se de spatele ei, o cuprinse de mijloc, urcând spre sânii ei. În pântecul lui Mary se aprinse o flacăra. Inima ei își grăbi bătăile și un nod de neliniște și de dorință i se urcase în gât, gata s-o înăbușe. Reuși totuși să smulgă din ea cuvintele acelea ce îi îndoliau sufletul:

— Plec, căpitane. Măine.

Forbin avu nevoie de câteva secunde ca să înțeleagă. Măinile lui își opriră dansul. Ea se grăbi să umple tăcerea ce se lăsase.

— Eu nu reprezint nimic, Claude de Forbin. Nimic legitim în ochii lumii. Însoară-te cu mine și voi deveni cineva. Însoară-te cu mine, repetă ea, și voi avea un motiv să rămân.

— E imposibil, răspunse Forbin cu o voce ștearsă. Cu toate că te iubesc, Mary, cum n-am mai iubit niciodată.

— Atunci, de ce? N-ai fi primul care ia de nevastă o femeie de rând. Nimic nu s-ar schimba. Brațul meu ar fi alături de al tău în campanii, ochii noștri ar contempla aceleași stele...

— Oprește-te, Mary! Crezi că eu nu m-am gândit la toate astea?

Se îndepărtă de ea și-și trecu o mână obosită prin părul des, negru. Mary se întoarse cu fața la el.

— Ți-am mai spus, Mary. Eu m-am însurat cu marina. Nu doar din ambiție, ci ca să îndeplinesc dorința tatălui meu, care visa să vadă numele familiei noastre regăsindu-și demnitatea și onoarea pe care le pierduse. N-am să demisionez niciodată; de altminteri, ce altceva aș putea face?

Zâmbi amar.

— N-am destulă avere ca să navighez pe cont propriu și nu cunosc nicio altă meserie în afară de asta. Care nu e pentru mine o meserie, ci mai degrabă o chemare divină, atât de mult o iubesc. Aș putea să mă însor cu o femeie pe care s-o las în port luni întregi, să mă aștepte, să-mi crească plozii și să se ocupe de treburi casnice. Tu însă nu ești făcută pentru așa ceva, Mary. Știu bine asta. O știi și tu. Te-am văzut la bordul *Perlei*. M-aș putea căsători cu o femeie, Mary, dar nu cu un matelot care ar lua parte la lupte alături de mine. Ministrul meu n-ar îngădui niciodată una ca asta.

— De ce? se indignă Mary.

— Fiindcă pe o navă nu trebuie să fie nicio femeie, fiindcă marinarii sunt superstițioși și cred că prezența femeilor aduce ghinion, și fiindcă asta e adevărat, chiar făcând abstracție de superstiție. Ne petrecem luni întregi pe mare, în condiții grele; singura distracție a marinarilor, știi și tu, o constituie jocul, băutura și femeile. Nu numai soțiile lor, ci și femeile pe care le cunosc în timpul escalelor. Ce crezi că s-ar întâmpla, Mary, dacă ei ar afla cine ești tu cu adevărat?

— Mi-am demonstrat valoarea. M-ar respecta. Mai cu seamă dacă aș fi soția ta, adăugă ea.

— N-o să fii soția mea pe o navă militară, se enervă Forbin. Niciodată. Regulamentul nu permite, legea nu permite, bunul mers al navei nu permite. Bunul-simț nu permite.

— Și altceva? mai întrebă Mary, care înțelegea că, dincolo de toate vorbele astea mari, ascundea alt adevăr.

— Și n-aș putea accepta să te pierd în iureșul unei bătălii și să port doliu după tine sub ochii întregului echipaj, mărturisi el în sfârșit, cu inima sfâșiată.

— În cazul ăsta, o să mă pierzi cu adevărat, pentru că voi fi nevoită să-mi câștig un nume, în locul celui pe care tu refuzi să mi-l dai și să-l gravezi pe blazonul dezonoarei tale. Nu mă voi mulțumi cu o situație mediocră, nu-mi va fi de ajuns să fiu un matelot ca oricare altul. Vreau bogăție, Forbin. Sau un nume care să mi-o poată asigura atunci când nu voi mai avea nimic, când minciunile mele vor fi

îmbătrânit, iar ale tale vor fi căpătat riduri. Nu vreau să rămân amanta din umbră în care-ți verși doar sămânța. Nu vreau să nasc un bastard, așa cum m-a născut mama pe mine, sfârși ea dintr-o răsuflare, punându-și mâna pe pântece.

Forbin încremeni și o întrebă, pälind:

— Ești însărcinată?

Mary rânji.

— Nu. Dar, mai devreme sau mai târziu, s-ar întâmpla și asta.

Forbin se apropie și o strânse la piept gata s-o sufoce.

— Te rog să mă ierți, iartă-mi egoismul și lașitatea. Sunt un tâmpit bătrân. Meriți mai mult decât aș putea eu să-ți ofer. Mult mai mult. Dar, indiferent ce-ai face, să știi, Mary Read, că nimeni altcineva nu-ți va lua locul și nu va obține ceea ce ți-am refuzat ție acum. Ți-o jur. Și să mai știi că, atâta timp cât voi trăi, va exista pe mare sau pe uscat cineva care te va sprijini la nevoie.

— Știu, căpitane.

Râmaseră apoi tăcuți. Pentru că-și spuseseră tot ce era de spus. Amândoi știau care era prețul.

— Unde ai să te duci?

— La curtea regelui Iacob, răspunse Mary fără ezitare. Am învățat meseria de marinar, o voi învăța și pe cea de spion.

— Ai grijă să nu pierzi totul din dorința de a câștiga prea mult.

— Dacă aș fi semănat cu Emma, nu te-ai fi îndrăgostit de mine, Forbin.

El zâmbi și o strânse și mai puternic la piept.

— Fă dragoste cu mine, spuse ea. Pentru ultima oară, ca să iau cu mine un pic din lumina asta ce-ți strălucește în ochi când începi să visezi.

Drept răspuns, Forbin o ridică în brațe și urcă scara, ducând-o așa până în dormitor.

În zori, nesuportând gândul dureros al unui rămas-bun, Mary ieși din casa în vârful picioarelor. Nu mai trecu nici pe la Corneille, ci, cu solda în buzunar și cu sabia la șold, o luă pe calea construită pe vremuri de romani, ce ducea către Paris, cu inima grea, însă fără să regrete nimic.

Șoseaua pavată trecea printre lanuri distruse de ploile torențiale ce pustiiseră Europa. Mergând pe marginea drumului, Mary putea să-și dea seama de toată amploarea dezastrului. La Brest, urmele potopului nu erau atât de evidente. E adevărat că nici nu rămăsese acolo destul de mult timp ca să-și dea seama cu adevărat de mărimea pagubelor. Aici, holde întregi de grâu erau compromise, cu spicele putrezite. Țărani cu chipuri mohorâte își făceau de lucru pe câmp. Mary se cutremură. Prețurile vor exploda. Întotdeauna se întâmpla așa.

Puținii bani pe care-i avea se vor sfârși repede. Or, dacă voia să-și atingă scopul, trebuia să pară înstărită. Oftă, spunându-și că încăpățânarea ei risca mai degrabă s-o distrugă decât s-o înalțe. Cu toate acestea, acum nu mai avea cale de întoarcere. Ca să-și alunge descurajarea, grăbi pasul, potrivit după mersul căruțelor trase de boi.

Începu să fluiera, ferindu-se de șuvoiul de călăreți, căruțe, trăsuri și pietoni care circulau neconținut în ambele sensuri. „*Cel puțin, gândi ea, așa nu risc să fiu atacată de vreun bandit ascuns la marginea pădurii.*”

La acest gând, își mângâie mașinal cele două pandantive, își aminti ziua când, după ce făcuseră dragoste, Forbin îi pusese întrebări în legătură cu ochiul de jad. Lui i se părea urât și se întreba de ce era atât de important pentru ea. După ce Mary îi explicase, fusese mișcat.

„*Nu contează că nu e o podoaba elegantă, sfârși ea. Oricum nu se vede de sub bandajele mele.*”

Cât despre salamandră, Forbin o sfătui să o ascundă ca să nu-i fie furată.

Soarele încerca să se strecoare, timid, printre norii grei când auzi în urma ei trapul unui cal. Mary se apropie cât putu de marginea drumului, fără să se oprească însă. Spre marea ei uimire, animalul se opri în dreptul ei și o voce prietenoasă o făcu să ridice privirea.

— Pleci așa, fără un sărut de bun-rămas, matelot?

Chipul lui Mary se lumina, pe când Corneille, la fel de îndemânat în șa ca și pe puntea corăbiei, sări jos de pe cal. Văzând-o uimită de prezența lui, Corneille se grăbi să o lămurească:

— Forbin m-a trimis să te escortez.

Sufletul lui Mary se umplu de un orgoliu copilăresc. Claude de Forbin nu s-ar fi despărțit de Corneille dacă n-ar fi avut un motiv serios. Prin urmare, orice-ar fi zis el, o iubea destul de mult ca să nu accepte să o piardă de tot. Deci, încă mai existau speranțe. Trebuia doar să mai treacă ceva timp.

Corneille îi întinse frâul celui de-al doilea cal pe care-l adusese cu el, dar, în loc să încalce, Mary se mulțumi să mărească pasul. Merseră un timp alături, absorbiți de simpla plăcere de a fi împreună.

Corneille nu ezitase nicio secundă atunci când Forbin năvălise acasă la el și-i ordonase să aibă grijă de Mary, relatându-i discuția pe care o avusese cu ea și hotărârea luată de fată. Corneille bănuia de mult că așa se va întâmpla. Forbin o răsfăța pe Mary, dar Corneille o cunoștea mai bine datorită complicității și discuțiilor lor de pe când se aflau la bordul *Perlei*. Forbin îi dăduse marinarului o sumă frumușică de bani, iar acesta îi spusese că are o mătușă care va fi încântată să-i găzduiască până când Mary își va atinge țelul. Dacă va putea cumva să-l atingă.

„*Acesta e darul meu de adio, îi mărturisise Forbin lui Corneille, cu o privire tristă, dar hotărâtă. Ai grija de ea! Și întoarce-te atunci când va fi în afara oricărui pericol.*”

Corneille mai avea încă un motiv să se bucure de misiunea aceasta. Din moment ce căpitanul n-o mai voia pe Mary, nimic nu-l mai împiedica pe el, Corneille, să-și încerce norocul. Nu avea aceleași rețineri ca Forbin și era destul de înflăcărat ca să o mulțumească. În afară de asta, nici nu era la fel de grăbit să ajungă în Mediterana cum era căpitanul.

— Mergem departe? Întrebă el, prefăcându-se neștiutor.

— La Saint-Germain-en-Laye, răspunse Mary, întrebându-se în sinea ei cum va reuși să se instaleze

acolo.

— Păi, mai avem de mers, nu glumă, până acolo!

— Știi, n-am mai călărit niciodată, se scuză rușinată Mary.

— Niciodată?

— În sfârșit, aproape niciodată, făcu ea. După ce am căzut o dată, mama s-a speriat și nu mi-a mai dat voie să mă urc pe cal.

Corneille clătina din cap; nu o vedea pe Mary cedând în fața unor greutăți sau interdicții.

— Nu-i mai greu să călărești decât să umbli pe puntea unui vas aflat în larg. Trebuie doar să-ți ții echilibrul. Haide, matelot, în șa!

Și apropie palma deschisă de scara șeii calului ei și o îndemna să pună un picior în mâna lui, să se țină cu mâna stângă de șa, iar cu dreapta să apuce frâul. Mary se pomeni așezată pe spinarea animalului, care, drept unic reproș la adresa stângăciei ei, făcu un pas lateral.

— Și acum ce fac?

— Acum îl îndemni cu blândețe. Și-ți ții privirea îndreptată către linia orizontului, strângând bine coapsele ca să nu cazi. O să vezi cât de repede te obișnuiești.

— Bine, căpitane.

Corneille râse, încălecând la rândul lui, apoi își apropie calul de cel al lui Mary, enervat la vederea confrăților săi care mergeau la trap, îmboldiți de stăpânii lor.

— Las-o să meargă în voia ei. Iepele sunt ca niște femei, cuteză el. Cu cât ții mai strâns frâul, cu atât încearcă mai mult s-o ia la goană.

Mary se relaxă. Iapa ei își potrivea pasul după murgul lui Corneille.

Până în seară, Mary încercă și primul ei galop, iar la căderea nopții ajunseră la Morlaix.

Hangiul le oferă drept adăpost un colț al grajdului. Nu mai avea nicio odaie liberă.

— N-are importanță, e bine și așa! hotărî Corneille, trăgând-o pe Mary spre clădirea în care caii legați la iesle își ronțăiau finul.

Îi arătă scara sprijinită de o platformă aflată deasupra capetelor lor, unde erau depozitate paie și fân. Corneille o invită să urce prima, hotărât să se delecteze cu priveliștea. Mary urcă fără să bănuiască nimic; tot trupul o durea în așa hal, încât crezu că nici n-o să poată ajunge pe platformă. Corneille râse de ea și-i arse o palmă peste fese.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva! mârâi ea, lăsându-se să cadă pe platformă ca să-și maseze partea interioară a coapselor.

Corneille nu-și putu stăpâni râsul. Apoi o asigură:

— Peste două zile, nici n-o să-ți mai amintești.

— Ce anume, că aveam picioare? îl ironiză Mary.

— Că înainte de a călări mergeai pe jos. După un somn zdravăn, o să te simți pregătită s-o iei de la început.

Mary se târî către un așternut improvizat din paie. Îi pierise tot curajul. Corneille se lungi alături, cu fața spre ea.

— Stinge felinarul, îl sfătui ea, căscând mai-mai să-și rupă fălcile, să nu-l răsturnăm cumva prin somn.

Corneille se conformă, gândindu-se că altceva și-ar fi dorit el să facă în clipa aceea, nu să doarmă. Totuși, i se făcu milă de Mary, a cărei respirație regulată arăta că deja adormise, și o lăsă să se bucure de odihna bine meritată.

Întunericul fu sfâșiat de un fulger orbitor, iar Mary se ridică dintr-o săritură, regăsindu-și instinctul de marinar în fața furtunii. Afară ploua torențial. Se înfioră simțind valul de aer rece ce năvălea prin

deschizătura din perete pe unde erau aduse baloturile direct din curte. O rafală de vânt deschisese obloanele. În lumina fulgerelor, Mary se duse să le închidă. O durea tot trupul, mai tare decât atunci când se culcase. Se întoarse apoi și se lăsă să cadă la loc pe paie, blestemându-l pe Corneille fiindcă o convinsese să se urce pe cal în loc s-o lase să meargă pe jos, și se întoarse cu spatele la el, crezându-l adormit. Își frecă umerii ca să-i încălzească. Înghețase.

— Vino-ncoace, îi spuse Corneille, întinzând brațul spre ea gata s-o atingă.

Mary nu-i răspunse, deși inima începuse să-i bată mai puternic la acest gând. Vru să alunge ispita de a simți trupul acela cald alături de al ei, dar nu mai avu timp. Corneille o cuprinse în brațe și se lipi de spatele ei, ca să-i transmită căldura corpului său.

— Proastă mai ești câteodată, se amuză el, strecurându-și singura mână pe sub vesta ei.

Instinctiv, Mary își cambră șoldurile, simțind protuberanta dură de sub pânza pantalonilor lui.

— În sfârșit, făcu marinarul, întorcând-o cu fața spre el ca s-o sărute.

Mary nu se împotrivi. Îl dorea cu toată ființa ei.

Ploaia și mai ales frigul îi însoțiră până când ajunseră la Paris. Temerile lui Mary începuseră deja să se realizeze. Pe drum, nu-și dăduse seama de proporțiile dezastrului. Poate din cauză că, la Brest, pescarii se descurcau mai ușor cu hrana. Când intrară în Paris, orașul i se păru trist, în ciuda caselor arătoase, cu acoperișuri în două ape, printre care se înălțau clădiri noi, făcute numai din piatră. Mary nu se mai sătura să se uite în jur, descoperind agitația aceea caracteristică tuturor orașelor mari. Întelese însă repede că oamenii care strigau nu erau vânzători laudându-și marfa, iar grupurile compacte nu admirau vreun spectacol de marionete sau de teatru. Niște oameni urcați pe estrade li se adresau trecătorilor, făcându-i să se adune și să-și strige nemulțumirea.

Poporul era înfometat. De câteva ori, Mary și Corneille fură nevoiți s-o ia pe străduțe ocolitoare ca să evite eventualele pericole. Ațâțați de cei care-i instigau, oamenii aruncau cu pietre în direcția brutăriilor ale căror obloane erau trase. „*Nu mai e grâu, nu mai putem face pâine!*“, li se răspundea din spatele geamurilor închise. „*N-avem ce face! Lăsați-ne în pace*“, îi rugau alții.

Corneille și Mary schimbară o privire necăjită. Nu-și închipuiseră că situația de aici era chiar atât de gravă.

Trecând prin fața unei biserici, Mary constată că părea asediată de femei cu copii în brațe. Bătrânii așteptau așezați pe peron sau tolăniți pe trepte, ca țiganii după ce și-au făcut numărul. De pretutindeni se auzeau, ca niște rugăciuni, gemete și văicăreli.

— Numai hughenoții sunt de vină, auziră ei trecând pe lângă doi bărbați cu fețe întunecate și cu priviri răutăcioase, care stăteau de vorbă.

— De când bunul nostru rege a revocat edictul de la Nantes, nimic nu mai merge cum trebuie, continuă omul.

— Așa e, întări celălalt. Ereticii ăia ne-au blestemat! Sunt sigur că au făcut un pact cu diavolul ca să se răzbune pe noi, catolicii.

— Hai s-o ștergem de aici, îi șopti Corneille lui Mary, îmboldindu-și calul să se îndepărteze de furia aceea crescândă.

Cei doi își sporeau și mai mult revolta cu ajutorul poșircii pe care-o sorbeau dintr-o ploscă plină. În oraș se înmulțeau crimele, violurile și jafurile, în ciuda santinelelor înarmate ale domnului de la Reynie, locotenent general al poliției, care împrăștia grupurile.

În fața lor, din mijlocul aglomerației de pe stradă, o femeie începu să zbiere:

— Hoțul! Puneți mâna pe el!

Iar Mary văzu apărând ca din senin doi gardieni în costume roșii. Se repeziră în urmărirea unui individ care ținea în mână un coș, ridicându-l deasupra capului ca să nu cadă ceva din el și făcându-și, zorit, loc cu coatele printre oameni și animale.

Corneille o conduse pe Mary de-a lungul străzilor forfotind de lume;ocoliră zonele unde se repara pavajul și îi îndepărtară cu latul spadei pe cerșetorii care se lipeau de coastele cailor lor, nădăjduind să le poată fura pungile prinse la brâu.

Corneille opri caii într-o curte pătrată, împodobită cu jardiniere și în care se afla și un puț. Arcada porții abia dacă se mai zărea de sub elementele ce o îmbrăcau, iar femeia care se ivi în capul scărilor i se părea lui Mary la fel de îmbietoare ca fațada acestei case cu două etaje. Se îndreptară spre grajdul din stânga curții și-și lăsară caii în grija unui grăjdar.

Marguerite Tursan își șterse mâinile de șorț încrețind din sprâncene, în timp ce Corneille și Mary se apropiau de ea. Recunoscându-și în cele din urmă nepotul, exclamă:

— Doamne, Phille, ești chiar tu?

În clipa următoare, se îmbrățișară cu căldură. Mary era surprinsă auzind numele acela la care Corneille nu răspunsese niciodată. Când cei doi se dezlipiră în sfârșit, Mary înaintă spre ei.

— Mătușă Marguerite, ea e Mary.

— Mary? repetă Marguerite încruntându-se și cercetând cu o privire bănuitoare veșmintele ei de marinar.

— E o poveste lungă, continuă Corneille. Mai ai vreun apartament mobilat pe care să-l putem închiria?

— Din păcate...

— Nici măcar o singură odaie?

— Dacă aș fi știut din timp, se apără ea.

Căzu pe gânduri o clipă, apoi chipul i se luminează.

— Ar fi un mic apartament unde se fac niște reparații, dar nu va fi gata mai devreme de zece zile. În afară de cazul că ești dispus să ne dai o mână de ajutor. Până atunci, va trebui să vă mulțumiți cu fosta cameră a lui Denis. O folosesc drept magazie, dar în vremurile astea e mai mult goală, așa că o să fie destul loc pentru două saltele. Aș fi vrut să vă pot primi mai bine, copii; fiți, totuși, bine-veniți. Ați mâncat? continuă ea, petrecându-și brațele pe după umerii lui Mary, cu privirea la fel de deschisă ca și surâsul tot atât de larg și de vesel ca al lui Corneille.

Mary, invitată să intre prima, o auzi șoptindu-i nepotului:

— Maică-ta ar fi putut să-mi scrie că te-ai însurat. Ce-o să creadă soția ta despre mine?

Spre marea ei surpriză, Corneille se mulțumi să râdă, sărutând-o pe obraz.

— Nu-ți face griji. Mary nu dă nicio importanță unor astfel de amănunte.

În fața unei supe cam străvezii, făcută din puțină carne fiartă, varză și napi, Corneille îi explică mătușii lui că Mary era englezoaică, dar catolică și devotată pe de-a-ntregul regelui ei aflat în exil; atât de devotată, încât își oferise serviciile ca să-l ajute să revină cândva pe tronul Angliei, uzurpat de cumnatul său, William de Orania. Marguerite aproba din cap, cu ochii strălucindu-i. Înflăcărarea patriotică a lui Mary o impresiona, îi puse zeci de întrebări, iar Mary îi răspunse cu plăcere.

— Și ai încrucișat spada cu compatrioții tăi?! exclamă Marguerite, ducându-și mâna la inimă de emoție, când Corneille îi povesti că Mary participase la abordaje.

— Vai, doamnă, se auzi aceasta din urmă răspunzând cu sinceritate, războiul acesta este nedrept. Indiferent dacă ai de-a face cu prieteni sau cu dușmani, important ți se pare doar să rămâi în viață la terminarea luptei.

Marguerite o aprobă făcându-și o cruce elegantă cu mâna ei albă.

Mai sporovăiră așa preț de vreun ceas.

Marguerite le mărturisi cât de mult simțea lipsa bărbatului ei, care-și rupsesse gâtul căzând de pe acoperiș, unde se urcase să schimbe niște țigle. Slavă Domnului că apăruse Thomas, un tânăr englez

care o ajuta să întrețină locuința, primind în schimb casă și masă. Continuând intențiile soțului ei, care-și vânduse negoțul ca să poată cumpăra casa aceea, amenajase șase apartamente mobilate și trei camere, ca să răspundă nevoilor iacobiților care nu mai găseau locuințe la Saint-Germain-en-Laye. Iar acum putea trăi decent din chirii, mulțumită de prezența lor discretă.

Se interesa cum o mai ducea sora ei, mama lui Corneille, pe care n-o mai văzuse de zece ani, și îi informă că Denis, fiul ei, lupta în Flandra, în armata regelui Ludovic al XIV-lea. Apoi își amenajară odaia, încântați că-l vor cunoaște pe Thomas, care urma să se întoarcă a doua zi dintr-o călătorie la Calais. Mary și Corneille rămaseră apoi singuri și, ca în nopțile precedente, Mary îl lăsă s-o ia în brațe.

— Philippe... făcu ea zâmbind, pe când el îi dezmierda sânul.

El se rezema în ciotul brațului.

— Nu-ți mai bate joc de numele meu, doamnă cu o mie de chipuri.

— Nu-mi place deloc, declară Mary, fără să-i ofere niciun motiv întemeiat.

— Nici mie. De asta l-am și schimbat, declară el, începând din nou s-o mângâie.

Mary avea chef de glumă. Hotărî să insiste.

— Dar de ce ți-ai zis Corneille?

Corneille oftă și-i închise gura cu un sărut. Când Mary reuși să-și tragă sufletul, ochii îi sclipeau.

— Spune-mi, îl rugă ea.

— După aceea, promise el. Dacă ești cuminte.

— Asta, niciodată! replică Mary, lipindu-se de el.

Astfel trecură mai multe zile pline de veselie, în cele din urmă, Corneille îi povestise despre pasărea ce stătea tot timpul pe umărul lui și de la care își căpătase porecla. O găsisse, pui, pe când era doar un tânăr corsar, și o domesticise. În timpul luptelor, cioara zburătăcea în jurul dușmanilor, ateriza pe capetele lor și-i ciupea.

Închipuindu-și scena, Mary izbucnise în hohote de râs. Într-o zi, cioara fusese ucisă de un glonț de muschetă, dar porecla rămăsese. Mary găsi că pasărea avusese un sfârșit demn de un marinar și ciocniră în amintirea ei, așa cum ar fi făcut pentru un camarad căzut la datorie.

Nu vorbiră despre Forbin. Acum ar fi fost inutil s-o facă. Corneille nu dorea confidențe legate de acesta, crezând că era mai bine să-l considere de domeniul trecutului în ceea ce o privea pe Mary.

Nu-i făcu mărturisiri nici în legătură cu propriile sentimente. Atracția fizică față de ea era de ajuns ca să justifice nopțile lor de dragoste, iar Mary părea că se mulțumește cu atât. De fapt, ei i se părea că n-are niciun rost să complice lucrurile. Îl plăcea demult pe Corneille, dar nu el era omul cu care s-ar fi căsătorit.

În timpul călătoriei, avuseseră răgaz să cugete împreună care ar fi fost cel mai bun mod de a se apropia de curtea regelui Iacob, care se afla la Saint-Germain-en-Laye. Faptul că Marguerite găzduia o mulțime de iacobiți era pentru Mary un avantaj nesperat. Dacă n-ar fi fost Marguerite, care vorbea franțuzește, Mary și-ar fi putut închipui că se află pe o stradă din Londra.

Atunci când regele Iacob Stuart fugise din Anglia în 1688, gonit de ginerele său protestant, William de Orania, se refugiase la Saint-Germain-en-Laye. Supușii săi loiali și credincioși îl urmaseră pe rând, invadând castelul, apoi întregul oraș Saint-Germain, părăsit de curtea Franței care plecase să se instaleze la Versailles, cu toate că, lucrările nefiind încă terminate, acolo era încă șantier.

Puțin câte puțin însă, nemaivând loc, iacobiții începuseră să se stabilească la Paris, ocupând cartiere întregi și sădind îndoieli în mintea parizienilor. Franța lupta împotriva Angliei în războiul Ligii de la Augsburg, iar francezii de rând nu înțelegeau prea bine de ce iacobiții ar fi fost mai de încredere decât ceilalți englezi. Cu toată străduința serviciilor de informații ale poliției domnului de la Reynie, între englezi și francezi se iscau adesea încăierări, de multe ori din pricina unor fleacuri. Iar în aceste vremuri grele, mulți parizieni nu erau deloc dispuși să-și împartă puțina hrană cu cei pe care-i numeau „câinii de englezi”.

Astfel încât Corneille o însoțea pretutindeni pe Mary, ajutând-o să înțeleagă eticheta pe care va trebui s-o respecte dacă voia să se apropie de Iacob al II-lea sau de lordul Melfort, prim-ministrul.

Ca să-i facă plăcere lui Marguerite, căreia hainele băiețești ale lui Mary i se păreau nelalocul lor, fata începuse să se fardeze și să se îmbrace cu rochii croite după ultima modă de la curte. Corneille însă o prefera în costumul de marinar care, credea el, se potrivea mai bine cu temperamentul ei decât fardurile. Totuși, nu făcu niciun comentariu, dornic s-o ajute în realizarea ambițiilor ei, la fel ca Thomas sau Marguerite.

Cât despre Marguerite, se interesase care dintre vecinii englezi din cartier sau dintre chiriașii ei aveau acces la curtea regelui Iacob, încercând să-și dea seama care ar fi cel mai potrivit s-o ajute pe Mary. Candidatul perfect i se păru sir Francis Mannoock, a cărui fiică, miss Bridget Strickland, făcea parte dintre doamnele de onoare ale reginei Marie de Modena. Marguerite se grăbi să i-o prezinte pe Mary.

Fetei nu-i trebui mult timp ca să-l convingă pe bătrânul domn că deținea informații de cea mai mare importanță pentru întoarcerea triumfală a regelui detronat în Anglia. Cât se poate de impresionat, sir Mannoock făgădui să-i vorbească fiicei sale despre Mary. Acum, aceasta din urmă nu mai trebuia decât să aștepte.

Așteptarea nu fu prea îndelungată. Miss Strickland acceptă să asculte ce avea Mary de spus, urmând

să se întâlnească la prima vizită pe care avea să i-o facă tatăl ei. Opt zile mai târziu, Mary intra în vechiul castel de la Saint-Germain, îmbrăcată și dichisită cu mare atenție de Marguerite, căreia începuse să-i placă jocul.

De cum coborî din trăsură, escortată de sir Mannoock, se simți înfiorată de măreția locului. O cuprinse panica. Va putea, oare, să-i îmbrobodească pe oamenii ăștia? Goni însă acest gând și-l urmă pe bătrân.

Fiica lui, la care ținea foarte mult, o primi cu multă considerație pe Mary, care se prezentă ca fiind lady Readgemond, văduva unui bancher din Londra. Lady Strickland se purtă foarte amabil cu ea; era atât de preocupată de siguranța și de binele stăpânei sale, încât o asigură pe Mary că-i va acorda tot sprijinul.

— Voi interveni pe lângă soțul meu, Robert Strickland, care este viceșambelanul regelui, și, de asemenea, pe lângă regină. Asta este tot ce pot face ca să te ajut.

Era suficient, iar Mary îi mulțumi cu căldură, insistând din nou asupra importanței informațiilor pe care le deținea.

Nici nu era nevoie de mai mult.

După două zile, un mesager urca treptele casei lui Marguerite. Lordul Melford era dispus s-o primească pe Mary în audiență. Data și locul întâlnirii aveau să-i fie comunicate ulterior.

Mary se prezentă fără șovăire în fața lordului Melford, care, după ce o lăsase să aștepte două ore într-o anticameră somptuoasă, împodobită cu tapiserii confecționate la Gobelins, o primi cu o rezervă prudentă și o pofti rece să-i dezvăluie acele lucruri atât de importante pentru Maiestatea Sa.

Așezat în spatele biroului său, prim-ministrul n-o pofti să ia loc, lăsând astfel să planeze între ei spectrul autorității și al superiorității sale. Mary era pregătită pentru așa ceva, căci Forbin îi vorbise în amănunt despre obiceiurile de la curte.

Înălțându-și fruntea, cu o privire directă și mândră, începu să-și debiteze cu îndrăzneală minciuna:

— Am fost recrutată la Londra de către serviciile de spionaj ale Alteței Sale prințul William de Orania, pentru a o demasca pe una dintre spioanele voastre, pe nume Emma de Mortefontaine. Colonelul Titus, care a trecut de partea dușmanului, mi-a spus despre ea anumite lucruri ce m-au ajutat să mă apropiu de ea.

Lordul Melford se încruntă. Introducerea acestei lady era neobișnuită. Merita interesul lui, așa că o întrerupse, invitând-o în sfârșit să se așeze pe scaunul de lângă el. Mary îi mulțumi și, înțelegând că a nimerit direct la țintă, își continuă povestea care, într-un fel, conținea destule adevăruri pentru ca, în cazul foarte probabil că lordul Melford ar fi dorit să verifice anumite detalii, să stea în picioare.

— Am intrat în serviciul Emmei de Mortefontaine, deghizată în valet.

— În bărbat? se miră el.

— Da, domnule. Mă pricep bine la deghizări. De altfel, eram costumată bărbătește și atunci când m-a recrutat colonelul Titus. Pot continua?

— Te rog, încuviință prim-ministrul regelui Iacob, mă uimești.

— Mărturisesc, domnule, că m-am născut într-o familie modestă, așa că am fost obligată, pentru a supraviețui, să ascult poruncile altora, nu să ordon eu. Nu mă interesa politica, tot ce doream era să găsec un mijloc de a câștiga destui bani. Și, pentru asta, nu-mi păsa dacă slujesc un rege catolic sau unul protestant. Degeaba ești corect și cinstit; dacă n-ai ce mânca și ce bea, aceste calități nu te ajută cu nimic. Așadar, Emma de Mortefontaine m-a angajat. Misiunea mea era să găsec în casa ei documentele pe care le furase. Pentru asta, trebuia să-i câștig încrederea. Am reușit chiar mai mult decât speram, domnule, căci ea mi-a spus tot ce nu știam despre acest război, despre motivele ce-l făcuseră pe regele Iacob al II-lea să renunțe la tron, despre motivele pentru care-l servea ea însăși și mi-a mărturisit temerea ei, că mai devreme sau mai târziu, va fi demascată. Știam deja destule ca s-o

vând stăpânilor mei, căci îmi arătase și ascunzătoarea în care-și ținea documentele secrete, ce se refereau, după spusele ei, la ultimele ordine date de ministrul de război flotei maritime. Fără să vreau, puțin câte puțin, mă simțeam atrasă de devotamentul ei și, în loc s-o trădez, i-am mărturisit tot. Așa cum speram, s-a arătat îngăduitoare. Ba, mai mult, a considerat că aş putea să-i țin locul atâta timp cât va fi suspectată. Mi-a încredințat acest bilet în care-și expune neliniștile și dă informațiile despre care v-am vorbit.

Mary scoase din sân scrisoarea Emmei și i-o întinse lordului Melfort. Acesta își aruncă privirea peste ea, apoi o puse birou. Avea tot timpul s-o citească în tihnă mai târziu. Mary continuă:

— Emma de Mortefontaine m-a lăsat să le raportez stăpânilor mei că nu reușisem să-mi îndeplinesc misiunea. Am înțeles cât de importantă era această misiune văzând suma considerabilă pe care am primit-o ca s-o duc la îndeplinire. La ordinul Emmei, trebuia să mă îmbarc apoi ca să vă înmânez mesajul prin care vă asigură de fidelitatea ei și vă comunică retragerea din această activitate. Abia în clipa plecării din Dover mi-am dat seama că uitase să-mi dea o recomandare care să-mi permită să obțin o întrevvedere cu dumneavoastră. M-am întors, așadar, la ea. În fața porții staționa o trăsură. Recunoscând pe ea însemnele colonelului Titus, mi s-a părut că ceva îmi scăpase. Așa că m-am strecurat în grădină și, prin ferestrele deschise, i-am auzit discutând. „*Planul nostru a mers, îi spunea Titus Emmei. În curând, mulțumită prostănacului ăstuia, te vei bucura și tu, la fel ca mine, de favorurile regelui William, fără să fii acuzată de trădare, așa cum am fost eu, iar complotul nostru privind asasinarea lui Iacob al II-lea va putea fi dus la îndeplinire.*” Iar „prostănacul” s-a înfuriat din cale-afară dându-și seama cât de naiv fusese și cum îl jucaseră pe degete oamenii aceștia. Nu m-am mai îmbarcat pe vaporul respectiv, hotărâtă să mă răzbun. Am pândit-o pe Emma de Mortefontaine și am aflat că urma să se mărite cu unul dintre conspiratori, armator de meserie, care se bucură și el de încrederea regelui Iacob. Prin această alianță, ea putea să evite orice suspiciune și orice primejdie.

— Care este numele lui? întrebă lordul Melfort, care nu se mai îndoia acum de sinceritatea lui Mary și se felicita că acceptase să discute cu ea.

— Tobias Read, domnule. Știind aceste lucruri și având mai multă onoare decât Emma de Mortefontaine, am hotărât să-mi duc la bun sfârșit misiunea, dar nu ca un prostănac.

Mărturisirea ei fu urmată de o tăcere îndelungată.

Lordul Melfort căzuse pe gânduri. Tobias Read sosise la Saint-Germain în ziua precedentă și se instalase într-un mic hotel particular ce-i aparținea, apoi îi ceruse Maiestateii Sale o audiență. Cerere la care încă nu primise răspuns, căci Maiestatea Sa nu se simțea prea bine.

— Ce dorești în schimbul acestor informații, milady?

Mary se ridică în picioare.

— Nimic, domnule. Am fost mânată de conștiința mea, nu de interes. Nu sunt nobilă, cum sunt cei de aici de la curte, dar respect dreptatea și adevărul.

— Asta îți face cinste, răspunse lordul Melfort, ridicându-se, la rândul lui, ca s-o conducă. Fii sigură că regele Iacob își va aminti de serviciul pe care i l-ai făcut.

La fel ca mulți dintre puternicii zilei, nu se dădea în vânt după oamenii simpli, dar era interesat să se folosească de devotamentul lor. Cum nobilii de la curte n-o cunoșteau, lady Readgemond putea să-i spioneze cu atât mai ușor în folosul regelui. Mary făcu o reverență adâncă și plecă. Dacă stratagema îi ieșise așa cum spera, nu peste mult timp avea să strălucească la curte mai mult chiar decât Emma.

Într-adevăr, după mai puțin de o săptămână, pe când Corneille și Mary se mutau în apartamentul abia renovat, sosi un bilet din partea regelui Iacob, prin care era rugată să vină la curte oricând dorește. Mesajul era însoțit de o invitație la concertul susținut de maestrul Innocenzo Fede în pavilionul de la sud-est.

— Presupun că orice doamnă are nevoie de un valet, făcu, prefăcându-se supărat, Corneille.

— La fel de mult ca de un soț, îi scăpă ei, spunându-și că, în curând, singura ei problemă va fi să-și aleagă unul din mulțimea nobililor de la curte, căci acesta era țelul ei.

— Asta e cumva o cerere în căsătorie? glumi Corneille.

— Lasă gluma, îl certă în joacă Mary. Știu că sunt o persoană imposibil de iubit.

— Nici chiar așa, zise îmbrățișând-o și făcând-o să chicotească gădilată de sărutările lui.

Dar înțelese că, orice-ar fi făcut, zilele pe care și le va mai petrece alături de ea îi erau numărate.

Seara aceea i se păru lui Mary mai istovitoare decât o zi întregă de luptă. Trebui să stea dreaptă de parcă ar fi înghițit un băț, să facă reverențe peste reverențe, să vorbească puțin și să asculte mult, să chicotească la orice vorbă de duh, să nu ridice vocea și să nu-și plece ochii, să nu facă nimic ce ar fi putut atrage atenția asupra ei.

În dimineața următoare acestei prime serate, nu rămase decât cu amintirea durerilor ce-i săgetau tălpile umflate după atâtea ore de stat în picioare.

Lordul Melfort îi șoptise ceva la ureche regelui, care o salutase, iar regina îi adresase și ea un semn imperceptibil din cap, ceea ce-i făcuse pe câțiva dintre curtenii aflați în preajmă să-și întoarcă privirile spre ea.

Mary nu lăsase să-i tresară niciun mușchi pe obraz, amintindu-și sfaturile lui Corneille: „*Să observi totul fără ca tu să fii observată. Să te contopești cu mulțimea, așa încât ceilalți să nu-și poată aminti exact când ai pătruns în lumea lor, lăsându-i să creadă că ai fost aici dintotdeauna*”. Adică să se piardă printre ei ca să-i adulmece, să-i cântărească și să-i folosească mai ușor.

Deși Corneille o felicitase călduros în noaptea aceea, spunându-și că meseria de spioană era istovitoare, adevăratul titlu de noblețe i-l dădu lui Mary surâsul lui Cecily, plutind prin sala de bal. Cecily, pe care nu voia s-o uite. Cecily, care – Mary era sigură – ar fi aplaudat din toate puterile și ar fi râs în hohote dacă ar fi văzut-o.

Folosind trăsurile ce făceau zilnic curse dus și întors între Paris și Saint-Germain, Mary și Corneille mergeau adesea la curte, ea jucând rolul unei lady, iar el însoțind-o pe post de valet, iscodind în căutarea unor informații care să le fie de folos. Castelul de la Saint-Germain domina valea Senei, iar dincolo de parcul și orașul ce-l înconjurau se întindeau păduri pline de vânat. Renovat și mărit nu de mult, avea o înfățișare uimitoare, deși grațioasă, și semăna mai degrabă cu un labirint decât cu un palat. Totuși, lui Mary îi plăcea aici, descoperind un fast pe care până atunci nu avusese prilejul să-l vadă în închipuirea ei.

Veni zilnic în următoarea săptămână, amestecându-se printre curtenii pe care vremea frumoasă îi atrăgea în grădini. Căuta chipuri plăcute, interesându-se de văduvi și de burlaci, apropiindu-se de aceia care, chiar dacă nu-i plăceau prea mult, nu-i erau nesuferiți. Aveau cu toții același cusur: erau din cale-afară de englezi. Ceilalți, apropiații reginei Marie de Modena, erau italieni, având, prin urmare, o reputație de seducători pe care era bine să-i ocolești. Erau iubăreți, făgăduiau multe și nu se țineau niciodată de cuvânt. Mary hotărâse să-i îndepărteze din capul locului. Ceea ce nu-i împiedica însă, atrași de frumusețea ei, să se țină după ea, deși fata îi evita.

În seara celei de-a opta zile, în pragul casei lui Marguerite se înfățișă un mesager îmbrăcat în negru care ceru să vorbească între patru ochi cu lady Readgemond. Mary se prezentă în fața lui. Omul îi înmână un plic sigilat ce conținea porunca de a-l urma, fără să pună întrebări, pe mesager. Singură. Semnătura regelui Iacob o făcu pe Mary să se supună, în ciuda orei târzii. O aștepta la Saint-Germain. Își puse pe umeri pelerina neagră cu glugă, îi spuse lui Corneille unde se ducea și urcă în trăsura ce o aștepta.

Se lăsase noaptea când trecură de postul de pază. Mary credea că vor intra în castel prin intrarea principală, ca de obicei, însă omul opri trăsura, aprinse un felinar și o conduse spre latura sudică a clădirii. Traversară curtea interioară până la colțul dinspre nord-est. Uimită, Mary îl văzu luminând o galerie închisă cu un grilaj la nivelul solului și îndemnând-o să-l însoțească.

După câteva minute, ajunseră în inima unui turn și o luară pe un coridor lung până ajunseră în fața unei scări. O urcară. Valetul îi făcu semn să aștepte într-un mic alcov. Mary se așeză pe o banchetă îmbrăcată în damasc, ascunsă de umbra unei draperii ce o ferea de ochii oricui ar fi trecut prin

vestibul. Valetul rămase lângă ea, la fel de tăcut cum fusese și în timpul călătoriei.

În sfârșit, o ușă situată pe partea dreaptă a vestibulului se deschise. Văzându-l pe bărbatul care ieșea, Mary simți în tâmpile un val de sânge plin de răutate. Era Tobias Read.

Se retrase și mai mult în umbră. El își văzu de drum fără s-o observe și dispăru pe același drum pe unde venise Mary. Valetul îi făcu atunci un semn spre ușă. Instinctiv, Mary se pipăi ca să se asigure că pumnalul, pe care-l purta, ca și Emma de Mortefontaine, la jartieră, era la locul lui, apoi, îmbărbătată de gândul că se putea apăra la nevoie, trecu pragul.

Se afla într-un cabinet particular. În fața ei era regele, zâmbitor, în straie de noapte.

— Intră, milady, o întâmpina el.

Cum ea zăbovea într-o reverență ce acum, din cauza repetării neîncetate, nu mai era stângace și caraghioasă, regele adăugă, binevoitor:

— Ridică-te. Aici, protocolul nu mai trebuie respectat. Întrevederea aceasta este și va rămâne secretă. Ce-ai zice de un pahar cu vin?

— Cu plăcere, Maiestate.

Îi turnă într-un pahar fin cizelat pe care i-l întinse.

— Te-am urmărit cu atenție în ultimele zile, copilă dragă, și n-am văzut la tine decât grație, drăgălășenie și devotament. Ai recunoscut cu modestie că nu ești de familie bună și că-ți lipsește educația, dar compensezi cu inteligență aceste cusururi arătându-te interesată de tot și de toți. În afara acestor virtuți, dovedești o cinste și o dezinteresare ce fac din tine o persoană deosebită și foarte plăcută.

— Mulțumesc, sire, dar nu mi-am făcut decât datoria, răspunse ea, impresionată de respectul acela la care nu se aștepta.

— Din păcate, dragă prietenă, mare parte dintre supușii mei nu mai țin seama de această evidență. Îmi sunt credincioși, firește, faptul că m-au urmat în exil dovedește limpede fidelitatea lor; cu timpul, însă, și la gândul unei eventuale reînțoarceri glorioase, a început să li se pară mai înțelept să-și pună propriile interese mai presus de cele ale Angliei, deci și de ale mele.

Privirea lui senină îndreptată asupra lui Mary era atât de sinceră și de binevoitoare, încât ea se simți deodată rușinată de intrigile pe care le urzea.

— Ce-aș putea să fac, sire, pentru a-mi dovedi fidelitatea? întrebă ea, simplu.

— L-ai recunoscut, desigur, pe bărbatul care a fost aici înaintea ta.

Mary dădu afirmativ din cap. Nu pretinsese ea că Tobias era implicat în complotul ce urmărea asasinarea regelui?

— Aș vrea să îl supraveghezi îndeaproape și să-mi aduci la cunoștință amănunțit tot ce face și ce spune. Ești isteată, corectă și ai prezența de spirit. Cel puțin așa cred eu, cu toate că-l faci pe soțul tău să treacă drept un valet.

— Cum...?

Mary își mușcă buzele.

— Evident că lordul Melfort a pus să fii urmărită. Oh, nu că ar avea ceva personal împotriva ta, e doar o simplă precauție a poliției mele, pentru evitarea unor eventuale tulburări. Știi, de asemenea, că soțul tău face parte din echipajul corsarului francez Claude de Forbin și că a ajuns în Franța la bordul navei lui.

Iacob al II-lea tăcu, scrutând cu privirea chipul lui Mary.

— Dacă ai fi făcut parte dintre cei care uneltesc să măucidă, ai fi putut s-o faci în seara asta, nu-i așa?

— Dar nu fac parte dintre ei, sire, răspunse ea zâmbind.

Iacob al II-lea nu desluși niciun semn de viclenie pe chipul acela pe care Mary n-avusese răgazul necesar ca să-l fardeze și să-l pudreze. Regelui i se păru încântătoare cu nasul ei în vânt, obrajii

pistruiați, privirea întunecată și gura ei senzuală.

— Accepți această misiune? o întrebă.

— Accept încrederea cu care mă onorați și mă voi strădui să mă arăt demnă de ea.

Iacob al II-lea se ridică, se apropie de un birou și, cu spatele spre ea, se aplecă și scrise ceva. Apoi reveni lângă ea și-i întinse documentul pe care ceara sigiliului încă nu se răcise, îi mai înmână și o pungă din piele, bine garnisită.

— Ai aici o scrisoare ce-ți permite să circuli oricând prin Saint-Germain și încă una prin care ți se oferă spre folosință un mic hotel particular din oraș, ca să fii mai aproape de omul tău. Am adăugat la acestea și o sumă de bani ca să-ți acoperi cheltuielile. Bineînțeles că, dacă vei avea nevoie, vei primi și alți bani.

Mary luă punga cu degetele tremurându-i de bucurie.

— Mulțumesc, sire, răspuse ea cu recunoștință. Nu veți regreta.

— Încă ceva. L-am primit pe Tobias Read ca să nu bănuiască nimic, dar am fost protejat de un om din gardă deghizat în valet. Stai în apropierea lui, dar fii prudentă.

— Nicio grijă, sire. Știu să mă apăr, la nevoie.

— Nici nu mă îndoiesc de asta, copilă dragă. Nu, repetă, nu mă îndoiesc. Alfred o să te conducă acasă. Nu e prea vorbăreț, dar mânuiește foarte bine spada. O să-ți fie de folos în cazul vreunui atac nocturn.

Mary îl lăsă pe rege cu gândurile lui, ce se întâlneau cu ale ei.

Abia ajunsese acasă, nerăbdătoare să povestească ce i se întâmplase, când Corneille izbucni într-un râs voios.

— Băgasem și eu de seamă că eram supravegheați, spuse el, și ăsta a fost unul din motivele pentru care am dat de înțeles că suntem căsătoriți.

— Mai sunt și altele? se miră Mary.

— Alte ce?

— Alte motive...

Privirea ei se îneacă în privirea lui Corneille, violentă ca văzduhul pe timp de furtună.

— Fără îndoială.

— Și anume? insistă ea; nu-i venea să creadă că ceea ce presimțea era adevărat.

— Dovedește-mi, frumoaso, că ești o adevărată spioană. Descoperă-le tu, o ironiză Corneille, care nu voia să se înjosească din nou mărturisindu-și speranța.

— Nu acum. Pic de somn.

— Mai e puțin până la ziuă. Odihnește-te.

— Tu nu te culci la loc?

— Am dormit destul, o liniști el, îmbrăcându-se.

Pe Mary însă n-o prindea somnul, ațâțată cum era de bogăția ce-i picase din cer, dar neliniștită la gândul că va trebui să-l păcălească pe Tobias, cu toate că el n-avea cum s-o recunoască sub noua ei înfățișare. Cu atât mai mult cu cât, mulțumită lui Forbin, și Emma, și Tobias o credeau moartă.

Hotărî să-și scoată de la gât pandantivele, ce ar fi putut s-o dea de gol, încalcându-și pentru prima dată de la moartea mamei ei promisiunea pe care și-o făcuse ei înseși de a le purta întotdeauna. În cele din urmă, adormi. Se trezi abia când Marguerite îi bătu la ușă ca s-o cheme la masă.

Sfârșitul lunii august a fost torid.

Pretutindeni domnea foamea, iar poliția se străduia din greu să stăpânească revoltele. În toată Franța nu auzai decât vaiete, plânsete și strigăte de mânie. Cei mai afectați erau copiii mici și bătrânii, care mureau pe capete. Nivelul Senei scăzuse, iar apele ei urât mirositoare duceau la vale

cadavre scheletice de șobolani. Ba chiar se spunea că aceste animale aduse de curentul apei la mal erau la mare preț și că oamenii le mâncau, riscând să declanșeze o nouă epidemie de ciumă.

Mary și Corneille se despărțiseră cu greu de Marguerite și de Thomas ca să se instaleze în micul hotel particular. Cineva se îngrijise de confortul lor, căci găsiră acolo un personal devotat care îi servea de parcă ar fi fost niște nobili. Iar Corneille se hotărî să treacă drept soț, nu valet, din moment ce împărțea patul cu Mary.

— Nu se poate, îi explică ea. Dacă vrei să te porți ca atare în fața servitorilor din casă, e în regulă. Dar nu mă pot afișa la curte ca o femeie căsătorită.

— Și de ce, mă rog, dacă și lordul Melfort, și regele cred că ești măritată cu mine? scrâșni Corneille, deși bănuia el care era adevăratul motiv.

Nu mai putea îndura situația asta, se săturase să se tot mintă singur. O iubea pe Mary cum nu mai iubise vreo altă femeie până atunci și suferea văzând cu câtă încăpățănare își susținea pretențiile – caraghioase, din moment ce complicitatea lor era evidentă.

— Fiindcă ar fi o piedică în calea intenției mele de a face o partidă bună, mărturisi Mary, refuzând să priceapă încotro băteau argumentele lui Corneille.

Bărbatul ajunsese însă la capătul răbdării. Se săturase s-o vadă împodobindu-se și pudrându-se, luând parte la un joc monden ce nu i se potrivea, exersând în fața oglinzii tot felul de atitudini și gesturi menite să-i pună în valoare farmecele și să ațâțe dorințele. Nu mai era dispus să se prefacă nepăsător în fața bărbaților care-i făceau curte lui Mary, să treacă neluat în seamă, așa cum prevedea eticheta, în timp ce ea râdea la glumele acestora. Nu mai voia să sufere în tăcere.

— Dacă-i așa, tună el, n-ai decât să-ți găsești alt iubit dintre lorzii ăia cu peruci!

Mary rămase încremenită în fața oglinzii, cu peria în mână. Înainte ca ea să apuce să rostească vreun cuvânt, Corneille ieși din odaie, trântind ușa în urma lui. Se simțea ca o proastă, holbându-se la imaginea reflectată de oglindă. Din acea Mary Read pe care o găsisse Forbin pe nava engleză nu mai rămăsese nimic.

Purta o fustă din dantelă englezească peste o jupă colorată, cu un volan plisat, tot din dantelă, la poale. Decolteul adânc îi lăsa umerii dezveliți, iar sânii mici îi erau puși în valoare de un corsaj încheiat cu agrafe de ametist. Mănușile făcute din aceeași dantelă urcau până la cot, unde se întâlneau cu volanele mânecilor. Pe deasupra, purta o mantie din mătase străvezie, de un alb-gălbui gingaș. Avea ciorapi albi, prinși cu jartiere, și pantofiori de marochin. Colierul lung de perle de la gât îi lumina obrazul fardat mult mai mult decât ochiul de jad de pe vremuri. Nici măcar Cecily n-ar fi putut s-o recunoască.

Mary își potrivi pe cap pălăria din tafta brodată. Era o femeie frumoasă. Privirile bărbaților i-o spuneau mereu. Gelozia lui Corneille i-o dovedea. Își făgădui să lămurească lucrurile de îndată ce se va întoarce de la curte. Degeaba voia să se mintă, degeaba se admira în oglindă; Corneille avea dreptate când afirma în glumă că ea, de fapt, se simțea bine și în largul ei doar după ce se descotorosea de toaletele și fițele acelea.

Mary prefera să simtă palma lui alintându-i obrazul nefardat decât sărutările precaute, din vârful buzelor, având grijă să nu-i deranjeze alunița artificială lipită strategic pe chip.

„Nu, își spuse, pregătindu-se să plece spre castel. *N-am niciun chef să-l îndepărtez pe Corneille.*”

Ieșind în curtea hotelului ei particular, își chemă vizitiul și plecă spre castelul vechi, situat la vreo cinci minute de mers. S-ar fi putut duce pe jos, dar credea că e mai bine să facă impresie.

În loc să între în clădire, începu să se plimbe cu pas ușor pe aleile înverzite din parc, salutându-și cunoscuții cu un semn grațios din cap, oprindu-se să stea de vorbă cu cei care-i stârneau interesul, trăgând adânc în piept mireasma florilor, pe care căldura o făcea și mai pătrunzătoare, și desfătându-și privirea cu priveliștea trandafirilor abia îmbobociți sau în toată splendoarea maturității lor, dar, mai cu seamă, căutând să-și întâlnească în labirintul acela dușmanul de moarte.

Îl zări discutând înfocat cu Francesco Riva, cel care se ocupa de garderoba reginei, pictor amator și prieten cu toți mai-marii de la curte. Mary îl întâlnise de mai multe ori, pentru că majoritatea concertelor compatriotului său Innocenzo Fede aveau loc la el, la parterul pavilionului situat la sud-est de castel.

Riva era volubil, ca toți italienii, iar cumsecădenia lui atrăgea încrederea celor din jur. Totuși, lui Mary i se păru că Tobias, departe de a fi dispus la confidențe, se străduia mai degrabă să-i suporte prezența.

Mary o luă într-acolo, împărțind salutări în dreapta și-n stânga, jucându-se cu evantaiul și părând că se distrează, până ajunse lângă pictor, care expusese câteva dintre pânzele proprii în apartamentul în care-și primea oaspeții. Tocmai vorbea despre respectivul apartament, fălindu-se că, pe vremuri, aici se aduna Consiliul lui Ludovic al XIV-lea, când o zări pe Mary.

— Lady Readgemond! exclamă, întorcându-se către ea. Ce plăcere să te revăd!

Mary profită de ocazie și se opri să discute cu ei:

— Plăcerea e de partea mea, milord.

Riva îi sărută apăsător mâna.

— Pe domnul însă nu-l cunosc, adăugă ea. Ne-am mai întâlnit cumva?

— Nu cred, milady, afirmă Tobias, sărutându-i, la rândul lui, mâna. Sunt sir Tobias Read.

— Ce vești ne aduceți din Anglia, milord?

— Din păcate, scumpă doamnă, eu nu prea sunt interesat de bârfele ce-i pasionează pe soții Riva.

— Într-adevăr, speram că ne va putea împărtăși vreun zvon legat de trădătorul William, ceva care să ne bucure, cum ar fi o criză de gută, o urticarie, o zgârietură infectată, se grăbi să spună Riva, chicotind, dar degeaba mi-am dat osteneala.

În clipa aceea, fu întrerupt de o voce care-l chema. Răspunse gesticulând agitat, apoi se scuză că-i părăsește în favoarea unei compatrioate de-a lui și se îndepărtă zorit. Curtea era aglomerată în acea dimineață. Ludovic al XIV-lea își anunțase vizita, ceea ce-i făcea întotdeauna pe curteni să se îmbulzească în așteptarea Maiestății Sale.

— Nostim personaj, făcu Tobias Read, urmărindu-l pe artistul pictor cu o privire amuzată.

— Plin de căldură ca și țara lui. Deschis ca și regina lui, rectifică Mary. Cu ce vă ocupați, dacă nu sunt indiscretă?

— Sunt armator. Dar îmi cer iertare, milady, văd că sosește persoana pe care o așteptam. Și n-o pot lăsa să aștepte fără a periclita bunul mers al afacerilor mele. Sper să ne revedem curând.

— Aș fi încântată, se fadosi Mary, lăsându-l să plece.

Îl urmări cu privirea, apoi se luă discret după el până la castel. Când îl văzu intrând, Mary se convinse că, de fapt, Tobias nu venise pentru a se întâlni cu cineva. Acesta fusese doar pretextul invocat ca să se învâртеască pe acolo.

„Din moment ce nu m-ai recunoscut, dragă unchiule, n-am să te mai scap din ochi și jur că am să aflu ce pui la cale.“

Tobias ajunse la picioarele scării ce ducea la apartamentele regelui Iacob și urcă repede treptele, dar

n-o luă la dreapta, unde monarhul și soția lui, Marie de Modena, înconjuțați de curteni, pândeau sosirea regelui Ludovic.

De cum debarcase în Franța, Tobias se duse de-a dreptul la Versailles, ca să-i ceară o audiență ministrului Marinei, domnul de Pontchartrain, pretextând că dorește să-i înmâneze, în original, ordinele omologului său englez, asigurând astfel Franței victorii zdrobitoare asupra inamicului. Domnul de Pontchartrain îl primise în cabinetul lui din aripa dreaptă a castelului, unde niște muncitori făceau reparații. Îi mulțumise sincer lui Tobias, dezolat la auzul veștii că Emma de Mortefontaine, aflată acum sub supraveghere, nu mai făcea parte din efectivele poliției secrete a lordului Melfort.

— Aceste informații sunt de cea mai mare importanță pentru noi. Care este prețul pe care-l cereți? întrebă ministrul, ridicând vocea ca să se facă auzit prin zgomotul loviturilor de ciocan.

— Da data asta, nu e vorba despre bani, ci despre curiozitatea mea, mărturisi Tobias. Istoria navală mă fascinează și aș dori să-mi îngăduiți accesul la arhivele dumneavoastră ca să cunosc mai bine faptele de vitejie ale corsarilor francezi, care au adus glorie Franței.

— Dacă aceasta vă este dorința, veți primi un permis de liberă trecere ce o să vă îngăduie să v-o îndepliniți.

Așa încât Tobias Read își petrecuse multe zile nesfârșite citind jurnale de bord și rapoarte plictisitoare ale amiralității înainte de găsi ceea ce căuta. Jean Fleury își notase întâlnirea cu Alonzo de Avila și cu caravelele lui, inventariase prada acestuia, precum și destinația luată de fiecare obiect. Așa cum crezuse Tobias, craniul de cristal ajunsese, împreună cu restul tezaurului aztecilor, în vistieria lui Francisc I.

Fleury nu pomenea însă nimic despre ochii de jad. Deci, orice ipoteză putea fi luată în considerație. Poate că celălalt ochi se pierduse sau poate că fusese luat de vreun marinar, ca și primul. Tobias n-avea cum să afle adevărul.

Dar dacă ar fi încercat să răspândească legenda comorii, menționând că ea putea fi descoperită cu ajutorul unui ochi de jad? Cu puțin noroc, poate că cineva și-ar fi amintit ceva. Șansele nu erau prea mari, însă era singura opțiune ce-i rămăsese. Craniul de cristal îl interesa, prin ciudățenia lui, mai mult chiar decât comoara; în cel mai rău caz, s-ar fi mulțumit cu el.

După câteva săptămâni, zvonurile își făcuseră efectul. Atât la Versailles, cât și la Saint-Germain nu se mai vorbea decât despre comoara aztecilor. Omul-în-Negru, deghizat în valet, știuse să prezinte lucrurile astfel încât să înflăcăreze imaginația celor care-l ascultau.

Între timp, Tobias își continua cercetările pentru a da de urma craniului de cristal. Pe vremuri, Francisc I își adusese curtea și tezaurul în castelul vechi de la Saint-Germain. Tot acolo se aflau și arhivele regatului. Când Ludovic al XIV-lea își mutase reședința la Versailles, majoritatea documentelor din arhive fuseseră transferate la Paris, într-o anexă ce fusese special construită pentru a le adăposti. Tobias se duse acolo și le cercetase. Nu găsisese însă niciun document în care să se facă vorbire despre tezaurul lui Montezuma și să se arate ce se întâmplase cu el.

Arhivarul îi explicase, încurcat, că multe documente rămăseseră uitate la castelul vechi și era posibil să fi fost distruse în timpul reparațiilor.

Tobias îl contactase atunci pe domnul Hardouin-Mansart, arhitectul care se ocupase de mărirea și amenajarea castelului.

Omul îl primise cu amabilitate, cu toate că era foarte ocupat. Fiind un arhitect foarte cunoscut, era asaltat cu tot felul de cereri. În cabinetul său de lucru de la Versailles, unde-l adusese regele, vrafuri de suluri enorme, legate, separat sau mai multe la un loc, cu șnururi din piele, erau stivuite de-a lungul pereților, pe dulapuri, până la tavanul ornamentat, pe mese și pe birouri. Unele, ținute pe planșete, aveau alături pene și călimări, cărbune de desen, echere și rigle din lemn de alun.

În încăpere părea să domnească o dezordine cumplită, în care totuși atât domnul Hardouin-Mansart, cât și ucenicii lui se descurcau de minune.

— Caut arhiva aceea din ordinul regelui, afirmase Tobias Read. Vă amintiți cumva dacă ați găsit-o și dacă ați depozitat-o în altă parte?

— Ar trebui să-i întrebăm pe muncitorii mei, răspunse arhitectul mângâindu-și încurcat bărbia cu un deget. Lucrările de la castelul vechi au durat cinci ani. Unii au fost acolo de la început, alții au sosit pe parcurs, mi-ar fi imposibil să le dau de urma tuturor.

— Dar vă amintiți ce modificări s-au făcut?

— Domnule, se ofensase Hardouin-Mansart, aflați că nu există în tot regatul vreo piatră pusă prin grija mea de care să nu-mi amintesc!

— Iertați-mă. Este foarte important să găsec aceste documente răătăcite, altfel Maiestatea Sa ar fi foarte supărată. Nu știu de ce le vrea neapărat, însă ordinele regelui...

— ... Sunt ca niște porunci divine, completase arhitectul, calmându-se. Cum să nu știu, domnule, când adesea sunt nevoit să mă lupt cu unele proiecte total absurde din punct de vedere arhitectonic. Dacă nu m-aș opune, multe clădiri s-ar prăbuși încă înainte de a fi terminate. Am aici planul lucrărilor. S-ar putea să ne ajute. Știți, continuă el, urcându-se pe un scăunel ca să ajungă până la un raft unde alte suluri erau acoperite cu pânze de păianjeni, castelul vechi are forma unui pentagon neregulat. Am adăugat construcției medievale, ce fusese și ea mărită și transformată pe vremea lui Francisc I, cinci pavilioane exterioare.

Se întrerupse ca să desfășoare un sul, scutură din cap și-l puse înapoi; făcu același lucru cu alte două-trei suluri, apoi coborî, mută scăunelul ceva mai încolo și o luă de la început.

— Am mai regularizat și fațadele, acoperind spații întregi ce nu puteau fi amenajate. Aha, făcu el, luând un pachet voluminos, conținând vreo zece planuri, uite-le! Puteți să mă ajutați, vă rog?

Tobias Read se apropie de scăunel și-i luă arhitectului pachetul din brațe. Hardouin-Mansart îi mulțumi, coborî, apoi, în timp ce Tobias pune sulurile pe o masă deja arhiplină, veni lângă acesta.

— Am refăcut și apartamentele. Uitați-vă! zise el, desfășurând un plan.

Plimbându-și degetul pe schiță, arhitectul îi arată, rând pe rând, diferitele părți ale castelului. Teatrul, capela, apartamentele regelui și ale reginei la primul etaj, cele ale oamenilor lor, apoi, la parter, saloanele de recepții unde erau primiți curtenii.

— Pot să le iau cu mine ca să le studiez? întrebă Tobias.

Hardouin-Mansart părușe încurcat.

— Vă promit că voi avea mare grijă de ele și vi le voi restitui de îndată ce-mi voi sfârși cercetările.

În cele din urmă, arhitectul cedase, iar Tobias Read se întorsese la trăsură încărcat cu dosarele respective. Se gândea să regăsească urmele construcției medievale în care spera ca lucrătorii lui Hardouin-Mansart să fi îngrămădit registrele și hârtiile ce-i deranjau.

Tobias colinda prin coridoarele și subsolurile castelului. Cele care îi erau accesibile, firește. Mary își petrecu toată ziua urmărindu-l, nedumerită de hoinăreala lui și de întrebările pe care le punea. Tobias, prea absorbit de preocupările lui, n-o observă. Când bunul-simț îi făcu, atât pe unul, cât și pe cealaltă, să se retragă, constatările lor erau identice.

Nu aflaseră nimic.

Mary ajunse acasă la ora cinei. Aerul distant al lui Corneille îi readuse în minte cearta de dimineața. Ca să-și abată gândurile de la supărarea lui, Corneille se învărtise toată ziua prin bucătăriile castelului vechi. Toate zvonurile treceau pe acolo. Se aștepta ca Mary, după ce obținuse poziția la care râvnise, să-l trimită înapoi la Forbin. Or, chiar dacă-i era un dor sfâșietor de mare, ca de o țară natală iubită, nu ținea să se despartă de Mary Read. Nu-i plăcea deloc s-o vadă fardată excesiv, luându-și aerul înțepat

și încrezut pe care-l afixau nobilii, și-și amintea cât de spontană, curajoasă și îndrăzneată era înainte. Orice-ar fi spus ea, era făcută mai degrabă pentru acțiune și pentru navigație. Acesta era adevăratul motiv al supărării și întristării lui Corneille și ar fi dat orice ca s-o poată convinge să renunțe la planurile ei și să se întoarcă împreună cu el la Brest. Și atunci, dacă ar trebui să aleagă între ea și Forbin, alături de Mary s-ar fi îmbarcat. Erau destule nave pe care niște marinari buni ca ei s-ar fi putut angaja.

După cină, rămaseră singuri în salonul de muzică în care tânjea un clavecin stingher. Mary îi povesti cum își petrecuse ziua, de parcă ar fi uitat cearta lor de dimineață. El, în schimb, numai la asta se gândea, mai ales că purtarea neobișnuită a lui Tobias părea să confirme zvonurile care circulau.

— În două rânduri am surprins fragmente din niște istorisiri legate de o comoară și de o cheie, zise Corneille, după un moment de gândire. Poate că, printre alții, s-a hotărât și Tobias Read s-o caute.

— Ar fi o prostie, obiectă Mary. Și el, și Emma sunt prea bogați să ia în serios un zvon ce le-ar putea distra atenția de la afacerile lor. Fiecare afacere pierdută valorează mai mult decât iluzia unei comori. Cu siguranță e altceva la mijloc.

— N-ai nimic împotriva dacă fac și eu ceva cercetări?

— Cum poți da crezare unor bârfe de la curte? se miră ea.

Când intrase în încăpere, Mary se descălțase ca să-și odihnească picioarele pe moliciunea covorului gros ce acoperea podeaua. Din doi pași, Corneille ajunsese lângă ea. Încălcându-și făgăduiala pe care și-o făcuse, o îmbrățișă cu dragoste. Ea nu se opuse, încântată de împăcarea lor.

— Dacă aș dobândi faimă și avere, n-ai mai avea nevoie de afurisiții ăștia de englezi, nu-i așa? întrebă el cu inima strânsă.

A lui Mary începu să bată nebunește.

Gura lui Corneille îi acoperea gâtul cu sărutări ușoare, ce-o făceau să se înfioare.

— Tu faci parte dintre corsarii Maiestății Sale, obiectă totuși Mary. Trebuie să te conformezi aceluiași reguli absurde ca și Forbin.

— Te înșeli, Mary. Spre deosebire de el, eu nu m-am căsătorit cu marina. Mi-ar fi mult mai ușor s-o părăsesc pe ea decât să te pierd pe tine.

— Tu chiar vorbeai serios despre căsătorie?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă Corneille.

Oricum, ambele întrebări se refereau la aceeași chestiune.

Mary se hotărî repede. De când se învărtea printre lorzii aceia slugarnici, îi plăceau tot mai puțin. Pe când o singură mângâiere, o singură privire a lui Corneille o umplea de fericire.

— Vezi ce poți afla despre comoara aceea, hotărî ea, simțindu-și deodată inima ușurată. Dacă într-adevăr există, vom pleca în căutarea ei.

Corneille își stăpâni un suspin de ușurare și o strânse la piept mai-mai s-o sufoca.

Mary Read era cu adevărat așa cum o crezuse!

Tobias Read își petrecu întreaga săptămână următoare în același fel, cu același rezultat. Emma își anunțase sosirea, sătulă să stea și să se frământa la Londra, unde se mutase în casa soțului ei. Cu toate că-i făcuse plăcere să apară la curtea regelui William, după ce se răspândise vestea căsătoriei ei, se plictisise repede de aceste vizite, constatând că, dacă noua ei situație le închisese gura detractorilor ei, îi îndepărtase însă și pe cei care, înainte, îi făceau curte și o distrau.

După ce-și puse la punct afacerile, se imbarcă și porni spre Franța.

În castelul vechi, Mary lucra cu cea mai mare discreție. Se interesa ce întrebări pusese Tobias, cerceta cotloanele în care zăbovea el, fără să-l slăbească din ochi până seara, după ce el se ducea acasă. Atunci îi lua locul Corneille, care îl supraveghea până când era sigur că Tobias se culca.

Iar dimineața o lua de la început.

Corneille, la rândul lui, adunase alte informații, dar erau dezlănate și contradictorii. Comoara era ba spaniolă, ba aztecă, ba a mayașilor; era îngropată în diverse locuri și nicăieri. Era sigur însă că zvonul pornise de la Versailles.

Mary își prezintă primul raport regelui Iacob chiar în ziua sosirii Emmei de Mortefontaine la Saint-Germain-en-Laye. Nu reușise să afle decât că Tobias Read era în căutarea unor documente secrete. Adăugă însă, pentru a da un plus de credibilitate minciunii cu ajutorul căreia pătrunse la curte, că Tobias încerca și să racoleze complici pentru sinistrul său plan de a-l asasina pe rege. Iacob o îndemnă să-l urmărească în continuare pe armator și-i înmână o altă pungă, la fel de bine garnisită, pentru cheltuieli.

— Draga mea soție! exclamă Tobias Read, când Emma păși pe peronul de la intrarea hotelului său particular.

Așezată în mijlocul unei curți sobre, în formă de pătrat, închisă cu o portiță, clădirea avea farmecul locuințelor durate din piatră. Neavând grădină, în curte fuseseră trasate alei pe care creșteau tufe de merișor și trandafiri, în jurul unei fântâni decorative, alimentate cu apa din puț. Tobias Read achiziționase această mică proprietate cu cinci ani în urmă; intenționa să-și sporească influența în Franța și dorea să aibă la dispoziție o reședință unde să poată locui oricât timp ar fi dorit să rămână la Saint-Germain.

— Ai călătorit bine? o întrebă, luând-o de braț ca s-o conducă spre sufragerie.

Masa era pusă. Intrară în încăperea unde mirosul de ceară se împletea cu cel al supei de bob pe care slujitoarea tocmai o punea în farfurii. Când fusese anunțată sosirea trăsorii Emmei, Tobias îi poruncise fetei să mai pună un tacâm la masă. Deși ea îi scrisese, anunțându-și vizita, nu se putea ști exact ora și ziua venirii, ce depindeau de vreme, de starea drumurilor, precum și de condițiile de navigație.

— Nu mă împac deloc cu ruliul, mărturisi ea, și nu mă urc pe o corabie decât dacă n-am încotro. Însă aroma îmbietoare a mâncării cred că va reuși să-mi alunge osteneala.

Luând vorbele ei ca pe un compliment, slujnica o salută cu un zâmbet și cu o plecăciune, urându-i bun venit și poftă bună.

— Atunci, să nu mai zăbovim, o îndemnă Tobias, ținându-i galant scaunul să se așeze.

Se instalează și el la celalalt capăt al mesei, supărat că distanța dintre ei nu le îngăduia o intimitate reală.

Cum nu-i plăcea să discute afaceri personale în fața personalului de serviciu, se mulțumi să-și întrebe soția ce mai făcuse la Londra și ce se mai întâmplase pe la curtea regelui William, pe care Emma o frecventase în lipsa lui. Emma îi povesti câteva anecdote atât pe seama prietenelor ei, care nu se mai săturau s-o felicite pentru partida pe care o făcuse, cât și legate de dușmancele pe care același

eveniment o ajutate să le descopere.

— Iubitele tale din umbră sunt furioase, dragul meu. Nu mă suferă deloc, pentru că te-am luat de bărbat, în timp ce fiecare dintre ele spera să fie ea aleasa ta. Acum, văzându-se disprețuite, nu încetează să se plângă de infidelitatea ta. După ele, ești ultimul dintre ticăloșii ipocriți.

Spusele ei îl amuzară pe Tobias în loc să-l deranjeze.

— N-au decît să cotcodăcească, puțin îmi pasă! Din moment ce pe tine nu te supără...

— Cătuși de puțin, îl asigură Emma.

— De când am rămas văduv, n-am făcut decît să profit de ocaziile pe care mi le ofereau frumoasele acelea. Cele mai multe fiind căsătorite, situația le convenea, ca și mie. Căsătoria noastră însă, ca să fiu sincer, mi-a luat de pe suflet grija legată de două văduve drăguțe, cărora am avut impresia că nu le prea păsa de interesele mele. Tu, draga mea, ai fost singura femeie cu adevărat atrăgătoare atît pentru simțurile, cît și pentru sufletul și afacerile mele, mărturisi el.

Emma luă sinceritatea lui ca pe un compliment. Altă femeie l-ar fi acuzat, poate, de cinism. Dar ea însăși era înzestrată cu destul cinism ca să nu se simtă ofensată. De fapt, Emma nu se lipsea de nicio distracție, fie ea de ordin verbal sau fizic, înecându-și în acest vârtej durerea ce se încăpățâna să stăruie în sufletul ei de când vorbise cu Forbin.

Mary îi lipsea.

Atâta timp cît sperase că fata se va întoarce, fusese doar nerăbdătoare. Astăzi însă, orice-ar fi făcut, se simțea sfâșiată. Își dăduse mai de mult seama că era îndrăgostită de Mary, dar nu-și imaginase că sentimentul ei era atît de profund. Destinul îi dăduse un soț pe măsura ambițiilor și a dorințelor ei trupești, dar care nu-i satisfăcea și sufletul. Trebuia totuși să se mulțumească acum cu el. Privirile celorlalte cuceriri ale lui Tobias o făcuseră să înțeleagă ce noroc avusese să fie aleasa lui. Emma de Mortefontaine continua să creadă că norocul nu însemna nimic fără voința ei neclintită.

După ce terminaseră de mâncat, se duseră în salonul de muzică. Adunându-și pe lângă trup fusta largă, din dantelă englezească, brodată cu fir de argint, Emma se instală într-un fotoliu și-și alungă oboseala ascultând o piesă interpretată la clavecin de Tobias. Cânta dumnezeiește la clavecin. Când termină, se ridică de pe taburet, turnă porto în două pahare și-i oferă unul Emmei.

— Atențiile tale, Tobias, sunt mișcătoare, îl asigură Emma, pe când el îngenunchea alături ca să-i mângâie brațul eliberat din mînușa de dantelă.

— Am și eu cusururi, ca orice om, Emma; chiar dacă ceea ce alții îmi reproșează, pe tine te atrage și mai mult, și nu-mi lipsește dorința de a te iubi și de a te răsfăța. Îmi ești foarte dragă, crede-mă, și căsătoria cu tine mă face fericit. Ți-am simțit lipsa, adăugă el, strecurându-i o sărutare pătimașă la îndoitura cotului.

Atingerea buzelor lui o înfioră pe Emma. Așteptă cu nerăbdare să audă vești în legătură cu comoara lor, asupra căreia își concentra tot interesul încercând să-și înșele durerea. Dar mîngâierea și privirea soțului ei îi amintiră cîtă nevoie de dragoste avea.

— Hai să mergem sus, vrei? îl întrebă, cu sânul palpitându-i.

Tobias îi prinse delicat palma deschisă, în care tocmai depusese un sărut, cuprinzând-o în mîna lui.

— Asta voiam și eu să-ți spun, zise, strîngînd-o la piept după ce ea se ridică de pe fotoliu.

Emma se lăsă în voia sărutării lui, apoi se lăsă condusă către dormitor.

Făcură dragoste toată noaptea. Tobias fu uimit de pasiunea ei, pe care îmbrățișările lui înfocate nu reușeau s-o potolească. Emma îi cerea iar și iar mîngâieri, dovezi de pasiune, se arcuia gemînd, cu ochii închiși, zguduită de orgasme repetate, și totuși, nimic nu părea în stare s-o satisfacă; își mușca buzele pînă la sânge ca să nu țipe, cu trupul stăpînit de o dorință pe care nimeni nu va mai putea s-o stingă vreodată. Oricît de multă plăcere ar fi simțit, îi lipsea ceva. Dispariția lui Mary lăsase în ea un

gol pe care nimic nu reușea să-l umple.

Tobias Read însă nu vedea la ea decât un apetit nestăpânit ce-l excita și-l înfierbânta și mai mult.

— Cu cât trece timpul, cu atât îmi placi mai mult, doamnă, mărturisi el în cele din urmă, cu respirația întretăiată, în zori. Mor de dragoste, șopti el dezmiertându-i sfârcurile încordate ale sânilor, istovit, dar încă dorind-o, cu toate că îmi oferi un adevărat câmp de onoare.

Emma întoarse capul, fără să răspundă. Sub pleoapele ei închise sclipi o lacrimă. Era o lacrimă izvorâtă din satisfacție amestecată într-un mod uimitor cu frustrare. Simțea în ea o violență ce sporea, puțin câte puțin.

N-avură prea mult răgaz să doarmă. La ora nouă, slujnica le bătu la ușă. Tobias se ridică din pat, foarte prost dispus, pregătindu-se s-o certe. Poruncise să nu fie deranjat. Își trase halatul pe el și smuci ușă. Dar se calmă pe dată văzându-l pe cel care era alături de fată. Acesta îi alungă somnul cu o singură propoziție:

— L-am găsit.

— Așteaptă-mă în bucătărie! porunci Tobias, cu gura încă înțeleasă. Poți servi dejunul, îi spuse apoi slujniciei, căreia îi trecu teama că avea să fie pedepsită pentru că-i încălcase ordinele, așa cum o obligase Omul-în-Negru.

Tobias închise ușa.

— Ce s-a întâmplat? întreba Emma, întinzându-se ca o pisică.

— Vești bune, scumpo.

Se apropie de pat, constată că soția sa era și la trezire la fel de frumoasă ca atunci când o vedea fardată și elegant îmbrăcată și o sărută ușor înainte de a o îndemna:

— Îmbracă-te și coboară și tu. Omul-în-Negru ne așteaptă și mai am ceva să-ți spun.

Emma nu se lăsă rugată.

După două ore, părăsiră locuința. Trăsura era escortată de silueta întunecată a valetului, care călărea în urma lor. Zvonurile legate de comoară își atinseseră scopul. Unul dintre urmașii lui Jean Fleury, potcovar la Versailles, dăduse de înțeles că văzuse ochiul acela de jad. Omul-în-Negru venise să-i anunțe și-și lăsase complicele să-l supravegheze pe potcovar.

Corneille, care de la discuția cu Mary despre comoară nu înceta să pândească în fața hotelului particular al lui Tobias Read, reacționează imediat ce văzu trăsura urnindu-se din loc. Se întoarse acasă și intră în camera lui Mary, care încă moțâia în pat; de vreo două zile o chinuia o migrenă persistentă. O trezi cu blândețe și-i povesti ce se petrecuse – sosirea Emmei, în ziua precedentă, apoi vizita Omului-în-Negru și plecarea lor neîntârziată.

— Au luat-o înspre Versailles, sfârși Corneille.

Mary se ridică dintr-o săritură. Migrena îi trecuse ca prin farmec. Își scoase cămașa de noapte, sub privirile încântate ale lui Corneille, pe care simpla vedere a pielii ei îl emoționa, dar refuză să dea frâu liber dorinței lui molipsitoare. Apoi deschise un cufăr și-și scoase din el hainele bărbătești, pe care nu le mai purtase demult. Le îmbracă și își puse fard alb pe obraji, ca să-și estompeze trăsăturile, în timp ce Corneille pune să le fie înșeuăți caii.

La mai puțin de o jumătate de oră de la plecarea celor doi Read, Mary și Corneille dădeau pinteni cailor, vrând să-i ajungă din urmă.

Șoseaua ce ducea de la Saint-Germain la Versailles era largă și prăfuită, mărginită pe ambele părți de păduri dese de stejari și castani. În ciuda orei matinale, circulau o mulțime de trăsuri, printre care se pierdeau stinghere vehicule ce transportau mărfuri, dar majoritatea călătorilor erau din rândul

nobililor. Corneille și Mary depășeau trăsurile fără să încetinească pasul cailor, verificând blazoanele de pe portiere.

— Uite-i, arată Corneille cu degetul spre o trăsură ce mergea în galopul cailor.

— Haidem, hotărî Mary.

Înțelegând că marinarul nu se înșelase asupra destinației familiei Read, își traseră tricornurile pe ochi și, dând pintoni cailor, o luară înaintea trăsurii.

De cum ajunseră la Versailles, Corneille făcu rost de două livrele de lacheu pe care le închirie de la un amărât care tocmai își sfârșise orele de muncă. Omul nu stătu prea mult pe gânduri. Dacă cei doi plănuiau vreo lovitură și s-ar fi trezit luat la întrebări, putea prea bine să susțină că hainele îi fuseseră furate. Luă banii fiind asigurat că-și va primi înapoi livrelele și că nu va avea niciun fel de neplăceri.

Mary și Corneille rămaseră în incinta unde staționau trăsurile și caii, și unde, la sosire, îi lăsaseră și ei pe ai lor. Musafirii n-aveau voie să între călare dincolo de grilajul din fier forjat ce oprea accesul la palat.

Până în 1661, aici se afla un simplu pavilion de vânătoare; acum, clădirea, ce fusese mărită din ordinul regelui Ludovic al XIV-lea, era numită de toată lumea „palatul soarelui”. Lucrările nu se terminaseră încă și pretutindeni vedeai tot felul de lucrători. Hotărât să realizeze ceva sublim, regele își stabilise nouă reședință în acest loc fastuos, unic în felul lui, impunându-le curtenilor o etichetă conformă cu înaltele sale pretenții. Întreaga curte ținea să fie prezentă și, ca să-și aibă oamenii alături de el, Ludovic le oferise terenuri tuturor celor care voiau să-și construiască hoteluri particulare în împrejurimile palatului. În câțiva ani, apăruse un adevărat oraș, iar Versailles devenise, prin definiție, locul celor de familie nobilă. Acolo se puneau la cale toate treburile statului.

Mary fusese impresionată de înfățișarea maiestuoasă a locului. Toți cei care fuseseră primiți la Versailles vorbeau neîncetat despre aceasta. Închise ochii, putând astfel să intuiască mai bine gingășia grădinilor concepute de domnul Le Notre, cu bazine, fântâni și statui încadrate de flori și copaci, precum și splendoarea nenumăratelor apartamente, încăperi, saloane, galerii, holuri împodobite cu foiță de aur. Era de ajuns să privești valul de curteni care se revărsau de la poartă ca să înțelegi că presupusa cifră – de câteva mii de persoane – a celor care se plimbau zilnic pe aici nu era exagerată.

— Uite-i că vin! exclamă Corneille, scoțând-o pe Mary din visare.

Emma și Tobias ieșiră din trăsură și își urmară călăuza spre grajdurile regale, trecând prin intrarea principală a castelului, unde se afla potcovarul pe care-l căutau. Mary și Corneille, luându-și aerul degajat al unor prostănaci veniți să caute ceva de lucru, merseră discret pe urmele lor, trecând ușor de postul de pază datorită veșmintelor lor. Emma, Tobias și Omul-în-Negru trecuseră și ei fără probleme.

Ajungând la destinație, printre grajdurile unde era îngrijite superbele animale, Omul-în-Negru deschise ușa fierăriei unde lucra potcovarul.

Acesta tocmai termina de modelat o potcoavă așezată pe o nicovală, alături de care ardea un foc înviorat de foalele mânuite de un ucenic. Ținut cu un clește, metalul pe care-l înroșea mereu în foc prindea formă, puțin câte puțin, sub loviturile repetate ale barosului său.

Văzând că avea oaspeți, se opri din lucru, aruncă potcoava terminată într-o găleată cu apă, ca să se răcească, după care, lăsând uneltele jos, își șterse mâinile pe șorț.

— Ce vă aduce aici, domnilor? îi întrebă el.

Tobias Read se apropie amabil de el.

— Ești cumva urmașul lui Jean Fleury?

— Și dacă aș fi? răspunse omul, încrețindu-și bănuitor sprâncenele.

— Am vrea să-ți vorbim. Fără martori, adăugă Tobias, arătând spre ucenicii care-și vedeau de treburile lor.

Judecând după înfățișarea musafirilor săi, omul consideră că n-ar fi rău să-i asculte și le făcu semn să-l urmeze în fundul atelierului. Pentru a trece neobservați, Mary și Corneille hotărâseră să se despartă, ca să nu scape niciun prilej de a surprinde vreo conversație care să le permită să înțeleagă intențiile familiei Read. Corneille se strecură în atelier și, văzând că nimeni nu-i remarcase prezența, se apropie de cei doi. Zadarnic, însă. Vocile lor nu ajungeau până la el, acoperite de loviturile de ciocan. Risca să fie surprins fără să fi aflat nimic. Așa că nu mai zăbovi pe acolo și ieși așa cum intrase.

Mary, în schimb, avu mai mult noroc. Ocolind clădirea, intrase într-o curtică în care erau depozitate tot felul de resturi nefolositoare din metal. În zid era o fereastră îngustă, ce servea mai curând pentru aerisire decât ca sursă de lumină. Fundătura aceea nu era niciodată prea luminată. Recunoscând vocea lui Tobias Read, Mary se felicita pentru norocul ei. Ghemuită sub ferestruică, ciuli urechile.

— Căutați comoara, nu-i așa? întreba potcovarul, de cum trecură pragul bârlogului său.

La lumina unui felinar, cei doi soți deslușiră mobilierul sumar al odăii: un pat, o masă și două taburete. Tobias înțelese că urmașul lui Fleury ducea mare lipsă de bani, altfel n-ar fi locuit în atelier, în asemenea condiții. Așa încât, hotărât să găsească ceea ce căuta, nici nu încercă să mintă.

— Într-adevăr.

Omul ridică din umeri.

— Nu știu nimic despre lucrul ăsta. Mi-a ajuns la urechi, dar nu m-a prea interesat. La palat numai despre ea se vorbește! Așa că, firește, am auzit și eu. Iar descrierea acelei chei mi-a amintit că, pe când eram copil, văzusem ceva asemănător.

— Ai putea să ne-o descrii? întrebă mios Emma.

— Era un cerc din piatră cu un diamant la mijloc, răspunse fără să ezite celălalt. Nu știu dacă era jad, cum se spune, dar piatra avea culoarea verde. Unchiul meu ținea mult la ea. Zicea că obiectul acela îl calma și chiar mi l-a arătat.

Mary făcu ochii mari de uimire și își duse, mașinal, mâna la gât. Era limpede că omul acela vorbea despre ochiul de jad.

Își încordă și mai mult atenția.

— Cine are acum acest obiect? întrebă Emma.

— Cred că unchiul meu. Locuiește la Paris. Dar dacă vreți să vă dau adresa lui, trebuie să-mi spuneți mai multe.

— Foarte bine, făcu Tobias, hotărât să-l lase pe Omul-în-Negru să se ocupe de acest personaj după plecarea lor.

După ce-l auzi sfârșindu-și istorisirea, din care omisese intenționat existența craniului din cristal, Mary era din ce în ce mai interesată. Memoră adresa pe care i-o dădu potcovarul lui Tobias și, fără să mai aștepte, ieși din ascunzătoare ca să-l găsească pe Corneille. Nu numai că această comoară despre care îi vorbise el exista cu adevărat, ci, în afară de asta, începuse să înțeleagă motivele ce-l făcuseră pe Tobias Read s-o urmărească și, de asemenea, s-o elimine pe Cecily. Corneille o aștepta la colțul clădirii.

— Hai s-o întindem, o să-ți explic totul, zise ea, îmbujorată și cu ochii sticlindu-i.

Corneille o privi încântat. O avea din nou în fața lui pe acea Mary Read care-l cucerise la bordul *Perlei*.

Ea îl conduse prin labirintul străduțelor din oraș și intră în prima cârciumă ce-i ieși în cale.

— Dă-ne ceva de băut, îi ceru ea crâșmarului, care dădu din cap.

Se așezară la o masă mai îndepărtată de cele la care alți clienți așteptau, ca și ei, să fie serviți.

— Apropie-te, zise ea. E mai bine să nu fim auziți.

Corneille se conformă și se aplecă, la fel ca ea, deasupra mesei slinoase din lemn.

— Îți amintești de bijuteria aceea din jad de care nu mă despărțeam niciodată?

El dădu din cap. Mary continuă și mai încet, atât de înfierbântată încât îi era greu să-și controleze timbrul și intensitatea vocii.

— Mai există încă una identică pe care o caută soții Read. Comoara despre care mi-ai vorbit există cu adevărat, iar aceste bijuterii chiar sunt cheile ascunzătorii ei.

Se opri văzându-l pe hangiu apropiindu-se.

— Cât costă? îl întrebă, în timp ce acesta așeza pe masă un urcioc și două căni.

— Cinci bani; e de cea mai bună calitate, afirmă el.

Mary se grăbi să plătească, în timp ce Corneille turna băutura în căni. De îndată ce hangiuul se îndepărta, ea continuă:

— Se pare că această comoară se găsește în Mexic, aproape de Veracruz, și că cea de-a doua cheie este la unchiul potcovarului.

— Dar cheia ta?

— Cred că ei își închipuie că s-a pierdut odată cu mine, pe mare. Cu atât mai bine, avem astfel un avantaj asupra lor.

Și, simțind o arsură pe gât, îl imită pe Corneille, care-și dădea paharul pe gât, strâmbându-se. De când frecventa curtea, Mary se obișnuise cu lucrurile bune; spre deosebire de marinar, își dădu repede seama că vinul era falsificat, amestecat probabil cu gelatină de pește, cu găinaț de porumbel și cu suc de mure, cum se obișnuia adesea în zona respectivă. Puse jos paharul, scârbită, pe când gândul îi zbură deja foarte departe de aceste mici găinării.

Corneille făcu haz, fără să pună prea mult la inimă înțelesul spuselor lui Mary. Întrebă, totuși:

— Și lorzii tăi englezi?

— La naiba cu ei! Dacă punem mâna pe comoara asta, o să fim liberi amândoi.

Corneille era satisfăcut. Totuși, nu se mulțumi cu atât. Voia să audă cu propriile urechi ceea ce spera.

— Și Forbin?

Până atunci, se feriseră să discute despre el, dar voia să fie sigur că Mary nu regreta nimic. Ea îi scrută privirea drăgăstoasă și neliniștită.

— L-am iubit, dar tu ai știut să mă faci să uit de el. Oricum, Forbin n-ar dezerta de dragul averii, așa cum n-ar face-o nici de dragul meu. Și e păcat, fiindcă am fi putut să-l luăm ca părtaș; Mexicul e departe, după câte-mi amintesc din lecțiile mele de geografie. Vom avea nevoie de o corabie ca să ajungem acolo și să ne aducem descoperirile în Europa.

— Asta se poate aranja, zise Corneille. Știi câteva taverne și cabarete la Dunkerque unde se adună niște corsari mai puțin scrupuloși. Aș putea pune pariu că unul dintre prietenii mei din copilărie, Clement Cork, ar fi dispus să ni se alăture în această aventură.

— Excelent, declară Mary.

Creierul ei lucra de zor.

— Ți-a venit vreo idee? se interesă Corneille, văzându-i aerul gânditor și satisfăcut.

— Tobias Read a spus că are o hartă pe care este notat locul unde se află comoara. Fără hartă n-avem nicio șansă. Când am ajuns aici, primul meu gând a fost să ajungem la unchiul potcovarului înaintea lui Tobias și să furăm ochiul de jad, însă acum cred că e mai bine să rămânem în umbră. Dacă unul din noi ar fi prins, n-am putea găsi nicio scuză.

— Și ce propui să facem? întrebă Corneille, tot mai fericit văzând cum ies la suprafață toate talentele lui Mary și simțind cum se cimentează complicitatea lor.

— Să-i lăsăm pe ei să facă treaba murdară. Fără îndoială că vor pune mâna pe ochiul de jad. Din moment ce ne trebuie și harta lor, ne vom duce la Saint-Germain, acasă la ei, și vom lua totul de acolo. Adică, eu mă voi duce să le iau, se corecta Mary. Pot foarte bine să-mi reglez personal conturile. Fiindcă sunt ferm hotărâtă să profit de această ocazie ca s-o fac, crede-mă! Între timp, tu du-te la Dunkerque și discută cu căpitanul acela, Cork. Imediat ce-mi rezolv treaba, vin și eu acolo.

Corneille încuviință, printr-un semn.

— În sfârșit, Mary Read, ești din nou fata pe care o iubesc.

— Mă iubești?

Spre regretul lui Corneille, locul nu era propice pentru efuziuni amoroase. Se aplecă totuși mai mult peste masă și murmură:

— Mai mult și mai bine decât ți-ai putea închipui vreodată.

Apoi își îndreptă spinarea, zâmbindu-i. Zâmbetul acela era fermecător. Mary îi cercetă chipul cu o privire stăruitoare. Oare îl iubea și ea la fel de mult? N-ar fi putut s-o spună. Ținea foarte mult la el, dar ce însemna iubirea? Cecily o compara cu un talaz ce te copleșea și după trecerea căruia nu rămâneau decât malurile pustiite. Mary nu simțea ceva asemănător; cu toate acestea, era mai apropiată și mai atașată de Corneille decât fusese de Forbin sau de Emma. Îi plăcea firea lui impulsivă, aprigă și totuși iubitoare, cinstită și sinceră.

— Să mergem, zise ea, ridicându-se, ca să-și schimbe firul gândurilor, dornică de mângâierile pe care i le făgăduia privirea iubitului ei.

Da fapt, fondul sentimentelor ei nu conta; așa cum erau, îi puteau garanta un viitor frumos alături de Corneille.

Când se întoarseră la caii lor, constatară că trăsura familiei Read nu se mai afla acolo.

— N-au pierdut vremea, comenta Corneille, vârându-și piciorul în scara șeii.

— Foarte bine că se grăbesc, făcu Mary zâmbind. Asta ne convine de minune și nouă!

Înfierbântată de descoperirea făcută și de cuvintele pe care i le spusese Corneille în tavernă, Mary nu se mai gândea la altceva. Corneille era sigur că știa destule ca să-l poată convinge pe Cork să-și aprovizioneze nava și să plece spre Indiile de Vest. Mary avea încredere în el.

De câte ori li se întâlneau privirile, în ele se aprindea aceeași scânteie. La cină, hotărâseră ca marinarul să plece în zori spre Dunkerque și stabiliseră un loc de întâlnire acolo. Între timp, Mary trebuia să urmărească toate mișcărilor celor doi Read și să intervină de îndată ce aceștia vor intra în

posesia ochiului de jad. Avea de gând să-și găsească un loc de pândă aproape de locuința lui Tobias Read. Corneille nu se temea pentru ea. Mary știa să se descurce fără să-și asume riscuri.

În doar câteva luni, devenise extraordinar de sigură pe ea și de isteță. Fără să mai vorbim despre îndemânarea cu care mânua spada. Planul lor era perfect. Și amândoi gândeau la fel.

Când ușa dormitorului se închise, în sfârșit, în urma lor, amândoi respirau precipitat și aveau pielea umedă de dorință înăbușită. Se dezbrăcară în grabă, ca niște hoți grăbiți să-și schimbe straietele cu altele, pentru a fugi fără să fie recunoscuți. Simțeau că hainele lor erau mai fierbinți decât flăcările luminărilor din sfeșnicele de la căpătâiul patului cu baldachin. Se înlănțuiră cu toată violența pasiunii lor.

— Ia-mă, gemu Mary.

— Nesătulo, glumi cu voce răgușită Corneille. Doamna dorește un abordaj?

Mary gemu din nou sub degetele care-i răscoleau trupul. Era adevărat. Ideea de a se strecura în casa lui Tobias Read și de a-l jefui trezise în ea acea excitare legată de iminența pericolului ce începuse să-i placă. Se arcui. Ce bine o cunoștea Corneille!

— Intră în mine, îl imploră ea. Te iubesc!

— Nu îndeajuns, decretă el, îndeplinindu-i rugămintea. Dar o să se întâmple și asta, Mary, da, o să se întâmple, o asigură.

Își lipi șoldurile de trupul ei, ce se oferea frenetic, făcând-o prizoniera ritmului și a jocului pe care le hotărâse el. Era nebun de fericire. Obținuse, în cele din urmă, ce-și dorea. Mary Read era a lui.

A doua zi în zori se despărțiră, așa cum se înțeleseseră, făgăduindu-și o revedere încă și mai plină de pasiune. Fără să mai aștepte, Mary o luă spre hotelul particular al familiei Read, situat la trei străzi de locuința ei, în loc să se ducă la curtea regelui Iacob, care acum n-o mai interesa.

Omul-în-Negru îndeplini fără scrupule ordinele pe care le primise. Tobias și Emma ezitaseră înainte de a stabili ce metodă să folosească. Emma era de părere că unchiul potcovarului putea fi convins să vândă ochiul de jad. Tobias însă credea că omul nu va fi de acord. În cele din urmă, se hotărâră. Omul-în-Negru primi misiunea să-l supravegheze și să vadă care era situația; în funcție de aceasta, puteau decide cum era mai bine să procedeze. Când se dovedii că aveau de-a face cu un bătrânel văduv, șubred și care locuia singur, îl lăsară fără muștrări de conștiință pe mâna Omului-în-Negru.

Acesta își îndeplini misiunea fără remușcări. N-avea niciodată astfel de sentimente.

Femeia aceea, Cecily Read, fusese singura care-l tulburase mult timp. Într-o noapte, chiar o visase. Părea mai tânără, mai veselă, îi spunea „iubirea mea“ și se învârtea vioaie prin odaie, îmbrăcată într-o rochie roșie, ținând un bebeluș în brațe. Se trezise cu o tresărire și se grăbise să-și alunge din minte imaginile acelea. Tâmpilele îl dureau de-i venea să urle. Preferase să uite de ea. Repede, cât mai repede, ca să nu înceapă să-și închipuie că ea putea fi o persoană importantă din trecutul lui. O persoană care i-ar fi putut reda identitatea. Dar în memoria aceea pe care o ucisese definitiv când o omorâse pe Cecily stăruia, ca o întrebare disperată, numele pronunțat de ea – Tom. Asta îl făcuse să devină și mai neîndurător.

Domnul Colias, urmașul lui Jean Fleury și unchiul potcovarului, își dădu sufletul blestemându-l pe Omul-în-Negru pentru cruzimea cu care-l făcuse să-i dezvăluie locul unde ținea ochiul de jad și celelalte lucruri de preț pe care le avea. Toate se aflau într-o cutie de metal ascunsă sub una dintre lespezile vetrei. Omul-în-Negru luă cutia. Apoi se grăbi să-i ducă lui Tobias Read, protectorul lui, ceea ce acesta îi ceruse.

Mary îl văzuse, cu ajutorul lunetei marinărești pe care i-o lăsase Corneille. Era un obiect de care acesta nu se despărțea niciodată. Îl primise în dar de la Forbin, în ziua când își pierduse brațul salvându-i viața căpitanului. Luneta aceea îi îngăduise lui Corneille să urmărească toate mișcările din locuința lui Tobias în ultimele săptămâni. Fusese de ajuns să se cațere, la adăpostul întunericului, într-un copac ce depășea înălțimea gardului. Nimeni nu l-ar fi putut observa.

Din același copac, Mary observă repede unde fusese pus ochiul de jad. Nu era greu de ajuns până acolo. După ce pătrundeai în curte, biroul lui Tobias avea o fereastră la fațadă, în unele seri, Emma o lăsa deschisă. Mary așteptă până se ivi o ocazie. Omul-în-Negru nu era acasă.

Se strecura pe furiș în curte, după ce se asigură că patrula de pază trecuse și nu risca să fie surprinsă. Apoi se cățăără pe zid, ținându-se de vrejurile glicinei ce acoperea cea mai mare parte a casei. Ajunse până la balustrada din fier forjat cu aceeași sprinteneală cu care se urca în vârful catargelor. Aruncă o privire în cabinet, luminat doar de razele lunii pline. Știa că Emma și Tobias se culcaseră în camera de alături.

Mary sări ca o pisică înăuntru, făcând parchetul să scârțâie ușor. Rămase nemișcată, la pândă, apoi se apropie fără ezitare de casa de bani zidită în perete, a cărei ușă era ascunsă în spatele unui tablou. Alături, pe un raft al bibliotecii, se afla o bombonieră obișnuită. Mary o deschise, sigură că acolo era ascunsă cheia.

„*Mai simplu de atât nici nu se putea!*”, regretă ea, înainte de a se îndrepta triumfătoare spre casa de bani și a vâri cheia în broască. Când vru să deschidă ușa însă, vocea Emmei o făcu să încremenească locului.

— Las-o baltă și întoarce-te.

Mary încercă să-și ducă pe neobservate mâna la mânerul spadei, dar Emma îi anticipă gestul.

— Și ține mâinile sus. Am un pistol ațintit asupra ta. Hai!

Mary se conformă și se întoarse cu fața spre ea.

În clipa aceea, Emma avu impresia că inima o să-i explodeze. Mary o înfruntă cu un zâmbet sfidător și o privire disprețuitoare, de parcă, departe de a se simți învinsă, ar fi așteptat cu nerăbdare această confruntare.

— Tu! zise Emma, lăsând în jos țeava armei. Credeam că ai murit!

— Nu trebuie să te încrezi în aparențe, Emma dragă, replică Mary. De la tine am învățat asta, nu-i așa?

Chipul alb ca varul al Emmei fu luminat de un surâs palid. O avea în față pe Mary Read, vie și nevătămată, și se simți ca o proastă fiindcă nu se repezea s-o îmbrățișeze. Făcu un pas, ce-o făcu pe Mary să scoată sabia din teacă. Emma se opri, dezorientată.

— Nu mă privi ca pe un dușman, Mary, n-am fost niciodată dușmanca ta.

— Pe vremuri, da, așa era, încuviință Mary, dar acum dă-mi voie să mă îndoiesc de asta. Nu pe mine mă vrei, ci ochiul de jad.

— Îl mai ai?

Mary dădu din cap. Aceasta simplă întrebare îi dovedea că are dreptate, în ciuda tulburării ce o cuprinsese pe Emma la vederea ei și ce i se citea pe față. Știa că dintr-o clipă într-alta putea să-și facă apariția Tobias. Totuși, gândul acesta o îmbătă; era sigură că putea să termine cu ei amândoi, sigură că acum era în stare să-l înfrunte și să-l facă să plătească pentru moartea lui Cecily.

— Îl am, o asigură ea. Dar, sinceră să fiu, nu înțeleg. Tu și Tobias sunteți putred de bogați și, totuși, ați fi în stare să uicideți pentru comoara aceea. Ce-o fi având ea atât de extraordinar încât v-a făcut să deveniți ca niște hiene flămânde?

— Totul, Mary. Tot și nimic, făcu Emma, răvășită de cinismul fetei. Te-am iubit și încă te mai iubesc. Tu ai fost și ești și acum singura mea slăbiciune. Trebuia să supraviețuiesc într-un fel pierderii tale.

— Nu mă convingi cu asta, îi zvârli Mary, necruțătoare. Pot să-ți spun că regret complicitatea noastră și chiar dragostea cu care m-ai copleșit. Mi-au lăsat amintiri frumoase. Dar încă nu mi-ai răspuns...

— Ai dreptate, mărturisi Emma. Tobias crede că această comoară ascunde ceva și mai prețios, ceva ce ar conferi posesorului o putere absolută. L-am luat de bărbat numai ca să pun mâna pe comoară și, de asemenea, ca să te apăr de el.

Mary rânji.

— Expunându-ți farmecele? Să fim serioase! Mi-ai oferit pe vremuri destule argumente ce m-au ajutat să te cunosc, Emma. Nu spera că mă vei putea păcăli prea ușor.

— Cu toate acestea, n-am să mă descotorosesc de el. Du-te! o imploră ea. Pleacă înainte ca Tobias să ne surprindă. Vino la mine, în Anglia, și am să-ți dau tot. Inclusiv sufletul meu.

Mary o găsea jalnică. Înainte, s-ar fi putut lăsa înșelată. Dar Corneille îi oferise ceva mult mai sincer și adevărat.

— Sunt dezolată, zise ea, dar nu voi pleca de aici fără să iau obiectul după care am venit.

— Ori împreună cu mine, ori deloc, replică Emma.

Se înfuriase la ideea de-a o vedea pe Mary dispărând din nou. Ridică pistolul cu trăgaciul pregătit. Cu o mișcare suplă din încheietură, Mary înfipse vârful spadei între degetele Emmei, a cărei armă căzu pe covorul gros. Cu flăcări în ochi, Emma își duse mâna la gură.

— Nu mă obliga să te omor, Emma, spuse rece Mary, dând înapoi, cu spada întinsă, până ajunse lângă casa de bani.

— N-ai putea s-o faci, o asigură Emma. Sunt sigură că și tu mă mai iubești. Altfel, mi-ai fi străpuns inima.

Mary nu răspunse. Ultimele cuvinte ale Emmei se pierdură în zgomotul unui sfeșnic ce căzu pe podea la o mișcare stângace a lui Mary. Înțelegând că, de acum, timpul îi era măsurat, fata se repezi să

ia obiectul din casa de bani.

— S-a terminat cu tine, mucosule, auzi vocea batjocoritoare a lui Tobias, când abia reușise să învârtă cheia în broască.

Se întoarse, cu stomacul strâns de furie, ca pe vremuri, în fața maestrului ei de scrimă, gata de luptă. Dar nu era destul de aproape de el ca să repete mișcarea ce o salvase de Emma. Piedica armei lui Tobias era ridicată, iar degetul era gata să apese pe trăgaci.

— Nu! urlă Emma, dându-și seama, odată cu Mary, că, probabil, soțul ei le pândea de mai mult timp și că era hotărât.

Mary nu stătu prea mult pe gânduri. Și nici Emma. Una se aruncă spre fereastra deschisă, cealaltă se repezi la brațul întins al lui Tobias. Bubuitura armei se auzi în clipa când Mary sărea în gol, aterizând apoi ghemuită, așa cum învățase, la câțiva metri mai jos, în curte. Nebun de furie, Tobias o palmui violent pe Emma, care se lovi de bibliotecă, apoi ajunse dintr-un salt la fereastră, și mai furios văzând că intențiile îi fuseseră zădărnice de soția și de nepotul său, care ajunsesse, șchiopătând, la poartă.

— Blestemat să fii, înjură el, fără să observe că Emma de Mortefontaine se ridicase, cuprinsă de un dor de răzbunare cum nu mai simțise niciodată.

„Niciodată”, tună și fulgeră femeia în sinea ei; niciodată n-ar fi trebuit s-o lovească. Niciodată n-ar fi trebuit să i-o ia pe Mary. Acum, Tobias știa prea multe. Prea multe ca să-l mai poată lăsa să trăiască.

Își scoase pumnalul pe care-l ținea la jartieră și, năpustindu-se asupra lui Tobias, i-l înfipse în inimă chiar în secunda când se întorcea, vrând s-o pedepsească pentru trădarea ei. Apoi se îndepărtă, cu tâmplele zvâcnindu-i, și-l privi cum horcăia, savurându-i agonia. Era singurul lucru ce putea alina durerea aceea din pânțele ei. Tobias Read se prăbuși pe podea.

La zgomotul detunăturii, servitorii, care se adunaseră în grabă, o găsiră îngenunchată, tremurând nu din pricina cadavrului care zăcea alături, ci din pricina sângelui ei plin răutate ce-i gonea prin vene, în timp ce al lui Tobias se scurgea din trup.

— Doamnă, ce s-a întâmplat? întreba un valet.

— Un hoț, explică ea. A reușit să fugă. Uite!

Ca dovadă, arată un petic de stofă din haina lui Mary ce rămăsese agățat de balustradă.

— Veniți, doamnă, o îndemnă un valet, în timp ce un altul constata moartea lui Tobias. Mă duc să chem jandarmii.

Emma dădu din cap și se ridică, demnă, spunându-și că, de acum înainte, nimeni nu va mai sta între ea și Mary Read. Nimeni, niciodată.

Mary se întoarse acasă, asigurându-se că nu o urmărea nimeni. Glezna i se umflase și o durea, dar se gândi că ar fi fost mai rău dacă-și rupea un picior sau dacă-și frângea gâtul.

În nesăbuița ei, avusese noroc. Își ascultase instinctul și nu regreta.

Totuși, nu-și atinsese scopul. Știa însă acum mai multe decât înainte despre comoară și despre Emma. Dacă n-ar fi intervenit Emma, fără îndoială că Tobias ar fi ucis-o. Îi era recunoscătoare și-și făgădui să nu uite acest lucru în ziua când, în mod fatal, se vor trezi din nou față în față.

Cugetă o clipă cum ar fi fost mai bine să procedeze: să rămână și să mai încerce o dată ori să plece în Anglia la bordul navei lui Cork, prietenul lui Corneille.

Se hotărî să opteze pentru cea de-a doua variantă.

Soții Read, cunoscându-i intențiile, desigur că aveau să întărească paza hotelului și poarta peste care trecuse fără probleme ca să între în curte. În plus, acum, că o știau în viață, îl vor pune fără întârziere pe Omul-în-Negru s-o hăituiască. În schimb, la Dover sau la Londra, unde ei se vor întoarce ca să-și vadă de afaceri, ea le putea organiza o ambuscadă.

Așa că își făcu bagajul și ceru să se pună șaua pe un cal.

Fără să regrete viața prefăcută de la curte, unde nimic nu era ceea ce părea a fi, încălecă, anunță slujitorii că va lipsi câteva zile și le încredința un bilet ce trebuia să ajungă la lordul Melfort, cu următorul mesaj: *„Tobias i-a înmănat unui bărbat îmbrăcat în negru un sul de pergament ce conținea, după câte cred eu, informații de cea mai mare însemnătate și l-a însărcinat să-l ducă în Anglia, la curtea regelui. N-am timp să aștept să intervină poliția ca să-l prindă. Plec în urmărirea lui, împreună cu soțul meu. Dacă nu veți primi vești de la mine până într-o lună înseamnă că am dat greș și că am slujit cu mândrie și onoare cauza Maiestății Voastre până la ultima suflare. A voastră devotată, Mary Readgemond“.*

Scrisese acest bilet pentru eventualitatea că va trebui să se întoarcă. Nu se știe niciodată. După care își îmboldi calul și porni, pe când în zare se iveau zorii unei zile furtunoase.

La început se uita mereu peste umăr, ca să fie sigură că nu era urmărită nici de aproape, nici de departe, apoi porni la galop spre Dunkerque, fără să țină seama de durerea ce începuse să-i cuprindă și pulpa.

Timpul devenise din nou ploios; pietrele din pavajul drumului alunecau sub copitele cailor. Era imposibil să mergi la galop. Ploaia era atât de deasă, încât, uneori, vizibilitatea era redusă aproape la zero.

Mary însă nu se lăsă descurajată. Nu făcu nicio oprire în plus față de cele pe care și le stabilise. La bordul *Perlei* învățase să înfrunte elementele dezlănțuite. Nu se mai sinchisea de ele. Ca să ajungă cu bine la destinație trebuia doar să-și menajeze calul, urmărindu-i răsuflarea și ritmul copitelor ca să-și dea seama dacă era extenuat sau speriat. Așa cum urmărește marinarul coca sau velatura corăbiei. Și viața marinarului, și viața călărețului depindeau de atenția lor în astfel de împrejurări critice.

Un curcubeu superb o întâmpină la sosirea în Dunkerque, zece zile mai târziu, împodobind orașul lui Jean Bart cu un nimb de glorie. Vântul dinspre nord-vest împingea norii către uscat. În larg, cerul se înseninase.

Mary se îndreptă către poarta orașului și-și înclină capul într-o parte ca să lase să i scurgă apa adunată în tricorn. Șuvoiul se revărsă, stropind un câine vagabond care o luă la fugă schelălăind. Mary începu să râdă. Îi era foame. Mângâie coama calului.

— Ai vrea și tu să te odihnești, frumosule. Încă un mic efort și o să capeți drept răsplată o porție bună de ovăz, iar eu o să mănânc o supă.

Animalul fornăi și porni la pas. O fetiță care se juca împingând un cerc îi arătă cu degetul încotro și o ia ca să ajungă în port. Casele erau modeste, făcute din piatră de râu, și cu acoperișuri în două ape. Străzile pavate erau pline de precupeți care-și adăposteau sub corturi cărucioarele cu marfă săracăcioasă.

Razele soarelui o încălzeau pe Mary. Începu să zâmbească, trăgând cu nesaț în piept aerul ce mirosea a ceață și a mare. Simțea că renaște. Toate acestea îi lipsiseră. Corneille avea dreptate: curtea Franței, la fel ca toate celelalte, duhnea.

Își fixaseră drept loc de întâlnire o anumită tavernă, aflată în port. Mary o găsi fără greutate. Era chiar în fața radei ce adăpostea o mulțime de corăbii. Ca în oricare alt port, și aici domnea o agitație ordonată.

Mary avu totuși impresia că ceva nu era în regulă.

În afară de mateloții care se ocupau de încărcarea sau descărcarea navelor, pe chei se înghesuia o mulțime pestriță care privea cu evidentă neliniște către larg. În depărtare, se auzea bubuitul tunurilor. Intrigată, Mary se apropie să vadă ce se întâmpla: o escadră întregă, sub pavilion englezesc, încerca să forțeze intrarea în port. Bateriile de coastă trăgeau, vrând să le oblige să bată în retragere. Mai mulți corsari deschiseseră și ei focul, oprind accesul în șenal. Instinctul îi spuse lui Mary că aceștia aveau probleme. Mai solidă și mai bine înarmată, flota engleză înainta.

Cei din jur comentau:

— Nu vor trece! afirma unul dintre ei.

— Jean Bart o să-i oprească! constată altul.

— Nu se știe! Englezii ăștia sunt lunecoși ca țiparii ce se strecoară întotdeauna prin ochiurile plaselor, era de părere al treilea.

Mary credea și ea același lucru. Era mai bine să nu rămână prea mult pe chei. Oricare-ar fi fost intențiile marinei engleze, mulțimea care tot sporea va sfârși prin a se călca în picioare sau chiar prin a se încăiera. Frica putea adesea să transforme o potențială amenințare într-o primejdie reală.

Mary se îndepărta, mai ales că zări, parcă vrând să-i confirme părerea, un hoț care tocmai „opera” buzunarele unui domn însoțit de nevastă și de fiul său.

Când intră în tavernă, proprietarul localului se apropie de ea, lăsându-i pe ceilalți clienți să

comenteze singuri evenimentele.

— Cu ce te pot servi? întrebă el.

— Caut un marinar pe nume Corneille, spuse Mary. Trebuia să mă întâlnesc cu el aici.

— Nu știu pe nimeni cu numele ăsta, zise cârciumarul scărpinându-se în barbă.

Mary se încruntă. Corneille plecase cu patru zile înaintea ei. Să fi întârziat atât de mult?

— N-a lăsat vreun bilet destinat unei anume Mary Read? mai întrebă ea.

— Nu, băiete, o asigură celălalt. Dar, dacă ai puțină răbdare, îți pot da de băut și de mâncare.

— Bine, adu-mi ceva de mâncat, hotărî Mary.

Se duse să se așeze la o masă, aproape de fereastră. Ghicise. Pe chei, oamenii începeau să se bată. Se amuză urmărind curioasă spectacolul, în timp ce se întreba de ce oare o făcea Corneille pe mortul. Deodată, o străbătu un fior de gheață. Lăsă pe masă paharul pe care abia îl luase în mână. Corneille avea la el o importantă sumă de bani. Oare nu cumva le căzuse victimă hoților acelora atât de abili? „Nu se poate, se îmbărbăta ea, Corneille e deștept și, în plus, mânuiește grozav spada. Chiar dacă ar fi zece contra lui, tot i-ar pune pe fugă.“

Liniștindu-se, se concentrează asupra fierturii de pește cu legume pe care cârciumarul tocmai i-o pusese în față. Condimentată din belșug, mâncarea mirosea grozav, întărâtându-i stomacul. Își tăie o felie din coltucul de pâine și, îndemnată de mațele ce-i chiorăiau, se grăbi să guste din bucate.

Din când în când, privea pe fereastră ca să-și supravegheze calul pe care-l legase în fața intrării, unde mai erau priponiți și alți cai. Agitația și spaima mulțimii sporeau. Canonada se întetise și ea. Oamenii începeau să-și adune familiile și să se îndepărteze cu pași grăbiți de chei. Și în local începea să plutească în aer teama. Mary însă refuză să se lase în voia ei. Dacă te supui fatalității, începi să te gândești la ce-i mai rău. Și n-avea niciun chef s-o facă.

O bubuitură asurzitoare se repercută în pereții clădirii. Mary își dădu seama imediat despre ce era vorba, în timp ce mulți dintre clienți se grăbeau să iasă din tavernă. Ea însă rămase unde era, convinsă că auzise o navă – prietenă sau inamică – sărind în aer. Sorbi din paharul cu vin. Nu era speriată. Poate doar excitată de mirosul de praf de pușcă pe care-l simțea și îi amintea de timpul petrecut la bordul *Perlei*. Se gândi la Corneille și la plăcerile pe care avea să le guste din nou împreună cu el. Desigur că nu va mai întârzia mult, bineînțeles, și se vor îndepărta de nebunia aceea. Nu era războiul lor.

Un individ încruntat și congestionat năvăli în sală.

— Au reușit să intre! mugi el. Jigodiile o să ne scufunde navele amarate la chei!

Într-o clipă, mesele și băncile se goliră, unele fiind răsturnate de clienții zoriți. Mary îi văzu pe căpitani alergând spre cheiuri, grăbiți să se ridice ca să încerce să-și salveze corăbiile. Zadarnic însă. Navele de război englezești înaintau spre oraș, hotărâte să-l ocupe, în timp ce Jean Bart se străduia încă să le oprească.

— Ce porcărie! scrâșni Mary, repezindu-se, în sfârșit, afară, după ce-și terminase vinul.

De data asta, nu mai putea să stea cu brațele încrucișate.

Primele salve loveau navele amarate la chei. Una câte una, corăbiile se scufundau în radă. Cele care încercau să fugă, văzându-se încolțite, fură bombardate fără milă de tunurile ariergardei englezilor. Depozitul de praf de pușcă de pe un vas lovit luă foc și o nouă explozie răsună, răspândind în aer miros de sulf și de silitră. Caii priponiți zvârleau din copite, cei înhămați la trăsuri se cabrau, obligându-și stăpânii să se întorcă din drum.

În jurul lui Mary, oamenii alergau în toate direcțiile prin perdeaua de praf cu miros acru pe care vântul o împinsese spre uscat. La dreapta ei, o ghiulea sparse geamurile de la fațada unei clădiri, iar alta găuri un acoperiș.

Mary înțelese că furia englezilor nu se va limita la distrugerea radei, dar nu reușea să se miște din loc, fascinată de imaginile acelea ale distrugerii și violenței ce îi fuseseră atât de familiare la bordul navei lui Forbin. O parte din ea, frustrată de jocurile de la curte, era atrasă de ele. Vedea navele

englezești înaintând, cu toate că escadra lui Jean Bart le hărțuia.

Vasele incendiate ale englezilor – niște corăbii încărcate cu materii inflamabile – lăsate să plutească în derivă, se ciocniră de navele amarate la chei. Catargele lor în flăcări, secerate de obuzele ce spintecau aerul, se prăbușiră, pârâind sinistru, pe mal, aprinzând și mărfurile depozitate acolo pentru a fi încărcate. Flăcările mânite de vânt cuprinseseră și locuințele din apropiere, gonindu-i pe locatarii înspăimântați. Bărbați, femei și copii căutau să scape din incendiu, salvând ceea ce aveau mai de preț, sub ploaia de resturi împrăștiate de exploziile depozitelor de praf de pușcă bombardate metodic.

Fumul des se amestecase cu praful stârnit de casele prăbușite și irita ochii și nările. În oraș, domnea o atmosferă de sfârșit de lume. Oamenii alergau, urlau, se rugau. Mame strângându-și copiii în brațe străbăteau străzile în căutarea unui adăpost. Copiii plângeau în fața caselor dărâmate, așteptând o mână întinsă și liniștitoare, care nu se ivea de nicăieri. Până și marinarii, desperați la vederea navelor pierdute, trăgeau cu pistoalele în direcția mării ca să-i oprească pe năvălitori, ca să-și înșele ura.

Groaza se răspândea pretutindeni ca o imensă maree distrugătoare, ce nu se mai sfârșea.

Orașul Dunkerque era bombardat.

Când Mary înțelese că nu mai era nicio speranță și că n-avea să-l găsească nici pe Corneille în haosul acela, în sfârșit, reacționează. Dacă rămânea acolo, risca să fie ucisă.

„*Fie!*“ se hotărî ea. Dacă nenorociții de englezi voiau s-o împiedice să-și rezolve planurile, se va folosi de ei ca să ajungă în Anglia și să supravegheze locuința Emmei. De acolo, îi va scrie lui Corneille s-o urmeze împreună cu Cork. Iar după ce vor pune, în sfârșit, mâna pe cheia comorii, vor pomi spre Indiile de Vest.

Își scoase în grabă cizmele, spada și pistolul, abandonându-le pe chei, apoi își ascunse pe sub bandaje ochiul de jad și pandantivul de smarald și, pe când se aruncă în apă, în mijlocul iadului plutitor, își jură că nimic pe lume – și, mai ales, nu fatalitatea! — n-o va opri să ajungă la comoara ei!

În mai multe rânduri, fu nevoită să se scufunde adânc, ca să nu fie lovită de proiectilele de tot felul – scânduri, catarge, bucăți de metal, parâme, pânze – care, aruncate în aer de exploziile neîncetate, cădeau cu zgomot în valurile agitate. Ferindu-se de etravele barcazurilor ce pluteau în derivă după ce li se rupseseră amarele, reuși să ajungă lângă nava-amiral. Agitându-și brațele, începu să urle: „*Help! Help! Save me! Save me, please!*“, până când cineva îi aruncă o frânghie.

Mary înotă până acolo și se agăță de frânghie, dar nu reuși să se cațere pe ea, fiindcă brațele și întreg trupul îi erau amorțite și înghețate. Era gata să se scufunde, după ce ajunsese atât de aproape de țel, când fu ridicată, scoasă din apă și trasă pe punte.

Înainte de-a apuca să spună vreun cuvânt sau măcar să-și tragă răsuflarea, se trezi târâtă de-a lungul punții până la pupa, unde se prăvăli, șiroind de apă și istovită, în fața comandantului.

— *What is it?* întrebă acesta, încruntându-se.

— *A french rescue.*

— *No, no, sir, I'm English.*

Și Mary își născoci o altă poveste. Fusesse capturată, împreună cu o corabie comercială, de căpitanul Forbin, care o ținuse în robie pe nava lui, unde fusesse maltratată de echipaj, până când reușise să fugă. Se refugiase la Dunkerque și era în căutarea unei ocazii de a se întoarce în Anglia, căci era nerăbdătoare să se vadă cât mai curând acasă. Și când îi văzuse hărțuindu-i pe câinii de francezi, nu putuse rezista ispitei de-a ajunge la ei. Sfârși exclamând: „*God save the King William!*“ cu un entuziasm ce-i hotărî soarta.

— *Well, well,* conchise sir Clouderly Shovel.

Apoi, cu aerul său plin de prestanță, nu-i mai dădu atenție. Fu condusă la bucătărie, unde i se trasară de îndată niște sarcini foarte îndepărtate de ceea ce și-ar fi dorit ea să facă.

După ce orașul fu devastat, corăbiile engleze se îndepărtară de țărm. Abia sosit la Dunkerque, în portul distrus, Corneille, călare pe un cal nervos, privea îngrozit masacrul și unica bucată de zid ce mai amintea de localul în care trebuia s-o întâlnească pe Mary.

Firma se legăna scârțâind.

— Mary... se jelui el. Unde ești?

După îndeplinirea tuturor formalităților, Emma de Mortefontaine se îmbarcă, în aceeași zi, la Calais, ducând trupul defunctului ei soț în Anglia. Îi fuseseră de ajuns câteva zile ca să-și adune gândurile și să evalueze avantajele conferite de noua ei situație de văduvă, încântată să constate că Mary devenise, într-un timp atât de scurt, mai reductibilă și mai vicleană decât își imaginase Emma. „*Mary, scumpa mea Mary*, gândi ea, coborându-și voalul negru pe obraz, *am să te regăsesc oriunde-ai fi!*“

Motiv pentru care îl lăsă la Paris pe Omul-în-Negru, încredințându-i misiunea de a o căuta.

Corneille rătăci mult timp printre ruinele orașului Dunkerque, regretând că n-o așteptase pe Mary înainte să plece la Calais, unde se afla acum nava lui Clement Cork. Peste tot, oamenii erau prea ocupați, ca să le pese de întrebările lui. Toți discutau doar despre atacul acela mișelesc și surprinzător. Majoritatea corsarilor care supraviețuiseră își pierduseră corăbiile și erau preocupați în primul rând de soarta lor. Locuitorii și negustorii care pierduseră tot ce aveau deplângeau situația în care ajunseseră. Corneille nu reuși să afle nimic de la oamenii aceia bătuți de Dumnezeu.

Chiar dacă tuturor motivele bombardamentului li se păreau inexplicabile, Corneille bănuia cum de se ajunsese până aici. Pricinile erau aceleași ce-l făcuseră pe el să vină la Dunkerque. Corsarii aceștia care nu respectau niciuna dintre regulile curselor constituiau pentru comerțul Angliei o pacoste mult mai mare decât marina regală. Înarmați cu scrisorile de marcă, străbăteau mările fără să se sinchisească decât de profit, semănând în această privință mai degrabă cu pirații decât cu ofițerii Maiestății Sale. Era de așteptat ca Dunkerque să fie nevoit să plătească, la un moment dat, pentru că acceptase să-i găzduiască.

Corneille încălecă și porni înapoi, ieșind din oraș. Se împliniseră două săptămâni de când își făcea sânge rău pe acolo, așteptând-o pe Mary. Din moment ce nu apăruse, desigur că pățise ceva, fie la Saint-Germain, fie la Dunkerque. Doar dacă nu cumva, aflând pe drum ce se întâmpla aici, își schimbase destinația și se dusese la Brest, unde știa că, mai devreme sau mai târziu, îl va putea găsi.

Corneille o luă pe drumul ce ducea la Calais. Oricum, trebuia să-l caute pe Clement Cork, căpitanul navei *Bay Daniel*, cu care făcuse afaceri. Prietenul lui, a cărui mamă era franțuzoaică, iar tatăl – englez, nu-i ascunsese că dorea să navigheze prin Mediterana, înainte de a se lăsa ispitit de ideea comorii. Corneille voia să-i ceară un răgaz de o lună.

Dacă Mary nu apărea până atunci, i-ar fi redat libertatea prietenului său. Totuși, nu prea-i venea să ia în considerație aceasta ipoteză.

Mary crezuse cu naivitate că, după ce-și îndeplinise misiunea, flotila condusa de sir Clouderly Shovel se va întoarce la Londra ca să raporteze. În graba ei, uitase că o campanie maritimă nu dura niciodată doar câteva zile. Informându-se, află că această croazieră urma să se prelungească mai mult decât credea ea. Shovel trebuia să navigheze câteva luni și să urce Canalul Mânecii până la Marea Nordului. Sarcina lui era să escorteze niște nave comerciale. În principal, pe cele încărcate cu grâu. Din cauza foametei ce bântuia Europa, acestea erau cele mai râvnite.

Mary fu dezolată. Deși faptul că se afla din nou pe mare o bucura foarte mult.

La început, fusese pusă să muncească la bucătărie; apoi, după ce explicase că avea experiență în funcția de gabier, o trimiseseră să verifice, împreună cu alți marinari, mizena⁽⁸⁾ și pânzele ei. Peste câteva săptămâni, în ciuda frustrării pe care-o încerca fiindcă trebuia să-și amâne planurile, își regăsise veselia.

Cu toate acestea, era îngrijorată.

Dacă mai trăia, Corneille credea, probabil, că a pierdut-o pentru totdeauna. Inima lui Mary se strângea când se gândea la durerea lui. Se gândea, de asemenea, la Emma și la Tobias: având harta și

celălalt ochi de jad, ar fi putut pleca în căutarea comorii înainte ca ea să aibă posibilitatea să-i împiedice. Trebuia să dezerteze la prima escală, indiferent unde anume ar fi aceasta. Va găsi ea o modalitate de a călători. Cât despre Corneille, un simplu bilet trimis la Brest, pe adresa mamei sale, l-ar liniști și i-ar permite s-o localizeze.

Din păcate însă, la nicio escală nu reuși să-și ducă la îndeplinire intenția. Marinarii erau întotdeauna consemnați la bord. Numai ofițerii coborau pe uscat, de îndată ce se arunca ancora, iar vasul era prea departe de țarm ca să poată ajunge acolo înot. Shovel ținea la disciplină și nu suporta nicio abatere. Cel mai mic zâmbet nelalocul lui era de ajuns pentru ca respectivul să fie pus în lanțuri.

Nu admitea beția decât în anumite împrejurări și sub control strict. Trimiterea oamenilor să-i supravegheze pe marinarii, care, după ce-și consumaseră rația de rom și se îmbătaseră, erau reținuți în cabinele lor, unde puteau să cânte, să vomite, să doarmă sau să se certe fără ca nimeni să se amestece. Nimeni nu știa acest lucru. N-ar fi tolerat ca echipajul lui să se comporte astfel pe uscat. Cea mai bună soluție era consemnarea mateloților la bord.

Din același motiv, permitea, de câte ori era posibil, ca prostituatele să vină pe navă. Marinarii își cheltuiau toată solda în aceste îmbrățișări ce transformau vasul într-un bordel uriaș, fără pic de intimitate, fiindcă cei dornici să-și potolească simțurile se îngrămădeau, și în aceste cazuri, în bateria de la cele două niveluri inferioare.

Comandantul tolera orgiile acelea în care trupurile se amestecau fără jenă, fără deosebire de sex, iar toate interdicțiile erau încălcate cu o frenezie indecentă. Le tolera, atâta timp cât nimic din toate acestea nu se întâmpla în afara cadrului navei. Așa încât, pretutindeni, el și echipajul său aveau o bună reputație: oriunde poposea flota lui, ordinea publică nu era tulburată. El profita de acest fapt ca să obțină cele mai bune mărfuri la cel mai bun preț.

În timpul orgiilor de pe vas, situația lui Mary nu era deloc de invidiat. Nici nu putea fi vorba să ia parte la aceste jocuri, fiindcă ar fi fost imediat demascată. De altfel, nici nu dorea s-o facă, deși îi plăcea dragostea și era chinuită de amintirea mângâierilor lui Corneille.

Privea adesea din cuibul de cioară⁽⁹⁾ spre maluri, observa curenții reci ce se îndreptau într-acolo, visând la comoara ei, inaccesibilă acum, și la Corneille. Și una, și celălalt îi lipseau. Hotărî să aibă răbdare. Mai devreme sau mai târziu, Shovel se va întoarce în Anglia. Era inevitabil. Ar fi fost caraghios să riște prostește.

Emma de Mortefontaine puse un picior pe scăunelul așezat de un valet grijuliu în fața portierei trăsurii ei.

— Suntem fericiți să vă întâmpinăm, milady, recită acesta, cu un pronunțat accent irlandez.

Emma nu se îndoii nicio clipă de sinceritatea lui. De fapt, de când primul ei soț îi cumpărase o identitate, nu avusese niciodată prilejul să viziteze acest domeniu, pe care-l moștenise odată cu numele.

Era situat la trei leghe distanță de oraș, în comitatul Cork, iar Emmei îi plăcu de la prima privire. Era un conac mare, în stil irlandez, străjuit de două turnuri pătrate. Construit în mijlocul unei câmpii întinse, avea o alură impunătoare, deși copacii din parc erau cam rari. Emma își spuse că ar fi fost păcat să nu vină niciodată aici.

Făcuse această călătorie din pricina furtunii. Furtună care pentru ea se soldase cu un proces. Valetul începu să-i descarce bagajele din trăsură, în timp ce Emma înainta pe alee, înțelegând dintr-o ochire că ceea ce i se spusese era adevărat: domeniul era într-o stare destul de proastă. Abia întoarsă la Londra, găsisse o scrisoare de la William Cormac, *attorney*⁽¹⁰⁾ în comitatul Cork, ce o informa în legătură cu acuzațiile ce i se aduceau.

Cel mai apropiat vecin al Emmei, un bătrân zgârcit, ciufut și reclamagiu, se plângea că locuința unor țărani de pe moșia lui fusese deteriorată de un copac ce se prăbușise peste ea. Era un arbore

centenar, scorbuos, ce ar fi trebuit să fie demult tăiat, mai ales că se afla la granița dintre cele două proprietăți. Irascibilul lord Weldigan cerea, pentru reparații și despăgubiri, o sumă exorbitantă, cu care Emma nu fusese de acord, așa că William Cormac urmă să rezolve conflictul.

Intendenta o întâmpină în pragul ușii larg deschise. Era soția valetului care venea, încărcat cu bagaje, în urma Emmei, și avea un chip deschis și prietenos. În interiorul casei, elegant și sobru, se simțea mirosul cerii cu care tocmai fusese lustruit parchetul.

— Ați călătorit bine, doamnă? o întrebă femeia, luându-i mânușile și haina.

— Mizerabil, mărturisi Emma. Marea era agitată. N-am să mă obișnuiesc niciodată cu asta.

— V-am pregătit o ciocolată caldă și niște prăjituri. Doriți să le gustați? se grăbi intendentă.

— Cu plăcere. Cum te numești?

Intendenta făcu o reverență și se prezentă.

— Numele meu este Kellian, iar el este soțul meu, Edward.

— Ei bine, Edward, arată-mi casa. Între timp, o să-mi povestești ce-i cu hărțuielile astea la adresa mea și, de asemenea, despre necazurile pe care le-ați avut voi. Iar tu, Kellian, să aduci ciocolata.

— Dacă n-aveți nimic împotriva, milady, vom începe cu etajul, ca să vă pot duce acolo bagajele.

Emma încuviință și porni cu pași hotărâți pe urmele lui.

După două ore, aflase destule despre domeniu, despre slujitorii ei, care preluau ștafeta din generație în generație, despre chipurile care o priveau din tablourile de pe pereții de piatră și care deveniseră strămoșii ei, precum și despre vecinul acela pe care era decisă să-l pună la punct. Nu voia să-i facă o vizită de curtoazie, în care să încerce să se înțeleagă cu el, evitând supărătoarele proceduri legale. Era mai bine pentru interesele ei să-l întâlnească pe William Cormac, cel care o chemase acolo. În dimineața următoare, se duse la adresa indicată din orașul Kinsale unde, într-o clădire cochetă din piatră cenușie, se afla biroul acestuia.

Spre deosebire de reclamant, William Cormac trecea drept un om amabil, drept și credincios. Emmei de Mortefontaine i se păru, în plus, foarte arătos și dispus să se lase înduioșat de farmecul ei.

— V-am ascultat argumentele și le înțeleg... răspunse acesta, după ce Emma îi spuse cum vedea ea lucrurile.

Instalați comod în două fotolii, cu câte un pahar de porto în față, începuseră foarte repede să se simtă atrași unul de altul. Totuși, pe William Cormac acest sentiment îl pune în încurcătură. Era căsătorit cu o femeie a cărei familie stăpânea trei sferturi din comitat. Doamna lui, care îl luase din dragoste în timp ce el îi ceruse mâna doar din interes, era geloasă și posesivă; nu i-ar fi tolerat nici cea mai mică abatere. Cu toate acestea, farmecul Emmei îl răscolea atât de mult, încât începuse să se gândească serios la asta.

— Nu-mi place acel „însă“ pe care nu l-ai pronunțat, dragul meu, mărturisi Emma, auzindu-i vorbele.

— Este o problemă spinoasă, iar lordul Weldigan e încăpățânat. Ai dat dovadă de neglijență, el știe asta, iar faptele vor putea fi dovedite cu ușurință.

— Ce vârstă are acest lord Weldigan?

— Vreo șaptezeci de ani. De ce?

— E o vârstă venerabilă. Probabil că are probleme cu sănătatea, iar toată agitația asta n-o să-i facă bine deloc.

William Cormac își încruntă bănuitor sprâncenele. Emma își plimbă fără grabă un deget pe marginea decolteului pătrat al rochiei, sigură că va atrage într-acolo privirea bărbatului.

— Doar nu vrei să spui că... replică el, fascinat de baletul acela în jurul celor două ovale perfecte.

— Vreau să spun, dragul meu, că, dacă lucrurile s-ar tărgăna, problemele mele s-ar rezolva mai ușor.

— Ar fi greu de justificat, se strâmbă Cormac.

Degetele Emmei începură să se joace cu șireturile corsajului. Îi aruncă avocatului o privire arzătoare. Știa că acesta nu-i va mai putea rezista mult.

— Poate că ai nevoie de niște argumente, șopti ea, tolănindu-se mai bine în fotoliu.

— Poate că da, zise el, învins de senzualitatea animalică degajată de Emma.

Femeia trase încet de șireturi.

— Apropie-te, gemu ea, uite argumentele pentru pledoaria ta.

Doi sâni albi se iviră de sub brocartul desfăcut, iar Cormac îngenunche în fața lor, sărutându-i.

Când ieși din biroul lui, Emma de Mortefontaine își spuse că un mic sejur pe meleagurile acelea ar ajuta-o să mai uite de dispariția lui Mary.

Corneille rămase la Brest trei săptămâni. Văzându-l trist și abătut, maică-sa începu să-i pună întrebări. Fiul ei nu obișnuia să stea atâta timp departe de mare. Marinar se născuse, marinar avea să moară. Corneille îi povesti tot ce se întâmplase, iar Madeleine îl consolă. Dacă Mary scria sau sosea, îl putea găsi foarte ușor cu ajutorul lui Forbin. Cât despre comoară, era mai bine s-o uite și să se întoarcă în marina aceea despre care știa bine că era în stare să-i umple viața.

Înțelepciunea mamei lui birui și de data asta descurajarea ce-l cuprinsese. Își veni în fire, cam rușinat că se lăsase dus de val. Ce naiba, tocmai el, care nici măcar nu tresărise vreodată în fața unei primejdii!

La plecare, Madeleine privi în urma lui, spunându-și că Mary asta trebuia să fie cu totul deosebită dacă-i intrase în suflet atât de puternic.

Mary se ridică în capul oaselor în hamac. Apărătorile sabordurilor fuseseră ridicate, iar tunurile trăgeau pe rând, bubuind asurzitor și răspândind în baterie un fum ce-i înțepa ochii și nările. Așa se întâmpla la fiecare bătălie. I se punea un nod în stomac și aștepta cu nerăbdare momentul când putea să urce pe punte și să simtă din plin atmosfera războinică de pe bord.

Flota lui Shovel era rapidă, bine organizată și eficientă. Somațiile erau, de cele mai multe ori, suficiente pentru a evita luptele, iar dacă vreun căpitan se încumeta să-i reziste, Shovel ordonă ca nava neascultătoare să fie scufundată. Nu-l interesa capturarea corăbiilor. Conta doar misiunea lui: să curețe marea de blestemații aceia de corsari francezi, care ar fi trebuit spânzurați sau înecați cu toții, ca pirații a căror purtare o copiau.

— Ochiți!... Foc! urlă ofițerul de la tunuri, în timp ce Mary se grăbea să urce treptele ce duceau pe punte.

Când ajunse pe primul palier, i se păru că aude pe cineva strigând-o. Ezită o clipă, apoi întoarse capul.

— Cine, eu?

— Vino-ncoace! îi ordonă un gradat. Știi să umbli cu astea?

Mary dădu din cap, înțelegând pe dată că trebuia să-l înlocuiască pe băiatul care încărcă tunurile. Acesta zăcea nemișcat, cu capul într-o baltă de sânge. Reculul unui tun îl izbise de o ghiulea care-i spărsese țeasta.

— Trebuie să mă duc la vele, obiectă Mary. Sunt de cart.

— Tocmai ai demisionat de acolo. E un ordin, insistă celălalt.

Mary se supuse. Ridică punga cu praf de pușcă și o goli în deschizătura tunului. Vârî în grabă ghiuleaua pe țevă, împinse tunul pe șinele lui până în dreptul sabordului și aprinse fitilul cu un amnar. Se dădu înapoi, privind cu mândrie neascunsă fitilul ce ardea sfârâind. Când tunul bubui, i se păru că i se sparge stomacul. Și se repezi iarăși spre tun, ca să se bucure în sfârșit de război și de violența lui, după frustrarea din cele 18 luni când nu putuse să fie cu adevărat în miezul acțiunii.

Două luni mai târziu, aruncară ancora în largul coastelor Flandrei. Primăvara se anunța sub forma unor averse violente, ce luau nava prin surprindere. Shovel permisesse să fie aduse la bord niște prostituate și trimise o barcă să le ia. Ca de fiecare dată, cele vreo 30 de fete se răspândiră prin baterie.

Mary se duse la pupa, ca să se bucure de câteva clipe de liniște, și lăsă gândurile să-i zboare. Curtea, regele Iacob, Forbin, Emma, Tobias, până și Corneille și comoara ei i se păreau acum foarte departe. De când se afla pe nava lui Shovel, sfârșise prin a se resemna. Trecuse prea mult timp. Chiar dacă, uneori, amintirile și dorințele ei reînviu, chinuitoare.

Se ghemui, rezemându-se de un șir de țevi de tun, și trase câteva fumuri de țigară, cu mintea golită

de gânduri și cu trupul istovit. Trei marinari beți și știrbi se apropiară rânjind. Mary îi știa. Nu era prima dată când o urmăreau sau se legau de ea. Se pregăti, instinctiv, să se apere. Discret, prefăcându-se că se scarpină la picior, scoase pumnalul pe care-l purta mereu ascuns la gleznă, prins de o jartieră. Strecură lama în mâneca vestonului și strânse în pumn mânerul. Din poziția în care se afla, putea să sară cu ușurință în picioare ca să lovească. Își coborî pleoapele, pentru a le da să înțeleagă că n-avea chef de vorbă.

— Hei, Read, faci pe sfântul? N-ai văzut în grămadă niciun fund care să-ți placă? făcu unul dintre ei.

Mary nu răspunse. Instinctul n-o înșelase. În cel mai bun caz, băieții căutau ceartă.

— Cucoana-i indispusă, râse și al doilea, crezând că aveau de-a face cu un homosexual. Să n-o speriem.

Mary deschise un ochi și ripostă:

— Uitați de mine și fugiți la ele să le coțăiți!

Îi răspunse un fluierat urmat de râsete obscene.

— Ia uite cum știe drăgălașul ăsta să discute cu bărbații!

— Poate c-ar vrea și el o porție de coțăială.

— Încearcă numai și-o să vezi tu, mârâi Mary, ridicându-se, pregătită să scoată arma ascunsă în mânecă.

Dar, înainte de-a apuca să facă vreo mișcare, toți trei se aruncară asupra ei ca la un semn, iar Mary înțelese că era vorba despre un plan pus la cale mai de mult. Curând, biruită de puterea și hotărârea lor, fu pusă la pământ. O întoarseră pe burtă și-i depărtară coapsele. O palmă grea îi acoperi gura, împiedicând-o să țipe. În ciuda tuturor eforturilor ei de a se elibera, îi traseră în jos pantalonii și rămaseră încremeniți de uimire.

— Pe toți dracii, mugi unul dintre ei. E femeie!

O întoarseră fără menajamente pe spate, ca să verifice. De mirare, cel care-i pusese mâna la gură uită de sarcina pe care o avea, iar Mary înțelese că nu putea scăpa decât printr-un șiretlic.

— Ce-mi trebuie mie târfe, făcu ea gâfâind, prefer să mă desfăt cu sculele voastre.

— În regulă, aprobă cel care era între picioarele ei. Oricine-ai fi, o să ai parte de ele.

Și fără să mai aștepte, începu să-și descheie pantalonii. Deși se înfrânase aproape doi ani, Mary nu se simțea deloc atrasă de mutrele acelea hidoase și scoase un geamăt.

— Dă-mi drumul la mâini, matelot, ca să-mi pot face cheful și să vă călăresc cum vreau.

Acesta făcu greșeala s-o asculte, în timp ce tovarășul lui se întindea deasupra lui Mary. Scoțând în sfârșit lama pumnalului din mânecă, fata ridică mâna și reteză, cu un gest rapid și precis, carotida celui care-i dăduse drumul și care stătea încă în genunchi lângă ea. După care, iute și furioasă, îl înjunghie pe cel care tocmai o penetra și se descotorosi de el cu o zvâcnire a șoldurilor. Al treilea, care abia atunci realizase ce s-a întâmplat, vru să se răzbune, dar Mary îl culese din zbor, proiectându-i în plină figură ambele picioare încurcate în pantalonii coborâți.

Suplă ca o pisică, se arcui, își săltă la loc pantalonii și se ridică exact în clipa când un ofițer, atras de horcăielile răniților, ajungea acolo. După expresia lui, Mary își dădu seama că acesta avusese timp să-i ghicească sexul.

— Ce s-a...? se miră el, scoțându-și pistolul, la vederea masacrului și a cuțitului plin de sânge din mâna ei.

Mary nu stătu pe gânduri. Sări pe un tun și, ținându-se de parâme, se urcă pe balustradă, își luă avânt și, în timp ce ofițerul o soma să se predea, se aruncă în valuri. Auzi un foc de pistol. Glonțul n-o nimeri și se pierdu în văzduhul înnorat, în timp ce echipajul începuse deja să se adune pe punte. Mary înțelese că, dacă ajungea în port, va fi prinsă și pedepsită atât de sever încât n-ar fi supraviețuit. „*Dacă oricum sunt pierdută, măcar să nu sufăr!*“

Înotă cu înverșunare, urmând curenții, ca să se îndepărteze de tirul susținut îndreptat asupra ei de soldații Maiestății Sale regele William. Când ieși din bătaia armelor, se întoarse pe spate făcând pluta și așteptă ca nava să se îndepărteze de ea. Pătrunsă de frig până la oase, nemaiavând putere să lupte, Mary se lăsă dusă de valuri. Apoi, văzând că ajunsese destul de aproape de țărm, își încordă voința și, întinzând când un braț, când pe celălalt, se strădui să înoate.

Abia reușea să-și miște mădulele paralizate de frig. Dar voința ei o salvă. Coasta pustie, ale cărei linii se vedeau acum limpede, îi readuse puțină căldură în mușchii înțepeniți.

În cele din urmă se lăsă să cadă pe mal, sfârșită, atât de epuizată încât adormi. Deasupra ei, norii se sparseră și începu să cadă o ploaie șfichiuitoare.

Mary se trezi amorțită și înghețată de frig, cu obrazul într-o baltă ce făcea clăbuci sub respirația ei regulată. Furtuna nu se mai termina, iar marea era dezlănțuită.

Dârdâind, se sprijini în coate și se strădui să înainteze în patru labe pe nisip. Dacă nu-și găsea un adăpost, risca să se îmbolnăvească. O serie de strănuturi îi confirmă acest gând. Văzu o barcă răsturnată și se ghemui sub ea, la adăpost de vânt. Începu să tușească și scoase de la brâu plosca din piele umplută cu rom pe care o primea echipajul înainte de sosirea prostituatelor. O goli, apoi, cuprinzându-și genunchii cu brațele, se sprijini de peretele bărcii, închise ochii și adormi.

Când se trezi, văzu pescăruși plonjând în apele întunecate, ce se liniștiseră. Un soare vesel lumina cerul senin, de pe care norii pieriseră. Razele soarelui o scaldau și pe Mary. Clipi, se întinse, apoi se ridică, pentru ca soarele să-i încălzească tot corpul. Vântul dinspre nord era tăios. Mary adulmecă aerul. Nasul nu-i era înfundat și nici nu-i venea să tușească. Romul o salvase și de data asta!

O cuprinse o bucurie copilărească, dându-și seama ce se petrecuse. Era liberă. Era din nou liberă. După aproape doi ani petrecuți pe mare. În sfârșit, putea să-și reia viața de acolo de unde împrejurările i-o răpiseră. Îi era foame. Porni cu pași grăbiți de-a lungul plajei. Merse așa câteva ore.

Când ajunsese în cele din urmă în oraș, cercetă atent cu privirea largul mării. Nu se vedea niciun pavilion englezesc staționat acolo. Cu siguranță că flota lui Shovel ridicase ancora, fapt ce o încântă pe Mary.

Zărind în port o tavernă, se hotărî să pătrundă în curtea din spate ca să încerce să șterpelească din bucătărie ceva de mâncare. Nu putea să intre și să comande, fiindcă n-avea niciun ban. Până una-alta, își spuse ea, o să se descurce și așa. Se gândea că pentru a ajunge în Franța va avea nevoie de bani, așadar, trebuia să-și găsească de lucru. Înainte de orice altceva, era hotărâtă să verifice dacă iubitul ei supraviețuise la Dunkerque.

Ajunsese aici cu gândurile când simți pe umăr o mână fermă și grea. Tresări.

— Ei, copile! Câți ani ai?

Mary întoarse capul, tușind.

— Merg pe șaptesprezece, domnule, răspunse, atât de surprinsă de întrebare încât nici măcar nu-i trecu prin cap să mintă.

Avea în față doi bărbați în uniforme soldățești. Mary n-avu timp să se mai întrebe ce voiau de la ea. Unul din soldați puse o foaie de hârtie pe una din multele lăzi goale îngrămădite în dezordine, clăie peste grămadă, și scoase din tașcă o pană de scris și o călimară. Celălalt o apuca brutal de braț și o obligă să se aplece peste aceasta masă improvizată.

— Semnează aici, băiete, îi ceru.

— Dar ce e...

— Semnează aici, altfel te arestăm pentru furt.

— Dar n-am furat nimic, se apără Mary, iritată de situație, mai ales că, de data asta, nu avea nicio armă cu care să se apere.

— Atunci ce cauți în locul ăsta? Întrebă celălalt, bănuitor.

Mary înțelese că fusese văzută ocolind clădirea, iar hangiul le ceruse să pună mâna pe ea.

— Căutam ceva de mâncare, explică ea; chiorăitul sincer al stomacului ei îi întări vorbele. N-am niciun ban și mi-e foame, adaugă ea cu un aer jalnic.

— Un motiv în plus ca să semnezi, băiete, o sfătui soldatul întinzându-i pana.

Mary suspină și se supuse, resemnată. „*Dacă tot căutam o slujbă, de ce să n-o primesc pe asta?*“ Soldatul împături documentul, îl vârî în tașcă împreună cu pana și cerneala, apoi o bătu pe umăr.

— Acum faci parte din glorioasa armată a Maiestății Sale *stathuder-ul* Olandei, îi spuse cu mândrie.

Mary nu fu prea mirată. Recunoscu repede procedeele folosite de agenții de recrutare, indiferent de țară.

— O să fii cadet la infanterie, adăugă celălalt, vei primi o uniformă în locul zdrențelor de pe tine, o soldă de douăzeci și cinci de bani și, până una-alta, o masă bună ce te va pune pe picioare.

Mary se gândi că, la urma urmei, era exact ceea ce sperase.

Agenții de recrutare erau încartiruiți într-o clădire din portul Ostende. Mary picase în Flandra în toiul operațiunilor militare ale Ligii de la Augsburg. Primi o farfurie cu mâncare de bob și câteva felii mari și frumoase de pâine, precum și niște vin ce irita gâtulejul, dar lăsa pe limbă o aromă plăcută. Își umplu farfuria de încă trei ori, între timp mai sosiră și alți recruți, la fel de flămânzi ca ea, aduși probabil prin aceeași metodă.

Se temu o clipă să nu fie obligată să treacă printr-o vizită medicală, dar nici vorbă de așa ceva. Primi doar un pachet și i se spuse că a doua zi în zori urmau să plece la Breda, unde se afla garnizoana ei, gata să reia ostilitățile după cvartirul de iarnă. În afară de haina cenușie strânsă în talie, ce-i ajungea până la genunchi și avea mâneci prea largi, mai căpătă o vestă lungă, o cămașă albă, niște pantaloni largi și ei, și jambiere. Ținuta îi era completată de o pereche de pantofi cu cataramă și de un tricorn de fetru. Mai primise o tolă cu cartușe, o muschetă, o baionetă, o spadă și un plastron pentru piept și spate, în loc de armură. Și, în sfârșit, i se dădu o mică rație de tutun, pe care o priză cu voluptate.

Toată ziua, prin cazarmă se perindară neîncetat băieți păcăliți să se înroleze, în timp ce santinelele vegheau să nu fugă vreunul dintre ei.

La lăsarea nopții, când se dădu stingerea în dormitor, Mary profită de întuneric ca să se schimbe.

Adormi imediat după aceea.

O săptămână mai târziu ajunsese la Chateau-Breda, după o călătorie haotică în timpul căreia începu să-i cunoască și pe ceilalți puști ghinionști. Se împrietenii repede cu șapte cadeți care fuseseră repartizați la același regiment cu ea.

Aceștia erau Tom, care se smiorcăia că nu va ajunge să-și sărbătorească cea de-a treisprezecea aniversare, Joost, care, la cei 14 ani ai lui, făcea pe grozavul ca să-și ascundă frica, Gerrit, care bodogănea în flamandă și respingea orice încercare de apropiere, Jacob și Karel, care vedeau războiul ca pe un imens teren de joacă, Joris, care nu înceta să repete că fusese răpit de acasă într-o noapte, pe când dormea în patul lui, și, în sfârșit, Maarten, un băiat de 17 ani care, la fel ca Mary, primise deja botezul sângelui.

Acesta din urmă deveni prietenul cel mai apropiat al lui Mary. Agenții de recrutare îl scosese din închisoarea unde zăcea de trei luni fiindcă îl ucisese pe notabilul pentru care muncea. Fusese pus să aleagă între ștreang și război, și alesese a doua variantă.

Când Mary îl întrebă de ce-l omorâse pe omul acela, Maarten îi răspunse fără șovăire:

— Nu-mi plăcea că-mi dădea porunci. Nu era cu nimic mai presus decât mine. Nu-mi place să-mi caute cineva nod în papură! adăugă el, aruncând o privire întunecată către tovarășii lor, care se strânseseră, înspăimântați, unul în celălalt.

Doar Joost se apropie de ei, spunându-și, fără îndoială, că era mai bine să fie alături de atacanți decât în tabăra oprimaților.

— Da' tu de unde vii, Read?

— Eram servant la tunuri pe nava lui sir Shovel, răspunse Mary, și știu să mânuiesc spada și pistolul.

— Ai dezertat?

— După ce am înjunghiat doi mateloți care voiau să mă violeze, mărturisi cu voce scăzută, clipind complice din ochi.

Din clipa aceea, ea și Maarten deveniră inseparabili. După câteva zile de la sosire, părăsiră orașul Breda, fără să-l fi văzut nici măcar în trecut.

Mary n-avusese nevoie s-o inițieze cineva în tacticile militare. Instinctul ei le intuise fără greș, așa cum se întâmplase și când se afla la bordul *Perlei*. Se bucură de prima încăierare, tot mai aprinsă pe măsură ce soldații înaintau pe câmpia acoperită atât de uniformele lor, cât și de cele ale trupelor inamice, pregătite și ele de luptă.

Mary observă că mâinile bietului Tom, încleștate pe bețele tobei, tremurau. Pe obraji îi șiroiau lacrimi, iar Mary înțelese că băiatul nu va supraviețui acelei zile. Știa prea bine că, fără mânie, era imposibil să rămâi în viață. Totuși, îl încurajă să înainteze, asigurându-l că întotdeauna învingeau cei care acționau. În loc de răspuns, Tom începu să se roage, iar Mary renunță să mai insiste.

Locul ei era în fața primelor trei rânduri de artileriști. Inima îi bătea puternic. Tactica lor de luptă era copilărească. Când ajungeau în fața dușmanului, cele trei rânduri de artileriști îngenuncheau. Cei din primul rând se ridicau, ocheau și trăgeau, apoi se retrăgeau în spatele celorlalți și se ghemuiau la pământ. Urmau al doilea și al treilea rând, astfel că fiecare avea răgaz să-și încarce din nou muscheta.

În fața lor, dușmanul făcea același lucru. Tabăra care reușea să deschidă prima o breșă le permitea cavaleriștilor ei să pătrundă în liniile inamice, sprijiniți de tunuri și de grenadele aruncate de soldați înainte de a-și încredința viețile ultimului lor aliat – tăișul spadei.

Mary lovea în plin de fiecare dată. Vedea trupuri prăbușindu-se, unele după altele, în jurul ei. N-avea timp să le numere sau să încerce să-și recunoască printre ele prietenii. Era însuflețită doar de dorința tot mai puternică, obsedantă, de a se arunca în luptă, de a-i străpunge cu spada pe francezii care trăgeau de pe pozițiile lor. Mirosul de sânge și praf de pușcă o îndârjea.

Își încărca frenetic muscheta, refuzând să aștepte ca rândul ei să-și reia locul înainte de a trage. Fără

să-și dea seama, își părăsise postul, încărcă și trăgea fără oprire, iar și iar, amestecându-se printre cei cărora le venise rândul să tragă, fără să-i pese că nu acolo era locul ei. O mână o trase înapoi.

— Apleacă-te, urlă celălalt, vrei să te împuște?

Mary întoarse capul spre necunoscut.

Dar acesta abia terminase de vorbit când se prăvăli la picioarele ei. Mary simți cum i se așterne pe creier o ceață însângerată. Uită de ordine, de regulamente, și se avântă prin breșă, alături de soldații călare care-și roteau săbiile, decimându-i pe infanteriștii inamici. Scoase un urlet, cum făcea în toiul abordajelor, cu pânțele înfiorat de o plăcere animalică. Cu pumnalul într-o mână și cu spada în cealaltă, lovea la întâmplare în dreapta și-n stânga, cu spume la gură, scăldată în sânge.

Nu se opri decât atunci când nu mai văzu în fața ochilor nimic de străpuns.

Auzind, în cele din urmă, semnalul trâmbiței, se întoarse în rândurile ei, epuizată de duhurile rele ce o chinuiau, dar gata să le slujească din nou. Câștigaseră lupta. Armata franceză bătea în retragere. Mary se alese cu felicitări pentru actul ei de bravură și cu trei zile de carceră, timp în care primi doar pâine și apă, fiindcă încălcase ordinele.

— Așa e în armată, băiete. Contradicțiile astea o să ne vină de hac! declarase căpitanul, bătând-o pe umăr. Regreta și el că trebuia s-o pedepsească după ce o lăudase.

După încă trei înfruntări, Mary rămăsese la fel de încăpățânată și indisciplinată. Îndârjirea ei însă le transmitea și celor din jur curaj și energie. Cum s-o mai pedepsească? Ar fi fost o erezie! Prin urmare, superiorii ei hotărâră să-i dea o baionetă și s-o plaseze printre infanteriștii care dădeau iama în trupele inamice dezorganizate după năvala cavaleriei.

„*Pușca îți permite să te apropii de rândurile dușmanului, cu baioneta luți corp la corp*“, fu povățuită.

Zâmbind, Mary dădu din cap. Știa prea bine toate aceste lucruri.

Se avântă în luptă, însă noua ei armă – ce nu era, de fapt, nici muschetă, nici sulită, cu toate că ar fi trebuit să le îmbine pe amândouă – fiind mai greu de manevrat, se alese cu o lovitură de sabie în spate. Fu atât de indignată, încât o cuprinse o furie nestăpânită. Folosindu-și baioneta ca pe o sabie, îl străpunse cu ea pe francez, luă spada ce-o rănise și, fără să se sinchisească de durere, tăie și lovi până când nu mai văzu în jurul ei niciun dușman rămas în picioare.

Dar atunci se întâmplă ceva neobișnuit. Trâmbița sună retragerea, iar Mary rămase o clipă dezorientată, plecându-și spada; nu se putea hotărî să se întoarcă. I se păruse că ai ei erau în avantaj; când colo, cavaleriștii se întorceau în goană spre locul unde se afla ea și trupele începeau să intre în panică. Înjură și o luă și ea la fugă, frustrată.

Un cal o atinse.

Speriat de șuieratul unui obuz, animalul se smuci brusc într-o parte, se împiedică de trei cadavre căzute unul peste altul și căzu pe o parte, răsturnându-o și pe Mary. Se zbatu să se ridice, conștientă că francezii care-i urmăreau strigând: „*Ucide! Ucide!*“ erau, cu fiecare clipă, tot mai aproape.

Dar nici n-avu timp să-și spună că era pierdută, când se simți ridicată cu o forță herculeană și se trezi în șa, la spatele unui călăreț.

Era, oare, prieten sau dușman?

Nu-și dădu seama, pe moment. Important era însă faptul că o ducea departe de locul măcelului. Când calul o luă în direcția taberei ei, Mary își luă mâna de pe mânerul pumnalului. Ajunseră pe înălțimile care protejau tabăra. Omul se îndreptă către locul unde se aflau cavaleriștii. De cum ajunseră în fața infirmeriei, bărbatul se lăsă să cadă de pe cal. Avea o rană urâtă la picior. Îngenunchind lângă el, Mary începu să strige după ajutor.

Abia atunci îi văzu chipul și simți o sfâșiere în inimă. Necunoscutul era mai frumos decât toți bărbații pe care-i văzuse în viața ei. Stăpânindu-și cu greu dorința să-l sărute, îi lăsă pe infirmieri s-o

ridice, sprijinind-o de umeri, ca s-o ajute să între în cort.

— Ai putea să te uiți și la umărul meu? întrebă ea, arătându-i rana celui care intrase în urma ei.

— Intră, zise imediat celălalt.

Mary se afla într-o incintă ce semăna foarte bine cu infirmeria unei nave. Avea o prelată în loc de plafon și de bârne din lemn, dar gemetele și mirosul de carne arsă cu fierul roșu erau aceleași. Diferit era doar mirosul alcoolului ce li se administra răniților ca să suporte mai ușor durerea.

Privea locul acela prin care se perindau sute de răniți. Soseau mereu alții. Mary știa că numai cei cu răni ușoare erau aduși în tabără. Cei care erau pe moarte sau netransportabili erau tratați sau ampuțați chiar pe locul unde aveau să se stingă. Cu puțin noroc, mureau având alături vreunul dintre preoții sau pastorii care circulau pe câmpia devastată.

După bătălie, nu se mai distingeau două tabere opuse, ci doar un singur câmp de măcel pe care se ospătau corbii.

Salvatorul lui Mary era întins pe burtă la câțiva pași de ea, strâmbându-se de durere, dar fără să scoată nici cel mai mic vaiet, în timp ce un infirmier se ocupa de piciorul lui.

În timp ce aștepta să-i vină rândul, Mary se apropie de el.

— E grav? îl întrebă ea pe chirurg.

— Voi supraviețui, răspunse salvatorul ei.

Mary se proțăpi în fața lui; acesta se sălta în coate.

— O blestemată de baionetă, o lămuri el.

— Nu te mai mișca, Niklaus Olgersen, se răsti medicul. O să cauterizez rana.

— Bărbier afurisit! înjură acesta, luând cureaua din piele pe care i-o întindea infirmierul.

O strânse între dinți, iar lui Mary i se opri răsuflarea. Nu-și luă însă ochii de la el. Fruntea lui Niklaus se acoperi de broboane de sudoare, ochii i se umplură de lacrimi, iar obraji i se aprinseră ca focul, atât de puternic își încleștase maxilarele pe curea. Fierul roșu se îndepărta de carnea vie rămasă după ce chirurgul tăiașe țesuturile moarte și curățase rana, care era adâncă și risca să se cangreneze dacă nu s-ar fi aplicat acest tratament barbar.

În timp ce Mary suferea alături de Niklaus, infirmierul se apropie să se ocupe și de tăietura ei. Începu să-i descheie cămașa, când realizează că acest gest ar fi pierdut-o. Regăsindu-și pe loc luciditatea, își sfâșie cu o mișcare bruscă mâneca, după ce-și scosese mantaua zdrențuită.

— Văd că nici tu nu faci lucrurile pe jumătate, se amuză Olgersen, căruia începea să-i revină culoarea în obraji. Cum te cheamă?

— Mary Oliver Read. Mulțumesc că m-ai salvat.

— N-ai pentru ce. Treceam pe acolo și am văzut ce s-a întâmplat. Dacă erai în locul meu, ai fi făcut același lucru.

Mary se feri să-l contrazică. Dacă ar fi fost în locul lui, ar fi trecut cu calul peste el fără să se oprească. Olgersen era făcut din alt aluat decât ea. Din același aluat ca și Corneille.

Nici acesta nu și-ar fi lăsat un tovarăș să moară dacă l-ar fi putut salva.

Se rușină deodată de egoismul ei. Făcu o strâmbătură. Nu din pricină că o durea umărul, ci fiindcă o durea sufletul.

— Am să mă revanșez, îi spuse lui Olgersen, în timp ce infirmierul o pansa.

— Atunci ai grijă să nu fii ucis. Chiar dacă ai devenit o legendă, glumi acesta.

— O legendă?

— Când te-am salvat, nu știam cine ești, dar tot regimentul a auzit de tine și de isprăvile tale.

Mary rămase cu gura căscată. Infirmierul se opri și el la jumătatea gestului și o întrebă uluit:

— Tu ești țicnitul?

— Ai văzut? râse Olgersen.

— Am văzut, răspunse Mary.

— Unii chiar pariază pe tine. Dacă aş fi ştiut... făcu el, cu o sclipire şmecheră în ochi.

— Lasă, zise infirmierul, nu e decât o amânare. Până la urmă o să fiţi omorâţi şi tu, şi el. Amândoi sunteţi la fel de nebuni.

— Serios? întrebă Mary.

Medicul terminase de pansat piciorul lui Olgersen, care se ridică şi se întinse, dând la iveală un trup perfect şi musculos ce o tulbura atât de mult pe Mary, încât crezu că o să leşine.

— Pe legea mea, conchise Olgersen, fără să observe ce efect avea asupra lui Mary. Am şi eu nişte aptitudini ca să-ţi fac concurenţă, dar nu-i uşor. Cu toate că, pe lângă mine, pari sfrijit.

Stând în picioare, Niklaus era cu cel puţin un cap mai înalt decât ea.

— Stai liniştit câţva timp, Niklaus, dacă rana se infectează, voi fi obligat să-ţi amputez piciorul, îl preveni chirurgul, plecând să vadă alţi răniţi.

— Bine, cuţitarule. Ştiu eu ce să fac.

— Ca de obicei, dar m-am plictisit să te cârpesc.

Mary ghici că, dincolo de atitudinea ursuză a chirurgului, se ascundea o veche prietenie. Niklaus Olgersen părea să fie pe cât de cunoscut, pe atât de apreciat.

— Ar trebui să te duci la unitatea ta, îi spuse acesta lui Mary, refuzând cârja ce-i fusese oferită.

Se ridică în picioare şi se strâmbă de durere. Şi pe Mary începuse să o supere serios umărul.

— Hai să mergem, Read. Să-i lăsăm pe şarlatanii ăştia să-şi facă meseria.

— Şarlatanii îţi transmit şi ei ceva de dulce, Olgersen, mârâi chirurgul, prefăcându-se ofensat.

De îndată ce ieşiră din cort, Olgersen îi mărturisi lui Mary:

— E văr cu mine. Din punctul lui de vedere, sunt o adevărată pacoste!

Mary izbucni într-un hohot cristalin de râs. Hotărât lucru, acest Niklaus Olgersen îi plăcea din ce în ce mai mult.

— Unitatea ta n-are nevoie de un cadet? întrebă ea.

El se opri locului.

— De ce? Te-ai săturat să umbli pe jos?

— M-am săturat mai ales să fiu nevoit să folosesc alte arme, în loc de o sabie bună. Şi, în afară de asta, dacă ţinem seama de calităţile tale şi de ale mele, adăugă ea, am alcătui o echipă pe cinste. Mizele s-ar dubla şi ne-ar ieşi şi nouă ceva.

— Vorbeşti serios, Read? se miră Olgersen, oprindu-se din nou, brusc, din mers.

Mary nu vorbise niciodată mai serios decât atunci. Dacă tot circulau pariuri, de ce n-ar fi profitat? Şi-ar fi păstrat acelaşi fel de a fi, evident, atunci de ce n-ar fi avut şi ceva beneficii? În felul acesta, ar fi strâns mai repede suma de care avea nevoie ca să se întoarcă la Corneille. Olgersen căzuse pe gânduri.

— Cu afurisitul ăsta de picior, ar fi riscant. Dar propunerea ta merită analizată.

— Până atunci, ai grijă de tine, flamandule, îl sfătui ea, grăbită să se întoarcă la unitatea ei ca să ceară să fie mutată.

— Şi tu la fel, englezule!

O aşteptă să se îndepărteze. Îi era greu să meargă. Niklaus era curajos şi temerar, dar nu era nici prost, nici încăpăţânat. Privi în urma soldatului Read.

„Pe toţi dracii, îşi spuse, băiatul ăsta e mai plin de bărbăţie decât un regiment întreg!”

În ciuda curiozității celor care, auzind despre isprava lui, încercau să afle mai multe despre Mary Read, Niklaus nu se lăudă cu faptul că o salvase. Fusesse un noroc. Vedea în asta prevestirea unei prietenii frumoase și durabile. Spre deosebire de mulți dintre camarazii lui de arme, Niklaus nu se înrolase din lipsă de bani sau fiindcă n-avea serviciu. Tatăl lui era notar și îi oferise o educație cât se poate de bună, atât în domeniul studiilor, cât și în cel al mânuirii armelor, conform unei tradiții de familie ce le permitea apoi copiilor să aleagă în voie cariera preferată. Niklaus știa că tatăl său nutrea în taină speranța ca el să-i preia succesiunea la Breda. Dar nu-l ispitesea deloc gândul de a se sufoca într-un birou, înconjurat de un teanc de dosare, repetând aceleași cuvinte, aceleași fraze și aceleași gesturi zi de zi, toată viața. Era mult mai atras de zgomot, de glume, de zăngănitul spadelor, de mirosul berii și al vinului, de replicile dure ale tovarășilor de arme. Poate că, peste ani, când, odată cu vârsta, va renunța la aceste distracții, se va refugia în meseria aceasta onorabilă și bănoasă. Până atunci însă, își petrecea mai mult timp la război sau în taverna La Reinhart Grasul, ce-i aparținea unchiului său, tatăl chirurgului unității sale, decât în biroul notarial al tatălui lui.

Așa se întâmpla cu gusturile și afinitățile.

Bine spunea maică-sa: *„Poți citi din Erasmus, poți ști engleza și franceza la fel de bine ca flamanda, poți fi primul la învățătură în colegiu și, cu toate astea, să te porți ca ultimul mârlan!”*

Pe timp de război, acest fel de a fi avea avantajele lui.

Niklaus se duse la cantonamentul ofițerilor, să dea raportul.

Read nu păruse impresionat de gradul lui de sergent de cavalerie. Se purtase ca și cum acest fapt n-avea nicio importanță. Lui Niklaus îi plăcuse și asta. Îi plăcuse prietenia aceea sinceră și deschisă pe care i-o arătase Mary încă din prima clipă. Pentru el, valoarea unui om n-avea nicio legătură cu studiile sau gradele lor.

După raport, Niklaus ceru ca soldatul Read să fie recrutat în unitatea lui, dacă, din întâmplare, acesta se prezenta și cerea acest lucru. Cererea îi fu aprobată fără probleme. După care Niklaus Olgersen se duse în cortul lui și se întinse. Piciorul îl durea atât de tare, încât, oricât de rezistent ar fi fost, îi venea să plângă. Goli o sticlă cu rachiu și adormi pe dată.

Nu era prima rană pe care și-o vindeca în acest fel!

A doua zi, primind cererea de transfer a lui Mary, locotenentul fu mâhnit, dar, în același timp, bucuros. Mâhnit, pentru că pierdea un soldat bun, pe care tovarășii săi îl vor regreta, și bucuros, fiindcă știa că regimentul de cavalerie era un loc unde Mary s-ar fi simțit la largul ei. Îi dădu solda și o lăsă să plece.

Mary se grăbi spre noul ei post.

Campamentul unității de cavalerie era alături de al ei și semăna bine cu acesta. Avea aceleași corturi dreptunghiulare, ancorate de aceiași țaruși înfipti adânc în pământ. În ele se îngrămădeau soldații, care dormeau pe paturi de campanie, înveliți cu câte o pătură groasă pe care o făceau sul și o agățau de ranițe când se deplasau.

Hălci de came se rumeneau deasupra jăratifului în care se prelingeau sfârâind picături de grăsime, în timp ce bucătarii învărteau frigările. În jurul lor, se pregătea mâncarea trupei.

Mary se prezentă la recrutări, își spuse numele și întinse recomandarea pe care i-o dăduse locotenentul de la infanterie.

— Așadar, tu ești Read! exclamă celălalt cu admirație.

Faima ei i-o luase înainte. Sergentul de cavalerie rectifică imediat:

— Olgersen te așteaptă. Știi unde-l găsești?

Mary dădu din cap, mirată. Celălalt adăugă:

— Date fiind isprăvile tale de până acum, înțeleg că a vrut să te aibă aici, dar asta nu înseamnă că o să-ți poți face de cap în timpul luptei. Olgersen vrea ca oamenii lui să fie disciplinați și nu tolerează cutezanța decât dacă nu-i pune în pericol pe ceilalți.

— Voi încerca să nu uit, domnule, îl asigură Mary, contrariată.

Salută și o luă de-a dreptul către cortul pe care i-l arătase Niklaus înainte de a se despărți de ea. Chiar dacă urma să fie superiorul ei, trebuia să-i dea niște explicații.

Niklaus tocmai se bărbiera și fu încântat s-o vadă sosind.

— Aici sunt, Read, strigă el, plimbându-și grijuliu lama pumnalului pe obraz ca să se curețe de spumă.

N-avusese niciodată încredere în blestemații ăia de bărbieri care riscau să-ți taie gâtul la cel mai mic sughiț. Iar vărul lui, chirurgul, era prea ocupat ca să aibă timp să-l bărbierească.

Mary se apropie de el, tulburată o clipă la vederea spatelui lui gol până la brâu, cu mușchii jucând sub piele, apoi îl întrebă cu arțag:

— De ce nu mi-ai spus că ești gradat?

Olgersen își rase un obraz și-i răspunse calm:

— Nu era nevoie să spun, de obicei se vede cu ochiul liber, Read!

Era evident! Mary se simți ca o idioată. Chiar uniformă de sergent de cavalerie a lui Olgersen ar fi trebuit s-o lămurească. Cum de se zăpăcise în așa hal, încât nici n-o remarcase?

— Chiar mă întrebam de unde ai atâta curaj, acum îmi dau seama. Nu numai că ești căpos, dar ai și vederea scurtă, răsă sergentul, rupând tăcerea ce-o stânjenea pe Mary.

— Poți să râzi de mine, zise ea în cele din urmă, dar felul cum vorbeai și cum te purtai m-au făcut să greșesc.

Olgersen își șterse bărbia cu un prosop, ca să scape de un ultim rest de săpun. Se întoarse cu fața spre ea și Mary descoperi pe bustul lui o mulțime de cicatrice. Sergentul ridică din umeri și-și luă cămașa de unde o atârname să se usuce.

— Țsta sunt, și gata, spuse el, simplu. Oamenii mei trebuie să mă respecte, fără îndoială. Dar nu fac parte dintre ofițerii pedanți care-și închipuie că un galon le dă automat dreptul la respectul oamenilor. Respectul, Read, e ca și încrederea: trebuie să-l meriți și să-l câștigi. Zi-mi sergent de cavalerie, ca și ceilalți, și consideră că, în privința asta, noi doi suntem la egalitate.

Mary, din ce în ce mai răvășită, dădu din cap. În afară de prestața sporită de frumusețea lui, Niklaus Olgersen mai era și de o rară inteligență. Fără ca măcar să-și dea seama, o cuceri definitiv, declarându-i, în timp ce arăta cu mâna spre cortul lui:

— Și, ca o dovadă în plus, soldat Read, să știi că, întrucât dormitoarele oamenilor mei sunt pline ochi, ai să dormi aici.

— În cortul tău? bâigui Mary.

Olgersen o privi complice și adăugă, încheindu-se la veston:

— Nu te gânde la nimic rău, Read. Nici vorbă să fiu pederast! Ia spune, sforăi?

— Nu mă trezesc noaptea ca să verific, făcu Mary venindu-și în fire și gândindu-se la perspectiva acestei intimități.

Olgersen, amuzat, spuse, ca să încheie discuția:

— Mă duc să-mi primesc ordinele. Du-te să-i cunoști pe ceilalți și, după aceea, caută-l pe Vanderluck. I-am strecurat o vorbă în legătură cu pariurile acelea. O să aibă el grijă să le organizeze. Se pricepe la asta.

După câteva ore, regimentul se pregătea de drum, iar Mary începu să-și cunoască tovarășii, în timp ce-și făcea bagajele alături de ei. Până la amiază, străbătuseră deja trei leghe spre nord, ca să încerce să oprească înaintarea frontului infanteriei franceze. De îndată ce-și așezară tabăra și-și lăsară jos

ranițele, Niklaus îi anunță că atacul era iminent. Le explică ordinele primite și pozițiile pe care se vor afla în timpul luptei. Mary aprobă dând din cap. Era clar că Olgersen se pricepea să-și conducă oamenii. Ordinele lui și motivele pentru care le dădea erau coerente, corecte din punct de vedere tactic și chibzuite.

După ce fiecare știe ce are de făcut, se adunară, încălecară și, sub comanda lui, se alăturară celorlalte trupe, ce erau plasate pe câmpie.

Mary mângâie gâtul calului ei. Foștii ei camarazi din infanterie, aflați în fața lor, își croiau un drum însângerat, întețind cu strigătele lor mânia ce-i cuprindea inima, făcând-o să bată mai puternic. Umărul rănit o durea încă. Privi cu coada ochiului spre piciorul lui Niklaus, care călărea lângă ea. Judecând după felul cum strângea coastele calului, probabil că nu-l mai durea prea tare, dar nici vindecat nu părea să fie. Nu trecuseră decât trei zile de când fusese rănit.

„*Niklaus era nemaipomenit de rezistent*”, își spuse Mary. Abia dacă șchiopăta puțin, iar când era călare, părea la fel de zdravăn ca și tovarășii lui. Își aminti felul cum o adusesse el în tabără și simți din nou aceeași tulburare.

Îl dorea!

— Gata, Read? întrebă Niklaus, ridicându-și spada.

— Gata, răspunse ea fără să șovăie, încordată ca un arc.

Niklaus coborî spada, dând astfel semnalul pe care-l aștepta Mary. Dădu pinteni calului, urlând, sălbatică și dezlănțuită, cu sabia ridicată, gata să lovească.

— La dreapta, Read! zberă Niklaus, în timp ce tăișul spadei lui Mary secționa tendonul calului unui inamic, ca să-l oprească din goană. Se întoarse cu tot trupul și pară lovitura îndreptată asupra ei; cele două arme se ciocniră cu zgomot. În ciuda umărului rănit, reușea să-și țină în frâu, cu mâna stângă, calul speriat, care fornăia. Francezul era puternic. O nouă lovitură fu cât pe-aci s-o arunce din șa. Mary înțelese că nu-l putea învinge decât printr-un șiretlic.

În jurul ei, lupta era în toi. Tobe nu se mai auzeau, semn că toboșarii fuseseră omorâți. Nu se mai vedeau nici drapelele, ce căzuseră încă de la primele confruntări, iar culorile dispăruseră în anonimatul sângelui răspândit pretutindeni, așa că era greu să deosebești prietenii de dușmani. Mary nu mai văzuse până atunci un atac atât de barbar. Era un adevărat măcel. Franceziiăștia nu respectau nicio regulă, iar Niklaus le ordonase oamenilor lui să facă același lucru și să secționeze picioarele cailor ca să-i oprească, deși această metodă era condamnată de orice cavalerist.

Mary se feri de spada uriașului lipindu-se de coastele calului și ieșind astfel din câmpul lui vizual. Era sprintenă ca o pisică și zgâria la fel de rapid. Mary își aduse aminte de vremea când, la bordul *Perlei*, se cățara pe catarge și, ținându-se cu o mână de odgoane și cumpănindu-se când la dreapta, când la stânga, se strecura pe sub scara de frânghie și o ocolea, ca să se urce pe partea cealaltă.

Cu o mișcare reflexă, scoase pumnalul și sfâșie cu vârful lui pieptul calului dușman. A doua lovitură ținti piciorul francezului, tocmai când roibul acestuia se cabra de durere. Înainte ca adversarul să se dezmeticească, Mary se ridicase din nou în șa, hotărâtă să termine cu el.

Când calul rănit mortal se prăvăli, trăgându-și călărețul după el, Mary îl decapită pe francez printr-o lovitură puternică de sabie. Imediat după aceea fu nevoită să se îndepărteze de iureșul luptei. Era atât de extenuată, încât ar fi căzut și ea. Își îndemnă calul spre o colină pe care era amplasată o baterie de tunuri. Cei care o vedeau puteau crede că fusese trimisă acolo. Se opri în vârful dealului, privind panorama dantescă de la picioarele ei. Sângele îi zvâcnea puternic în tâmple. Era sleită de puteri după ce luptase cel puțin două ceasuri sub soarele torid.

Acea lună aprilie a anului 1697 era nemiloasă. Oamenii – la fel.

În clipa aceea, Mary și-ar fi dat bucuroasă toată solda pentru câteva minute de răgaz la umbra unui castan, cu auzul mângâiat de ciripitul vesel al păsărilor. În jurul ei nu erau pasări. Violența luptei le pusese pe fugă. Rămăseseră doar corbii ce se roteau pe deasupra câmpiei. Mary trase adânc aer în

piept. În scurt timp, absența ei avea să fie remarcată. Niklaus n-ar fi permis așa ceva. Cum să-i explice că, timp de o clipă, simțise nevoia să fie liberă? Încercă să-și miște umerii încordați până la durere din cauza mânuirii și a greutății spadei. Se călise și mușchii i se dezvoltaseră până când își pierduse cu totul feminitatea, dar încă nu era îndeajuns de pregătită pentru luptele îndelungate.

Avea gura uscată. Luă plosca din piele și dădu pe gât dușca de vin ce mai era înăuntru. Își prinse plosca la locul ei, la brâu, își trosni, una câte una, articulațiile degetelor și strânse în pumn mânerul spadei, apoi, cu un strigat, dădu pintoni calului și galopă până când se afundă din nou, cu trup și suflet, în vârtejul luptei.

Până la căderea serii, mulți dintre camarazii ei căzuseră pe câmpul acela sinistru de luptă.

Ca de obicei, chirurgii își făceau meseria chiar la fața locului, gonind pasările de pradă ce sfâșiau cadavrele. Invalizii erau transportați pe târgi sau sprijiniți de infirmieri. Din loc în loc, se vedeau focuri aprinse în care erau încinse fiarele pentru cauterizarea rănilor celor cărora trebuia să le fie amputate membrele prinse sub vreo căruță sau vreun tun răsturnat. Până și vântul duhnea, neputând să risipească tot fumul și praful la care se adăuga mirosul pătrunzător de carne arsă. Toată câmpia devenise o scenă în care gemetele și urletele se amestecau cu pacea externă a celor care-și găsiseră, în sfârșit, liniștea.

Mary, cruțată și de data asta de soartă, se întorsese în tabără împreună cu ceilalți supraviețuitori. Printre ei erau și Niklaus împreună cu Vanderluck. Cei doi erau buni prieteni. Deși era mulțumit, Niklaus avea cearcăne adânci, iar chipul îi era tras și ostenit. Rana de la picior i se deschisese din nou din cauza multelor lovituri și a oboselii, și sângera.

Cu toate acestea, rămase cu oamenii lui, verificând răniții și dispăruții. Apoi îl strigă pe Vanderluck, făcându-i semn să se apropie.

— Mai ridică mizele pariurilor, hotărî el. Ca să mă stimuleze data viitoare. Câinii ăștia sunt dezlănțuiți.

Se întoarse către Mary, care își mișca umărul ca să-și destindă mușchii tensionați.

— Haide! Vărul meu o să fie încântat să ne peticească.

Mary nu era tocmai sigură de asta, judecând după numărul impresionant de răniți. Și avu dreptate: istovit și plin de sânge din cap până-n picioare, acesta mârâi și înjură înainte de a trimite un infirmier să le cauterizeze din nou rănilor. Îi asigură că, dacă nu se odihneau, le vor rămâne niște cicatrice urâte. După care, vărul lui Niklaus adăugă, fără glumă de data asta, că, dacă își mai asumau astfel de riscuri, data viitoare o să-i lase să crape!

Niklaus se duse apoi la raport, iar Mary se îndreptă spre pârâul de la marginea campamentului ca să se spele, așa cum făceau camarazii ei. Nu-l mai văzu pe Niklaus până seara și se alătură unui grup care începea o partidă de cărți.

Întotdeauna, la întoarcerea dintr-o bătălie, asupra soldaților plutea un soi de fatalitate morbidă. Nimeni nu pomenea de Doamna-cu-coasa, din teama superstițioasă să n-o atragă rostindu-i numele, dar cu toții o simțeau planând ca o umbră răuvoitoare în jurul căruțelor, al tunurilor, al ghiulelelor și al oamenilor care se străduiau s-o renege. Pentru o clipă, Mary se întrebă dacă în sufletul ei mai rămăsese vreo urmă de omenie, ceva din femeia care fusese pe vremuri. Se simțea rece și insensibilă la suferință, la tristețe, chiar și la frică. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât se îndoia mai mult de asta.

Scoase gamela din raniță și se duse la bucătărie. Venise ora mesei. Își luă rația, se așeză pe un pietroi și începu să mănânce, supraveghind cu o privire obosită cortul în care urma să-și petreacă noaptea alături de sergentul ei de cavalerie. De cum îl zări apropiindu-se, simți din nou că-l dorește.

Acesta era însoțit de Vanderluck. Amândoi păreau mulțumiți. Mary află repede care era motivul.

Ajungând lângă ea, Vanderluck îi întinse zece fiorini, partea ei din pariuri.

— Data viitoare o să câștigăm mai mult, glumi el. Acum că francezii au primit întăriri serioase, cotele vor urca. Aveți grijă! În curând, până și ai noștri vor dori să vă vadă căzând!

— N-au decât, răspuse Niklaus. Când e vorba să-mi apăr pielea, mă reped ca un mistreț și dau unde apuc, fără să-mi mai pese cine e de partea mea sau nu.

Vanderluck se îndepărtă râzând.

Încă vreo câteva lupte ca asta, și Mary ar fi avut destui bani ca să-și realizeze planurile. Nu că i-ar fi displicut războiul, dar prefera să lupte pentru ea, ca să dobândească în sfârșit faimă și bogăție.

— La ce te gândești, Read? întrebă Niklaus, când intrară în cort să se culce.

Mary se întinse pe spate, încă îmbrăcată, și-l privea discret, visătoare, la lumina palidă a felinarului. Se lăsase noaptea și stingerea n-avea să mai întârzie mult.

— La comoara mea, răspuse ea zâmbind.

— Cam săracă prada, glumi Niklaus, crezând că se referea la câștigul din pariuri.

Mary scutură din cap.

— Nu asta, Niklaus. E vorba de altceva. De altă comoară. Una ce depășește orice închipuire.

— Îmi povestești și mie despre ea? întrebă el, căscând.

— Poate... Depinde...

Niklaus își scoase vesta și cămașa. Mary simți o arsură în partea de jos a pântecelui. Se răsuci și potrivi lampa, coborând fitilul până fu sigură că de afară, umbrele lor nu puteau fi văzute.

— De ce anume depinde? insistă Niklaus, lungindu-se lângă ea ca lângă un camarad oarecare.

Mary se așeză în genunchi pe pat și își descheie tunica, stând cu fața spre el. După ce căscase încă o dată, Niklaus închisese ochii. Văzând că nu primește niciun răspuns, deschise ochii. Mary tocmai își scotea bandajul ce-i presa pieptul.

Între sânii ei albi se legănau ochiul de jad și pandantivul de smarald.

— Depinde de tine.

Niklaus rămăsese cu gura căscată.

Nu însă pentru mult timp. Privirile lor lacome se întâlniră, iar Mary se întinse lângă sergent. Mâna lui Niklaus coborî spre șlițul pantalonilor ei și dădu de umflătura artificială așezată acolo de Mary.

— Uită-te mai bine, sergent. O să vezi că soldatul Read mai are surprize pentru tine.

Niklaus o întoarse pe spate și se aplecă asupra ei, încântat că instinctul nu-l înșelase.

— Ești imposibilă, șopti el. Nicio femeie nu s-ar purta așa. Nicio femeie nu s-ar înrola ca soldat în armată.

— Am să-ți explic tot. Mâine. În noaptea asta, iubește-mă. De prea mult timp nu m-a iubit nimeni.

Niklaus nu aștepta să i-o spună de două ori.

Când trâmbițele sunară deșteptarea, erau încă îmbrățișați. Mary fu prima care deschise ochii și, temându-se de vreo vizită inoportună, se grăbi să se ridice. Niklaus o prinse de braț, obligând-o să se întoarcă, și zâmbi.

— Ce-i? întrebă Mary.

— Voiam doar să mă asigur că n-am visat.

Mary, dezbrăcată încă, se aplecă să-l sărute. Apoi se sculă repede, mai repede decât și-ar fi dorit, și se îmbracă în grabă. Niklaus făcu același lucru, cu mintea prea răvășită ca să poată discuta despre cele petrecute. Mai ales că trebuia să se ducă la comandament ca să-și primească ordinele. Mary îl aținti cu o privire hotărâtă.

— Dacă îndrăznești să spui cuiva, te omor cu mâna mea!

O clipă, Niklaus crezu că era o glumă, dar, dându-și seama că vorbea serios, îi răspunse:

— Crezi că sunt tâmpit? Armata n-ar avea decât de pierdut, iar eu, la fel. Atâta timp cât bărbăția o să-ți fie mai mare decât sânii în timpul luptei, iar după aceea – exact invers, secretul tău nu va fi dezvăluit. Iar prietenia noastră nu se va destrăma.

Apoi ieși din cort ca să se bărbierească.

Mary mai întârzie puțin, întinzându-se; își spuse că avusese o idee bună să-i dezvăluie lui Niklaus adevărata ei identitate.

Avură o zi grea. Mutară din nou tabăra, conform ordinelor primite în zori. Pentru mulți dintre răniți, asta însemna o moarte sigură. Dacă erau lăsați acolo fără medic, rezultatul era același. Îndemnat de Niklaus și de ceilalți sergenți de cavalerie, locotenentul reuși să negocieze deplasarea în două etape a oamenilor lui. Bătălia din ajun le rărise destul de mult rândurile.

Majoritatea urmau să plece imediat ce campamentul avea să fie ridicat. Un al doilea convoi, transporta răniții și asigurându-le securitatea, îi va urma a doua zi.

Astfel, chirurgii aveau timp să-i mai pună pe picioare pe cei care erau deplasabili.

Niklaus ceru voluntari care să asigure ariergarda. Mary se oferă fără ezitare, încântată să se îndepărteze puțin de gloată, își ajută colegii să încarce căruțele primilor care plecau, în timp ce, puțin câte puțin, tabăra dispărea. În locul corturilor, al posturilor și al atelierelor nu mai rămăseră, după puțină vreme, decât infirmeria și câteva bivouacuri, în jurul focurilor pe care trebuia să le țină aprinse. Li se lăsară muniții și provizii, apoi caravana se urni din loc. Mary și Niklaus, ușurați, o priviră îndepărtându-se.

La lăsarea nopții, Niklaus se bucură pe săturate de trupul lui Mary înainte de a-i asculta povestea, ce-l uimi, îl mișcă și-i trezi admirația. Complicitatea lor deveni și mai strânsă, iar Niklaus își spuse că fusese al naibii de inspirat când o salvase.

A doua zi, avură de mers zece ore ca să ajungă la noul campament, situat la 15 leghe distanță. Vărul lui Niklaus ținea să-i aducă acolo în viață pe toți cei care supraviețuiseră peste noapte.

„Dă-le dracului de ordine! strigase el. Nici prin cap nu-mi trece să alerg ca nebunul!”

Niklaus îi dădu dreptate. Cu atât mai mult cu cât printre cei care ar fi urmat să fie sacrificați se afla și un băiat care-l acoperise de multe ori când erau în prima linie. Sergentul fusese impresionat văzându-l cu un picior amputat, luptându-se cu febra. Omul nu se va mai putea urca pe cal. Dacă supraviețuia, după câteva săptămâni ar fi fost repatriat la Breda. Între timp, cei rămași valizi și-ar mai fi pierdut și alți tovarăși.

— Ce porcărie de război! mormăi Olgersen, scuipându-și în ritmul copitelor tutunul de mestecat din gură.

Mary mergea lângă el. Amândoi aveau cearcăne pricinuite de aceeași insomnie.

— Ce-o să faci când se va termina? Întrebă Mary.

— Nu prea știu. Poate că o să caut și eu vreo comoară, râse el.

— Și dacă nu vreau s-o împart?

— Ei, zâmbi Niklaus, am să gădesc eu o cale să te fac să te răzgândești...

Mary n-avu timp să răspundă. Prima dintre căruțele cu răniți se oprise. Ei doi încheiau coloana, cu simțurile la pândă. Dădură pinteni cailor și se apropiară de căruță. Moartea își desăvârșise opera. Camaradul din prima linie al lui Niklaus își dăduse sufletul. Niklaus ordonă să fie îngropat, așa cum își exprimase dorința, sub un castan, la marginea unui ogor.

Când sosiră la campament, aflară că se stabilise un alt plan de luptă. Niklaus se înfurie. Planurile astea fuseseră schimbate de nenumărate ori și toate avuseseră, în final, același rezultat. Nu existau nici învingători, nici învinși, doar morți și răniți. Și amărăciunea permanentă de a nu ști la ce bun toate acestea.

După ce se instalară, Niklaus, care-și îndeplinise toate îndatoririle, își înecă furia în alcool. Mary rămase printre soldați și jucă zaruri cu ei. Când intră în cort să se culce, Niklaus sforăia zgomotos. Mary își ritmă respirația după a lui și adormi cu senzația că însuși pământul o absorbea în adâncurile lui.

După două luni, temerile lui Mary se confirmară. De câteva zile, când se trezea avea grețuri supărătoare. Nu-i spusese nimic lui Niklaus, dar era sigură că rămăsese însărcinată. Erau din ce în ce mai apropiați, iar ceea ce simțeau unul pentru celălalt era mai mult decât o simplă atracție. Fiecare din ei descoperea mereu la celălalt câte un nou motiv de uimire și de admirație.

Constatarea aceasta umplu de mânie sufletul lui Mary. Îi dădea peste cap toate planurile. Despre un avort nici nu putea fi vorba. De unde naiba să ia vreo babă care să fie de acord s-o ajute? Satele prin care treceau sufereau din cauza războiului, a jafurilor și a necazurilor pricinuite de francezi. La apropierea soldaților, toate ușile și obloanele erau ferecate. Alteori, țăranii își apărau cu furcile proviziile, refuzând să mai dea ceva în afară de rechizițiile obligatorii. În aceste condiții, ce-ar fi pățit un soldat care ar fi cerut ajutorul vreunei cotoroașe ca să dea afară plodul din burtă?

Mary nu vedea altă soluție decât să se bată și iarăși să se bată, în nădejdea că mersul călare și violența vor reuși s-o scape de sarcina nedorită.

Partea proastă era că, de vreo câteva săptămâni, în rândurile lor nu mișca nimic. Noul consemn era ca pozițiile inamicului să fie supravegheate. Nicio bătălie nu mai venea să le sporească banii câștigați din pariuri, iar Mary n-avea chef să piardă o asemenea mană cerească. Hotărî să păstreze secretul până când soarta va decide într-un fel. Totuși, din pricina stării ei și a urmărilor acesteia, deveni cât se poate de nesuferită și arțăgoasă.

— Ia ascultă, Mary, ce-i cu tine? se miră în cele din urmă Niklaus, văzând-o prost dispusă pe când cobora fitilul lămpii, pregătindu-se de culcare.

Mai trecuse o lună.

— Îți lipsesc luptele sau te-am supărat eu cu ceva?

Acel „ceva“ cu care o supărase Niklaus începuse să miște în pântecul lui Mary. Dacă lucrurile mergeau tot așa, în curând n-avea să-și mai poată ascunde starea. Chiar se mira că flamandul ei, atât de deștept și perspicace, nu-i observase umflătura din talie. Umflătură ce tot creștea.

— Vreau să plec din armată, zise dintr-odată Mary.

Surprins, Niklaus făcu ochii mari.

— De ce? Te-ai săturat de mine și de armată?

— Nici de tine, nici de ea, dar în curând voi fi nevoită s-o fac. Sunt însărcinată, Niklaus.

Spre marea ei uimire, pe chipul lui se așternu un zâmbet de ușurare.

— Am observat și eu, mărturisi Niklaus.

Mary se îmbujoră, uluită și furioasă.

— Cum adică, ai observat? De ce n-ai spus nimic?

El îi astupă gura cu o mână, strângând-o la piept. Nu era nevoie s-o audă tot regimentul, iar Mary ridicase vocea, uitând de obiceiul lor de a-și vorbi în șoaptă.

— Nu fi tâmpită, Mary. De trei luni facem dragoste în fiecare noapte și n-ai avut ciclu. Trăim sub același acoperiș, chiar dacă e de pânză. Ar fi trebuit să fiu orb sau distrat...

— Și asta-i tot ce ai de spus?

— Așteptam să deschizi tu vorba despre asta. Nu voiam să bruschez lucrurile.

Mary era total nedumerită.

— Nu înțeleg nimic. Ar trebui să fii furios, dezamăgit, supărat sau mai știu eu cum...

— Fericit, cumva? râse el, privind-o drăgăstos.

Mary încremeni.

— Fericit?

— Fericit! Chiar cred că sunt nebun după tine, Mary Read, făcu Niklaus Olgersen, zâmbind. Și nici nu se pune problema să las copilul ăsta fără un tată.

— Dar nu vreau să mă mărit cu tine, obiectă Mary.

Niklaus prevăzuse reacția ei. Mary îi vorbise adesea despre libertatea aceea pe care și-o apăra cu spada, despre dorința ei de a nu depinde vreodată de altcineva, de a-și îndeplini planurile pentru a-și făuri un nume și-o avere care să șteargă mizeria îndurată de mama ei. Dacă el ar fi vrut, ar fi putut evita ca ea să rămână însărcinată. Știa să se retragă înainte de momentul culminant. Până atunci, avusese grijă întotdeauna să nu le facă plozi prostituatelor cu care avusese de-a face. Acum însă, din dragoste pentru ea, nu procedase astfel. O făcuse ca s-o constrângă, în ciuda voinței ei, să-și trăiască viața pe care o refuza.

— N-ai de ales, declară Niklaus. Gândește-te la Cecily.

— Mama nu are nicio legătura cu noi, scrâșni Mary, regretând deodată că-i povestise atâtea despre viața pe care o dusesse Cecily. Țin la tine, Niklaus, dar asta nu înseamnă că, din cauza copilului, trebuie să renunț la planurile mele.

— Dar cine spune să renunți la ele, Mary? De când ne-am cunoscut, mi-ai tot vorbit despre comoara aceea miraculoasă ce ți-ar oferi bogăție și putere. Și mie-mi surâde ideea. Dar au trecut trei ani de când ai părăsit Franța și s-ar putea prea bine ca ea să fi fost descoperită și cheltuită deja. Chiar dacă ochiul acela de jad, una din cheile comorii, e la tine. Sunt gata să te urmez în Indiile de Vest ca să vedem cum stau lucrurile, eventual să-i urmărim pe dușmanii tăi și să le-o luăm, daca e nevoie. Sunt destul de înclinat către aventură ca s-o fac și, sincer să fiu, nu m-aș putea resemna să ocup postul acela de notar ce mă așteaptă.

O îmbrățișa. Puțin câte puțin, rezistența lui Mary se topea. Niklaus îi atinse cu buzele părul, chiar deasupra urechii.

— Ai așteptat trei ani, Mary Read, și desigur că ceea ce trebuia să se întâmple s-a întâmplat. N-ai mai putea aștepta până când fiul meu va veni pe lume și va fi destul de rezistent ca să se îmbarce împreună cu noi?

— Și din ce vom trăi? obiectă ea.

— Nu sunt chiar atât de sărac, îi aminti Niklaus, și aș putea foarte bine să-ți asigur viitorul până când vom fi gata de plecare. Nu vreau ca lumea să te arate cu degetul ca pe o târfă pe care un militar a lăsat-o grea. Știi bine că am dreptate, Mary. Altfel, și orgoliul tău, și al meu ar fi călcate în picioare.

— Și dacă pierd sarcina? mai obiecta Mary. Dacă o pierd după ce ne căsătorim?

— Nicio problemă. Ți-aș face alt copil, ca să te păstrez.

Ea se îndepărtă cu un gest brusc.

— Nici să nu te gândești la una ca asta!

— Glumeam, făcu el, zeflemitor. Mărită-te cu mine, Mary Read! N-o să-ți pară rău.

— Deocamdată, n-am niciun chef să părăsesc rândurile, mai zise ea.

— Atunci mai rămâi. Nici eu n-am chef să mă despart de tine imediat ce ne vom căsători. Vom lua o hotărâre abia când o să-ți crească burta. Dar, crede-mă, nu peste mult timp, în timpul luptei o să ți se pară mai grea decât o ghiulea.

— Și dacă o să fiu descoperită, ce-o să se întâmple?

— Vei fi arestată și judecată pentru port ilegal de uniformă și uzurpare de calități. Probabil că vei face pușcărie.

— În ciuda tuturor faptelor mele de arme?

— Mary, tu ești un simplu soldat, nu un gradat. În fața unui tribunal militar nu vitejia și hotărârea ta vor atârna mai greu în balanță, ci minciuna și abilitatea cu care i-ai înșelat. N-ar fi imposibil să fii acuzată chiar de spionaj în favoarea dușmanului.

— Un spion care să lupte așa ca mine? N-ar avea niciun sens.

— Da câtva timp, regimentului nostru, ba chiar întregii noastre armate nu le merge bine deloc. E perfect posibil ca în tabăra noastră să existe un trădător care să le dea informații dușmanilor. Un asemenea om s-ar putea folosi de tot felul de șiretlicuri. Nu uita că dormi în cortul unui gradat. Asta ți-ar putea înlesni uneltirile.

— Dar tu le-ai spune că nu e așa!

— Da, afirmă Niklaus, dar cu condiția să nu mă nimerească vreun glonț de muschetă până atunci. Crede-mă, Mary, cel mai bun lucru pentru tine și pentru copilul pe care-l porți ar fi să te încrezi în judecata și în spusele mele. Dacă ne-am căsători, în caz că mi se întâmplă ceva, bunurile mele ți-ar reveni ție, iar reputația ți-ar fi nepătată. Nu-ți pot oferi un nume ilustru, dar moștenirea de care ai beneficia ți-ar asigura libertatea. E cel mai mic lucru pe care-l pot face – lăsând la o parte propria plăcere – ca să repar răul făcut.

Mary se înclină.

Avea de ales: pe de o parte, închisoarea și dezonoarea, pe de alta – siguranța, precum și o minunată libertate împărtășită.

Cu siguranță că Cecily n-ar fi șovăit o clipă.

Oare nu-i spusese lui Forbin, pe vremuri, că n-ar fi acceptat să aducă pe lume un bastard, așa cum fusese ea?

— Bine, răspunse ea. Sunt de acord să mă mărit cu tine.

Niklaus o sărută cu patimă pe buze.

Câștigase.

Emma de Mortefontaine apucă delicat o șuviță de păr ce, desprinsă din coc, îi atârna de-a lungul obrazului. O răsuci pe deget ca să-i dea formă. Un corsaj din mătase azurie și un colier din safire și diamante îi puneau în valoare decolteul. Chipul ei machiat cu discreție atrăgea privirile, concentrându-le asupra ochilor migdalați, subliniați cu fard de culoarea violetelor, și asupra buzelor roșii. Tenul ca de alabastru, punctat cu o aluniță falsă, dădea grație frumuseții ei de o inocență prefăcută.

Emma știa că astfel împodobită era irezistibilă, în timp ce trăsura ei înainta la pas pe străzile înguste și aglomerate ale Parisului, croindu-și drum printre căruțele, negustorii, trecătorii, hoții și cerșetorii care le ațineau calea, Emma se întreba cu nerăbdare oare cum o fi arătând acel Dumas la care se ducea, propunându-și să-l seducă pentru a-și atinge mai ușor scopurile.

De când Mary dispăruse, Emma nu încetase să se gândească la ea și la comoară. În cei peste doi ani ce trecuseră, obsesia ei sporise până când devenise o prioritate. Emma avea acum tot ce-și dorise: frumusețe, o avere enormă, și, datorită acestora, putere. Era de-ajuns să pocnească din degete sau să-și fluture genele, și toată lumea – bărbații, mai ales – era la picioarele ei.

Moleșită de ritmul zgâlțâit al trăsurii, își lăsă gândurile să zboare la evenimentele petrecute în ultimele luni. Acele evenimente în urma cărora călătorise până la Paris, iar acum se întâlnea cu maestrul Dumas.

La puțin timp după ce se instalase la domeniul ei din Irlanda, ca să rezolve procesul acela, primise un mesaj de la Omul-în-Negru, care o asigura că Mary își aflase cu siguranță sfârșitul sub ruinele orașului Dunkerque. Fapt dovedit de întoarcerea tristă a lui Corneille alături de Forbin, care-și continua cursele în Mediterana.

Și chipul acestuia era la fel de îndoliat ca și cel al matelotului său, părând neobișnuit de obosit și de trist. Amândoi încercau să-și învingă durerea dedicându-se cu trup și suflet mării, afirmase Omul-în-Negru.

Reacția celor doi n-o mirase pe Emma. Și ea se simțise sărăcită, uimitor de singură, ca și ei. Mary Read făcea parte dintre ființele a căror apropiere îi marchează profund pe cei din jur. Avea prea multă energie, vitalitate și poftă de viață ca să nu-i molipsească pe apropiații ei, fiind, cu toate acestea, prea liberă ca să se lege de o singură persoană. Tocmai aceasta independență o făcea să fie mai atrăgătoare și mai dorită decât alte femei. Cu toții visăm să punem stăpânire pe libertatea altuia, ca și cum o parte din această libertate ar putea curge prin venele noastre, întregindu-ne.

Emma de Mortefontaine ar fi putut avea orice ar fi putut cumpăra, mai puțin un astfel de suflet geamăn.

Iar toți demonii ei nu reușiseră să schimbe acest lucru.

Odată cu Mary Read murise o parte din absolut.

Emma nu știa ce se întâmplase cu craniul de cristal după ce ajunsese în trezoreria lui Francisc I. De fapt, nici n-o prea mai interesa acum.

La urma urmei, ce nevoie avea de comoara aceea?

După ce-l asasinase pe Tobias Read, ca și pe Jean de Mortefontaine, devenise una dintre cele mai bogate văduve din Anglia. În afară de beneficiile rezultate din comerțul pe mare făcut de flota ei, moștenise o plantație în Carolina de Sud, un oficiu comercial în Cuba și numeroase moșii. Tobias Read nu avea urmași, nici rude, cu excepția unei mătuși bătrâne, destul de vârstnică și de bogată ca să nu o sâcâie cu cine știe ce pretenții caraghioase.

Timp de câteva luni se lăsase dusă de evenimente, distrându-se pe seama furiei vecinului ei din Irlanda. Nu voia să se mai încreadă în instinctul ei, acel instinct ce o făcuse deja o dată să creadă în

extraordinara capacitate de supraviețuire a lui Mary. De câte ori închidea ochii, bântuită de amintirea ei, partea de jos a pântecelui i se frământa dureros. Această senzație devenise o certitudine și, implicit, o servitudine.

Făcuse dragoste cu William Cormac, îl corupsese pe el, un om atât de ponderat și de prudent, închipuindu-și că simte pe trupul ei degetele lui Mary, răsuflarea lui Mary, căldura ei. Se desfătase cu acel trup de bărbat visând la un trup de femeie, dar fără a dori sau a iubi vreo altă femeie în afară de Mary. Nu era lesbiană. N-o voia decât pe Mary, care era atât de dură, atât de ambiguă, atât de asemănătoare cu ea.

Emma de Mortefontaine nu putea, n-ar fi putut niciodată să iubească decât o ființă geamănă cu ea.

Până la urmă, obosită să nu-și mai dorească nimic având totul, acceptase să se încreadă în intuiția ei și simțise că-i revine pofta de viață. Îl trimisese pe Omul-în-Negru să se înroleze pe nava lui Forbin și să o țină la curent cu tot ce se întâmpla la bord. Nădăjduia că, dacă Mary ar fi apărut cumva, ar fi luat legătura cu Forbin sau cu Corneille.

Apoi, părăsind Irlanda și pe Cormac, se dusesse la Dover, în casa ei, în speranța că, atrasă de comoară, Mary va veni acolo. Obsedată de mii de întrebări fără răspuns, Emma se perpelise un an întreg, văzându-și de afaceri, melancolică și morocănoasă, acceptând avansurile câte unui admirator pentru a-l respinge violent după o clipă, epuizată de o speranță ce se prefăcea în disperare. O concediasse pe Amanda, slujnica ei, întristată încă de dispariția ciudată a lui Mary Oliver, păstrându-l alături de ea doar pe George. Numai pe el îl suporta, pentru că, la fel ca toți oamenii care trăiesc în umbră, știa să rămână nevăzut, să accepte să rămână părtaș.

George, omul bun la toate, era, fără îndoială, singurul care ținea la ea destul de mult ca să-i suporte toate hachițele.

Inclusiv suferința pricinuită de refuzul de a se resemna, când totul o îndemna să o facă. Încetul cu încetul, reușise să-și câștige locul pe care-l spera alături de ea. Nu în văzul lumii, firește. Pe George nu l-ar fi încântat să poarte o perucă pudrată și un costum ca al nobililor. El se mulțumea cu o mângâiere, atunci când, răvășită și chinuită, Emma îl chema, plină de încredere, și-și descărca sufletul. Făcea dragoste cu ea numai când i-o cerea Emma. Era plin de abnegație. Pentru nimic în lume n-ar fi trădat-o și n-ar fi rănit-o. Niciodată nu i-ar fi făcut cel mai mic rău. Mai degrabă și-ar fi dat viața ca s-o apere. Puțin câte puțin, îi insuflase dorința de a-și relua căutările.

Mai întâi îi dăduse o idee: ce-ar fi să se ducă în Carolina de Sud să-și viziteze plantația aceea ce-i aducea beneficii însemnate? Emma refuza să plece din Dover, de teamă ca nu cumva Mary să-și facă apariția în lipsa ei. George însă știuse să o convingă. Mary nu dăduse de atâtea luni niciun semn de viață. Trebuia să accepte. Să accepte ceea ce, pentru ea, era inacceptabil.

În cele din urmă, Emma și George se imbarcaseră. Emma descoperise orașelul Charleston, cu casele lui din lemn, cu colonade, fusese uimită de climatul de acolo și de negrii care, în ciuda condiției lor de sclavi, erau veseli și zâmbitori. Simțise deodată că povara de pe sufletul ei se ușurează. Rămăsese acolo șase luni, timp în care începuse să-i revină pofta de viață. Așa că, atunci când George îi propusese pe un ton firesc să viziteze Yucatanul după ce vor trece prin Cuba, acceptase; apoi urma să se întoarcă în Europa.

În toate călătoriile pe care le făcea, Emma lua cu ea o casetă din abanos sculptat ce conținea ochiul de jad și harta pe care era marcat locul comorii, de parcă ar fi fost o relicvă de care nu putea să se despartă. „Și dacă Mary Read se dusesse acolo, în Yucatan?”, șoptise o voce în mintea ei. În acest caz, tăcerea ei ar fi fost ușor de explicat. Cu inima bătându-i puternic, plină de speranță, Emma organizase o expediție cu destinația Lubaantum, orientându-se după harta spaniolului. Găsise cetatea mayașilor, templul, intrase în el și pipăise zidurile. Mângâiasse stela abandonată, încercând să ghicească locul mecanismului ce deschidea trecerea.

Fără succes. Misterul o sfida în continuare.

Era evident că Mary nu ajunsese până acolo. Înciudată și sfioasă, hotărâse să forțeze poarta aceea ascunsă, sigură că va reuși acolo unde atâția alții se lăsaseră păgubași. Cercetase fiecare fir de praf și descoperise în cele din urma, între două pietre de la cotul zidului, un ac fin de cristal. Fusesse uitat acolo? De cine? Nu știa. La ce servea? Nici asta nu știa. Nu mai obținuse niciun alt rezultat. Sala secretă îi rămăsese inaccesibilă.

Hotărâse să renunțe.

Însă când voise să așeze acul de cristal în casetă, în clipa când acesta atinsese ochiul de jad, începuse să scânteieze. Uimită, Emma își petrecuse zile întregi încercând să înțeleagă fenomenul. Apropiata cele două obiecte unul de celălalt, le îndepărta, le făcea să se atingă. Alăturate, cele două cristale împrăștiu o lumină blândă și liniștitoare, și deveneau atât de limpezi, încât reflectau privirea Emmei ca o oglinda.

La întoarcerea în Cuba, își procurase alte fragmente de cristal, crezând că se vor comporta în același fel, dar se convinsese de contrariu: n-aveau efect asupra acului, nici asupra ochiului de jad. Îi ceruse lămuriri unui bijutier, care nu fusesse în stare să-i explice fenomenul și rămăsese uimit de structura cristalului, care părea șlefuit într-un mod total lipsit de logică.

Atunci fusesse din nou cuprinsă de dorința aceea de a ști, de a înțelege, de parcă ar fi șters cu buretele acei doi ani de așteptare și de amăgire. Acum căpătase o nouă certitudine, înrudită cu cea pe care o simțise pe vremuri Tobias. În afară de comoara ascunsă de spanioli, undeva în acel templu se afla încă un mister, mult mai pasionant și tulburător.

Emma de Mortefontaine se închisese în cabina ei în tot timpul călătoriei spre Franța, fericită că norocul o ocrotise de pirații atât de numeroși din Caraibe.

Când ajunse la Calais, se liniștise. Pentru ea, Mary Read era moartă și îngropată. Locul ei fusesse luat de altă obsesie. Emma voia să recupereze cu orice preț craniul acela din cristal. Continuă cercetările lui Tobias Read din punctul unde rămăseseră la moartea lui.

Trecuse mult timp de la trădarea ei, iar lordul Melfort o primi cu amabilitate la curte. În ultimii ani, Emma dovedise că nu se mai ocupa cu politica și faptul că rămăsese în exil atâta vreme pleda în favoarea ei.

În rest, nu se schimbase nimic.

Emma de Mortefontaine, care era mult mai isteată decât Tobias, n-avusese nevoie de vreun permis de intrare. După ce discutase timp de câteva luni cu unii și cu alții, reușise să descopere locul unde erau depozitate lăzile cu documente din arhivă. Fuseseră îngrămădite sub teatru, într-un spațiu ce se afla acolo înainte de încăperea lucrărilor de amenajare. George, care venise cu ea, le luase pe toate, neobservat, făcând mai multe drumuri cu prețioasele documente sustrate ascunse sub livrea de valet. Emma de Mortefontaine trebuise doar să le trieze, în hotelul ei particular de la Saint-Germain-en-Laye, redeschis cu această ocazie.

După trei zile, ieșise triumfătoare din biroul ei și-i spusese lui George că, în sfârșit, descoperise un fir.

Acesta ducea pe strada l'Hirondelle, la hotelul Salamandrei, unde locuia maestrul Dumas, fost procuror la Châtelet.

Ajungând la destinație, George, transformat acum în vizitiu, opri trăsura în fața hotelului Salamandrei, pe care-l identificase fără greutate cu două zile înainte. Respectivul animal fusese sculptat chiar în lepedea de piatră de pe frontonul porții. George culesese informații despre proprietarul clădirii. Povestea lui era uimitoare. Într-adevăr, la puțin timp după ce se retrăsese din funcție și se instalase în acest hotel particular, maestrul Dumas devenise, pe neașteptate, indecent de bogat. Așa încât, oamenii vorbeau despre el cu fereală, făcându-și cruce și privind pe furiș în jur de teamă să nu-l atragă pe diavol, care, pretindeau vecinii, venea adesea să-l viziteze. George îi povestise toate acestea Emmei, care hotărâse să meargă cât de curând la maestrul Dumas.

Craniul de cristal îi fusese dăruit de Francisc I lui Anne de Pisseleu, amanta lui oficială, împreună cu acel hotel particular de pe strada l’Hirondelle, răscumpărat de la episcopii de Chartres. Orice ar fi descoperit maestrul Dumas în această clădire, ce rămăsese nelocuită după moartea lui Anne de Pisseleu, trebuia să aibă legătură cu fabulosul secret al craniului de cristal.

Emma luase în considerație și ipoteza că acest maestru Dumas intrase în posesia comorii furate de spanioli, ceea ce ar fi explicat îmbogățirea lui subită.

Ardea de nerăbdare să afle cum stăteau lucrurile.

Coborî din trăsura, ridicându-și poalele fustei și dezvăluind, când pași pe treaptă, o gleznă fină, pusă în valoare de ciorapul din mătase.

Ca de fiecare dată, George se simți tulburat și o urmări cu privirea, desfătându-se la vederea legănării grațioase a șoldurilor ei, pe când Emma se îndrepta spre ușă și ciocănea.

După câteva clipe, o femeie cu chipul marcat de ani, puțin adusă de spate, dar plină de prestanță îi deschise și se interesă de motivul vizitei.

— Aș dori să vorbesc cu maestrul Dumas, începu Emma, zâmbind fermecător.

Femeia era bine îmbrăcată, prea elegantă ca să fie o servitoare. O măsură pe Emma din cap până-n picioare, apoi, cu o expresie mai degrabă neîncrezătoare decât mirată, se dădu la o parte, lăsând-o să intre.

— Vă rog să așteptați în salonaș, spuse ea, conducând-o. Soțul meu este ocupat, mă duc să-l anunț.

Emma rămase în pragul încăperii, privind-o cum urcă sprintenă treptele unei scări ce pornea din vestibulul situat între bucătărie, sufragerie și două saloane mari. „*Prin urmare, își spuse Emma, maestrul Dumas e mai bătrân decât credeam! Și e căsătorit! Dar asta nu contează! Chiar și în pragul morții, bărbatul tot bărbat rămâne, iar cel care mi-ar rezista mie încă nu s-a născut!*“

Luă loc în salonaș și așteptă, remarcând că mobilierul era de preț, iar pe frontonul șemineului era sculptată o altă salamandră.

Un perete întreg era ocupat de un cufăr sculptat. Și pe acesta se vedea blazonul lui Francisc I. Pe peretele opus, se afla o bibliotecă ale cărei rafturi înșesate cu cărți ajungeau până la plafonul ornamentat, în timp ce sub o fereastră dinspre stradă era un mic birou de scris, delicat sculptat. Cele două covoare persane în culori strălucitoare erau și ele un semn al opulenței casei. Dacă în aer n-ar fi plutit – în ciuda buchetului de trandafiri de pe măsuță – un ușor iz de stătut și de mucegai ai fi putut crede că ești în casa unei familii nobile, cu gusturi rafinate, foarte departe de ceea ce te-ai fi așteptat din partea unui fost procuror de la Châtelet.

— Doreați să discutați cu mine, doamnă?

Vocea era înaltă și clară, iar pasul – atât de ușor, încât Emma, absorbită de priveliștea unui orologiu împodobit și el cu o salamandră, nu-l auzise intrând.

Se întoarse cu o mișcare iute și grațioasă, și abia reuși să-și ascundă mirarea la vederea bărbatului care, cu mâinile la spate, o cerceta cu o privire limpede, ageră și inteligentă. În pofida vârstei ce-i marcase chipul pătrat, cu trăsături energice și virile, ținuta și alura maestrului Dumas erau

remarcabile.

Emma se prezentă, apoi, la invitația curtenitoare a gazdei, luă loc într-unul din fotoliile ce întregeau mobilierul din salonaș.

Nu se îndură să refuze lichiorul de verbină pe care i-l oferi doamna Dumas și luă în mână, cu sinceră curiozitate, paharul. Numai maestrii sticlari din insula Murano, de lângă Veneția, puteau modela sticla cu atâta finețe și precizie.

— Cunosc motivul acestei vizite, doamnă, atacă frontal maestrul Dumas. Tot ceea ce vedeți în jur se potrivește perfect cu poveștile care circulă în legătură cu mine. Dar, la fel ca și ceilalți care au mai fost pe aici, atrași de mister și de zvonuri legate de diavol, veți pleca uimită de vârstă mea înaintată, dar tot nelămurită. N-am de dat nicio explicație.

— Vă rog să mă scuzați, maestre Dumas, reacționă prompt Emma. Nu obișnuiesc să-i privesc pe oamenii înconjurați de o aură de mister ca pe niște exponate de bâlci. Vizita mea nu se datorează bârfelor, ci e foarte departe de așa ceva.

— În acest caz, se împlânzi maestrul Dumas, zâmbind, vă ascult, doamnă.

— Întâmplător, sunt o rudă îndepărtată a lui Anne de Pisseleu. Sunt urmașa unei surori a mamei ei. Dacă nu mă înșel, acest hotel i-a aparținut.

Maestrul Dumas făcu un semn afirmativ, iar Emma înțelese că a crescut în ochii lui. Surprinse în privirea lui o fulgerare scurtă de interes. Se prefăcu însă că n-a observat nimic și continuă să debiteze minciuna pe care o pregătise.

— Acum vreo câteva luni, am intrat în posesia unei casete ce conținea diverse obiecte de-ale lui Anne de Pisseleu. Printre acestea se afla și jurnalul ei intim. Mărturisesc că l-am citit cu plăcere și m-am simțit atât de apropiată de ea, încât m-am hotărât să caut unele locuri și obiecte la care ținea.

— În jurnal ați găsit aceasta adresă?

— Chiar așa, domnule. Aș minți dacă aș spune că întâmplarea m-a adus aici.

Doamna Dumas păli, ducându-și mâinile la buzele subțiri.

— Înseamnă că știți... gemu ea.

Soțul ei îi aruncă o privire aspră, făcând-o să tacă. Ascultându-și intuiția, Emma profită de tulburarea lor.

— Liniștiți-vă, continuă ea suav. Departe de mine gândul să revendic averea aceasta de care vă bucurați. Și eu sunt destul de bogată. Vă aparține, dacă ați găsit-o...

— Vă mulțumesc, o întrerupse maestrul Dumas, sfredelind-o cu privirea.

De-a lungul carierei sale învățase mai bine ca oricine să recunoască viclenia și, oricât de strălucitoare și fermecătoare ar fi fost musafira, era limpede că mințea.

Deși nu credea în povestea ei cu rudenia, trebuia să recunoască faptul că femeia nu semăna cu acei curioși care veneau la el sub pretexte deseori puerile. Emma de Mortefontaine era făcută din alt aluat, iar el era curios să afle din care anume.

Emma tuși ușor în batista de dantelă. Tare-ar fi vrut să știe ce vârstă avea bărbatul acela care-o scruta fără fereală, de parcă s-ar fi simțit în afara oricăror conveniențe. Așa făceau adesea oamenii foarte bătrâni. Emma mai văzuse așa ceva o singură dată, în Irlanda, când avusese procesul cu vecinul ei. Cu puțin timp înainte de a muri, acesta o chemase să-l viziteze. Emma consimțise, atât din curiozitate, cât și din bravadă. Obținuse ceea ce-și dorise. Mulțumită lui William Cormac, plângerea „acriturii”, cum îi zicea ea, cu toate că nu-l cunoștea, avea să dispară odată cu el.

O primise stând în pat, pe moarte, și totuși mai plin de demnitate decât se aștepta Emma. Se prezentase în fața lui sigură de izbânda ei, dar plecase tulburată, jenată și rușinată. Vorbele „acriturii” dovedeau mai multă onoare și noblețe sufletească decât avea să aibă ea vreodată. Fusese atât de impresionată, încât urmase cu respect dricul ce dusesse sicriul la cimitir. Pentru prima dată în viața ei, Emma de Mortefontaine era cuprinsă de regret.

În fața maestrului Dumas încerca un sentiment asemănător. Hotărî să încheie întrevederea înainte de a începe să se simtă stânjenitor de vulnerabilă.

— Anne de Pisseleu pomenea adesea despre un obiect ciudat, ce o fascina, de-a dreptul, și care-i fusese dăruit de rege odată cu hotelul. Un obiect din cristal.

— Presupun că este vorba despre craniu, răspuse imediat maestrul Dumas.

Inima Emmei își înteți bătăile. Dădu din cap și adăugă:

— Așadar, l-ați descoperit...

De astă dată, doamna Dumas fu cea care-i răspuse:

— Da, era împreună cu restul obiectelor de preț ale lui Anne de Pisseleu.

Soțul ei continuă, iritat că femeia spusese mai mult decât ar fi trebuit. Acum însă nu mai putea să tacă. Cel mai bun mod de a-și testa musafira era, la urma urmei, să-i dezvăluie adevărul. Oricum, nu mai avea de pierdut mare lucru. Era prea bătrân acum ca să-i mai pese de ceva, chiar dacă încă nu-și satisfăcuse curiozitatea.

Curiozitatea aceasta era singurul lucru ce-l mai ținea în viață.

Ea și preparatele alchimice.

— Am cumpărat hotelul Salamandrei acum aproape douăzeci de ani, urmă el, după ce-i ceru soției sale să umple din nou paharele cu lichior de verbină. Tocmai ieșisem la pensie și economisiseram o sumă frumușică. Cât fusesem procuror, avusesem dreptul la o locuință de serviciu, deci n-aveam casă, iar clădirea asta era de vânzare. Soției mele i-a plăcut, mai ales după ce ni se spusese că aici se desfășurase povestea de dragoste a regelui și a favoritei lui. Jeanne, soția mea, era pasionată de istorie. Eu, unul, aveam interese de altă natură. Am căutat mereu să realizez Marea Operă...

— Marea Operă? îl întrerupse Emma.

— Piatra filosofală, elixirul vieții, arta de a preface plumbul în aur curat. Dincolo de orice considerații pur materiale, îmi place să distilez apa tare și argintul viu, să folosesc antimoniul și rădăcina de mandragoră. Îmi place să mă joc de-a ucenicul vrăjitor și să urmez căile marilor inițiați. Nu sunt, totuși, decât un amator, iar filtrele mele n-au reușit decât să curețe niște pietre prețioase de petele ce le urâteau. Recunosc deschis că nu e de ajuns numai pasiunea. Și nici inteligența. Trebuie să ai harul și intuiția pe care eu nu le-am avut niciodată. Aveam în schimb, pe atunci, un discipol sclipitor, isteț, curios și foarte tânăr. Abia împlinise cincisprezece ani. Urma să-l inițiez în meseria de procuror, dar el s-a arătat interesat mai degrabă de obsesiile mele și a devenit atât de priceput, încât, după pensionare, l-am primit cu plăcere în vizită aici, ca să-și continue cercetările, ori de câte ori ocupațiile sale îi permiteau câte un răgaz.

Și asta se întâmpla din ce în ce mai des. Până în ziua când m-am înfuriat văzând că își compromitea viitorul rămânând astfel alături de mine. Fusese dat afară de la universitate fiindcă nu-și trata cu seriozitate studiile, iar cariera lui de procuror se sfârșise încă înainte de-a începe.

— Cine era băiatul acesta?

— Originea lui a rămas o enigmă, mărturisi maestrul Dumas. Într-o zi, pe când coboram din trăsură, s-a apropiat de mine, ținând în mână o pungă cu bani, m-a privit deschis, drept în ochi, și mi s-a adresat, spunând: „*Vreau să devin un procuror la fel de bun ca dumneavoastră. Sunteți singurul care mă poate învăța cum s-o fac. Vă voi plăti mai bine și mai mult decât oricare alt discipol*”. Era ceva neobișnuit și împotriva uzanțelor. Cred că tocmai de asta mi-a plăcut băiatul. L-am poftit înăuntru și i-am pus tot felul de întrebări. M-am convins că primise o educație solidă, că era pertinent, inteligent și ager la minte, depășind cu mult limitele care pe alții i-ar fi făcut fericiți. Despre el mi-a spus doar că era orfan, că se trăgea dintr-o familie nobilă, dar dacă-mi destăinuia mai multe amănunte risca atâtea persecuții, încât prefera să tacă și să le uite pentru totdeauna. M-am mulțumit, așadar, să fac diverse presupuneri, dar niciuna nu m-a satisfăcut. De fiecare dată când mi se părea că sunt aproape de adevăr, lansa, cu o naivitate prefăcută, câte un argument ce-mi contrazicea ipoteza și mă îndepărta de

ea. După cum v-am spus, era foarte înzestrat.

Maestrul Dumas se opri, își suflă nasul, apoi continuă:

— Cât despre numele acestui băiat, mi-a cerut să-i aleg eu ce nume prefer, așa încât să-mi facă plăcere să-l rostesc. I-am zis Mathieu. Deși, cu siguranță, sunt singurul om care-l strigă pe numele mic. Pentru toți ceilalți, el este astăzi marchizul Baletti, patrician în Marele Consiliu al republicii Veneția. Așa că uimirea pe care mi-a stârnit-o pe vremuri s-a transformat astăzi în admirație și respect.

— Dar cum a ajuns acolo? se miră Emma, tot mai intrigată.

— Tocmai din pricina mâniei mele despre care v-am vorbit, doamnă dragă. Mi se părea absurd să-și irosească timpul și calitățile stând pe lângă un bătrân care reproducea secretele vechilor maeștri fără să le aducă vreo contribuție nouă. Talentul meu se manifestase în domeniul profesiei, iar nu în cel al pasiunii pe care o aveam, din păcate. Îmi instalasem retortele într-una dintre camere, spre disperarea soției mele, care considera construirea unui cuptor de alchimie în casă un act iresponsabil și criminal. În inflăcărea lui de a-mi demonstra atașamentul și certitudinea lui de a obține Marea Operă, Mathieu a răsturnat din greșală niște acid ce a atacat imediat ceara de parchet. N-ar fi vrut, pentru nimic în lume, s-o supere pe soția mea.

— E adevărat, întâri aceasta. Mathieu era întotdeauna drăguț și amabil cu mine.

— Catastrofa a oprit și furia mea, și inflăcărea lui. S-a repezit să aducă niște cârpe și m-a asigurat că va șterge urmele înainte de întoarcerea lui Jeanne, care plecase la piață. Nu m-a lăsat să-l ajut, zicând că nu era de demnitatea unui fost procuror de talia mea să șteargă podeaua, târându-se în patru labe. Adevărul era că nu voia să mă jignească în vreun fel, pomenind de reumatismele ce mă chinuiau cumplit pe vremea aceea. După câteva minute, a coborât valvârtej scările, a năvălit chiar aici, în încăperea aceasta, și m-a somat să-l urmez, afirmând că făcuse o descoperire uluitoare, că ne trebuiau lumânări, sfeșnice, lămpi... Era atât de întors pe dos, încât am adunat tot ce-mi ceruse fără să crâcnesc, fără măcar să-i pun vreo întrebare. Se apucase să frece conștiincios parchetul, scoțând pe coridor câteva piese de mobilier din încăpere, inclusiv masa pe care se aflau retortele. Într-un colț al odăii era așezat acest cufăr.

Arăta cufărul împodobit cu o salamandră pe care îl remarcase și Emma încă de la sosire.

— Se afla aici când cumpărasem casa. Nici soția mea, nici eu nu ne gândisem să-i schimbăm locul. Mathieu îl mutase ca să elibereze podeaua. Când se lăsase pe vine, observase că niște scânduri care completau marginea parchetului erau, de fapt, o trapă.

— Și unde ducea? întrebă Emma, deși știa deja răspunsul.

— Într-o sala circulară, boltită, ce fusese cândva, cu siguranță, o pivniță și unde se ajungea printr-o scăriță îngustă săpată în zid. Noi nu remarcaserăm până atunci că odaia aflată dedesubtul acelei camere era mai mică decât cea de la etaj. Ar fi trebuit să le măsurăm ca să ne dăm seama. Era ceva neobișnuit, nu-i așa? La ce servise? Nu se știe. Oricum, trecerea aceea fusese zidită poate chiar din porunca lui Anne de Pisseleu. În jurnal nu pomeniște nimic despre asta?

Emma scutură negativ din cap. Firește! Era prea nerăbdătoare să asculte continuarea poveștii. Maestrul Dumas urmă, încântat să aibă o ascultătoare mai captivată de istorisirea lui decât un copil în fața unui basm.

— La început, m-au fascinat cuferele din sala aceea. Erau șapte la număr și toate semănau cu cel pe care-l mutase Mathieu de la locul lui. Când le-am deschis, am rămas încremeniți. În ele erau bijuterii, pietre prețioase, aur, stofe somptuoase, covoare, veselă fină de porțelan, sticlărie etc. Tot ce avea mai prețios Anne de Pisseleu, tot ce-i oferise Francisc I iubitei lui în semn de dragoste se afla acolo, în cuferele acelea împodobite cu blazoanele împletite ale regelui și ale favoritei sale.

— Ca Diana de Poitiers și Henric al II-lea, fiul lui Francisc, interveni doamna Dumas.

— Craniul de cristal era și el acolo, nu-i așa? se interesă Emma, ca să rezeze orice digresiune.

Prea puțin o interesau poveștile de dragoste ale lui Anne de Pisseleu, ale regelui, ale fiului acestuia sau ale oricui altcuiva.

— Mathieu a fost cel care l-a găsit, continuă maestrul Dumas. În timp ce eu mă entuziasmam la fiecare descoperire, el rămăsese nemișcat, fascinat de obiectul acela ciudat, așa cum fusese, probabil, și Anne de Pisseleu. Atunci când, dându-mi în sfârșit seama ce bogății nemaipomenite ne picaseră din cer, i-am propus să le împărțim, a refuzat, zâmbind, apoi a arătat spre craniu și m-a întrebat doar dacă poate să-l păstreze.

— Și i l-ați dat, conchise Emma, dezamăgită că n-avea să-l vadă și să-l atingă chiar atunci.

— Firește. Când soția mea s-a întors de la cumpărături și, văzând intrarea, ne-a urmat în pivniță, l-am rugat amândoi să ia de acolo tot ce dorea. Noi eram destul de înstăriți să nu ducem lipsă de nimic până la sfârșitul vieților noastre. Nu mai aveam urmași. Unul din cei doi fii ai noștri își pierduse viața în urma unui accident, iar celălalt murise de vărsat. Țineam mult mai mult la Mathieu decât la câteva bijuterii. Cu toate astea a refuzat, asigurându-ne că avea tot ce-i trebuie și că, înainte de a fi asasinați, părinții lui avuseseră grijă să-i asigure existența. Aceasta a fost singura confidență pe care ne-a făcut-o. Văzându-i chipul răvășit la evocarea amintirilor, am înțeles cât de greu îi era să vorbească despre trecutul lui. L-am asigurat că noi îl consideram un membru al familiei și că la moartea noastră – pe care o credeam apropiată – totul îi va rămâne lui.

— Și știți ce a făcut atunci, doamnă? întrebă doamna Dumas, cu ochii strălucind de emoție.

Emma negă din cap, mai emoționată decât ar fi fost dispusă să recunoască.

— A început să râdă și ne-a fâgăduit o viață dacă nu eternă, măcar excepțional de îndelungată, adăugând că ținea sincer la noi și că acesta era motivul pentru care renunțase la cariera de procuror, preferând să se dedice Marii Opere. Voia să ne păstreze cât mai mult timp lângă el.

— Și lucrul cel mai surprinzător, doamnă de Mortefontaine, este că, într-adevăr, a făcut-o, completă maestrul Dumas, luând mâna tremurândă a soției sale într-a lui.

Schimbară o privire lungă, complice, ce o tulbură pe Emma. Nu mai văzuse până atunci atâta iubire împărtășită. Prin fața ochilor îi trecu imaginea lui Mary Read, dar o goni cu un gest iritat. Nu trebuia să se lase înduioșată, să cadă iar pradă disperării și dorului.

Venirea ei acolo avea un scop precis.

Vorbele maestrului Dumas o uimiră îndeajuns de mult ca s-o readucă la realitate.

— Ce vreți să spuneți, maestre? Că Mathieu ar fi realizat ceea ce numiți Marea Operă?

— Da, răspunse el fără șovăire. Pentru asta i-au trebuit doi ani, timp în care a rămas la noi. De mirare e faptul că ideile nu-i veneau când se afla în fața retortelor; se închidea în pivniță, printre aceste comori, lua craniul în mâini și-și ațintea privirile în orbitele lui goale. O făcea în fiecare zi, timp de câteva ore. Afirma că acest obiect îl liniștea, îl ajuta să cugete, să se concentreze, să-și adune ideile. Deși craniul n-avea puteri magice, sunt sigur, pentru că, imitându-l pe Mathieu, am încercat și eu să mă concentrez, sperând să fiu atins de vreo inspirație genială. După doi ani, Mathieu ne-a părăsit, dorind să se instaleze la Veneția, și a luat cu el craniul. Avea ambiția să-i ajute pe oameni, să-i scape de frământările lor, visa să unifice popoarele, să oprească războaiele, să preîntâmpine și să vindece epidemiile, să instaureze o ordine în care toți oamenii să fie la fel de fericiți, de la cel mai umil până la cel mai însemnat. Visa la o lume mai bună, doamnă, iar eu, care cunosc firea și viciile oamenilor, eu, care pot deosebi fără greș vinovatul de nevinovat, eu, doamnă, m-am înclinat în fața lui, strângându-l în brațe ca pe un fiu, așa cum îl și consider. Nu știu dacă acel craniu de cristal îi insuflase ideile nemaîntâlnite, absurde și irealizabile pe care mi le împărtășise, dar, dacă există pe lume vreun om în stare să le elaboreze și să le construiască, acela nu poate fi decât Mathieu. Este o sarcină grea și care cere mult timp, dar el muncește și astăzi ca s-o ducă la îndeplinire. Este alături de bătrâni, de bolnavi, de săraci; din umbră, e apropiat de cei influenți și puternici, și la fel, de cerșetori și de orfani. Acolo i se spune marchizul Baletti, noi însă îi cunoaștem acum adevăratul nume.

— Ni l-a dezvăluit odată într-o scrisoare, a adăugat doamna Dumas. „*Oricare ar fi numele pe care mi l-aș lua sau care mi s-ar da, de acum înainte voi fi pentru totdeauna Mathieu Dumas, conte de Saint-Germain.*“

— Dar de ce „conte de Saint-Germain”? Întrebă iarăși Emma.

— Din cauza scrisorilor de dragoste pe care i le-a trimis Francisc I lui Anne de Pisseleu. Într-unul din cufere, am găsit un teanc de astfel de scrisori. Francisc se iscălea întotdeauna: „eu, Francisc, conte de Saint-Germain“, din afecțiune față de orașul Saint-Germain-en-Laye, unde se instalase. Castelul pe care el l-a renovat după ideile lui Anne de Pisseleu a fost adesea cuibul lor de iubire, înainte de a deveni reședința preferată a regelui.

Emma se ridică. Acum știa destule. Nu-i va fi greu să-l întâlnească pe marchizul Baletti la Veneția.

— Vă mulțumesc, zise ea. Căutam un răspuns la curiozitatea mea și iată că am aflat o poveste frumoasă.

— Veți pleca la Veneția nu-i așa? ghici, perspicace, bătrânul.

— Exact. Aș vrea să văd craniul acela, într-adevăr. Cum arată?

— Ca un craniu de om. Are aceleași dimensiuni, iar maxilarul de jos este articulat printr-un mecanism la fel de miraculos ca însăși structura cristalului din care e făcut. O simplă rază de lumină îl face să scânteieze orbitor. Mărturisesc că este cel mai frumos lucru pe care mi-a fost dat să-l văd vreodată.

— Sper că fiul dumneavoastră adoptiv îmi va permite și mie să-l privesc, murmură Emma.

Maestrul Dumas se ridică și el, ca s-o conducă.

Ajunsă în prag, Emma se întoarse spre el, frământată de o ultimă întrebare.

— Dar ce vă face să credeți că Mathieu a realizat cu adevărat Marea Operă?

În ochii maestrului Dumas se aprinse o luminiță ghidușă.

— Pe vremea când s-au întâmplat toate acestea, eu aveam șaptezeci și trei de ani, iar soția mea – cincizeci. Acum, doamnă, faceți dumneavoastră socoteala. Socotiți și vă veți putea da personal seama ce miracol a izbutit să facă Mathieu.

Emma rămase cu gura căscată.

Maestrul Dumas îi mai aruncă o otheadă ce trăda și ea vigoare și sănătate, luându-și rămas-bun, iar Emma ieși, șocată de evidență.

— Ce față ai, doamnă, se miră George, care, văzându-i expresia la ieșirea din casa, îi venise în întâmpinare. N-ai aflat nimic? Începeam să fiu neliniștit.

Emma nu putu rosti decât o cifră. O cifră imposibilă, de neconceput. O cifră ce dădea peste cap tot ce și-ar fi putut închipui.

— Nouăzeci și trei. Maestrul Dumas are nouăzeci și trei de ani.

George nu făcu niciun comentariu, cu toate că nu-i venea să creadă. Știa că stăpâna lui îi va istorisi, la timpul potrivit, tot ceea ce nu știa. Pe când se îndreptau spre trăsură, Emma adăugă încet, cu privirea luminându-se brusc:

— La dracu', George, dacă tot ce mi-a spus bătrânul ăsta e adevărat înseamnă că Tobias chiar avea dreptate. Ceea ce căutăm noi reprezintă infinit mai mult decât o comoară...

Mary înainta încet de-a lungul aleii centrale, evitând privirile pline de curiozitate ațintite asupra ei și refuzând să audă șușotelile iscate la trecerea ei. În acea zi, a nunții ei cu Niklaus Olgersen, era mai încordată decât la apropierea unei băătăii.

Tatăl mirelui o ținea de braț cu forța calmă a unui om deprins cu ceremoniile. Cunoștea toate secretele de familie ale acestor oameni – rude, prieteni sau simpli curioși – adunați în bisericuța din Breda, lucru ce-i conferea o autentică importanță. Cu toate că-i fusese greu s-o primească pe Mary, lipsită de zestre și de familie, sub acoperișul lui, trebuise să recunoască, până la urmă, că era o persoană destul de originală ca să merite cinstea pe care i-o făcea fiul ei. Într-adevăr, contrar obiceiurilor locuitorilor din Breda, care nu pierdeau niciun prilej de bârfă la adresa notabilităților, cu acea ipocrizie politicoasă specifică burghezilor, aceștia o admirau pe Mary Read în timp ce pășea, dreaptă și mândră, în rochia ei de mireasă de culoare grenă.

Trecuseră două luni de când demisionase din armată, în același timp cu Niklaus și cu vărul lui, chirurgul-bărbier, poreclit Cuțitarul. După numai opt zile de la cererea în căsătorie făcută de Niklaus, cârciumarul Reinhard Grasul murise de apoplexie, lăsându-și hanul numit *La trei potcoave* drept moștenire fiului său. Cunoscând dorința lui Niklaus de a practica această meserie, Cuțitarul îi propusese să se asocieze cu el. Niklaus acceptase pe loc, în ciuda reticențelor lui Mary.

— E mai bine să fac meseria asta decât să fiu ucis în război. În afară de cazul că preferi să fii văduvă decât să ai un soț, o tachinase el.

— Nu fi prost, răspuse Mary. Nu vreau însă ca ocupația ta să mă împiedice să mă duc să-mi iau comoara.

Niklaus izbucnise în râsul acela vesel ce-i plăcea atât de mult lui Mary, apoi răspuse:

— De parcă ar exista ceva ce ar putea s-o împiedice pe Mary Read să facă ce vrea ea!

Mary nu se mai împotrivi.

Cum tovarășii din unitate se mirau de plecarea lor, Niklaus, știind că, odată revenită la viața civilă, Mary nu mai putea fi judecată, le răspuse cu mândrie:

— Eu urmează să mă însor.

— Și Read? întrebăse ofițerul, necăjit că pierde niște luptători atât de buni.

— Și Read la fel, declarase amuzat Niklaus.

— Asta e o coincidență neobișnuită.

— Nu e nicio coincidență, locotenente. Eu mă însor cu soldatul Read.

— Îți bați joc de mine, Olgersen? se înfuriase ofițerul.

În loc de răspuns, Niklaus îi anunțase data căsătoriei și adăugase, depunându-și armamentul pe biroul acestuia:

— Vino la nuntă, locotenente, și vei afla răspunsul.

Cu câteva minute mai devreme, pentru astfel de vorbe ar fi fost pus în lanțuri. De îndată ce caii celor trei se îndepărtară, zvonul se răspândi în toată tabăra.

Când se întoarseră la Breda, Niklaus o prezentă pe Mary părinților lui, vorbindu-le despre vitejia ei în luptă și despre destinul ei ieșit din comun. Le ceru s-o adăpostească în casa lor până la căsătorie, timp în care el urma să locuiască în hanul *La trei potcoave*, împreună cu vărul său. Avuseseră parte însă de o primire mai rece decât se așteptase Niklaus. Așa că nu se mirase când tatăl lui, vizibil nemulțumit, îl trăsese la o parte ca să-i vorbească. Niklaus o lăsase fără remușcări pe Mary în compania mamei sale, știind că aceasta era o gazdă amabilă și prevenitoare.

— Pe asta ți-ai găsit să ne-o aduci? O aventurieră și pe deasupra și târfă! se indignase Lucas Olgersen, de îndată ce ușa biroului se închise în urma lor.

— Cu tot respectul pe care ți-l datorez, tată, își ieșise Niklaus din fire, dacă mai îndrăznești s-o

insulți pe Mary, n-o să ne mai vezi niciodată! Încearcă mai degrabă s-o cunoști, ar putea da lecții multora, lecții la fel ca acelea pe care mi le-ai dat și tu mie, pe vremuri!

În ciuda statutului său, Lucas Olgersen lăsase ochii în jos în fața uriașului care-l depășea cu un cap. Dată fiind profesia lui, știa mai bine ca oricine că valoarea unui om n-avea nimic de-a face cu bogăția lui. Își reproșase în sinea lui că uitase acest lucru și, după ce se întorseseră în salon, încercase, prin tot felul de atenții delicate, să se scuze pentru gândurile urâte pe care le avusese.

În mai puțin de trei săptămâni, fu nevoit să-i recunoască lui Mary toate calitățile despre care-i vorbise Niklaus și, în afară de acestea, încă una, pe care bătrânul notar știuse s-o aprecieze la justa ei valoare. Mary, care se ocupa împreună cu soacra ei de pregătirile pentru nuntă, vorbea cu modestie și sinceritate, și se dovedea a fi mult mai cultivată decât păruse.

În acea zi din luna septembrie 1696, pariurile asupra adevăratei identități a soldatului Read și a pretinsei sale căsătorii cu sergentul Olgersen îi molipsiseră și pe civili, ca și pe militarii aflați în cantonament la Breda, iar Vanderluck, căruia Niklaus, înainte de a demisiona, îi destăinuise adevărul, adunase o grămadă de bani.

— Țasta să fie cadoul vostru de nuntă, hotărâse el râzând, încântat de nemaipomenita farsă pe care i-o jucase soldatul Read.

El fusese primul care se distră pe seama acestei povești, în timp ce mulțimea nu reușea să-și revină din uimire.

Când Mary ajunse în sfârșit în fața altarului, lângă Niklaus și lângă pastor, locotenentul, foștii lor camarazi, precum și cei care pierduseră pariul fură nevoiți să admită că Mary Read le trăsese o păcăleală pe cinste.

Hans Vanderluck, care preluase funcția de sergent de cavalerie după plecarea lui Niklaus, se prezentase, cu puțin timp înainte de nuntă, în fața superiorilor. Întrucât gerul sosise neașteptat de devreme, iar trupele urmau să între în cantonamentele de iarnă, ceruse permisiunea ca oamenii lui să asiste la căsătoria foștilor lor camarazi, având astfel ocazia să verifice personal rezultatul pariurilor. Permișiunea îi fu acordată, cu atât mai mult cu cât – i se spusese – se părea că vor urma negocieri pentru pace și că erau șanse de semnare a unui tratat.

Ceremonia fu scurtă, așa cum dorise Mary. Avea dureri de șale pe care nu voia să le pună pe seama stării ei de viitoare mamă, ci le explica prin lipsa de activitate.

Totuși, această alegere avea un motiv precis.

Zilele treceau, dar Mary nu încetase să se îndoiască și să se teamă de această căsătorie și de consecințele ei, chiar dacă se simțea bine în noua ei familie, chiar dacă Niklaus o răsfăța, chiar dacă se considera fericită că avusese atâta noroc. Totul i se părea prea frumos, prea perfect, prea ușor ca să fie adevărat.

Când pastorul o întrebă, pronunțând cu solemnitate formula consacrată, dacă vrea să-l ia de bărbat pe Niklaus Olgersen, trebui să-și stăpânească dorința de-a o lua la fugă ce-i provocă un val de greutate. Copilul începu s-o lovească în burtă ca să-i amintească de prezența lui și de responsabilitățile pe care le avea. Mary își reprimă nevoia imperioasă de independență și de libertate, iar privirea pătimașă a lui Niklaus o îmbărbătă. Era sigură că-l iubește destul de mult ca să treacă peste toate greutățile și murmură un „da“ ce răsună în mintea ei ca un urlat.

Când Niklaus o îmbrățișă și-i ridică vâlul ca s-o sărute, se simți mai neajutorată și mai vulnerabilă decât dacă s-ar fi aflat în mijlocul unui câmp de luptă, împresurată din toate părțile de dușmani. În timp ce mulțimea adunată în bisericuța plină ochi aplauda îmbrățișarea lor, în loc să se bucure împreună cu ei, Mary avu pentru prima dată senzația neplăcută că era învinsă.

De îndată ce se sfârși ceremonia religioasă, Niklaus se îndreptă împreună cu soția și prietenii săi

spre hanul *La trei potcoave*, unde, ajutat de bucătari și de cele două chelnerițe, Frida și Milia, Cuțitarul pregătise un banchet gigantic, ce urma să-i satisfacă pe invitați trei zile în șir.

Hanul era situat aproape de șoseaua ce ducea la Château-Breda. Clădirea impunătoare, din piatră, avea la parter o bucătărie și o sală mare, în care încăpeau peste o sută de musafiri. În apropierea vestibulului în care se aflau cuiere pentru hainele acestora, era o scândură lată, sprijinită pe butoaie așezate vertical, tăiate în jumătăți, amenajate ca etajere pentru halbe și pahare. O estradă rezemată de peretele din fund susținea mai multe butoaie prevăzute cu robinete. Rezervele erau depozitate într-o pivniță la care se ajungea pe o scară ascunsă sub o trapă. Șemineul ocupa o mare parte a peretelui opus intrării. În colțul din dreapta, cântau muzicanții, iar în partea cealaltă, o scară ducea la etaj, unde erau mai multe camere, destinate atât personalului, cât și călătorilor. Un puț aflat în mijlocul curții dădea o apă limpede și rece, fiind alimentat de un izvor ce nu seca niciodată. Într-un loc mai ferit, două cabine din lemn serveau drept latrine, fiecare din ele ascunzând câte o groapă din care, printr-un șanț acoperit cu țiglă, murdăria era evacuată către groapa unde se adunau dejectiile.

În fața clădirii principale, se mai vedeau grajdurile și o remiză pentru trăsuri. Mai departe, erau curtea de păsări și un țarc în care grohăiau porcii, scurmând pe lângă o baltă plină de rațe.

Fără îndoială, *La trei potcoave* era cel mai frumos han din ținut. Datorită poziției sale bine alese și clientelei asigurate de cantonamentul militar de la Château-Breda, hanul se dezvoltase și prosperase. Niklaus o condusesse pe Mary, plin de mândrie, să-i arate toate acareturile, iar ea trebuise să recunoască faptul că locul ar fi încântat-o pe Cecily la fel de mult cum o încânta pe ea.

Până în zori, muzica, mâncarea, berea și vinul curseră în valuri, iar Mary trecea de la un musafir la altul, zâmbitoare, regăsindu-și tonul zeflemitor soldătesc în fața tovarășilor ei, manierele de la curte în fața notabilităților și simplitatea de noră în fața noii sale familii. Dar era mai obositor decât s-ar fi crezut să rămână ea însăși sub atâtea înfățișări diferite. Spre dimineață, folosindu-se de privilegiul tinerilor căsătoriți de a se retrage de la nuntă înaintea celorlalți, adormi pe loc în brațele lui Niklaus, fără să mai aibă puterea de a-și consuma noaptea nunții.

A doua zi, trebui s-o ia de la început. Iar în ziua următoare, la fel.

Darurile umpluseră una dintre camerele hanului. Mary le mulțumea tuturor, râdea când trebuia să râdă, îi îmbrățișa pe cei care trebuiau îmbrățișați, glumea dacă trebuia să glumească, părea perfectă, fericită și binedispusă, acceptând toate remarcile, de la cele mai necioplite și cazone până la cele mai subtile, și avea senzația că plutește pe deasupra tuturor fără să se oprească nicăieri. Întâlnea adesea chipul luminat al lui Niklaus, care cânta cât îl ținea gura împreună cu prietenii lui, bătând tactul cu halba de bere trezită în mână, sau râdea în hohote. Când o surprindea privindu-l, în ochii lui se aprindeau mii de luminițe, iar în inima lui Mary urca un val căldură. Niciun bărbat, nici măcar Corneille, n-o iubise vreodată cu atâta pasiune. Simțea acest lucru cu fiecare fibră a ființei ei, și îi răspundea în același fel.

Totul era bine.

Parcă fusese trasă în afara timpului, în afara conveniențelor, în afara vieților succesive pe care le trăise. Se simțea ușoară, senină și frământată în același timp. Se lăsă în voia celui vârtej festiv, cu senzația ciudată că nu ea era sărbătorită, ci o altă Mary Read. O Mary Olgersen, pe care nu era ferm convinsă că va reuși s-o placă. Să conduci un han nu părea o treabă pasionantă.

Totuși, Mary se simți mai în largul ei acolo decât fusese la socrii ei, unde o instalase Niklaus înainte de căsătorie. Cu toate că aceștia se purtaseră, la urma urmei, foarte frumos cu ea, prefera autonomia pe care i-o oferea administrarea hanului. Niklaus îi spusese tatălui său că se asociase cu vărul lui abia la încheierea petrecerii. De asta dată, urmase o ceartă atât de violentă, încât Niklaus plecase trântind ușa. Amândoi fiind la fel de încăpățânați și orgolioși, niciunul din ei nu cedase.

Niklaus înțelegea să-și impună punctul de vedere, ce se baza exclusiv pe înclinațiile lui, pe când Lucas Olgersen considera că era de datoria unui fiu să continue cariera părintelui său și, pentru aceasta, să înceapă prin a învăța, alături de el, secretele meseriei.

— Nu-ți ajunge că ți-ai stricat căsătoria lăsând-o însărcinată pe Mary a ta, că ai dezonorat familia permițând pariuri referitoare la sexul ei, mai trebuie acum să mânjești și numele pe care-l porți și pe care i l-ai dat și ei, făcând din nevastă-ta patroană de bordel!

— Hanul lui Reinhart Grasul nu era un bordel! obiectase Niklaus.

— Nu mai spune! Poate ai de gând să le dai afară pe chelnerițele acelea sau să nu le mai lași să se lipească ademenitor de soldății tăi?

— Camarazii mei nu sunt „soldăți“, ci militari, și le datorezi respect pentru că ne apără țara de dușmani, își ieșise din fire Niklaus.

— Mai devreme sau mai târziu, se va semna pacea, iar ceea ce a constituit succesul hanului și a defunctului meu frate va dispărea odată cu exodul trupelor. *La trei potcoave* își va pierde faima și va redeveni ceea ce era: un bordel pentru călătorii în trecere și pentru trântorii din sat. Dacă o ții tot așa, vei regreta că nu m-ai ascultat. Dar va fi prea târziu. N-o să las un cârciumar să mă moștenească!

Mary se întristase. Ținea la amândoi și înțelegea sentimentele fiecăruia din ei. Niklaus nu era nici el prost și își înțelegea la fel de bine tatăl, dar se încăpățâna din două motive.

Mai întâi, vărul lui era bolnav. Tot respirând pe câmpul de luptă duhurile de putrefacție, de cangrenă și de praf de pușcă, pe care-l folosea adesea când ardea rănille, se alesese cu o tuse urâtă și începuse chiar să scuipe sânge. Cuțitarul râdea și pretindea că nu-i nimic grav, dar felul cum se purta și însuși faptul că-l luase ca asociat îl făcuseră pe Niklaus să înțeleagă că vărul lui era condamnat. Reinhart și Lucas Olgersen nu se înțeleseseră niciodată prea bine, comerțul pe care-l făcea primul impietând asupra seriozității meseriei celui alt. Adesea, cei doi trebuiseră să se întâlnească pe furiș, ca nu cumva Lucas Olgersen să fie deranjat în activitatea lui de notar de gura lumii, ce o speria atât de mult pe soția lui.

Al doilea motiv era acela că, după părerea lui Niklaus, Mary se simțea mult mai în largul ei în atmosfera unui han decât în cea a biroului notarial. Acum, când trupele se mutau în cantonamentul de iarnă, nu trecea zi, ceas, minut, care să nu aibă un aer sărbătorec, în ciuda muncii necesare pentru bunul mers al localului.

Mary ar fi fost mult mai chinată dacă ar fi trebuit să petreacă ore întregi brodind, torcând sau pălăvrăgind cu soacra ei. Niklaus o văzuse suferind din cauza plictiselii. Mary era prea dornică de aventură ca să o amuze răsucitul fusului. La han, cel puțin, nu trebuia să se prefacă. Cât despre chelnerițe, Mary nu s-ar fi înjosit niciodată să le considere prostituate. În sala hanului, își făceau treaba în mod cinstit. Reinhart Grasul, care era de mulți ani văduv, le tratase întotdeauna cu bunătate și îngăduință, fără să o oblige niciodată pe vreuna dintre ele să împartă cu el așternutul sau să o răsfețe mai mult decât, din milă sau din afecțiune, venea în patul lui. În ciuda părerii lumii bune din Breda, obișnuirii localului le respectau pe fetele acestea mai mult decât pe domnișoarele de familie, cu care se însurau fără să le iubească.

Niklaus n-avea de ce să se rușineze pentru alegerea făcută. Era convins că, puțin câte puțin, legănată de această ambianță și de apropiata ei maternitate, Mary va sfârși prin a uita de comoara ei și se va liniști. Nu că i-ar fi displicut ideea unor aventuri alături de ea, dar n-avea niciun chef s-o împartă, mai ales cu acel Corneille despre care îi vorbise de atâtea ori.

N-avea importanță dacă omul acela mai trăia sau nu. De multe ori, amintirile sunt cei mai puternici rivali. Iar Niklaus Olgersen ar fi făcut orice ca s-o păstreze lângă el pe Mary Read. Absolut orice, inclusiv să sfideze întreaga lume. Sau s-o îndepărteze de ea.

În seara zilei de 20 septembrie 1697, fu semnată pacea de la Ryswick, ce puse capăt războiului de la Augsborg. Franța, nefiind învingătoare, trebui să facă numeroase concesii: restitui ducatul Lorenei, malul stâng al Rinului, orașele Brisach și Fribourg, păstrând doar Strasbourgul. Spania își recăpătă orașele flamande. Franța dobândi partea occidentală a insulei Saint-Domingue⁽¹⁾ și, în ciuda preferinței ei pentru Jacob al II-lea, fu nevoită să-l recunoască pe William de Orania ca rege al Angliei. În câteva ore, sala încăpătoare de la parterul hanului *La trei potcoave* se umplu până la refuz cu soldați care ridicau paharul în cinstea marelui *stathouder* al Olandei.

Fetele se duceau și veneau, încercându-și și descărcându-și tăvile în funcție de halbele goale sau pline, și acceptau, râzând, îmbrățișările, sărutările depuse pe sânii încadrați de dantelele corsajului strâns în șireturi și palmele ușoare peste fese. Știau să se elibereze de brațele prea insistente cu o piruetă, râzând și glumind, fără să scape tava din mână.

Muzicanții cântau fără oprire, într-un nor de fum. Mirosurile de tutun și cele de grăsime arsă ce veneau dinspre bucătărie se amestecau, învinse la mese, de aroma cartofilor cu slănină acoperiți cu smântână proaspătă.

Mary, al cărei pânțec era deja proeminent, ciocnise cu soldații, apoi se retrăsese, căci mirosurile acelea de băutură, mâncare și tutun îi întorceau stomacul pe dos.

Urcă scara, împovărată de sarcina ce-o făcuse să pună pe ea douăzeci de kilograme, întrebându-se dacă va scăpa vreodată de chinurile astea. Nu mai putea îndura. Ajungând pe palier, se uită înapoi. Nu se așteptase să vadă că Niklaus o urmărea cu o privire îngrijorată. Îi zâmbi și se închise în odaia lor, unde adormi pe dată, fără măcar să se dezbrace.

În zori, se trezi cu o migrenă cumplită și cu burta atârând parcă mai greu decât de obicei. Se jură că, de îndată ce va naște, îl va convinge pe Niklaus să plece împreună cu ea. Când coborî, îl găsi în sală pe asociatul și vărul lor făcând inhalații, cu capul acoperit de o cârpă murdară aplecat asupra unui vas în care fumega un decoct rău mirositor din plante și turbă. La apropierea ei, împinse vasul la o parte, ridicându-și fața palidă și suptă. Mary se apropie de el, pășind crăcănată și sprijinindu-și șalele cu o mână. Se simțea ca unul dintre pahidermele ale căror poze i le arătase pe vremuri preceptorul ei de la lady Read.

Înainte de-a apuca să-l întrebe cum se simte, el se ridică în picioare, atât de brusc, încât fu cât pe aci să răstoarne vasul. Stăpânindu-și un acces de tuse cavernoasă, îi porunci, abia trăgându-și sufletul:

— Întoarce-te în pat!

— De ce?

Văzându-l cât de rău arăta la față, Mary crezu mai întâi că voia să fie singur. Abia când simți un lichid vâcos șiroindu-i de-a lungul coapselor, înțelese ceea ce el nu reușise să-i spună din cauza tusei. O luă pe scări în sus, în timp ce el striga, rezemându-se de masă ca să-și învingă slăbiciunea:

— Milia, Frida! Puneți apă la fiert! Mary naște!

Mary se opri la mijlocul scării și se întoarse să-l privească. Auzindu-l, avusese impresia că plămânii medicului se rupseseră.

Acesta vomă pe masă un val de sânge roșu-aprins, în timp ce fetele veneau în fugă, iar Mary îi striga lui Niklaus, care-și vedea deja de treburi prin curte, să vină repede în casă. Niklaus însă n-avu timp să intervină. Privirea Cuțitarului întâlni pentru o clipă ochii lui Mary, care se umplură de lacrimi și de durerea primei contracții; privirea chirurgului-bărbier exprima regret. Apoi se prăbuși în brațele lui Niklaus, în timp ce nările crispate căutau să soarbă aerul pe care plămânii lui nu-l mai primeau.

Viața se întâlnește acolo cu moartea.

După câteva ore, în hanul îndoliat se năștea Niklaus Olgersen Junior, iar Mary, sfârșită de puteri, zăcea în pat întrebându-se cum va influența această prevestire sinistră soarta copilului.

— A lăsat un testament în favoarea mea, anunță Niklaus după opt zile.

Cuțitarul, cum îl numea cu afecțiune Niklaus și acum, fusese înmormântat cu trei zile în urmă. Mary nu asistase la funeralii, fiindcă era încă prea slăbită, iar copilul fusese atât de mare încât îi rupsesse perineul. Moașa, chemată odată cu preotul, o sfătuisese să stea întinsă în pat până când i se vor cicatriza rănilor, mulțumindu-se să se ridice puțin doar pentru a-și alăpta fiul.

Mary se simțea umflată, greoaie, sfâșiată și bolnavă.

— Dar fericită nu te simți? râsesse Niklaus, sărutând-o pe frunte.

— Nu mai am putere pentru asta, replicase ea bosumflată.

— Ți-a rămas însă destulă ca să te plângi. Eu mă temeam că o să cazi în extaz în fața îngerășului nostru, dar văd că nu te paște primejdia asta.

Drept răspuns, Mary luase furioasă cana de cositor așezată la căpătâiul ei și o aruncase spre Niklaus, stropindu-l cu apă. El reușise să se ferească, râzând, și ieșise din cameră, în timp ce obiectul se lovea de perete. Apoi, cu pas vioi, plecase spre casa părinților săi, unde-l chemase Lucas Olgersen.

— Ai de gând să-ți ceri scuze? începuse acesta, fără nicio introducere, de îndată ce ușa biroului se închise.

— Nu, răspunse fără ezitare Niklaus, dar acum am un fiu și, de dragul lui, aș vrea să ne împăcăm.

Cei doi se văzuseră la înmormântarea Cuțitarului. Mama lui Niklaus îl strânsese la piept și-i ceruse vești despre Mary, tatăl însă rămăsese distant și rece. Niklaus nu insistase.

— Nu de asta te-am chemat, ci ca să îndeplinesc ultimele dorințe ale vărului tău. Mărturisesc sincer că aș fi preferat să se adreseze altcuiva, dar, după cum știi, în afară de faptul că i-am fost naș, nu am niciun asociat în oraș, declarase pe un ton sec notarul.

Niklaus nu răspunsese nimic la această aluzie. Tatăl lui era cel mai încăpățânat om pe care-l văzuse vreodată.

— Ți-a lăsat hanul! exclamă Mary, săltându-se pe jumătate în pat.

— Și toate bunurile lui. N-avea urmași. Știa că e pe moarte, de aceea insistase să mă asociez cu el; astfel, demersurile administrative aveau să fie mult mai simple.

Junior dormea alături de patul ei, sugându-și degetul. Mary tocmai îl legăna, mișcând ușor mâna ce-i amorțise pe marginea leagănului, când intrase Niklaus. Surprinsă de spusele lui, începuse să scuture mai tare leagănul, iar bebelușul făcuse o strâmbătură. Mary se întrerupsese. Venise vremea să aibă o discuție serioasă cu Niklaus.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă ea de-a dreptul.

Niklaus înțelese imediat sensul ascuns al întrebării. Strateg priceput, știa că nu va obține nimic bruscând-o. Era mai bine să folosească un șiretlic, așa cum făcuse și când o ceruse de soție. Era sigur că, nu peste mult timp, Mary îi va fi recunoscătoare pentru asta.

— Am să-l păstrez o vreme, respectând dorința vărului meu. Hanul ne va asigura un trai lipsit de griji până când Junior o să mai crească puțin, iar tu o să-ți recapeți puterile. Dacă l-aș vinde imediat, tata s-ar grăbi să insiste din nou să lucrez împreună cu el și n-aș mai avea niciun motiv întemeiat să-l refuz. Or, noi nu asta ne dorim. Dacă e să plecăm în căutarea comorii tale, trebuie să-mi păstrez independența.

Mary fu dezarmată în fața surâsului tandru și a privirii sincere a soțului ei.

— Crezusem că ți-ai schimbat planurile, mărturisi ea.

— Nu vreau să te pierd, Mary Olgersen. Singurul și unicul meu plan e acesta, o asigură el, fără să mintă. Mai ai răbdare douăzeci de luni, Mary, iar apoi vom porni la drum, îți făgăduiesc.

— Douăzeci de luni... oftă ea.

— Îi iubești deja, șopti Niklaus, aplecându-se deasupra ei și cuprinzându-i în mână degetele ce se

încleștaseră instinctiv pe marginea leagănelui lui Junior, începând din nou să-l balanseze.

— E adevărat.

Privirile lor se uniră în aceeași tandrețe.

— Așteaptă-l să crească. Atunci vei trăi cu el aceeași complicitate pe care a avut-o Cecily cu tine, dar fără durere, fără hopuri și, mai ales, fără sărăcie, Mary. Niciodată nu voi îngădui să aveți parte de lipsuri.

— Bine, douăzeci de luni, consimți Mary.

— Până atunci, va depăși primejdiile ce-i pândesc pe bebeluși. Tu nu te vei mai teme pentru viața lui și vei regăsi plăcerea mângâierilor mele. În sfârșit, atunci, Mary Read-Olgersen va putea merge senină în întâmpinarea destinului ei.

— Te iubesc, Niklaus, murmură ea simțindu-i răsuflarea, cuprinsă deodată de acea dorință pe care demult n-o mai simțise, atât de mult o scârbeau înfățișarea ei dizgrațioasă și senzațiile neplăcute din perioada sarcinii.

— Și eu te iubesc. Te iubesc așa cum n-am iubit pe nimeni.

După opt luni, când trupele se deplasară în vederea reluării ostilităților, viața din Breda își intră în cursul obișnuit. Ca în fiecare an, în această perioadă hanul ducea lipsă de clienți, în sinea lui, Lucas Olgersen era dezolat, deși, din orgoliu, pretindea contrariul. Tatăl și fiul încă nu se împăcaseră.

Muzicanții nu mai erau chemați să cânte decât din când în când, iar potențialii clienți din rândurile locuitorilor orașului Breda preferau un alt local.

Averea lui Niklaus era suficientă ca să nu-și facă probleme încă mulți ani de-acum înainte. Perspectiva semnării tratatului de pace, ce se presupunea că va avea loc în toamna aceluiași an, nu-l îngrijora. Avea alte planuri.

Deasupra hanului dezolant de gol se lăsa amurgul, pe un cer fără nori. Totuși, în interiorul clădirii, norii se adunau odată cu pașii lui Mary, care cobora în goană scările. Strigă:

— Niklaus! Vino-ncoace să-ți scot mațele!

Mary se întoarse către servitoarea care o urma, stânjenită de reacția ei neașteptată.

— Fă bine și șterge-o de aici! zberă Mary, întorcându-se spre ea.

Ceea ce fata făcu fără șovăire. Mary împinse ușa bucătăriei.

— Unde e câinele de bărbatu-meu? se răsti ea la Frida, care tocmai alegea legumele pentru cină.

— A coborât în pivniță, se grăbi să-i răspundă aceasta.

Fata se feri să întrebe care era motivul unei astfel de mâinii, când Mary se arătase până atunci veselă și îngăduitoare. Mary se întoarse în sala comună, unde tacâmurile fuseseră așezate pe mese în virtutea obișnuinței. Se repezi asupra lui Niklaus, care urca treptele pivniței, cântând, cu câte un urcior în fiecare mână. El o privi surâzând și fredonă:

— Mary, Mary...

Văzându-i chipul, își dădu seama că ea știa. Se aștepta la strigăte, dar nu la lovitura de pumn ce-i strivi nasul, făcându-l să-și piardă echilibrul și să scape din mâini urcioarele, care-l stropiră cu vin. Milia și Frida se grăbiră într-acolo, atât din curiozitate, cât și atrase de vacarm. Dar furia lui Mary nu se calmă la vederea nasului însângerat al lui Niklaus.

— Tâlhar netrebnic ce ești! Douăzeci de luni ziceai, nu? Cum am putut fi atât de tâmpită să te cred? Ai merita să te omor, chiar acum, pe legea mea, ca să te-nvăț minte, să nu mă mai păcălești altădată! La dracu'! se dezlănțui Mary, aruncându-se din nou asupra lui să-l lovească.

De data aceasta însă Niklaus reacționează. Avea și el mândria lui, nu se putea lăsa umilit în fața angajaților săi. Impunător și încă zvelt, în ciuda vieții sedentare, o prinse din zbor, o întoarse cu spatele la el, imobilizând-o, și îi încrucișă brațele peste pieptul încă umflat de lapte.

— N-ai de gând să te liniștești, mârâi el, și să-mi spui de ce mă faci cum îți vine la gură?

— Să mă liniștesc? vociferă Mary. Cum să mă liniștesc dacă sunt însărcinată?

Chelnerițele schimbă o privire consternată. Cum se făcea că o veste atât de bună stârnea o asemenea furie?

— Și voi două, urla Mary, cărați-vă în bucătărie! N-aveți altceva mai bun de făcut decât să vă holbați?

Niklaus le îndemna printr-un semn să se supună, în timp ce Mary se zbătea ca să se elibereze. Fetele se grăbiră să iasă, reținându-și râsul.

Deodată, pe când furia ei ajunsese la paroxism, Mary simți că-i vine să plângă. Nu-și mai putea stăpâni lacrimile. Nu voia niciun martor! Se dăduse deja destul în spectacol. Cu atât mai mult cu cât Niklaus nu-și slăbea deloc strânsoarea. Încercă din nou s-o calmeze, în timp ce din nas îi picura sânge.

— Da' știi că ai un pumn zdravăn!

— Dă-mi drumul, scrâșni Mary, sunt sigură că pot și mai mult de atât!

El se abținu să nu râdă. Dincolo de atitudinea dârză a lui Mary se simțea disperarea.

— Nu uita, Mary Read-Olgersen, că pentru a face un copil e nevoie de două persoane, iar tu nu m-ai respins niciodată.

— Nu credeam că o s-o pățesc din nou atât de repede, bombăni ea.

— Nici eu. Orice-ai crede tu, să știi că n-am făcut-o intenționat. Ce-aș avea de câștigat? făcu el cu viclenie.

— Știi și eu? mormăi Mary, a cărei mânie începuse să se potolească. Dă-mi drumul, mă doare!

Nu era adevărat. Nu trupul o durea, ci sufletul. Niklaus își descleștă brațele și începu s-o legene ușor pe Mary, sărutând-o pe păr.

— Înțeleg că ești dezamăgită de întârzierea asta, dar planurile noastre vor rămâne aceleași, Mary. Doar că le vom realiza mai târziu. Ți se pare chiar atât de greu să trăiești alături de mine?

Mary fu cuprinsă de o disperare profundă. Nu, nu i se părea greu. Niklaus era cel mai minunat om din lume, iar ei – deși nu voia să recunoască – îi plăcea cu adevărat să se ocupe de fiul ei, ale cărui zâmbete și gângureli o făceau să între în extaz ca în fața unor minuni. Pentru prima dată, înțelese cu adevărat legătura ce existase între ea și Cecily. Până atunci, i se păruse ceva instinctiv. Acum însă-i descoperea latura carnală, viscerală, și înțelegea cât de importantă fusese ea pentru femeia aceea respinsă de toți ceilalți.

Adevărul era că Mary se temea. Se temea să iubească. Se temea de dependența aceea ce-i răscolea măruntaiele de îndată ce se îndepărta de fiul ei. Se temea să nu-l piardă, să nu-l lipsească de ceva esențial, se temea de multe alte lucruri. Se temea că nu va fi în stare să sacrifice totul pentru el, așa cum făcuse Cecily. Să renunțe la viața, la visurile, până și la planurile ei. Și, în același timp, îi era recunoscătoare lui Niklaus pentru că i-l dăruise. Simțind aceste contradicții ce o sfâșiau, Niklaus îi dădu drumul din brațe. Știa bine că avea să vină și ziua în care Mary se va confrunta cu ele. Spera că va veni. O aștepta. El știa demult lucrurile pe care ea trebuia să le învețe. Încet, cu răbdare, cu încredere și dragoste. Cu cât va trece mai mult timp, cu atât Mary le va înțelege mai bine. Acesta era darul lui, un dar neprețuit și de nemărturisit, prin care o răsplătea pentru fericirea pe care i-o oferea.

Mary sughiță și se întoarse să-și ascundă lacrimile în șorțul mirosind a vin ce acoperea pieptul lui Niklaus. Nici nu-și putea aminti dacă mai plânsese vreodată.

— Haide, șopti el mângâindu-i ceafa. Totul va fi bine, o să vezi. O să vină timpul, Mary. O să vină timpul când visurile tale vor deveni realitate.

— Nu e vorba de asta, mărturisi ea, între două hohote convulsive. Plâng doar fiindcă nu credeam că vă pot iubi atât de mult, pe tine și pe Junior.

Un surâs larg acoperi obrazul tumefiat al lui Niklaus, în timp ce umerii lui Mary păreau zgâlțâiți de un uragan. Un uragan ce risipea douăzeci de ani de izolare, de singurătate și de deziluzii, măturându-i

fără regrete.

Da, Niklaus izbândise!

Mary Read descoperise, în sfârșit, că nici cea mai prețioasă comoară din lume nu valora cât o iubire împărtășită.

Veselă, Emma de Mortefontaine își desfăcu evantaiul, ascunzându-și cochet râsul. Ședea pe un divan, înconjurată de o droaie de admiratori care se străduiau care mai de care s-o cucerească. Se afla în locul cel mai select din Veneția, și anume salonul ambasadorului Franței, domnul Hennequin de Charmont. Acesta, la fel de subjugat de farmecele Emmei ca și oaspeții săi, îi trimitea invitații peste invitații.

Se împliniseră deja opt luni de când lua parte la viața trepidantă de aici, deși crezuse că imediat după sosirea la Veneția îl va întâlni pe acel domn Baletti și va pleca la fel de repede, cu craniul de cristal în bagaje. Interesându-se de el, aflase însă că patricianul plecase din țară într-o călătorie de afaceri și nu se cunoștea data întoarcerii lui. Era posibil să lipsească o săptămână, o lună sau un an. Cât despre afacerile sale, nimeni nu era la curent cu natura lor.

În Republica Veneției, domnul Baletti era armator, fapt ce o încântase pe Emma, fiindcă-i oferea un bun pretext de a lua legătura cu el. Se zvonea că, în anumite ocazii, era și cămătar, muzician, pictor, poet sau doar om de curte. Părea să fie un personaj cu multe fațete, dar și cu multe zone de umbră. Emma murea de poftă să le descopere pe toate. Informațiile oferite de maestrul Dumas îi stârniseră curiozitatea, iar ceea ce se spunea în legătură cu fizicul lui plăcut o pusese și mai mult pe jărat.

Pe vremuri, Tobias Read avusese buna inspirație de a-și extinde comerțul maritim până în Italia și cumpărase o mică reședință în lagună, nu departe de Piața San Marco. Emma nu trebuise decât să caute adresa, când trecuse prin Londra la întoarcerea de la Paris, și să anunțe intendentul ca urma să vină acolo.

Cu cât trecea vremea, cu atât era mai încântată de relațiile celui de-al doilea soț defunct al ei. Influența și averea acestuia erau mai importante decât își închipuise Emma. Își putea îndeplini până și cea mai mică dorință cu o ușurință ce o descumpănea. Dacă n-ar fi fost căutările acelea, probabil că viața ei ar fi devenit îngrozitor de plicticoasă.

Oriunde s-ar fi dus, Emma nu mai călătorea pe mare fără o escortă bine înarmată, menită să-i descurajeze mai degrabă pe pirați decât pe inamicii Angliei. Flotila ei nu primise autorizația de a intra în port, iar Emma îi ordonase comandantului s-o aștepte la Trieste.

De îndată ce corabia ei ancorase în rada Veneției, Emma se și îndrăgostise de acest oraș. Nu era de mirare că Veneția fusese cântată de atâția poeți. O șalupă o dusesse în port dis-de-diminează, pe când primele raze ale răsăritului poleiau cu aur dantelăriile sculptate în piatră ale palatelor venețiene. Frumusețea edificiilor ornamentate cu sculpturi și fresce îi stârnea neîncetat admirația. George, care o urma pas cu pas și-i asigura securitatea, era și el impresionat.

În urma ordinelor primite, slujitorii o așteptau. O întâmpinară cu căldura specifică meridionalilor. Vesela și lenjeria fuseseră înprospătate, cearșafurile aerisite, pe mese și console erau flori parfumate, iar clădirea, așezată pe malul unui mic canal paralel cu cel mare, pe care pluteau gondole de toate mărimile, fusese temeinic curățată până la ultimul ungher.

Întreaga viață comercială și socială a Veneției se concentra ziua în acest perimetru al orașului pentru ca seara să se mute în cazinouri sau în saloane. În perioada carnavalului, agitația sporea, ajungând la un paroxism libertin care-l făcea pe doge să încrunte din sprâncene, știind însă că n-are cum să-l împiedice.

Emma sosise în plin carnaval. Acesta începea în octombrie și se termina în mai, după care o lua de la capăt.

Hennequin de Charmont, cu pleoapele lui umflate și gura cu colțurile lăsate, buhăit din cauza ospăturilor rafinate ce intrau în atribuțiile lui de ambasador, nu-i trezea Emmei decât dezgust. În ciuda aerelor lui princiare, omul mirosea de departe a duplicitate și a corupție, iar palmele-i erau mereu jilave.

Era însă la curent cu tot ce se petrecea în Veneția. Ca dovadă, nici nu trecuseră 24 de ore de la sosirea Emmei și el venise s-o viziteze, urându-i bun venit și prezentându-i condoleanțe pentru moartea lui Tobias Read, cu care fusese prieten. Ea înțelesese pe dată că cel mai bun mijloc de a afla mai multe despre Baletti, până la întoarcerea acestuia, era să-l frecventeze pe ambasador, deși nu-i făcea deloc plăcere să cocheteze cu el.

După câteva zile, o cunoștea toată lumea.

Detestată de femei și dorită de bărbați, ația un aer mironos de văduvă inconsolabilă. Pentru nimic în lume n-ar fi riscat să dea naștere vreunui scandal ce-ar fi putut, prin rigoșeu, să-l deranjeze pe Baletti, întrucât nu apucase încă să afle cu cine anume era prieten sau aliat. Așa că se mulțumea cu George, care-i era devotat trup și suflet Emmei și cauzei ei, și, în plus, se dovedea a fi un amant perfect. Un murmur crescând o făcu să privească spre vestibulul palatului ambasadorului Franței. Ca în fiecare seară, se apăra de răsuflarea urât mirositoare a acestuia cu evantaiul ei din lemn și dantela neagră.

Ca în fiecare seară, îi suporta platitudinile, conversația plicticoasă și curtea asiduă.

Ca în fiecare seară, vreo zece venețieni, atrași de frumusețea ei inaccesibilă, o înconjurau, fiecare dintre ei enervat de prezența celorlalți.

Și tot ca în fiecare seară, ea se prefăcea tulburată.

Presimți că se întâmplă ceva neobișnuit când văzu nările ambasadorului crispându-se. Din vestibul continuau să se audă râsete și exclamații, ca zumzetul unui stup înviorat deodată de prezența reginei.

— Dar ce se întâmplă acolo? întrebă cu nevinovăție Emma.

Dar trupul ei înfiorat știa deja. Lui Hennequin de Charmont nu-i făcu nicio plăcere faptul că trebuia să-i răspundă. Ca atâția alții, era și el îndrăgostit lulea de tânăra văduvă. Încă mai spera că Emma îi va ceda. Dar acum, că se întorsese omul acela la care râvneau toate femeile din Veneția, putea să renunțe la orice nădejde. Îi spuse, pe un ton mai curând obosit decât dezamăgit:

— Cu siguranță a sosit marchizul Baletti.

Inima Emmei de Mortefontaine își accelerează ritmul. Înconjurat de o adevărată curte formată atât din bărbați, cât și din femei, marchizul Baletti apăruse în pragul ușii, îndreptându-se cu un mers elegant către domnul de Charmont.

Purta o tunică de culoarea garanței, brodată cu fir de aur și împodobită cu pietre prețioase, părul îi era negru ca abanosul și ondulat ca o perucă, dar se vedea limpede că e natural și mățos, gambele îi erau conturate de ciorapi de mătase ce-i ajungeau până la genunchi și pantofi eleganți cu cataramă de aur. Baletti învârtea nonșalant un baston la modă, a cărui măciulie nu era altceva decât un rubin de mai multe carate, roșu ca sângele proaspăt.

Pe cât de elegant era îmbrăcat, pe-atât era de bine făcut.

Iar chipul lui, chiar dacă, după spusele maestrului Dumas, Baletti avea 35 de ani, nu era brăzdat de niciun rid. Privirea îi era de un negru intens, pomeții proeminenți, maxilarul viril, iar buzele atât de pline și bine conturate încât Emma se delectă dinainte gândindu-se ce plăcut va fi să le sărute.

— Domnule ambasador, se înclină marchizul, cu un surâs dezarmant, tovărășia Domniei Tale mi-a lipsit atât de mult, încât de îndată ce m-am întors m-am grăbit să vin să te salut.

Hennequin de Charmont nu fu păcălit de aceste cuvinte, cu toate că se arătă încântat. Urmărind privirea lui Baletti ce poposise pe chipul Emmei, îi fusese ușor să înțeleagă că acesta fusese curios s-o vadă pe cea despre care vorbea toată lumea – căci veștile circulau cu repeziciune la Veneția. Nu i-o prezentă, încâlcind, cu o plăcere răutăcioasă, uzanțele. Dacă Baletti ținea neapărat, n-avea decât să se descurce singur. Hennequin de Charmont se mulțumi să-l poftască să ia loc, ceea ce Baletti făcu fără să ezite. Ca să-i abată atenția de la Emma, care deja cocheta, ascunzându-și ochii migdalați în spatele evantaiului, ambasadorul se grăbi să-i spună nou-venitului:

— Și noi ți-am simțit lipsa, dragul meu. Unde ai dispărut?

Nici Baletti nu se lăsă păcălit de tonul mios al amfitrionului. Răspunse imediat:

— În Rusia. Am avut de rezolvat niște treburi. Nimic prea interesant. Doar știi ce dor mi se face de Veneția, ori de câte ori sunt nevoit s-o părăsesc.

— Cu ce fel de afaceri te ocupi, marchize? întrebă cu impertinență Emma, înțelegând că, dacă nu intervenea, gelozia lui Charmont l-ar fi ținut pe Baletti departe de ea toată seara.

— Cred că nu ne-am cunoscut încă, profită de ocazie Baletti.

Hennequin de Charmont suspină și se întoarce către cel de lângă el, un patrician corupt cu care avea niște afaceri dubioase, și începu să pălăvrăgească cu acesta. N-avea niciun chef să contribuie cu ceva la apropierea celor doi.

— Emma Read de Mortefontaine, îi răspunse ea lui Baletti, întinzându-i mâna să i-o sărute.

Baletti i-ar fi putut spune că știa, avertizat de un bilet al maestrului Dumas pe care-l găsisese în corespondența primită în timpul absenței lui. Se mulțumi însă cu un:

— Încântat de cunoștință, doamnă.

Dar nu mai avură timp să discute. Era evident că și Veneției îi fusese tot atât de dor de Baletti pe cât îi fusese lui dor de ea. Mulțimea se tot aduna în jurul lor, iar întrebările veneau din toate părțile. În cele din urmă, Baletti le răspunse. Se ridică, cerând cu un gest liniște.

— Gata, prieteni. Ajunge, nu trebuie să ne supărăm gazda.

— Ei, dragul meu, răspunse, pe tonul cinic ce era la modă, Hennequin de Charmont, ești atât de popular încât n-aș risca să mă supăr pe tine.

Emma pricepu foarte bine sensul aluziei. Cine nu se avea bine cu marchizul era scos în afara vieții mondene. Ascultându-l cum le răspundea tuturor, cu răbdare, atenție și amabilitate, își spuse că omul acela era cu atât mai enigmatic cu cât părea mai perfect.

— Nu cumva te-ai dus până la Moscova din pricina unei femei? întrebă un patrician chipeș, de vreo douăzeci de ani.

— Aș fi vrut să fie așa, domnule Bodoni, dar, după cum v-am spus, întâlnirile de afaceri n-au nicio legătură cu cele de dragoste. Îți pot povesti însă despre sufletul încântător al orașelor înzăpezite, unde cristalele de gheață se sfărâmă sub pași ca niște diamante scânteietoare, sau despre sensibilitatea rușilor, care plâng în fața frumuseții, oferindu-și lacrimile ca pe un prinos stăpânilor inimilor lor, și despre votca în care-și îneacă amarul când sunt respinși sau trădați, dansând până la ivirea zorilor în ritmul tragic al viorilor...

Această digresiune lirică a marchizului Baletti, care descria Rusia și istoria ei de parcă le-ar fi cunoscut amănunțit, parcă ar fi trăit acolo în ultimele câteva secole, fiind părtaș la evenimentele ce-o incendiaseră sau ce o înghețaseră, dură vreo două ceasuri.

Ca și ceilalți, Emma urmări cu sufletul la gura minciunile pe care el le debita cu sinceritate, atât de veridic și de palpabil, încât aproape că-i venea să-l creadă. Atunci când Baletti, sfârșindu-și diatriba, luă o vioară din mâna unuia dintre muzicanți și începu să cânte la ea, Emma își spuse că era nevoie de mult mai mult talent și geniu decât îi atribuiseră soții Dumas ca să atingă un asemenea grad de virtuozitate. Era un adevărat miracol. Mai ales că, după aplauzele respectuoase ale auditoriului și ale violonistului, mișcați până la lacrimi, Baletti se scuzase, cu o modestie dezarmantă sau, poate, cu un orgoliu fără margini, că nu reușise să redea suspinele disperate ale țiganilor la adevărata lor intensitate.

— Mai am nevoie de timp ca să ajung să stăpânesc acest instrument minunat. Nu sunt decât un începător. Ați asistat la prima mea lecție și nu m-am descurcat prea bine.

În spatele Emmei de Mortefontaine, o voce feminină murmură tot în franceză, limba preferată la toate curțile din Europa:

— E fabulos! Amintiți-vă de seara în care și-a trecut un deget neîndemânatic peste clapele unui

clavecin și ne-a făgăduit că, până a doua zi, va învăța să cânte la acest instrument.

— Cum aș putea s-o uit! Am plâns ascultând piesa pe care o compusese, răspunse, suspinând, prietena ei. Ah, draga mea, ce n-aș da să fiu o vioară sau un clavecin mângâiat de niște degete atât de îndemânatic!

— Te cred, și mie mi-ar plăcea.

Emma auzise deja destule.

Înțelegând că n-avea șanse să-i atragă atenția marchizului și să stea de vorbă cu el între atâtea doamne entuziasmate, pretextă că e obosită, îi mulțumi domnului Hennequin de Charmont pentru seara excelentă pe care o petrecuse în tovărășia lui, apoi, îndreptându-și bustul și ridicându-și bărbia, se îndreptă spre ieșire, conștientă că, la trecerea ei, lumea se dădea la o parte ca s-o poată vedea mai bine.

Era încredințată, de asemenea, că Baletti o urmărise și el cu privirea.

A doua zi, îi ceru gondolierului s-o ducă până la palatul marchizului Baletti, aflat în apropierea podului Rialto. Era unul dintre cele mai frumoase hoteluri particulare din Veneția, cu fațada zugrăvită în ocru și cu ferestre în ogivă, având vitralii pe care erau zugrăvite scene galante. Mai multe dintre aceste ferestre aveau vedere spre canal. Bolta intrării, prevăzută cu trei trepte ce porneau de la cheiul debarcaderului, găzduia un blazon sculptat în piatră, reprezentând o salamandră din smarald încolăcită pe fruntea unui chip stilizat, cioplit într-un cristal pur, ce reflecta cea mai mică rază a soarelui sau a lunii, aruncând mii de scânteii asupra acestui blazon uimitor.

Emma rămase uluită văzându-l. Baletti era fie imens de bogat, fie nesăbuit, dacă le lansa hoților atât de numeroși din Veneția o asemenea provocare!

Coborî din gondolă, acceptând mâna stilată a unui valet care avea misiunea de a-i escorta pe vizitatori până la stăpânul lui, și, după ce-și anunță motivul vizitei, se lăsă condusă; acesta o încredință unui majordom care, lăsând-o să aștepte într-un mic budoar bogat mobilat și împodobit cu pânze de Tițian și de Leonardo da Vinci, se duse să-i anunțe marchizului sosirea ei. Emmei nu-i trebui mult timp să evalueze valoarea fiecărui bibelou din cristal, sticlă, aur, fildeș, argint sau ametist. Fiecare oglindă era o operă de artă, perfect șlefuită și încadrată în argint sau pietre prețioase, fapt ce-i confirmă presupunerile.

Cu toate că încă se îndoia de spusele maestrului Dumas în legătură cu așa-zisa piatră filosofală, ceea ce vedea în aceasta încăpere era de ajuns ca să-și dea seama că proprietarul era putred de bogat. Fie ce-o fi, trebuia să afle despre ce era vorba. Trebuia să-și însușească acel craniu și tainele lui. Trebuia să-l cucerească pe Baletti ca să-i ia tot ce avea.

Majordomul se ivi din nou în prag și o invită, amabil, să-l urmeze. Emma se conformă, știind că demersul ei părea, probabil, pe cât de ușuratic, pe atât de îndepărtat de adevăratul său obiectiv.

Marchizul Baletti o primi într-un mic salon la fel de luxos, cu pereții acoperiți de tapiserii făcute la Gobelins. Asemenea tapiserii nu erau la îndemâna oricui, doar personajele ilustre și le puteau permite. Oricum, Emma nu păru nici mirată, nici invidioasă. Se mulțumi să-i întindă o mână albă marchizului Baletti, care-i venise în întâmpinare cu un surâs fermecător pe buze, vizibil încântat de prezența ei. Îi cuprinse senzual degetele împodobite cu diamante și, păstrându-i mâna într-a lui, o conduse către două fotolii de culoarea garanței, așezate fața în față, împodobite cu broderii din fir de aur și de argint. Între ele, pe o măsuță joasă, sculptată cu salamandre încolăcite în jurul picioarelor arcuite, fuseseră așezate ceșcuțe cu ciocolată, care, la Veneția, ca și în restul Europei, se consuma caldă și ușor îndulcită. Pe o tăviță se afla un chec proaspăt, ce împrăștia o aromă de vanilie și de coajă de portocală confiată.

— Ia loc, draga mea. Te așteptam, declară Baletti.

— Mă așteptai, marchize? lise Emma, hotărâtă să-l testeze printr-o întrecere oratorică. Ce pretenție, adăugă ea, ușor cinică.

— Previziune, mai curând, rectifică el, în timp ce majordomul le umplea ceștile.

— Ai putea ghici atunci și motivul vizitei mele? își continuă Emma jocul, fără să-și ia privirea din ochii învăluitoari ai marchizului.

— Aș putea să-mi închipui, în virtutea obișnuinței, că-ți sunt pe plac, așa ca multora dintre femeile căsătorite care-mi trimit zilnic bilete înflăcărate, dar...

— Dar? surâse Emma.

— Dar ești făcută din alt aluat.

Nu-i ardea de prefăcătorii. Instinctul îi spunea că era mai bine să nu se joace prea mult cu vrăjitoarea aceea. Baletti știa prea bine că nu trebuia să se încreadă în frumusețea unei femei. Cel mai adesea era mincinoasă, trădătoare și chinuitoare, iar nu sinceră. I se întâmplase să sufere din pricina

unor astfel de farmece.

— Încerci să mă seduci ca să-ți satisfaci curiozitatea și să te apropii de un lucru la care țin, doamnă, nu-i așa? zise el pe neașteptate.

Tulburată, Emma rămase cu ceașca fumegândă la buze. Privirile li se întâlneau din nou. Emma trebui să-și plece ochii impresionată de forța și sfidarea pe care o exprimau acum ochii lui Baletti. Sorbi din ciocolată, încercând să-și păstreze cumpătul, și fu uimită încă o dată. Băutura era preparată exact așa cum îi plăcea ei.

— Presupun că maestrul Dumas v-a avertizat în legătură cu vizita mea, remarcă ea ironic, punându-și ceașca pe masă.

Se rezemă lasciv de spătarul bine căptușit al fotoliului, cu brațele sprijinite de rezemătoarele la fel de confortabile, dezvăluindu-și încheieturile delicate, încercuite de brățări din aur cu smaralde și diamante. Baletti refuză să țină seama de aceste argumente. Oricât de bine ar fi știut Emma să se folosească de ele, marchizul cunoștea natura feminină destul de bine ca să nu se lase înșelat.

— Așa e, mărturisi el. Speram că mica mea vizită la ambasadorul Franței își va face efectul. Tatăl meu adoptiv te-a zugrăvit în așa fel încât n-am putut rezista ispitei să te întâlnesc, după ce am aflat că reușiseși deja să cucerești întreaga Veneție.

— În cazul acesta, sper că nu ești decepționat, marchize.

Privirea lui Baletti se aprinse din nou.

— Ar fi greu să fiu decepționat, doamnă, la fel ca orice bărbat din Veneția, văzându-ți frumusețea, ce m-a subjugat. Dar, vai, adăugă el zâmbind, acest fapt nu mă determină să fiu orb sau vulnerabil la manevrele tale.

În loc să se supere, Emma izbucni în râs. Hotărât, marchizul ăsta îi plăcea!

— Bine că mi-ai spus, dragul meu. Însă te înșeli. Chiar dacă e adevărat că acel craniu de cristal pe care-l ai mă interesează atât de mult, încât m-am gândit să-l cumpăr, nu acesta e principalul motiv al vizitei mele.

— Chiar așa?

— Da, continuă Emma, cu o flacără sinceră în ochi și cu pieptul palpitând. Sunt pentru a doua oară văduvă și aș putea să mă bucur în această calitate, cu toată discreția, de câți amanți aș dori, mai ales la Veneția, unde nimănui nu i-ar trece prin minte să comenteze. Și recunosc, marchize, că aveai dreptate. Îmi placi. Nespuse de mult.

Baletti îi simți tulburarea. Își dădea seama, după cum i se înfiora pielea, că dorința și senzualitatea femeii erau sincere. El însă își stăpâni sentimentele. Se ridică, se apropie de ea și îi întinse cu eleganța mâna. Ridicându-se din fotoliu, Emma fu convinsă că el o va cuprinde în brațe de îndată. Privirea aprinsă cu care Baletti răspundea îndrăznelii ei părea să garanteze acest lucru. Baletti însă se mulțumi s-o conducă spre vestibulul din care pornea o scară de marmură cu o balustradă somptuos ornamentată.

— Nici craniul de cristal, nici eu nu suntem de vânzare, doamnă, declară el cu răceală când ajunseră în dreptul scării.

Emma recepționă insulta ca pe o palmă.

Își stăpâni însă, strângând din dinți, dorința de a i-o da înapoi și urcă treptele împreună cu el.

— Lăcomia te face sublim de îndrăzneț totuși, doamnă, se scuză Baletti, așa că o voi ațâța și mai mult arătându-ți obiectul după care ai venit. Poate că atunci îmi vei spune adevărul în privința lui.

Emma nu răspunse nimic nici de astă dată. Marchizul avea darul de a-i stârni cu adevărat simțurile. Nu era de mirare, gândi ea, că toate venețienele erau moarte după el! Carisma acestui bărbat era la fel de puternică precum a ei, și, la fel ca ea, Baletti știa cum s-o folosească. Va fi cu atât mai plăcut, își spuse Emma, să-l învingă atunci când va sosi momentul.

Ajungând la capătul unui coridor lung, pe ale cărui părți erau înșirate cufere și console din lemn

prețios, cu oglinzi imense, ce reflectau lumina ce pătrundea printr-un luminator, Baletti se opri în fața unei uși. Scoase o cheie din buzunarul interior al vestei și o vârî în broască.

— Așteaptă-te, doamnă, la ceva mai minunat decât ai cuteza să-ți imaginezi, zise el apăsând pe clanță.

Emma pătrunse în încăpere. Perdelele erau trase, iar înăuntru era atât de întuneric, încât dacă ar mai fi făcut un pas, precis că s-ar fi împiedicat. Baletti închise ușa. Rămaseră în beznă. Un covor gros, persan, înăbușea orice zgomot. Emma simți respirația marchizului aproape de urechea ei. Un deget îi ridică o șuviță de păr, iar în pânțele i se aprinse o flacără mistuitoare. Inima ei își înteeți bătăile.

— Nu te mișca, șopti marchizul, desfătându-se pe îndelete, fără scrupule, cu freacățul ei.

Se îndepărtă în cele din urmă de ea, lăsând-o vrăjită și totodată furioasă în fața propriei vulnerabilități. Numai Mary mai avusese, pe vremuri, această putere asupra ei. Nici nu-și închipuise că va mai încerca vreodată asemenea senzație. Deodată, orbită, își îngustă pleoapele. În mijlocul odăii, pe un soclu din marmură neagră, în lumina țâșnită prin ferestrele ale căror perdele fuseseră trase brusc, scânteia craniul de cristal. Pe albul pereților juca un curcubeu ireal, cu prismele colorate multiplicându-se la infinit.

Baletti atenuă intensitatea luminii, trăgând o perdea transparentă peste fereastră, iar Emma putu contempla nestingherită aceasta minunăție. Se apropie și întinse mâna sa atingă obiectul. Într-o secundă, Baletti se apropie s-o împiedice. Vocea lui mângâietoare deveni autoritară:

— Mulțumește-te să-l privești, doamnă de Mortefontaine.

— Dar de ce te temi? se enervă ea.

— De un gest neinspirat. Ar fi păcat ca o asemenea splendoare să se spargă în urma unei mișcări neîndemânatică.

Ea nu insistă, cu toate că, dată fiind grosimea covorului, temerea aceasta i se părea absolut neîntemeiată, și dădu ocol soclului ca să vadă mai de aproape craniul. Era exact așa cum i-l descriesese maestrul Dumas. Emma trebui să recunoască faptul că, după câteva secunde, o cuprinse o senzație de seninătate ce-i umplea tot mai mult sufletul. Era clar că obiectul emana ceva. Ceva impalpabil, dar uimitor de prezent.

— Ai aflat despre el ceva ce eu nu știu? întreba Baletti, convins că Emma de Mortefontaine cunoștea răspunsul la întrebările ce-l frământau de atâția ani.

— Nu, minți ea. Ceea ce i-am spus maestrului Dumas la Paris e adevărat. Jurnalul lui Anne de Pisseleu, cu care sunt înrudită, m-a pus pe urmele lui și mi-a trezit curiozitatea. Vinde-mi-l, marchize. Plătesc oricât. Acum sunt și mai dornică decât ieri să-l am și să-l studiez.

— Eu îl studiez de douăzeci de ani, doamnă, replică Baletti. Dezlegarea misterului său nu constă în contemplare, de asta sunt sigur. Singura taină pe care-o ascunde este originea lui. Cu toate acestea, prezența lui îmi dă un sentiment de liniște și nu l-aș înstrăina pentru nimic în lume.

— Totul are un preț, obiectă Emma de Mortefontaine, luându-și, în sfârșit, ochii de la craniul de cristal și proțâpindu-se în fața marchizului.

Repetă:

— Totul are un preț, marchize.

El îi oferi zâmbitor brațul, dându-i astfel de înțeles că vizita se terminase. Emma se lăsă condusă. Când ajunseră în josul scării, Baletti murmură atrăgând-o spre el, deși ea nu se mai aștepta la acest gest:

— Ți-ai vinde sufletul pentru el, Emma de Mortefontaine?

Mistuită de dogoarea acelei priviri ce o sfredelea, Emma se arcui.

— Diavolul mi l-a luat încă de mult, gemu ea închizând ochii, cu buzele întredeschise în așteptarea unui sărut.

Marchizul Baletti se mulțumi să le atingă ușor, apoi se retrase, lăsând-o frustrată și iritată.

— În cazul acesta, doamnă, nu-mi mai poți oferi nimic care să mă intereseze. Adio. Am să chem pe cineva să te conducă.

O salută cu o reverență și o lăsă în grija majordomului care apăruse deja, fără să aștepte să fie sunat.

Când se urcă în gondolă ca să se întoarcă în palatul ei, Emma era în culmea furiei. Niciodată până atunci nu se întâmplase ca vreun bărbat, fie el rege sau vagabond, s-o trateze cu atâta dispreț și nepăsare! Dar marchizul se înșela dacă-și închipuia că lucrurile vor rămâne așa.

Clément Cork își opri din nou ambarcațiunea în fața porții marchizului Baletti. Nimeni nu-i dădu mai multă atenție decât celorlalți barcații care brăzdau canalul. Mulți dintre ei se opreau acolo, uluiți de prisma luminoasă pe care-o împrăștia blazonul de pe bolta porții. Se părea că proprietarului acestui hotel particular nici nu-i păsa de asta. Totuși, adevărul era altul. Și de când îl aflase, Clément Cork nu mai venea pe acolo cu aceleași intenții.

Plecase din Calais la puțină vreme după bombardarea portului Dunkerque și după ce pierduse legătura cu bunul său prieten Corneille. Nu prea crezuse niciodată povestea aceea cu comoara, dar acceptase ipoteza, din respect față de vechiul lui tovarăș, alături de care bătuse străzile și luptase. Clément Cork, un bărbat arătos de treizeci de ani, nu lăsa niciodată să-i scape vreo ocazie.

Corneille sosise taman la vreme.

Căpitanul navei *Bay Daniel* obținuse o scrisoare de marcă și naviga pe Oceanul Atlantic de doi ani, în slujba regelui Franței. Își dăduse repede seama că era mai rentabil să fie pirat decât corsar, în ciuda primejdiei reale de a fi capturat, judecat și spânzurat. Neavând niciun fel de porniri sinucigașe, își asigurase prada bogată a piratului, prefăcându-se că e corsar. Evenimentele de la Dunkerque îi confirmaseră intuiția: colindarea Atlanticului devenise prea riscantă. Acesta fusese motivul retragerii lui în Mediterana după ce se despărțise de Corneille, care părea zdruncinat de dispariția prietenei lui, Mary. Clément Cork nu voise să-i sporească durerea, dar în sinea lui era convins că mândra aceea îl păcălise pe bietul Corneille și plecase fără el în căutarea comorii – dacă exista într-adevăr vreo comoară. Oricum, după câteva luni îl întâlnise pe vechiul său tovarăș în calitate de adversar; acesta se îmbarcase pe ambarcațiunea lui Forbin, ce naviga în Mediterana. Forbin nu scăpa nicio ocazie să-i vâneze pe pirații care-i ieșeau întâmplător în cale. Corneille îi salvase viața prietenului său atunci când *Perla* încolțise, în largul coastelor spaniole, corabia acestuia. Recunoscând slupul^[12] lui Cork, Corneille intervenise pe lângă Forbin, asigurându-l că garanta pentru intențiile prietenului său aflat în Mediterana. Ca să-i întărească spusele, Cork se prevalase de scrisoarea de marcă, pe care o cumpărase de la un renumit falsificator din Italia.

Cork își dăduse seama că Forbin nu-l credea; totuși, fusese lăsat să plece. După care, din recunoștință față de Corneille, salvatorul lui, dar și din pricina realei admirații pe care o nutrea față de Claude de Forbin, Clément Cork își schimbase zona de acțiune, mutându-se în Marea Adriatică. Fusese o mișcare inspirată.

Corăbiile venețiene aveau întotdeauna încărcături de preț: mirodenii, mătăsuri, sclavi aduși din Marea Egee. Cum Republica Veneția era neutră în mijlocul conflictelor ce sfâșiau Europa, convoaiele nu erau păzite de obicei. Niște oameni hotărâți puteau foarte ușor să le jefuiască. Iar Cork era un om foarte hotărât.

Nu-i plăcea totuși săucidă fără motiv. Îl atrăgeau urmărirea și încolțirea vânatului, prada și surpriza de a descoperi ce încărcătură se afla în cală, dar nu moartea și vărsarea de sânge. Așa că pusese la punct o tactică infailibilă, ce-i asigura capturi importante fără prea multe riscuri și cheltuieli. Venețienii, în general fricoși, se predau de cele mai multe ori fără luptă. Cork își petrecea iarna și perioada carnavalului la Veneția, adunând informații, în timp ce nava lui rămânea la Pantellaria, o insuliță aflată în largul coastelor Maltei, unde se adăposteau pirații. Era doar o stâncă ieșită din mare, dar grotle ce se deschideau în rocă puteau ascunde o corabie dacă își cobora catargele. Din

Pantellaria, ajungea în Malta, de unde făcea curse regulate la Veneția, lăsându-le pe insulă provizii și apă a celor membri din echipaj care preferau să rămână acolo. Erau întotdeauna cel puțin o duzină. Unul dintre ei construisese chiar o cârciumă în care, de cum se încălzea vremea, se adunau toți pirații ale căror nave staționau prin împrejurimile insulei. Acolo puteau schimba sau cumpăra și vinde tutun, vin, alcool, hrană și tot ce-i trebuia unui marinar, de la nasturii de pantaloni până la vele. În câteva luni, Cork devenise faimos.

La Veneția învățase repede să se folosească de ceea ce afla din diverse surse. Descoperind ca ambasadorul Franței, Hennequin de Charmont se ocupa, împreună cu doi patricieni, de contrabandă cu sclavi și mirodenii, îi hărțuise, punând piedici comerțului lor atât de profitabil, iar apoi le propusese o înțelegere.

— Puterea de care dispuneți vă permite să-mi asigurați imunitatea, iar eu nu numai că o să vă las în pace, dar chiar am să vă escortez convoaiele ca să le apăr de alți pirați, îi declarase el ambasadorului.

— Aș putea la fel de bine să te arestez! țipase celălalt, gata să o și facă.

— Ai tot dreptul s-o faci, răsese Clement, ciugulind câteva boabe de struguri aromați dintr-o cupă, instalat ca la el acasă pe fotoliul preferat al ambasadorului. Dar ar fi o greșeală. În afară de mărfuri, am pus mâna pe niște scrisori foarte compromițătoare. Dacă nu m-aș întoarce la tovarășii mei, care mă așteaptă, unele din aceste scrisori i-ar fi trimise regelui Franței, iar celelalte – dogelui Veneției. Iar cariera Domniei Tale ar lua sfârșit odată cu a mea, nu crezi, dragă domnule ambasador?

Hennequin de Charmont cedase și se bucura c-o făcuse. Cork era un bandit, firește, dar își respecta angajamentele mai cinstit decât mulți oameni onorabili. Acum, când ținta lui preferată se transformase în protector, Clément Cork trebuise să pornească în căutarea altor victime. În mod firesc, primul pe listă fusese marchizul Baletti, armator venețian putred de bogat. Începuse, așadar, să supravegheze afacerile acestuia în timpul iernii, când vremea nu era propice pentru negoțul maritim, reperând cele mai interesante convoaie ce urmau să sosească odată cu primăvara. În anul precedent, metoda se dovedise eficientă, deși Cork se aștepta ca plângerile domnului Baletti să-l pună în încurcătură pe Hennequin de Charmont.

Baletti însă nu făcuse nicio plângere. Cork află că victima sa răspunsese zâmbind unei întrebări referitoare la pierderea navelor sale: „*Ce vreți, toată lumea trebuie să trăiască! Dacă lumea asta ar fi mai bine făcută, dacă bogații n-ar fi atât de bogați și săracii atât de săraci, și pirații ar prefera să-și petreacă mai mult timp cu familia lor!*“

Deși n-avea prea multă școală, Clément Cork era un om inteligent. La început, reacția marchizului Baletti îl surprinsese, apoi se amuzase, considerându-l un papă-lapte, și, în cele din urmă îl pusese pe gânduri. Omul acela era fie atât de bogat încât își putea permite să piardă cu eleganță, în timp ce atâția alții ar fi fost neconsolați de asemenea pagube, fie nebun și inconștient, fie – și aceasta i se părea ipoteza cea mai atrăgătoare – marchizul Baletti nu era ceea ce susținea că este.

Indiferent care ar fi fost adevărul, lui Clément Cork i se păru că merită să-l cerceteze.

Ceea ce descoperi era de neconceput și-i inspiră atâta respect, încât îl determină să aștepte în ziua aceea în fața porții marchizului, căutând zadarnic prilejul să-l întâlnească.

— Împinge! Hai, încă un efort, împinge!

— Aș vrea să te vad în locul meu! găfâi Mary, întinsă pe patul ei, simțind că-i vine s-o spintece pe moașa care-i dădea tot felul de sfaturi tâmpite și-și agita brațele ca o moară de vânt, proțăpită la căpătâiul ei.

De parcă ar fi putut s-o ajute să respire mai ușor, parcă ar fi fost suficient să tamponeze obrazul asudat al lui Mary ca să-i potolească durerea și furia! Degeaba îi tot repeta Mary că ceva nu era în ordine, toanta aceea se încăpățâna.

Epuizată, cu junghiuri cumplite sfâșiindu-i partea de jos a pântecelui, Mary se sălta în pat dintr-o singură mișcare. Cu o mână fermă, Mary o înșfăcă de beregată aplecându-i capul până în dreptul ochilor ei încercânați și mânioși. Sufocându-se, cu ochii ieșiți din orbite, nefericita nu putea nici măcar să țipe.

— Ascultă-mă cu atenție! articulă Mary. Bagă-ți mâinile în burta mea și scoate copilul. Cheamă pe cineva să te ajute dacă nu știi ce să faci, dar, pe toți dracii și pe toți sfinții la un loc, jur că, dacă nu nasc până-ntr-o oră, ai să ajungi în iad înaintea mea, pricepi?

Moașa reuși să scoată un „da“ gătuit.

Mary îi dădu drumul, iar victima se prăbuși în genunchi pe podea, cu ochii plini de lacrimi, tușind și încercând să-și tragă răsuflarea.

— Nu ți-o mai spun a doua oară! o amenință Mary, ca s-o facă să se miște.

Moașa se îndepărtă în patru labe, se ridică, sprijinindu-se de rama ușii și ieși din odaie, masându-și cu o mână jilavă gâtul. Rămasă singură, Mary își mângâie cu dosul palmei pântecul chinuit.

— Fii cuminte, murmură ea. Fii cuminte, fetița mea, puiul meu, iubirea mea, n-o să mai dureze mult.

— De unde știi că e fată? râse Niklaus, care urcase în grabă la ea, când o văzuse pe moașă ieșind ca din pușcă și luând-o la fugă, în timp ce el aștepta în sala de jos, în fața unei halbe cu bere.

— Știu, răspunse Mary, strâmbându-se de durere. Știu, și gata.

— Ce se întâmplă, iubito? o întrebă, așezându-se lângă pat.

Mary își ridicase genunchii la înălțimea burții atât de încordate încât părea gata să explodeze. Numai cearșaful ce o acoperea până la buric îi ascundea lui Niklaus priveliștea cărnurilor ei îndurerate.

— Nu știu, dar nu e ca la nașterea lui Junior, scrâșni ea. Moașa asta e o nepricepută! Nu vrea să se uite mai bine, tot așteaptă să nasc, zice că nu m-am dilatat destul, dar se înșală, se înfurie din nou Mary.

Îi arunca lui Niklaus o privire disperată.

— N-o să poată ieși! Dacă nu intervine nimeni, o să murim amândouă.

— Bine, hotărî Niklaus, dând cearșaful la o parte.

Văzuse destule răni în război ca să nu leșine în fața unei nașteri.

— Precis că iese cu fundul înainte. Nu te mai agita și stai liniștită, o sfătui el, alb ca varul la față. Ai încredere în mine. Mă întorc repede.

— Unde te duci? întreba Mary, în timp ce junghiurile o străpungeau până în vârful degetelor.

— S-o caut pe vrăjitoare. Numai ea te poate ajuta. Curaj, dragostea mea.

— Grăbește-te, zise ea, rezemându-se de perne.

Niklaus coborî în goană treptele și se repezi cu răsuflarea tăiată în bucătărie, unde chelnerițele Milia și Frida puseseră apă la fierț și pregătiseră cearșafuri curate.

— E grav, spuse el. Vedeți de ea până mă întorc.

— Vine cu fundul înainte? întrebă Frida, pălind.

Niklaus făcu semn că da. Amândouă fetele își făcură în același timp cruce, suspinând. Niklaus nu

voia să le lase pradă neliniștii ce-i apăsa pieptul.

— Mă întorc peste o oră. Faceți focul în cameră și pregătiți un cazan mare cu apă fierbinte. Precis că vrăjitoarea o să aibă nevoie de multă apă. Ocupați-vă de Junior. Nu vreau ca Mary să-l audă plângând, ați înțeles?

Dădură din cap, conștiente de nenorocirea ce pândea casa. Rareori se întâmpla ca femeile să supraviețuiască după o cezariană. Niklaus se duse în grajd, își dezlegă calul și-i mângâie coama.

— Am să-ți cer să faci imposibilul, frățiore. Nu vreau s-o pierd, mă înțelegi, nu-i așa?

Calul îi răspunse fornăind pe nări și zgâriind pământul cu copita. Niklaus îi puse în grabă șaua și-l scoase în curte. Încălecă și-i dădu pînteni. Animalul se ridică în două picioare, apoi o luă la galop, sub ultimele raze ale amurgului, către pădurea din apropiere.

Două ore mai târziu, se năștea Ann Mary Olgersen.

Era firavă și vânătă la față. Abia respira.

Vrăjitoarea o săltă ca pe o păpușă de cârpă, o ciupi de nări și-i suflă în gură, după ce inhalase aburul ce se ridica din decoctul de ierburi pe care-l fierse. Instantaneu, bebelușul căpătă culoare și începu să țipe. Vrăjitoarea i-l întinse Miliei, arătându-i prin gesturi ce avea de făcut. Milia o înfășură pe Ann Mary într-un scutec și se duse cu ea lângă șemineu, unde cazanul cu decoct fierbea, umplând camera cu aroma sa.

Niklaus era la căpătâiul lui Mary, umezindu-i tâmplele încinse de febră cu comprese pe care le tot muia în cazan.

Numai la gândul de a se îndepărta de ea simțea că i se rupe inima. Refuza să admită că Mary ar fi putut să moară și ar fi preferat – dacă ar fi avut de ales – s-o salveze pe ea mai degrabă decât pe fetiță, dar nu se putea discuta cu vrăjitoarea. Se prefăcea că n-aude nimic.

Când Niklaus descălecă în fața colibei ei din luminiș, femeia era gata de plecare. De parcă l-ar fi așteptat. Ducea în spate o traistă din piele prinsă cu o curea petrecută pe după umăr și se apropiase de cal, încovoiată și uscată ca rădăcinile pe care le folosea. Mulți se temeau de ea, pretinzând că femeia știa să-i cheme pe morți și să comunice cu ei. Clarviziunea ei îi speria, dar atunci când medicina se dovedea neputincioasă, veneau s-o cheme. Și, de multe ori, reușea. Dacă găseau ușa colibei închisă, era semn că muribundul trebuia lăsat să se stingă. Niklaus știa toate poveștile ce se spuneau pe seama ei. Se bucurase văzând-o în fața porții.

Acum însă era derutat.

Imediat ce intrase în odaia în care gema Mary, vrăjitoarea se apucase să prepare poțiunea. În timp ce licoarea fierbea, Niklaus legase mâinile și picioarele lui Mary de capetele patului, ca să nu se poată mișca.

— O curea! ceruse Mary.

Niklaus înțelesese. Mary își păstrase mândria. Nu voia să urle. Luase din grajd o bucată de curea din piele, o spălase cu whisky și i-o puse între dinți.

Gestul sigur cu care vrăjitoarea, folosind o lamă bine ascuțită, tăiasse pântecul lui Mary fusese însă atât de rapid, iar ușurarea atât de mare, încât pacienta nici nu avu nevoie să muște cureaua. Ca și mama ei, Ann Mary nu scosese niciun sunet când fusese smulsă din trupul acesteia. Mary o crezuse moartă. Se simțise și ea gata să moară, până ce micuța fusese readusă la viață.

Vrăjitoarea se întoarse lângă ea, ținând în mână un polonic plin cu un lichid fierbinte. I-l turnă pe rană. De astă dată, trupul lui Mary se încordă, iar ochii i se dădură peste cap. Niklaus își închipui tot ce putea fi mai rău. El, care-și pierduse atâția camarazi pe câmpul de luptă, el, care sfidase moartea, ajungând chiar să parieze pe ea, era speriat. Speriat ca un copil.

Își puse degetele tremurânde pe carotida ei, în timp ce vrăjitoarea, netulburată, continua să curețe în același fel burta lui Mary. Niklaus se liniști: pulsul era rar și slab, însă regulat. Mary Read era doar

leșinată.

După ce scoase placenta, bătrâna cusu rana, iar după aceea așeză între coapsele lui Mary un cocoloș ciudat și urât mirositor din argilă. Apoi îi trasă pe frunte semnul crucii și-l îmbărbătă pe Niklaus, zâmbindu-i și punându-și mâna peste a lui.

— Mulțumesc, zise el. Ți mulțumesc, îi strânse mâna uscată; pe chipul ei nu se citea nicio urmă de răutate, ci numai dorința de a alina și de a liniști. Niklaus își făgădui să-i îndulcească bătrânețea ducându-i zilnic mâncarea și vinul trebuincioase pentru ca ea să-și poată îndeplini mai departe misiunea.

Vrăjitoarea parcă-i citise gândurile, căci în privire i se aprinse o scânteie de recunoștință. Apoi se duse s-o ia pe Ann Mary din brațele Miliei și o așeză la pieptul mamei ei. Micuța cuprinse imediat cu buzele vârful întărit al sânului din care picura laptele și începu să sugă.

O catapasmă de turbă pusă pe rană desăvârși tratamentul, iar bătrâna îi făcu semn lui Niklaus că o putea bandaja pe Mary. Îl privi până termină, ronțând un măr pe care i-l adusese Frida, apoi își adună lucrurile și plecă așa cum venise, fără să primească banii oferți, doar cu coșul cu de-ale gurii pe care i-l pregătiseră.

Frida înhămă un cal la șaretă și o duse până acasă, în timp ce asupra hanului *La trei potcoave* se lăsa noaptea, o noapte foarte lungă.

Mary și-o petrecu trecând de la somn la delir până în zori.

Niklaus rămase alături de ea, îngenuncheat lângă pat, cu capul pe cearșafurile umede de transpirație, mirosind a sânge și a carne arsă, ca la o luptă, o nouă și ultimă luptă pe care trebuia s-o dea. Din când în când, mânat de un instinct pe care nu și-l recunoștea, o muta pe Ann Mary de pe pieptul mamei ei alături de aceasta, ca să nu fie despărțite. De parcă acest contact permanent le-ar fi putut salva pe amândouă.

— A fost pentru ultima dată, Mary, jură el. N-o să mai avem alți copii. N-am să mai fac niciodată nimic împotriva voinței tale. Cu orice preț. Dar trăiește, iubirea mea! Trăiește, fiindcă dacă te pierd, am să mor și eu.

În cele din urmă, istovit de atâtea rugăciuni, adormi.

Dimineața, îl trezi mâna lui Mary care-i mângâia părul. Era palidă și trasă la față, dar zâmbea. Cu celălalt braț cuprinsese copilașul așezat lângă inima ei. Niklaus se aplecă asupra ei și o sărută, binecuvântând-o în gând pe vrăjitoare și mulțumind cerului că-i ascultase rugămințile.

Marchizul Mathieu Dumas Baletti își trecu drăgăstos mâna peste ovalul perfect al craniului de cristal, ca în fiecare noapte din ultimii douăzeci de ani. Apoi, potrivit unui ritual niciodată încălcat, se așeză în fața lui, în încăperea abia luminată de flacăra tremurătoare a unei luminări. Se adânci în fotoliu și-și aținti ochii negri în orbitele goale ale craniului. În ciuda faptului că lumina era atât de slabă, obiectul scânteia captând și cea mai mică lucire pentru a prinde viață. Marchizul Baletti se întrebă iarăși, pentru a nu știu câta oară, ce suflet era ferecat în craniul acela, de unde provenea și ce scop avea. Se încăpățâna să caute răspunsurile folosindu-se de logica și de raționalismul vremurilor în care trăia, știind bine că nu le va găsi astfel.

Oftă.

Era încă răscolit de scrisoarea tatălui său adoptiv, ca și de vizita Emmei de Mortefontaine. Nu-l tulbura atât frumusețea femeii, cât certitudinea că ea deținea o parte a enigmei. Enigmă pentru a cărei rezolvare și-ar fi dat și viața, averea și sufletul. Ardea de nerăbdare să înțeleagă în sfârșit, deși instinctul îl avertiza că nu trebuia să forțeze lucrurile.

Marchizul Baletti nu mai era învățacelul maestrului Dumas. Mulțumită straniilor emanații spirituale ale craniului de cristal, ajunsese să facă descoperiri miraculoase. Dar nu numai atât. În fiecare noapte, când adormea în fotoliul acela, visa locuri nemaivăzute, ființe înconjurată de lumină,

pline de spirit și de omenie. Se trezea dimineața cu sufletul senin și mintea înzestrată cu o înțelepciune minunată, iar tot ce făcea era ușor, bine gândit și profitabil. În fiecare zi se simțea și mai îndrăzneț, și mai eficient, cu instinctele și mai agere. Cu fiecare zi ce trecea, i se părea că devine mai bun.

Din această cauză trebuise să învețe să se prefacă și să trișeze, ca să se integreze în lumea aceea plină de falsitate. Se obișnuise să poarte o mască. Trăia și se comporta ca un Venețian, conștient că faptele lui tănuite i-ar face să-l marginalizeze, nu să-l iubească. Și nimeni – cu excepția discipolilor pe care și-i alegea din toate părțile lumii – nu știa cine era cu adevărat omul acela fascinant prin talentele lui de povestitor, de muzician și de poet.

Trecuseră trei săptămâni de când se întorsese la Veneția și în saloanele ei. Trei săptămâni de când îl vizitase Emma de Mortefontaine, vizită în cursul căreia încercaseră să îl seducă. Pasiunile și desfrâul specifice carnavalului erau în toi. Baletti le privea de la distanță. Nu fiindcă nu i-ar fi plăcut dragostea. Era la fel de senzual ca la douăzeci de ani. Atâta doar că își pierduse iluziile. Toate femeile pe care le cunoscuse și de care se îndrăgostise cu toată pasiunea tinereții îl trădaseră sau îl decepționaseră. Visase o iubire ideală și n-avusese parte decât de frivolitate.

În cele din urmă, se împăcase cu ideea că femeilor din vremurile acestea le plăcea tot ce ura el mai mult. De atunci, începuse să prefere femeile ușoare. Cele care stăteau în umbră, se dăruiau fără fițe și scrupule și cărora nu le promitea nimic, decât un sincer și uimitor respect.

În fiecare seară ghicea prezența Emmei de Mortefontaine în mulțimea care umplea acele cazinouri, în care lumea nu se mai mulțumea să discute politică. Se vorbea despre dragoste și, după câteva pahare, la adăpostul anonimatului, se și făcea dragoste, atunci când doamnele nobile, cu simțurile stârnite de aceste discuții, acceptau jocurile senzuale organizate de gazde. Baletti, cu chipul ascuns în spatele unei *moretta*, își desfăta și el privirile timp de câteva minute, apoi pleca, refuzând să devină sclavul dorințelor sale. Avea întotdeauna grijă ca, la plecare, să întâlnească ochii migdalați ai Emmei, pe care învățase să-i recunoască, astfel ca ea să-i înțeleagă dorința și să se simtă și mai frustrată. De la întâlnirea lor, nu mai schimbaseră decât replici banale. El însă știa la ce să se aștepte. Emma era genul de femeie care nu se lăsa până nu obținea ceea ce-și dorea. Nu știa cum și când va acționa ea, dar era convins în acel moment că va reuși să o zdrobească.

Pentru că Emma făcea parte din acea categorie de femei pe care le putea avea fără să se îndrăgostească niciodată de ele.

Puțin câte puțin, marchizul Baletti se lăsă în voia senzației de împăcare pe care i-o oferea apropierea craniului de cristal. Imaginea Emmei de Mortefontaine îi dispăru din minte, fiind înlocuită treptat de altele, nelămurite, dar plăcute.

Adormi surâzând.

Se trezi în zori cu senzația ciudată că nu e singur. Lumânările erau stinse. Încăperea era cufundată din nou în beznă. Totuși, prezența aceea era atât de puternică, încât își duse instinctiv mâna spre pumnalul pe care-l purta întotdeauna ascuns la brâu. Baletti nu era doar un om al saloanelor, cu maniere perfecte, ci și un luptător redutabil, fiindcă avusese cei mai buni maeștri în acest domeniu. Învățase să se apere, cu toate că nu-i plăcea să fie obligat să ucidă.

— Cine ești? întrebă Baletti, luându-și mâna de pe plăselele pumnalului, ca să-i arate celuiilalt că îi acorda încredere.

Îi auzi pasul ușor îndreptându-se spre draperii și odaia fu scaldată în lumina zilei, pe care necunoscutul o estompă imediat, potrivit perdeaua, orbit de strălucirea craniului de cristal.

— Drace, făcu el, întorcându-se către Baletti, încep să înțeleg interesul celor care-ți vor răul.

Marchizul nu-i răspunse. Omul care intrase nepoftit în casa lui nu i se părea periculos. L-ar fi putut omorî de o sută de ori în somn și ar fi putut pleca apoi, cu craniul, pe unde venise, fără ca vreunul dintre oamenii marchizului să bănuiască ceva.

— Numele meu e Clément Cork, declară intrusul, măgulit de aerul destins și curios pe care-l afișa Baletti.

Nu-i fusese deloc simplu să înșele vigilența personalului casei, precum și pe cea a marchizului, și era încântat văzându-și eforturile răsplătite.

— Clément Cork, repetă Baletti. Nu cumva ești piratul acela care se tot leagă de corăbiile mele?

— Întocmai.

— Și ai venit să-mi mulțumești că nu ți-am cerut capul? glumi Baletti, care nu înțelegea demersul nelalocul lui al acestuia.

— Într-un fel, aș putea spune că da, domnule.

Ridică fără efort un fotoliu, dovedind că sub înfățișarea lui uscățivă se ascundea o vigoare remarcabilă. Cork era musculos, sprinten ca o pisică și avea un chip plăcut. Baletti și-l putea închipui cu ușurință sucind mințile venețienelor, indiferent de rangul lor.

— Te ascult, domnule Cork, continuă Baletti, în timp ce acesta se așeza în fața lui.

— Mi-ai câștigat respectul. Dar mi-ai stârnit și curiozitatea. Am avut chef să aflu ce se ascundea sub mărinimia aceasta; putea să fie vorba despre ceva afaceri dubioase, vreun trafic ce ar fi riscat să fie descoperit dacă o plângere ar fi atras atenția asupra convoaielor tale. La Veneția, mai mult decât prin alte locuri, nimic nu este niciodată ceea ce pare ar fi.

— Într-adevăr, râse Baletti. Îmi închipui ce decepționat ai fost când n-ai aflat nimic de genul ăsta.

— Decepționat? zâmbi Cork. Uimit, mai degrabă, și plin de admirație, mai ales, marchize.

— Chiar așa? Și de ce?

— Pentru activitățile tale din umbră, ce sunt foarte departe de ceea ce-mi închipuiam și care, mărturisesc, deși sunt pirat, m-au impresionat.

Baletti îl privi drept în ochi pe căpitanul Cork. Nu citi în ei decât sinceritate. Celălalt continuă:

— Mi-a trebuit mult timp ca să pricep semnificația aceluia blazon bător la ochi de pe frontonul porții. Mai întâi am crezut că era vorba despre inconștiență sau despre orgoliu. Un fel de sfidare adresată hoților, un fel de a le spune: „*Îndrăzniți numai să vă apropiați și o să vedeți voi!*“, așa că am pândit în continuare. Să știi, marchize, că sunt un om foarte stăruitor.

— Am constatat.

— După ce Veneția adoarme, zeci de bărci călăuzite de sclipirea cristalului încastrat în piatră, ce prinde viață la cea mai slabă rază a lunii, se perindă, tăcute și anonime, la pontonul acestei clădiri. Bătrâni, copii, bolnavi, oameni săraci se opresc aici și pleacă încărcăți. Sosesc de pretutindeni, din întreaga Italie, ba chiar din Sicilia și de la Marea Egee. M-am ascuns printre ei ca să văd de ce veneau și am fost răscolit. Aș fi înțeles dacă primeau doar hrană și medicamente, dar asta, marchize, cine ești

să împărți toate acestea fără nicio socoteală?

Îi întinse lui Baletti o pungă deschisă, în care erau mai mulți fiorini, câți i-ar fi ajuns unei familii ca să-și ducă traiul mulți ani. Baletti nu făcu niciun gest. Dacă acest om, Cork, aflase, n-avea niciun motiv să nege, ci, mai curând, să-l inițieze, așa cum mai făcuse cu mulți alții până atunci.

— Nu sunt decât un simplu om, căpitane Cork.

— Nicio avere nu este inepuizabilă.

— A mea, da.

— Datorită ăstuia? Întrebă Cork, arătând spre craniul de cristal.

— Datorită Marii Opere a alchimiștilor. Știi despre ce vorbesc?

Cork negă, scuturând din cap.

— Arta de a preface metalul cel mai obișnuit în aur curat.

— Așa ceva nu se poate, se îndoie Cork.

— Dovada se află chiar în mâinile tale, prietene. Iar licoarea pe care ai primit-o are aceeași proveniență.

— Mi s-a spus să-mi torn câteva picături pe limbă în fiecare zi, iar nu s-o torn peste o bucată de plumb, râse Cork, cu toate că seriozitatea lui Baletti îl descumpănea.

— Este un elixir al sănătății. Face adevărate minuni și permite evitarea epidemiilor, cu condiția să fie respectate anumite reguli de igienă, despre care probabil că ți s-a vorbit, de asemenea.

— Bine, fie. Dacă toate acestea sunt adevărate – și n-am niciun motiv să cred că n-ar fi, din moment ce așa zici –, ai putea deveni stăpânul întregii lumi.

Baletti surâse ca să îndepărteze un val de tristețe. De câte ori i se mai vorbise astfel? De zeci, poate de sute de ori. Ca și cum doar această ambiție ar fi stăpânit inimile tuturor.

— Numai Dumnezeu este Atotputernic, căpitane Cork, iar eu, după cum ți-am spus, nu sunt decât un om ca oricare altul. Schimbarea lumii e o sarcină imensă și o povară tare greu de purtat. Pentru asta, un singur om nu este de ajuns și nici un singur an. Ambiția mea nu trece dincolo de limite. Nu visez să cuceresc, ci să povățuiesc și să protejiez. Pentru că fiecare ființă de pe lumea asta își are locul ei și un rol pe care trebuie să-l joace aici.

— Spui lucruri neobișnuite, marchize. Acestea sunt utopii. Numai profitul și interesele contează, zise Cork, impresionat.

— Tocmai în asta constă miracolul meu, căpitane. Am încredere în omenire. Ca dovadă – venirea ta aici și discuția noastră. N-am dreptate?

Clément Cork dădu din cap. Se aștepta să fie uimit, dar nu să se simtă atât de implicat. Se felicita pentru că ajunsese până aici și, deodată, își dădu seama că e fericit de rezultatul vizitei lui.

— M-ai întrebat la început dacă venisem să-mi exprim recunoștința pentru mărinimia ta. Acum sunt și mai recunoscător și așa fi mândru să te slujesc.

— Rămâi la ocupațiile tale, căpitane Cork. Mă amuză să te văd hârțuind personajele acestea pudrate și intrigante care, mânjindu-și degetele cu mâncăruri alese, se lamentează pentru că au pierdut câteva suluri de mătase. De câțva timp ai ocolit navele mele, ceea ce mi s-a părut un gest elegant din partea ta. Mă bucur că m-ai vizitat. Dacă ai dori să servești cauza mea, așa fi încântat. Cunoști ascunzătorile piraților. Ceva hrană și medicamente le-ar prinde bine soțiilor și copiilor lor. Îți voi da câte vrei, cu condiția să-mi juri că nu le vei vinde.

— Mi-aș pierde onoarea dacă așa face așa ceva, se indignă Cork.

— Nu te supăra, tinere prieten. Dacă m-aș fi îndoit cu adevărat de tine, nu ți-aș fi dezvăluit adevărul. Consideră că nu-mi datorezi nimic, bine?

— O voi face, dar mai întâi trebuie să te avertizez să te ferești.

— De ce anume?

— Mai bine întreabă-mă de cine anume.

Baletti dădu din cap, ghicind răspunsul.

— Emma de Mortefontaine, care mi se pare că te-a vizitat și ea, a repatriat câțiva indivizi fără scrupule de la Trieste, unde a rămas escorta ei. Un oarecare George a recrutat de acolo niște derbedei care urmează să le abată atenția paznicilor tăi. Cred că frumoasa doamnă a pus ochii pe obiectul acesta și vrea să ți-l fure.

— Când?

— Mâine. La căderea nopții.

— Ai vrea să mă ajuți s-o prind în propria capcană?

— Chiar speram să mi-o ceri. L-am convins pe George ăsta să mă angajeze și pe mine împreună cu trei dintre oamenii mei. În caz că... adăugă el.

— Ei bine, căpitane Cork, se pare că acum suntem asociați.

Se ridică din fotoliu și-i întinse prietenos mâna. Cork se ridică, la rândul lui, în picioare și i-o strânse călduros, cu un surâs la fel de cald luminându-i chipul.

Emma de Mortefontaine sperase că Baletti se va răzgândi, atât de înflăcărate erau ochetele pe care le schimbau. Marchizul îi plăcea. Îi plăcea nespus de mult. De asta așteptase atât de mult înainte de a se hotărî să atace, mizând pe atmosfera libertină a carnavalului ca să-l atragă în mrejele ei și să-i devină amantă. Ar fi putut să-l hărțuiască, dar temperamentul ei orgolios nu-i îngăduise s-o facă. Voia ca el să cedeze și s-o implore. Dar Baletti îi rezistase.

„La noapte, își spuse ea, când va fi la discreția mea, voi găsi eu un mijloc de a-l supune. Mă va iubi. După aceea, am să-l omor.“ Emma nu putea tolera ideea de a fi vulnerabilă la farmecul unui bărbat care cutezase să-și bată joc de ea până într-atât încât s-o disprețuiască.

Când sosi momentul, Clément Cork și oamenii lui îndepliniră ordinele pe care le primiseră. La fel făcură și paznicii palatului. Luna, ascunsă sub nori, părea că vrea să sprijine planurile machiavelice ale Emmei de Mortefontaine, care era încântată și excitată de această expediție, total diferită de obișnuitele ei activități mondene. În timp ce oamenii lui Cork se certau pe chei, în fața treptelor, ca să creeze o diversiune, Emma, George și încă trei oameni acostau lângă un trotuar atât de îngust, încât abia se putea merge pe el. Emma și acoliții ei fură nevoiți să se lipească de zidul dat cu var colorat ca să nu cadă în canal, fiindcă vârful încălțărilor lor depășea bordura. Ajunseră astfel la o fereastră al cărei pervaz se afla abia la un metru mai sus de creștetul lui George. Dacă și-ar fi putut schimba poziția pe trotuar, i-ar fi fost ușor să se salte în mâini pe pervaz, dar nici nu se putea gândi la una ca asta. George desfășură cu grijă sfoara pe care-o adusese cu el și o aruncă, reușind să agațe cârligul de la capătul ei de balconul sculptat. Apoi, ținându-se bine de frânghie, se așeză pe bordură, cu picioarele în apa rece, cu bustul aplecat înainte, oferindu-le astfel o treaptă complicilor săi. Primul dintre ei, mic de statură și agil, se urcă pe umerii lui George, agățându-se de frânghie, ca un marinar care se cațără pe catarg, sparse un ochi de geam cu piatra din mână și, prin spărtură, deschise cu ușurință cremona ferestrei.

Ceva mai încolo, altercația prefăcută între oamenii lui Baletti și cei ai lui Cork continua, cu mare risipă de țipete, amenințări și râsete, ceea ce-o făcea pe Emma să creadă că planul ei se desfășura așa cum stabiliseră. Unul dintre oamenii care intraseră prin fereastră îi ceru să ridice brațele. Fu ridicată și depusă într-una din camerele întunecoase ale locuinței marchizului.

După aceea, George se agăță zdravăn de frânghie și fu ridicat și el în același fel. În palat domnea liniștea.

De îndată ce-i văzu pe Emma și pe George pătrunzând în clădire, Clément, lăsându-și oamenii să se certe în continuare, se repezise în camera craniului, unde patru oameni de-ai lui, ascunși în spatele draperiilor, așteptau semnalul lui.

— Au intrat, îl anunță el pe Baletti, care stătea în fotoliul lui, ca de obicei.

Marchizul îndepărtase din clădire întregul personal în seara aceea, păstrându-și doar paznicii lângă el, pentru ca nimeni dintre slujitori să nu pățească nimic.

În clipa când Emma și complicii ei intrară în odaie, cu pistoalele pregătite, Baletti se prefăcea că doarme. Nu-și făcea iluzii în privința femeii, dar știind cât de mângâietor pentru orgoliu e sentimentul victoriei, spera să se folosească de acest defect al naturii omenești ca să audă în sfârșit mărturisirile pe care Emma i le ascunsese până atunci. La cel mai mic semn de pericol, Cork ar fi intervenit. Baletti avea încredere în el. Instinctul nu-l înșela niciodată.

Deși era cât se poate de treaz, simulă o tresărire și păru surprins la vederea Emmei, care zâmbea, cu arma îndreptată spre el. Chipul îi era scaldat în lumina pâlpâitoare a sfeșnicelor ținute de însoțitorii ei. Astfel, părea și mai frumoasă, și mai periculoasă.

— Doamnă! exclamă el. Ar fi trebuit să ghicesc că micile noastre hărțuieli nu-ți vor părea îndestulătoare.

— Într-adevăr, dragă marchize, râse ea, triumfătoare. Ar fi trebuit să-mi cedezi. Obțin întotdeauna ceea ce doresc. Prin orice mijloace.

Baletti se prefăcu tulburat și-i aruncă o privire pătimașă.

— Deși nu mă aflu într-o postură avantajoasă, recunosc, doamnă, că izbânda îți șade bine. Dacă n-aș ști că nu pe mine ai venit să mă iei, mi-ar fi făcut plăcere să-mi accept înfrângerea, ba chiar să mă bucur de ea.

Emma înghiți în sec, iar respirația i se accelerează. Atitudinea lui Baletti nu trăda nici teamă, nici regrete, doar o lăcomie soră cu a ei.

— Va trebui totuși să te omor, marchize, zise ea cu voce răgușită. Obiectul acesta nu poate avea decât un singur stăpân.

Baletti ridică din umeri.

— Voi fi onorat să mor de mâna ta, scumpă doamnă. O să fie o plăcere de care orice bărbat din Veneția și-ar dori să se bucure alături de tine, chiar dacă ar fi la fel de nefericit ca mine că nu te-a putut strânge în brațe.

— Ți-ar fi fost ușor s-o faci.

— Și chiar am visat adesea... murmură el.

— Doamnă, îl întrerupse George, iritat de acest schimb de replici, să nu pierdem vremea.

Emma însă avea alte intenții.

Se întrebase de ce nu participa marchizul Baletti la orgiile carnavalului venețian, descoperise în sfârșit răspunsul, iar acesta era pe placul ei. Pesemne că Baletti făcea parte dintre ființele – bărbați sau femei – care au nevoie să fie dominate. „*Hotărât lucru, își spuse ea, era exact așa cum sperase.*”

— George, porunci ea, ia-ți oamenii și stați de pază în fața ușii!

— Dar nu e prudent, obiectă acesta.

Privirea de gheață a Emmei îl readuse însă la poziția lui de subordonat. Își înghiți gelozia și se supuse în tăcere. Totuși, arma ei rămânea îndreptată spre inima lui Baletti, Emma fiind convinsă că acest raport de forțe îl excita și pe el la fel de mult ca pe ea.

— Iată-ne singuri, doamnă, iar eu sunt la discreția ta.

— Ce-ai face dacă ai fi în locul meu, marchize?

— Nu sunt în locul tău și habar n-am ce știi despre craniu, așa că nu pot să-mi dau seama ce-aș face.

— Asta are vreo importanță?

— Pentru mine, da. De douăzeci de ani dorm în fața lui, arzând de curiozitate să-i cunosc originea. Mi-ai mărturisit că ți-ai vândut sufletul diavolului; eu, unul, i l-am dăruit pe al meu acestui obiect. Persoana care-mi va dezvălui taina craniului mă va face să devin cel mai supus și docil sclav din

lume. Când am citit scrisoarea tatălui meu, am crezut că acea persoană vei fi tu. Și n-am încetat să sper acest lucru de când te-am văzut pentru prima oară, Emma.

Emma simți o flacără pârlolindu-i trupul. Dar încercă să-și stăpânească simțurile.

— Cu toate că mă tulburi profund, marchize, mărturisi ea, n-am pic de încredere în loialitatea despre care vorbești.

El avu un zâmbet dezolat. Sfâșietor.

— Atunci omoară-mă. Repede. Ca să fiu pe veci eliberat de tot ce-am învățat de la el, de tot ce tu îmi refuzi acum.

Emma ezită. La urma urmelor, poate că ar fi fost bine să aibă un asociat. Oare nu asta căuta, de fapt, de la moartea lui Mary? O ființă în stare s-o facă să vibreze așa cum făcea marchizul? O ființă pe potriva ei? Comoara n-o interesa, era doar un pretext. Secretele lui Baletti și Baletti însuși erau mult mai de preț.

— Ai descoperit într-adevăr Marea Operă? întrebă ea.

— Da, răspunse fără șovăire marchizul, înțelegând că Emma era pe punctul să cedeze. Dar este o lucrare complexă ce nu poate fi rezumată la o formula mângălită pe un petic de hârtie. N-ai reuși de una singură. Am avut nevoie de zece ani ca s-o stăpânesc.

— Craniul ți-a dezvăluit-o? insistă ea, simțindu-i sinceritatea.

— S-ar putea, ca și multe alte lucruri. Dar nu sunt sigur. Niciodată nu a răsunat din el vreo voce divină și n-are nimic supranatural. Să zicem doar că am nevoie de prezența lui. Mă liniștește. Când mă trezesc, gândurile-mi sunt limpezi și organizate. De unde provine, Emma? Dacă știi, te conjur să-mi spui și mie; mă torturezi, gemu el.

Emma coborî țeava armei.

— Provine din cetatea Maya de la Santa Rita, din Yucatan, Indiile de Vest, minți ea. Era așezat pe un soclu, în interiorul unui templu. Și ai dreptate, marchize, nu are nimic supranatural sau divin, era doar o parte – cea mai importantă – dintr-o cheie ce permite accesul într-o sală secretă, cu pereții uimitor de netezi și de strălucitori.

— Așadar, nu e complet, reacționa Baletti, fără să pară, totuși, din cale-afară de mirat.

— Părțile ce lipsesc sunt doi ochi de jad cu câte un cristal în centru, îi mărturisi Emma. Unul din ochi îl am eu. Mai am și un ac de cristal pe care l-am găsit la fața locului. Singurul lucru neobișnuit pe care l-am observat este felul cum scânteiază piesele când sunt așezate una lângă cealaltă.

— Și conține sala secretă? întrebă Baletti, nerăbdător să afle cât mai multe amănunte.

Chiar simpla descriere a acestor pereți îl tulburase. Nu așa arăta de obicei piatra – poate doar dacă ar fi fost vorba despre cuarț șlefuit. Or, Baletti știa că în acea parte a lumii nu exista genul acesta de siliciu cristalizat. Marchizul explorase multe ținuturi ale lumii, inclusiv zona respectivă. De ce ar fi fost construit acolo un asemenea sanctuar? Și, mai ales, de către cine?

— În 1523, Hernan Cortez, celebrul descoperitor al Mexicului, l-a însărcinat pe secundul lui, Alonzo de Avila, să transporte comoara ultimului împărat aztec, Montezuma. Era cea mai fabuloasă comoară din câte fuseseră găsite până atunci: vase și idoli din aur și argint, nestemate mai mari decât oul de porumbel, stofe prețioase și multe altele. Alonzo de Avila a considerat că și-ar putea însuși o parte – cea mai mare parte, de fapt – a comorii fără ca împăratul Carol Quintul, la care trebuia să ajungă transportul, să fie prea afectat de pagubă. Îi rămânea destul ca să-și poată continua războiul cu dușmanul său de moarte, regele Francisc I al Franței. Alonzo de Avila s-a înțeles cu comandanții celorlalte două caravele, care-l escortau, să păstreze secretul și să împartă prada. Cum nu puteau să ia cu ei în cală obiectele, ce ar fi fost descoperite la sosire, începură să se întrebe unde să le ascundă. Unul din ei își aminti de ascunzătoarea pe care o descoperise la Lubaantun, când fusese trimis de Cortez, cu câțiva ani înainte, să ia bogățiile mayașilor. Îndepărtându-se de rutele maritime – pornise de la Veracruz –, Alonzo de Avila se opri pe coasta Yucatanului și, în timpul nopții, duse comoara la

țarm, împreună cu câțiva oameni din echipaj. Restul echipajului primise băutură la discreție, așa că nimeni nu află ce făcuseră ei. Chiar dacă unii aveau bănuieli, nu exista nicio dovadă. Apoi, cheia fu divizată în trei: unul luă pe corabia lui craniul, ceilalți – câte un ochi de jad, ca zălog al jurământului făcut. Dar ghinionul le închise pe veci gura.

Baletti sorbea cuvintele Emmei, simțind totuși că ceva îi scapă. Totuși, se feri s-o întrerupă. Însuflețită de povestire, Emma era mai frumoasă ca oricând. Continuă cu înflăcărare:

— Celor trei caravele le-a ieșit în cale Jean Fleury, un corsar francez, care le-a urmărit și a reușit să le captureze. Dar doi dintre căpitani, printre care și Avila, au murit fără să mărturisească nimic. Al treilea i-a încredințat unui marinar, singurul supraviețuitor dintre cei care-i însoțiseră în expediția din Yucatan, ochiul lui de jad. Ajungând în Franța cu captura lui incredibilă, Fleury i-a predat comoara regelui, împreună cu craniul de cristal, considerat și el a face parte din comoară. Cât despre ochiul de jad, Fleury l-a păstrat pentru el, fără să-și dea seama că avea legătură cu craniul. Cel de-al doilea ochi a rămas la marinarul spaniol care însă n-a putut niciodată să recupereze comoara ascunsă, mulțumindu-se să marcheze locul pe o hartă și să le împărtășească uluitoarea taină urmașilor săi.

— Prin urmare, comoara aceea te interesa, făcu Baletti, total dezamăgit.

Emma se lăsă în genunchi în fața lui, puse jos arma cu o mișcare grațioasă a încheieturii și începu să-și dezlege șnururile corsajului, cu trupul încins de dorință.

— Da, dar asta înainte de a descoperi calitățile uimitoare pe care le aveți și tu, și craniul, chiar dacă nu vrei să recunoști acest fapt. Acum însă râvnesc la mai mult de atât. Doresc, gemu ea, ca întreaga lume să-mi stea la picioare așa cum stau eu acum la picioarele tale. Dar nu mă înțelege greșit, marchize, îți cruț viața, însă nu vei fi niciodată altceva decât slujitorul meu.

Baletti se aplecă spre ea ca să-i simtă buzele și-și plimbă un deget pe decolteul ei care fremăta.

— Unde este al doilea ochi?

— S-a pierdut. O aventurieră i l-a furat defunctului meu soț. Femeia îl purta la gât, ca pe un pandantiv, dar a pierit în timpul bombardamentului de la Dunkerque.

— I-ai găsit trupul? insistă el, dezmierdându-i lobul urechii, sigur acum că ea îi va oferi toate informațiile pe care le avea.

— Nu. Multă lume a murit sub dărâmături. Trupurile au fost fie arse, fie aruncate în mare.

— Nici jadalul, nici cristalul nu ard și nu plutesc. Hoții profită întotdeauna de asemenea situații.

Emma se dădu înapoi și se uită uimită la el. La asta nu se gândise.

Baletti îi întoarse privirea.

Ochii lui treziră din nou dorințele Emmei. Își încolăci brațele pe după gâtul marchizului.

— Acum vom face dragoste, marchize, murmură ea; după aceea am să iau craniul ca să-l pun alături de ochiul de jad și de ac, iar tu o să mă aștepti, fiindcă n-ai să mă mai poți uita.

Baletti se îndepărtă de ea, cu un zâmbet triumfător pe buze.

— Nu prea cred c-o să se întâmple așa ceva, dragă prietenă, șopti el.

Pocni din degete. Într-o clipă, Emma de Mortefontaine, albă ca varul la față, se trezi înconjurată de paznici.

Lehuzia lui Mary fusese îndelungată și chinuitoare; până când înțârcase fetița abia dacă se putea mișca și nici vorbă să facă vreo treaba mai grea. De la semnarea păcii de la Ryswick, în toamna anului 1697, începuseră s-o ducă prost. Niklaus avea grijă de ea cât putea, se ocupa singur de întreținerea clădirii și a anexelor, scotea apă din puț, țesăla caii și vedea de păsări și de celelalte animale de pe lângă casă. La nevoie, devenea potcovar, țiglar sau tâmplar. Mary nu mai văzuse niciodată un bărbat purtându-se atât de drăgăstos și de atent cu soția și cu copiii lui, deși era ocupat până peste cap.

Se gândea adesea la comoara ei, dar fără nerăbdarea de altădată. Era dispusă acum să aștepte până când își va recăpăta puterile și să-și privească cei doi copii crescând, sincer fericită în fața imaginii lor. Alături de ei, regăsise, puțin câte puțin, complicitatea ce-o legase de Cecily și se simțise mândră că-și putuse stăpâni, în cele din urmă, temerile, ca să se bucure cât mai bine de această legătură. Niklaus contribuise din plin la schimbarea ei, învățând-o să se iubească așa cum era.

Ann Mary tocmai își sărbătorise a doua aniversare și se juca acum cu Junior, care avea patru ani, și cu Toby, cățelușul lor de două luni care era răsfățatul tuturor. Mulțumită lui Toby, avea și Mary puțină liniște.

Cei doi copii, stând în patru labe pe podea, lângă șemineu, ca și cățelul, se jucau cu o cârpă pe care Toby o prindea cu dinții de un capăt, iar ei trăgeau cât puteau de capătul celălalt, încercând să i-o ia. Cățelul mârâia în joacă, ceea ce-i făcea pe copii să râdă în hohote, tot întinzându-i și luându-i cârpa, într-o horă ce începea cu o alergătură și se termina cu ei așezați pe jos.

Junior semăna tot mai mult cu tatăl lui. Era la fel de ager și de vesel ca Niklaus și atât de solid, încât părea cu doi ani mai mare decât vârsta lui. Ann moștenise trăsăturile blânde ale lui Cecily, părul îi era mai închis la culoare decât cel al mamei ei, dar la fel de ondulat și mătăsos. Se dovedea la fel de îndrăzneță și curioasă ca fratele ei. Amândoi erau pe cât de încăpățânați, pe atât de hotărâți.

Nu departe de ei, Niklaus, privindu-le amuzat jocul, stătea de vorbă cu un veteran care se înființa în fiecare seară la o bere, refuzând să plece din Breda, pentru că-și pierduse întreaga familie și n-avea niciun chef să-și întemeieze alta.

Mary își stăpâni o strâmbătură de durere. Stătea la o masă, făcând calcule, în timp ce Junior îi distrăgea mereu atenția, strigându-i pe ea și pe Niklaus să fie martori la întrecerea lor. Mary se amuză o clipă văzând eforturile fiicei ei, care scotea limba și-și fâțâia fundulețul dolofan ca să învingă eforturile cățelului, apoi se cufundă iarăși în socoteli. În ritmul ăsta, n-avea să termine înainte de lăsarea nopții. Aceasta era singura dintre toate treburile ei ce o plictiseau. Nu-și dorea decât să urce în dormitor, de îndată ce veteranul va pleca, și să se cuibărească în brațele soțului ei.

Simți încă un junghi, dar nici de astă dată nu lăsă să se vadă nimic. Nu se plângea niciodată de durerea aceea ce-i chinuia bazinul, persistentă ca un reumatism. Știa că cele două sarcini apropiate și dificultățile ultimei nașteri lăsasera urme adânci în trupul ei și că trebuia să mai treacă timp până la o vindecare totală, deși crizele se răreau din ce în ce. Aceste dureri influențaseră multă vreme și viața lor intimă. Totuși, ca și cum ar fi intuit ceea ce Mary nu-i mărturisea, Niklaus nu insistase niciodată dacă vedea pe chipul ei o grimasă de durere, făceau dragoste numai atunci când dorea ea, iar el se purta cu o blândețe uimitoare, retrăgându-se întotdeauna la timp ca să n-o expună cumva riscului unei alte sarcini. Ea îi era recunoscătoare și-l iubea și mai mult pentru asta. Se simțea împlinită prin iubirea și copiii lor.

În acești doi ani se schimbaseră multe și la han. Mai întâi plecase Frida, cerută în căsătorie de un soldat care, îndrăgostit de ea, n-o putuse uita. Îl luase de bărbat și-l urmase pe coasta flamandă. Nu după multă vreme, fuseseră nevoiți, din lipsă de clienți, să concedieze bucătarul și muzicanții. Alături de ei rămăsese doar Milia. Firma hanului *La trei potcoave* începea să prindă rugină.

Puțin câte puțin, se îndeplineau toate prezicerile tatălui lui Niklaus, iar acesta trebui să-și

folosească economiile ca să întrețină hanul.

— Te gândești la comoara ta, nu-i așa? șopti Niklaus, plimbându-și degetele pe șoldurile lui Mary.

Formele ei își recăpătaseră acum fermitatea, conturul și rotunjimile și, după ce făceau dragoste, lui Niklaus îi plăcea să-și continue mângâierile. În odaia de alături, copiii dormeau liniștiți. După ce-i culcase, Milia se duse și ea în camera ei. Veteranul plecase și, după ce ușa hanului fusese încuiată, urcaseră și Mary cu Niklaus. Junior sforăia, ținându-i izonul lui Toby, care dormea încolăcit pe cuvertură, la picioarele patului.

Mary se întinse. Niklaus se înșela.

— Mă gândeam la părinții tăi, mărturisi ea.

Obrazul soțului ei se întunecă.

La opt luni după nașterea lui Ann, în casa acestora izbucnise un incendiu. Nimeni nu știa care fusese cauza. În noaptea aceea vântul bătea puternic, iar crengile rupte din copaci loviseră pereții caselor. Se presupunea că o lampă cu ulei uitată aprinsă în biroul notarului se răsturnase, provocând incendiul.

Dar aceasta nu era decât o ipoteză.

Înainte ca vecinii să se trezească, focul mistuise locuința notarului, precum și casa învecinată. Pieriseră cinci oameni. Patru adulți și un nou-născut.

Lui Niklaus îi fusese foarte greu să-și revină.

Mai ales pentru că nu reușise încă să se împace într-adevăr cu tatăl lui. Mama venea pe ascuns să-i vadă, suferind că aceste vizite clandestine nu-i îngăduiau să se bucure în voie de nepoții ei. Mary încercase să intervină, dar fără succes. Lucas Olgersen pretindea ca fiul lui să-și ceară scuze, iar acesta refuza s-o facă.

Și unul, și celălalt erau prea orgolioși. Orgolioși și mărginiți.

Niklaus își luă degetele de pe trupul catifelat al soției lui și se întinse pe spate, cu mâinile sub cap. După o clipă de tăcere, Mary continuă:

— M-am gândit adesea la moarte; am sfidat-o amândoi de atâtea ori, – încât mult timp ne-a fost mai degrabă o tovarășă decât un dușman, și totuși nu reușesc să mă împac cu nedreptatea morții lor, Niklaus. Mă obsedează.

— Și pe mine, recunosc el.

Mary se lipi de el, vârându-și nasul în părul de pe pieptul lui. Îi plăcea mirosul pielii lui, îi plăcea să se piardă în el. Nici măcar o singură dată nu regretase că s-a căsătorit cu Niklaus, în ciuda îndoielilor, a temerilor, a fricii ei că nu se va putea adapta la o viață prea liniștită. Niklaus știuse să facă din fiecare zi o sărbătoare. Totuși, Mary simțea că a ajuns la limită și că, la fel ca ea, Niklaus începuse și el să se sature de viața aceea. Semănau bine între ei. Le plăcea mirosul prafului de pușcă și al primejdiei, al tutunului și al îmbrățișărilor pătimașe, le plăceau graba și nesiguranța zilei de mâine. Toate acestea își pierduseră intensitatea, pe măsură ce tabieturile și cotidianul le luaseră locul.

— Nu mă văd murind în patul ăsta, Niklaus, indiferent din ce pricină. Vreau să pot privi moartea în față și s-o sfidez, luptându-mă cu ea.

El își petrecu brațul puternic pe după umerii ei și-i mângâie.

— La asta m-am gândit și eu, recunosc el. Când era cât pe-acți să mori la nașterea lui Ann Mary am înțeles că nu erai făcută pentru o bătrânețe liniștită.

Mary se ridică într-un cot și-i căută privirea. Lumânările pâlpâiau, răspândind pe rând lumină și umbră. Ochii lui Niklaus erau triști, dar plini de pasiune.

— Te-am mințit, Mary, mărturisi el. Am încercat să te încătușez, ca să nu te pierd. Aș fi putut să nu te oblig să naști copiii ăștia.

— Știu, spuse ea.

— Credeam că încă nu te cunoști destul de bine. Că nu trăiai lupta decât fiindcă era un mod de a supraviețui și că obsesia ta de a dobândi un nume și o avere se va risipi atunci când vei avea o familie, când te vei simți în siguranță și vei fi preocupată să-ți îngrijești și să-ți ocrotești copiii. Dar m-am înșelat în privința ta! M-am înșelat și în privința mea. Nici tu, nici eu nu suntem făcuți pentru o astfel de viață.

— Mi-a fost dragă, Niklaus, îl asigură ea, așa cum și tu îmi ești drag. Nu-mi pare rău de nimic și, mai ales, nu-mi pare rău că avem copiii aceștia.

Niklaus zâmbi, dând la o parte o șuviță roșcată ce se încăpățâna să tot cadă pe nasul lui Mary. Îi plăceau pistruii de pe nas, era mort după culoarea ochilor ei ca aluna și după trandafirul buzelor ei. Nu se mai sătura de răsufierea ei, de gemetele pe care i le smulgea extazul în momentul culminant al îmbrățișărilor lor, de felul cum îl reținea, apăsându-și degetele pe șalele lui. Nu se mai sătura de mireasma trupului ei, în care senzualitatea se împletea cu maternitatea, de gesturile ei feminine în care se mai simțea uneori brutalitatea obișnuințelor cazone, de hainele bărbătești pe care ea le purta cu plăcere – deși era împotriva bunelor maniere – când muncea alături de el în curtea de păsări sau la grajduri, și nici de ștregăriile ei când țesălau caii sau mulgeau cele două vaci, stropindu-se în glumă cu laptele ce țâșnea din ugere.

Era topit după felul ei de a-l atrage, cu o privire complice, făcându-i semn cu degetul, în fân, în timp ce copiii zburdau pe-afară, supravegheați de Milia. Îi plăceau râsul ei, furiile, încăpățânarea la fel de puerilă ca a lui pentru cine știe ce fleacuri, împăcărilor lor, tandrețea lor.

— Nici mie nu-mi pare rău de nimic, afirmă el. Dar m-am înșelat, Mary. Credeam că felul zeflemitor de a fi al lui Reinhard, atât de diferit de stilul scrobrit al tatălui meu, mă atrăsese către meseria lui, îndepărtându-mă de cea de notar. Dar nu era așa. Ceea ce-mi plăcea era, de fapt, animația, agitația, râsul fetelor, glumele soldaților, tovărășia camarazilor, muzica, mirosul de tutun și de vin. Ca și încăierările prostești ce trezeau în noi instinctul de supraviețuire. Nu mă plictisesc alături de tine, Mary Olgersen, iar copiii sunt tot ce mi-am dorit, dar, dacă mai vrei și tu, aș fi gata să plec în căutarea aventurii împreună cu tine și cu ei.

Mary se aplecă și-l sărută cu foc.

— Începusem să cred că n-o să mi-o mai ceri niciodată!

— Și dacă ar fi fost așa, întrebă neliniștit Niklaus, m-ai fi părăsit?

Mary îi răspunse fără ezitare.

— Nu. Fiindcă te iubesc. Și, de altfel, te cunosc mai bine ca oricine. Eram sigură că, mai devreme sau mai târziu, ne vom regăsi, ca odinioară, umăr lângă umăr în luptă. Aș fi pus pariu, adăugă ea, făcându-i cu ochiul.

Cu o mișcare suplă, Niklaus o ridică și o întinse peste el. Mary își mușcă buza de jos. Și ea îl dorea din nou. Se așeză călare pe el, gemând de plăcere.

Emma de Mortefontaine nu reușea să-și ia gândul de la jignirea pe care i-o adusesse marchizul Baletti. Niciun bărbat n-o umilise astfel, niciunul nu se folosisese astfel de ea. Îl ura pentru asta; totuși, era de-ajuns să-și amintească privirea lui dominatoare și satisfăcută ca să simtă c-o trec fiorii și-i venea atunci să se ia la palme.

Căzuse în propria plasă.

Câinele acela, nemernicul acela, nesuferitul de marchiz o azvârlise într-un infern în care până și demonii ei deveneau caraghioși. Se scursesese aproape un an de când se chinuia astfel.

În seara aceea, o lăsase să plece din casa lui, fără craniu, bineînțeles, cerându-și scuze pentru festa pe care i-o jucase și asigurând-o că ar fi fost bucuros să se asocieze cu ea ca să caute comoara aceea, nu că l-ar fi interesat în sine, ci fiindcă dorea din suflet să pună înapoi craniul, cu ochi cu tot, la locul unde fusese descoperit. Îi spusese chiar că era dispus s-o lase să ia tot ce ascunsese acolo secundul lui

Cortez. El căuta altceva, adevărul acela ce-l obseda.

— Adu-mi amândoi ochii de jad, Emma, hotărâse Baletti. Cu orice preț. Apoi vom pleca împreună.

Și adăugase în șoaptă, cu o privire mai arzătoare ca oricând:

— Și atunci, îți promit că mă voi strădui să transform încântătoarea ta furie a frustrării în plăcere rafinată.

Emma nu găsisse cuvinte nici ca să-l insulte, nici ca să se revolte. Ridicase capul, în timp ce-și simțea trupul mistuit de flăcări, și, urmată de oamenii ei, ieșise, de astă dată prin poarta principală, cu hohotele de râs ale lui Cork stăruindu-i în auz.

I-ar fi plăcut să-și descarce nervii asupra lui George, dar acesta se ferecase, prudent, în tăcere, mulțumindu-se doar să se înfățișeze la chemarea ei când, în zori, după ce se sucise și se răsucise în așternut fără să-și poată găsi odihna, Emma de Mortefontaine cedase nevoii ei imperioase de dragoste. Îl însărcinase pe unul dintre patricienii veroși să-l supravegheze pe Baletti și s-o țină la curent cu toate mișcărilor lui. Nu putea suporta gândul că marchizul ar fi putut pleca în Yucatan fără ea. Tulburat de frumusețea ei și încântat s-o servească, domnul Bodoni se grăbise să accepte.

Întorcându-se în Franța, Emma îl pusese pe George să ia din nou legătura cu Omul-în-Negru care, de cinci ani, se afla în echipajul *Perlei*. Apoi se dusese la Dunkerque și plătitise câțiva oameni ca să încerce să-l găsească pe acela care, după bombardament, luase bijuteriile lui Mary Read. Emma era încă încredințată că, prea răscolită de pierderea iubitei ei, nu se gândise și ea la această evidență.

Credea că a uitat-o pe Mary.

Dar simplul fapt de a umbla pe străzile acelea, de a și-o imagina murind stupid sub tirul intens al tunurilor îi trezi durerea. Rana încă nu era cicatrizată. Acum știa că nu se va vindeca pe deplin niciodată.

Se gândise o clipă că Baletti ar fi putut-o înlocui pe Mary. Dar se înșelase. Îi stârnea simțurile, dar Emma n-ar fi putut să aibă vreodată încredere deplină în el sau să-l iubească.

Cu sufletul cernit, plecase din Dunkerque, reconstruit, către Dover, de unde voia să ia ochiul de jad, acul și harta, pe care, contrar obiceiului ei, le lăsase acasă, așa cum o sfătuisese George, înainte de a pleca la Veneția.

— Nu se știe niciodată, doamnă. Cu toate că avem escortă, marea ascunde nenumărate primejdii. Dacă s-ar pierde, le-ai regreta tot restul vieții, îi spuse el.

Iar ea, după ce fusese surprinsă de Baletti, se felicita în fiecare zi pentru că-i urmase sfatul.

Rămăsese câțva timp la Dover, unde sosise apoi și George, aducându-i vestea că Omul-în-Negru era dispus în continuare s-o servească. Apoi, se dusese la Londra, ca să-și verifice conturile și să se asigure de bunul mers al afacerilor ei. În cele din urmă, se îndreptase spre comitatul Cork, împreună cu devotatul ei George, ca să se odihnească și să se refacă. Trecuseră astfel zece luni. Fiecare bilet primit de la Baletti ca răspuns la scrisorile ei era o rană în plus adusă orgoliului ei călcat în picioare.

Motiv pentru care, de îndată ce ajunse, îl vizită pe William Cormac. Nu-l mai văzuse de vreo doi ani, dar era sigură că acesta n-o uitase. Văzu însă în fața ei un bărbat care-i evita privirea, vizibil încurcat și care, în loc s-o strângă în brațe, așa cum se așteptase, se mulțumi s-o poftască să ia loc, fără să se miște din spatele biroului său. Emma se simți jignită grav de atitudinea lui.

— Ce primire, dragul meu! Până și la prima noastră întâlnire păreai să fii mai amabil. Ești cumva bolnav, o fi ceva molipsitor? îl luă ea peste picior, cu puțin cinism.

Cormac își feri din nou privirea când îi răspunse.

— Nici vorbă de așa ceva, dragă Emma, și te rog să mă ierți dacă te-am supărat.

— Cum să mă superi? se împlânzi ea. Speram doar că voi avea parte de o întâmpinare mai călduroasă. Ți-am dus dorul, William.

De data asta el ridică ochii, neîncrezător.

— Chiar așa? Cu toate acestea, n-am primit nicio veste de la tine. Ani întregi. Nici la scrisori nu mi-ai răspuns.

— Am fost ocupată, răspuse Emma, de parcă simpla ei prezență de acum putea să șteargă cu buretele tot ce-i reproșa el.

— Depărtarea nu e prielnică sentimentelor, se justifică Cormac, regăsindu-și în sfârșit elocvența în fața înfumurării nejustificate a fostei lui iubite.

— Pe ale mele nu le-a schimbat cu nimic, îl asigură Emma, iar ceea ce ieri ni se părea plăcut, rămâne și astăzi la fel pentru mine. Dar poate că această răceală are alte motive, adăugă ea pe un ton înțepat, remarcându-i expresia de nemulțumire.

— Într-adevăr, așa stau lucrurile, mărturisi el, stânjenit. Sunt îndrăgostit.

— Ești îndrăgostit... Și de cine, mă rog, fiindcă e limpede că nu-i vorba despre mine?

— Discreția nu-mi îngăduie să-ți răspund, dar iubirea ei îmi oferă tot ce mi-aș putea dori și, cu toate că este o simplă slujnică, n-aș putea să-i rănesc inima reluând o relație trecătoare cu tine. Deși ar fi plăcut s-o fac, milady.

— Înțeleg, scrâșni Emma.

Se ridică, dreaptă și demnă, ascunzându-și furia sub un surâs crispat.

— Acesta e ultimul tău cuvânt, William Cormac? îl mai întrebă.

— Îmi pare foarte rău, crede-mă. Dacă mi-ai fi trimis măcar câteva scrisori, se împotmoli el în explicații.

Emma îl măsură cu o privire plină de dispreț.

— Iubirea ori e, ori nu e, milord. Sper să nu-ți regreti niciodată această alegere.

— Am să țin mereu la tine, Emma, o asigură Cormac, conducând-o spre ușă.

Dar aerul ușurat pe care-l avea la despărțire îi dovedi Emmei contrariul.

De data asta, era prea mult. Din moment ce Baletti era de neatins, tâmpitul acela de William Cormac ar fi trebuit să plătească oalele sparte. Emma se interesă cine era slujnica în chestiune. O chema Marie Brenan, era fermecătoare, drăguță și atât de naivă, încât rămăsese însărcinată. Nu cu mult timp în urmă, așa că sarcina încă nu se vedea. William Cormac intenționa să o instaleze într-un mic apartament de îndată ce ea și-ar fi părăsit slujba, în momentul când semnele sarcinii ar fi devenit evidente. Emma știa că în Irlanda adulterul era considerat o crimă și se pedepsea cu închisoarea. Pe vremea relației lor, Cormac nu-i ascunsese temerile sale în această privință.

Emma își frecă, satisfăcută, mâinile. O să-l facă să regreta că o respinsese astfel. Îi trimise o scrisoare intendentului ei din Carolina de Sud, cerându-i să cumpere o plantație, pe numele lui William Cormac și al Mariei Brenan, și să-i trimită actul de proprietate în original și o copie. Apoi începu să aștepte, savurându-și răzbunarea.

De câte ori ajungea la apogeul plăcerii în brațele lui George, visa cu ochii închiși ca e în brațele lui Baletti.

Personalul hanului *La trei potcoave* avusese o zi grea. De două zile, clienții se tot perindau. Niklaus, Mary și Milia circulau fericiți printre mese, ciocnind ici-colo câte un pahar, servind mâncărurile apetisante pe care le preparaseră cu mâna lor pentru această ocazie.

În fața estradei unde muzicanții cântau din nou, vreo zece copii, printre care Junior și Ann, zburdau râzând sau țipând, imitându-și părinții sau trăindu-și propriile povești. Imaginația lor n-avea limite. Junior se distrase chiar dansând cu Toby, pe care-l ridicase pe labele din spate ca pe o parteneră, în hohotele de râs ale surorii lui. Deși îl mușca ușor de degete, animalul părea să se bucure de acest joc la fel de mult ca băiatul. Toți cei care se aflau acolo erau binedispuși.

Și chiar aveau de ce!

Înainte de a părăsi Breda, la puțin timp după botezul lui Junior, Hans Vanderluck lansase un ultim pariu. Pariase că va rămâne burlac, fiindcă era sigur că nicio femeie nu va reuși vreodată să-l prindă în mreje. Miza pariului o constituia chiar nunta, ce urma să aibă loc la han, în prezența tuturor celor care pariaseră.

Iar astăzi, 17 aprilie 1700, Hans Vanderluck ridica voios paharul înainte de a săruta buzele drăgălașei Maud, cu care tocmai se însurase încântat că pierduse acest pariu, sentiment cu totul inedit pentru el.

Mary și Niklaus nu împărtășiseră nimănui intenția lor de a vinde hanul și de a părăsi Breda. Niciunul din ei nu se îndura s-o facă. Revederea foștilor camarazi de promoție, majoritatea fiind însoțiți de copiii și de nevestele lor, le amintea pentru o clipă de vremurile glorioase ale trecutului lor. Și de o bună parte a vieții lor la han. N-aveau niciun chef să întunece momentele acelea. Adesea, schimbau câte o privire complice, iar Mary era cuprinsă de un val de fericire. Această reînviere a vechii ambianțe de camaraderie le sporea dorința de a-și îndeplini planurile.

Cu fiecare zi care trecea, erau și mai hotărâți.

De când își dăduseră seama de asta, se regăsiseră așa cum erau în primele nopți petrecute în cort, când Mary își stăpânea gemetele de plăcere apăsându-și buzele cu palma sau sub sărutările lui Niklaus. Și, pe neașteptate, durerile persistente din zona bazinului dispăruseră.

Ultimii care își luară a doua zi rămas-bun de la ei fură Hans Vanderluck și soția lui. Se îmbrățișară cu căldură, alături de șareta ce-i aștepta pe tinerii căsătoriți în curte. Deasupra lor, pe cerul fără niciun nor se înălța un soare ce-i făcu să-și îngusteze pleoapele.

— V-am lăsat aici o dezordine înfiorătoare, se scuză Vanderluck.

Niklaus se desprinse din îmbrățișarea lui frățească și-i răspunse glumeț:

— Nu te teme, o să-ți trimit nota de plată!

Vanderluck ridică din umeri, râzând:

— La război, ca la război. Eu am pierdut, tu ai câștigat.

— Ba nu, frate, răspunse Niklaus, asigurându-se că Maud, care vorbea cu Mary, nu-i putea auzi. E exact pe dos.

Mirat, Vanderluck se lăsă condus într-un colț mai ferit.

— Ce vrei să spui?

— Vând hanul, frățioare, anunță Niklaus.

Vanderluck dădu din cap. Nu era prea uimit. Știa că, după plecarea armatei, hanul nu va mai prospera. Era evident pentru toată lumea. Își aminti de pariul pe care-l făcuseră în secret în seara nunții lui Niklaus cu Mary și înțelese deodată sensul ascuns al cuvintelor acestuia.

— Deci n-ai reușit s-o îmblânzești, râse el. Eram sigur! Era de-ajuns s-o privești ca să-ți dai seama că-i stătea mai bine cu pantaloni decât cu fuste.

Niklaus zâmbi. Felul cum vorbea pe șleau tovarășul lui de arme îi plăcuse întotdeauna. Acesta

continuă, bătându-l pe umăr:

— Fie vorba între noi, și ție-ți stă mai bine rolul de aventurier decât cel de hangiu.

Niklaus înțelese atunci că Hans îl cunoștea mai bine decât se cunoștea el însuși. Îi întinse mâna.

— Mult noroc ție și lui Maud.

— Sunt sigur că am, afirmă Vanderluck, încântat, în ceea ce-l privea, că-și sfârșise cariera de mercenar.

Tatăl lui Maud era bancher, locuia în celălalt capăt al țării și-i propusese să-i devină asociat. Era exact ceea ce-și dorise dintotdeauna Hans.

— Ai grijă de ea, Niklaus, îl sfătui. Lumea asta e plină de prădători. Dacă n-am fi fost prieteni, ți-aș fi răpit-o fără șovăire.

— Știu, răspunse Niklaus calm. Doar pentru asta ar fi trebuit mai întâi să mă omori.

— Ar fi meritat osteneala.

În clipa aceea, Junior țâșni ca din pușcă afară din han, ținând-o de mână pe surioara lui. N-o luă către maică-sa, lăsând-o să discute în continuare cu Maud, că se repezi spre cei doi bărbați.

Pandantivul de smarald furat pe vremuri de la lady Read sălta atât de tare la gâtul lui Ann, încât fetița îl apucă între degețelele ei dolofane și murdare. Impresionată s-o vadă jucându-se cu el și admirându-l, vrăjită, ori de câte ori o lua în brațe, Mary i-l dăruise de ziua ei și de atunci, pandantivul era cel mai de preț obiect al fetiței.

Neastâmpărații se ascunseră râzând în spatele celor doi prieteni, în timp ce Milia, stând în prag, cu șorțul plin de pete de la bucătărie, îi amenința cu degetul, exclamând:

— Las' că pun eu mâna pe voi, șmecherilor!

Apoi se îndreptă hotărâtă spre Mary, ca să-i spună ce se întâmplase. Vanderluck își ridică finul în brațe, în timp ce Niklaus se apleca la chemarea mâinilor întinse ale fiicei sale. Simțindu-se la adăpost de mânia Miliei, copiii chicoteau, cu ochii strălucind de bucuria isprăvii lor.

— Acum ce-ați mai făcut? se interesă Niklaus.

Dar își dăduse deja seama. Fiica lui, cu fața și mâinile mânjite de ciocolată, îi cuprinse obrazii în palme, murdărindu-l și pe el, și-i spuse:

— Sst, tată, e secret!

Vanderluck începu să râdă, făcându-le pe cele trei femei, care comentau, mai mult amuzate decât supărate, pozna copiilor, să se apropie și ele.

— Pentru desert nu ne-au mai rămas decât firimituri, declară Mary, iar pe voi o să vă doară zdravăn burțile, arătă ea cu degetul spre stomacurile neastâmpăraților, care se ghemuiră la pieptul celor doi bărbați, râzând și gesticulând.

Apoi, Ann întinse brațele mânjite către maică-sa, în chip de scuze.

— Pupă-mă! imploră ea, cu ochi rugători.

Hans Vanderluck izbucni din nou în râs, imitat de prietenii lui, în timp ce Mary, cu un suspin de fericire, o luă în brațe pe Ann, care-i acoperi obrazii cu sărutări de ciocolată.

— O să ai de tras, Niklaus Olgersen, adăugă Vanderluck, gâdilându-l pe Junior, care se zbătea râzând. Copilița asta a moștenit farmecul diabolic al maică-sii și știe ce vrea, exact ca Mary.

Absorbită de elanurile afectuoase ale fiicei sale, Mary îl fulgeră cu privirea, prefăcându-se încruntată.

— Sunt sigur ca, în curând, prezise Niklaus, veți avea și voi acest privilegiu.

— Să sperăm că ai dreptate, conchise Vanderluck, învăluindu-și soția într-o privire drăgăstoasă.

Și el, și Maud erau hotărâți să-și dea toată osteneala pentru asta.

— Vreau sus pe umerii tăi, nașule! ceru Junior.

— La ordin, colonele, se execută acesta, așezându-l așa cum voia.

Văzându-se acolo, Junior se umflă în pene. Vioi, inteligent și bun de gură, nu pierdea niciun prilej

de distracție, atrăgându-l și pe surioara lui, care, deși își păstra încă rotunjimile de bebeluș, era la fel de îndrăzneță ca el. La cei doi ani ai ei, Ann vorbea la fel de mult ca Junior. Mary îi zicea uneori, în glumă, vorbăreața, ceea ce o înfuria teribil. Dar numai pentru câteva clipe. Ann nu ținea supărarea. Începea din nou să ciripească, stâlcind cuvintele. Totuși, amândoi copiii știau să tacă și să fie ascultători când le-o cerea tatăl lor, iar Junior era răsplătit pentru asta primind permisiunea să-l ajute pe Niklaus la unele treburi ușoare, ca de exemplu adunarea ouălor din cuibarele găinilor. De multe ori, munca începea cu o fugărire a pasărilor, în timp ce cățelul lătra de bucurie alături de copil. Mary reușea cu greu să-și păstreze seriozitatea ca să-l certe.

Ann era mereu în preajma ei, spărgea cu atenție în salatiere ouăle aduse de Junior, se aplecă, scoțând limba de concentrare, asupra preparatelor pe care Mary sau Milia tocmai le terminau. Dacă li se întâmpla să întoarcă ochii în altă parte, o găseau apoi pe fetiță cu gura plină și cu degetele mânjite, căci îi plăcea să guste din toate.

Mary nici nu mai știa de câte ori trăsese câte o spaimă zdravănă văzându-și copiii cum se cățarau pe crengile de jos ale nucului, iar Junior ținându-și sora de mână, o îndemna să urce mai sus; sau găsindu-i printre picioarele cailor, unde-și puneau la cale planurile, sau îngropând în țarcul porcilor o cutie plină cu nasturi strălucitori, pietricele colorate și diverse mici obiecte luate de prin casă, ca pe o comoară ce trebuia ascunsă.

Se vedea limpede că erau făcuți pentru aventură.

Aveau și temperamentul potrivit, și dorința, și o rezistență fizică datorită căreia bolile îi ocoleau. Dacă Mary și Niklaus n-ar fi fost absolut convinși că micuții erau în stare să-i urmeze, și-ar mai fi amânat planul. Dar aveau dreptate: atunci când Niklaus le împărtășise intenția de a vinde hanul și de a pleca în căutarea aventurii, în loc să se vaite, ca Milia, copiii strigaseră într-un glas, cu ochii strălucindu-le:

— Grozav! Ce-o să ne mai distrăm!

— E vremea să plecăm. Avem mult de mers până la următorul popas, hotărî Maud, văzând că lui Hans îi era greu să se despartă de prietenii lui.

Nici ei nu-i venea să plece, fiindcă-i simpatizase de la prima vedere.

— Ai dreptate, scumpo, zise Vanderluck, punându-l jos pe Junior.

Discutând, ajunseră lângă șareta încărcată cu darurile și proviziile pe care le primiseră.

— Nu știu când o să ne mai vedem, continuă el.

— Când plecați?

— Cât de repede vom putea, stabili Mary. Imediat ce vom găsi un cumpărător și vom îndeplini toate formalitățile. Sper să reușim înainte de venirea iernii, altfel va trebui să mai așteptăm până la primăvară.

Hans clătină din cap.

— Timpul ce trece nu duce cu el și prietenia, Niklaus. Prietenia e ca și onoarea: nu te abați niciodată de la ea. Aveți grijă de voi.

— Și tu la fel, frate.

Niklaus îl ridică pe Junior, care se încăpățâna să-l oprească pe nașul lui agățându-i-se de picioare. Mai mult în joacă decât din dorința de a nu-l lăsa să plece. La Junior, tristețea nu ținea niciodată prea mult.

Mai rămaseră acolo, făcându-le cu mâna, apoi Junior și Ann începură să se foiască, dornici să se întoarcă la joacă. Milia le ceru să se spele, mai întâi. Se supuseră, oftând.

— Ar putea să facă la fel și Toby, făcu Junior, secondat pe loc de sora lui.

— Lui Toby îi plăte taaaare mult țicolata!

Cățelul începu să latre, de parcă voia să-i confirme spusele.

— Hai, dați-i drumul de-aici, soldați, insistă Milia. Să n-aud nicio vorbă, altfel nu mai vedeți în viața voastră vreo prăjitură.

Această amenințare îi făcu să se potolească imediat.

Rămași singuri în curte, Mary și Niklaus se îmbrățișară. Mâinile și fețele le erau lipicioase din cauza ciocolatei cu care îi unsese Ann Mary.

— Cred că ar trebui să le urmăm exemplul, dar m-am gândit să ne curățăm în alt fel.

— Cum anume?

— Vino cu mine până în grajd ca să-ți arăt.

Mary îl urmă fără șovăire. Se urcară pe platforma unde erau depozitate paie și fânul, apoi Niklaus ridică scara și o puse la picioarele lor, ca să nu poată fi surprinși de copii.

Mary desfăcu funda ce-i ținea părul și căută un loc potrivit, în spatele baloturilor de fân. În timp ce Niklaus se apropia de ea, Mary revăzu în amintire, preț de o clipă, un alt grajd, locul în care se iubise pentru întâia oară cu Corneille. Își mușcă buzele. Nu îndrăznise să-i spună soțului ei despre inițiativa pe care o avusese, fiindcă era sigură că el s-ar fi împotrivit. Cu opt zile în urmă, îi trimisese lui Corneille o scrisoare, pe adresa din Brest, povestindu-i tot: viața ei, Niklaus, copiii, hanul și obsesia ei pentru comoara pe care voise, pe vremuri, s-o împartă cu el. Sfârșea cerându-i s-o ajute, în calitate de asociat, căutând o corabie care să-i ducă până acolo. În afară de cazul că nu-i putuse ierta tăcerea și tot răul pe care, desigur, i-l făcuse nedându-i niciun semn de viață. Dacă primea răspuns, ar fi avut timp destul să-i mărturisească totul lui Niklaus și să-l liniștească.

Sentimentele ei pentru Corneille nu fuseseră decât un foc de paie pe lângă flacăra ce-i curgea acum prin vene.

Îl îmbrățișă pe Niklaus și focul cu care-o înlănțui el o făcu să uite pe loc de toate acestea.

Fură însă întrerupți de niște voci ce se auzeau tot mai aproape. Poarta grajdului scârțâi. Junior și Ann Mary șușoteau, îndreptându-se către ascunzătoarea lor preferată.

Niklaus puse la timp o mână fermă pe gura lui Mary, care se străduia să-și rețină gemetele obișnuite de plăcere.

— Dacă-ți spun că i-am auzit vorbind, îi spunea Junior surorii lui.

Tonul vocii copilului era grav, iar cei doi soți ciuliră urechile.

— Și eu îți spun că nu se poate, afirma Ann. Oricum, am să mă ascund în bagaje.

— Și eu la fel.

Mary și Niklaus schimbară o privire întrebătoare. Oare ce mai puneau la cale? Urmă o tăcere prelungită. Era limpede că micuții se gândeau.

— Spune, Junior, întrebă Ann, ce crezi că e comoara aia?

— Nu știu, răspunse el.

Niklaus și Mary se apropiară târâș, fără zgomot, de marginea platformei. Cei doi copii erau așezați, ca de obicei, printre cai, chiar pe așternutul lor de paie. O singură lovitură de copită ar fi fost de-ajuns ca să le spargă capetele. Mary simți că i se strânge inima și vru să intervină, dar Niklaus îi făcu semn să tacă și o opri, strângând-o de umăr. Era liniștit, fiindcă-și cunoștea bine animalele. Calmul lui i se transmise și lui Mary.

— Dar știu că ne trebuie o corabie și mult timp ca să o găsim. Așa spunea mama. E foarte periculos, din cauza piraților.

— Ce-i aia pirat? întreba Ann.

— E un om rău cu un picior de lemn, cu o bandă neagră pe un ochi și cu o spadă uite-așa de mare. Mi-a spus Milia.

Mary se abținu să nu râdă la vederea gestului larg pe care-l făcuse Junior. Ann făcu ochii mari și-și duse mânuțele la gură, scoțând un strigăt de groază.

„*Șmecherul acela mic era numai ochi și urechi*”, își spuse Mary. Și ea, și Niklaus erau convinși că Junior dormea, atunci când începuseră să discute despre detaliile călătoriei.

— Crezi că o să ne lase acasă din cauza piraților? întrebă Ann.

— Da, făcu Junior, convins de ceea ce spunea.

Mary își aminti că discutase cu Niklaus și această ipoteză, înainte de-a o respinge. N-ar fi putut să se despartă de copii.

Junior însă era foarte neliniștit în privința aceasta. Își petrecu un braț protector pe după umerii surioarei lui.

— Nu te teme, o încurajă el. Am să te apăr.

Ea dădu din cap.

— Dar vreau și eu să gădesc comoara. Nu mă tem de pirați!

— Nici mie nu mi-e frică de ei. Uite ce-am luat din cufărul de la etaj.

De data asta, Niklaus își înăbuși o înjurătură. Junior șterpelise un pumnal din lada lui.

— Cu ăsta o să omor toți pirații care o să se apropie de tine. Deseară o să vorbim cu tata. O să-i spunem că nu vrem să rămânem aici, fiindcă acum suntem mari.

— Și dacă tot nu vrea să ne ia? insistă Ann.

— O să ne ascundem într-un cufăr. E o idee bună.

Ann dădu din cap a încuviințare.

— Jură, îi ceru ea, întinzându-i salamandra de smarald de la capătul lanțișorului prins la gât.

— Jur, se conformă Junior, întinzând mâna. După aceea, scuipe pe bijuterie, respectând ritualul pe care-l inventaseră.

În clipa aceea, poarta scârțâi din nou, iar Junior ascunse repede pumnalul sub vestă. Milia îi găsi muți și plini de hotărâre.

— Of, Doamne, suspină ea, o să mă faceți să mor de neliniște. Ieșiți afară de-aici!

Niklaus și Mary se retraseră ca să nu fie văzuți, dar Milia avea spirit de observație și remarcase lipsa scării. Se grăbi să plece, luând copiii cu ea.

— Cred, declară Niklaus, întorcându-se pe spate și trăgând-o pe Mary mai aproape, că avem niște recruți a-ntâia, iubito!

— Așa e. Norocul nostru că i-am făcut.

— Crezi că le-ar mai trebui un frățior? glumi Niklaus când Mary se lungi peste el.

— Nici prin gând să nu-ți treacă, fiindcă te-aș omorî cu mâna mea, sergent!

El se răsuci și o culcă sub el, penetrând-o dintr-odată ca să-i simtă mai bine tresărirea.

— Chiar așa, doamnă Olgersen? o luă el peste picior, privind-o cu patimă.

Mary nu răspunse. Se lăsă în voia lui.

Emma de Mortefontaine lăsă din mână plicul pe care tocmai îl desfăcuse, cu o bucurie fățișă. Venea din Charleston, Carolina de Sud și conținea actul de proprietate a unei plantații, pe numele lui William Cormac.

În sfârșit, sosise clipa răzbunării.

O pregătise cu grijă, asigurându-și complicitatea altei slujnice a lui Cormac, care nu se bucura deloc s-o vadă pe Marie Brenan în grațiile stăpânului ei, bucurându-se de tot felul de avantaje. Sarcina lui Marie începea să se vadă, însă nevasta lui Cormac nu-și apleca privirile asupra personalului casei, fiind mult prea rece, bigotă și nepăsătoare ca să-i bage în seamă pe servitori.

Emma înțelegea perfect atât motivele pentru care o luase Cormac de soție, cât și cele ce-l îndepărtaseră de ea. Singura greșeală a lui William fusese faptul că-i preferase Emmei o altă femeie, fie ea servitoare sau prințesă!

Emma plănuia să pună să fie ascunse sub salteaua lui Marie Brenan niște tacâmuri de argint, ca femeia să fie acuzată de furt. În aceeași zi, soția încornorată urma să primească un plic anonim conținând copia actului de proprietate a plantației, ca să creadă că soțul ei nu numai că o înșelase și lăsase însărcinată o servitoare, dar se folosisse de banii ei ca să înceapă o viață nouă. Emma știa că doamna Cormac și familia ei nu vor tolera așa ceva. Avocatul atât de respectat de toată lumea va fi judecat, condamnat și azvârlit în pușcărie împreună cu târfa lui.

Emma se delectă dinainte gândindu-se la toate acestea.

Lăsă baltă restul corespondenței și se grăbi să-și ducă la îndeplinire planul odios. Abia spre seară, încântată de intrigile pe care le urzise, deschise celelalte scrisori. Le parcurse mașinal, excitată încă de răzbunarea-i machiavelică, fără să acorde prea mult interes veștilor legate de mersul afacerilor ei. Totuși, ultimul mesaj o tulbură atât de mult, încât i se muiară picioarele și trebui să se așeze, cu răsuflarea tăiată.

„*Iată ce-am găsit, doamnă. Vă las să judecați singură...*”

Omul-în-Negru, vigilent ca întotdeauna, pusese mâna pe o scrisoare ce i se păruse suspectă. Emma o citi cu lăcomie, devenind atât de palidă încât servitoarea ei irlandeză care venise s-o anunțe că cina era servită o întrebă îngrijorată:

— Să vă aduc un pahar cu porto, doamnă?

Emma ridică privirea. Sufletul îi era răvășit, iar inima îi oscila între fericire și furie. Nu, nu voia niciun porto! Se ridică dintr-o săritură, apoi, lăsând paginile scrisorii să se împrăștie pe jos, trecu pe lângă servitoarea încremenită de uimire și urlă:

— George! George! Am regăsit-o!

— Vreau să vin și eu, scânci Ann din brațele tatălui ei.

— Nu, repetă Mary. Ești prea mică și amândoi sunteți prea neastâmpărați ca să vă pot supraveghea.

— O supraveghez eu! se oferă Junior, care n-ar fi vrut să se despartă de surioara lui.

— Maică-ta a spus nu, Junior.

Copiii se bosumflară. Niklaus gădilă fetița sub bărbie și-i șopti:

— Cine-o să aibă grijă de tata dacă amândouă fetele mele pleacă?

— Milia, hotărî Ann, încăpățânată.

Aceasta ridică amuzată din sprâncene.

— Dar cine o să gătească, cine o să spele, cine o să facă toate celelalte treburi? întrebă Milia. Și, mai ales, cine o să caute ouăle împreună cu Toby?

Argumentul își făcu efectul. Ann se simți dintr-odată mândră de această nouă răspundere, mai ales că Mary nu acceptase să-l ia nici pe cățelușul lui Junior.

— Eu, declară fetița, regăsindu-și zâmbetul și umflându-și pieptul.

— Bate palma, domnișoară, încheie Niklaus, întinzându-i mâna.

Ann bătut palma cu el, iar Junior oftă, gândindu-se că fetele astea se răzgândeau foarte ușor. Mary îl urcă în șa, unde Junior își îndreptă spinarea, mândru de importanța lui și de rolul ce i se atribuiseră, și o așteptă să i se alătore. Vânzarea hanului fusese anunțată cu două luni în urmă la Breda, însă nu se prezentase niciun cumpărător. Vestea trebuia trimisă și în alte locuri. Mary hotărâse să străbată ținutul pe o rază de zece leghe și să-și anunțe oferta în piețele publice. Voia, de asemenea, să contacteze câțiva notari din orașele învecinate. Niklaus refuza să plece înainte de a rezolva această problemă, știind că toate economiile lor se vor topi în cursul expediției, pentru care aveau nevoie de o corabie, de echipaj și de protecție.

Le împărtășiseră copiilor planurile lor legate de comoară chiar în seara în care surprinseseră în grajd discuția lor. Mary considerase că era mai bine să le spună adevărul decât să-i lase să facă tot felul de presupuneri. Copiii își luau acum aere de conspiratori, schimbând vorba când se apropia Milia de ei. Junior chiar îi spusese odată: „*Când o să fii mare, o să-ți spunem și ție!*“ amuzându-i teribil pe cei trei adulți. Cu atât mai mult cu cât Milia se hotărâse, în cele din urmă, să-i însoțească, îi iubea prea mult pe copii ca să se despartă de ei.

— Cine o să se ocupe de ei pe corabie? Ar fi în stare să cadă în apă, iar voi veți fi prea ocupați cu treburile voastre, spusese ea într-o seară, după cină.

Adevărul e că Milia lucra la han de când avea 14 ani și nu cunoștea alte locuri. Nu-și închipuia că ar putea munci altundeva. Meseria de dădacă îi plăcea mai mult decât cea de prostituată, iar această comoară, din care avea să aibă și ea o parte, era, fără îndoială, singura ei șansă de a-și făuri un viitor mai bun. Șovăise doar din frica de necunoscut. Dar încrederea reciprocă a celor doi soți, faptele de arme pe care le săvârșiseră împreună și entuziasmul lor îi alungaseră până la urmă temerile. Le ceruse doar să nu le spună acest lucru copiilor. O amuza la fel de mult ca și pe părinții lor să-i vadă dându-și atâta importanță. Deși erau încă atât de mici, se dovedeau ageri și vicleni ca niște pui de vulpe.

Mary se pregătea, așadar, pentru călătoria ce avea să dureze câteva zile, având la brâu o pungă dolofană cu bani, ca să plătească popasurile de noapte și mâncarea. Își reluase înfățișarea bărbătească, sigură că astfel va atrage mai puțin atenția borfașilor. În afară de asta, hainele pe care le îmbrăcase îi îngăduiau să poarte o sabie la șold și un pistol la centură. Chiar dacă armele ei nu prea se vedeau din cauza lui Junior, așezat în șa în fața ei, știa că se ghiceau destul de clar ca să nu le caute nimeni ceartă. Era suficient, dacă se mulțumea să umble pe drumurile circulate și la orele când erau pline de călători.

Junior obținuse permisiunea să păstreze pumnalul tatălui său și era foarte mândru. I se părea că are și el o spadă. Niklaus îi făcuse un centiron de care agățase teaca pe care i-o confecționase. De atunci, indiferent unde se ducea, fie în curtea de păsări, fie în grajd, fie în anexe, fie în camerele de locuit, fie în curtea hanului, pe câmpia ce se întindea până la marginea pădurii sau pe drumul ce ducea la Breda, pe jos sau călare pe măgarul dresat de Niklaus, oriunde mergea, Junior păstra o ținută demnă, privea în depărtare și-și ținea întotdeauna mâna pe mânerul prețioasei sale arme.

Ca să nu se rănească, Niklaus îl învățase să mânuiască pumnalul, iar Mary trebui să recunoască: micuțul se dovedea uimitor de înzestrat. Mai mult chiar decât ea. Maestrul ei de arme de la lady Read ar fi fost încântat de un asemenea elev.

Și inima, și sufletul lui Mary erau împăcate.

Datorită și tăcerii lui Corneille, în oarecare măsură; tăcerea lui o scăpase de îndoielile ce o bântuiau adesea. Fusese un prieten, un iubit și un tovarăș prețios. Trecuse însă prea mult timp de atunci; deși conștiința o îndemnase să-i scrie scrisoarea aceea, se simțea ușurată că Niklaus nu trebuia să suporte povara de a-i vedea reîntâlnindu-se. Flamandul ei era prea gelos ca să accepte s-o împartă. Își dăduse seama de asta după expresia ce se întipărise pe chipul lui când îi vorbise despre Corneille, fără să-i ascundă nimic în legătură cu relația lor, în dorința de a-i oferi lui Niklaus, odată cu începutul unei

vieți noi, o sinceritate pe care de atâtea ori o disprețuise.

Acești doi bărbați nu s-ar fi putut înțelege.

Acum, însă, era împăcată cu ea însăși. Făcuse ceea ce trebuia să facă. Indiferent de motivele pentru care Corneille nu-i răspunsese, după trei luni, Mary putea, în sfârșit, să scape de amintirea lui, așa cum se descotorosise demult de cea a lui Claude de Forbin.

Cât despre soții Read, în a căror posesie se afla cel de-al doilea ochi de jad, harta și poate chiar comoara recuperată, ei aveau să constituie prima destinație a expediției.

Blândețea și dragostea lui Niklaus atenuaseră în mare măsură vechea ură a lui Mary față de unchiul ei și neîncrederea față de Emma. Acum nu-i mai considera decât niște obstacole în calea ei spre bogăție.

Mary se maturizase, căpătând o înțelepciune ce-i reda pofta de a-și trăi viața și a se bucura de ea încă mai mult decât până atunci. Indiferent dacă visurile lor s-ar fi realizat sau nu, asta aveau de gând să facă, fără a-și pune copiii în primejdie.

Mary depuse o sărutare pe obrazul fiicei sale și o alta pe buzele cărnoase ale lui Niklaus.

— A și început să-mi fie dor de tine, șopti el.

— N-am să lipsesc prea mult, îl asigură ea, învăluindu-l într-o privire drăgăstoasă și senină.

— Hai, Junior, îl îndemnă pe fiul ei, săltându-se în șa.

Copilul tocmai îi explica lui Toby că trebuia să rămână cu Ann, întrucât căteii nu puteau călări. Mary îl urcă pe cal și porniră. Nu-i plăceau despărțirile. Niciodată nu-i plăcuseră.

Junior se întoarse, fluturându-și mâna către sora lui, care-i răspunse în același fel.

— Nu te mai foi, îi porunci Mary, altfel ai să cazi.

— Da, mamă.

Ieșiră din curte și o luară pe șosea. Junior începu să fredoneze cu glas subțire un cântecel. Mary îi ținu isonul, fluierând și ea melodia. Pentru Junior, marea călătorie începuse deja.

Emmei de Mortefontaine nu-i trebuise prea mult timp ca să-și facă ordine în sentimentele contradictorii de care fusese cuprinsă citind scrisoarea lui Mary către Corneille. Îi fusese de ajuns s-o mai citească o dată, după cină. Rândurile acelea îi stârniseră furia și frustrarea. Nu putea suporta iubirea profundă a lui Mary pentru Niklaus.

Emma nu putea admite ideea că Mary se îndrăgostise de un bărbat până într-atât încât să se afunde în viața de familie. Că sacrificase lumea aceea pe care Emma i-o pusese la picioare pentru o existență mediocră. Și că acum, Mary n-o mai considera decât o bogătașă tocmai bună de jefuit.

— Niciodată, tunase ea, niciodată n-o să-ți iert ceasurile pe care le-am petrecut jelindu-te! Niciodată nu voi îngădui să trăiești o viață fericită și îmbelșugată. Am să te fac să mă urăști, Mary Read, jur că ai să mă urăști tot atât de mult pe cât te-am iubit eu!

Și chiar a doua zi, uitând cu totul de bietul William Cormac, pe capul căruia se abăteau dintr-odată toate necazurile posibile, se îmbarcase împreună cu George pe o corabie cu destinația Flandra.

Emma de Mortefontaine, însoțită de zece oameni, ajunse la Breda după lăsarea nopții, în timp ce la vreo douăzeci de leghe distanță, Mary și Junior adormeau în patul confortabil din hanul unde poposiseră, fericiți că-și îndepliniseră misiunea și că seara următoare avea să-i găsească acasă.

În timp ce la adăpostul întunericului oamenii ei împresurau în tăcere hanul, trăsura Emmei intră în curte și se opri în fața grajdului.

Avertizat de lătratul lui Toby, Niklaus ieși, înarmat cu un felinar, și se apropie să ajute silueta înveșmântată în negru, cu chipul ascuns de o voaletă, să coboare din trăsura.

— Bine ați venit la hanul *La trei potcoave*, zise el, prietenos.

Din spatele voaletei, Emma de Mortefontaine scrută cu o curiozitate plină de ură chipul bărbătesc și seducător al lui Niklaus Olgersen, scaldat în lumina felinarului. În scrisoare, Mary pomenise doar o dată de el, dar dragostea ei o făcuse să-l evoce atât de viu, încât Emma l-ar fi recunoscut dintr-o mie.

— Urmați-vă, vă rog.

Emma se conformă.

George avusese grijă să se intereseze la Breda cât de frecventat era hanul, verificând astfel spusele lui Mary. Așa că Emma își putea duce intențiile la îndeplinire fără să fie deranjată de cineva. În timp ce mergea având în față umerii masivi ai hangiului, ghicea mișcările oamenilor ei care-și ocupau locurile stabilite de George.

Emma abia aștepta clipa în care avea să-și ridice voaleta și să vadă reacția lui Mary. Îi va da de ales, iar dacă Mary refuza s-o urmeze, împreună cu ochiul de jad, Emma va fi necruțătoare.

Niklaus o introduse pe Emma de Mortefontaine în clădire fără să bănuiască nimic, zicându-și doar că femeia aceea era foarte tăcută și, cu siguranță, avea mari necazuri din moment ce se purta astfel. Din respect față de musafiră, nu rupse tăcerea, deși i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu ea. Îi era îngrozitor de dor de Mary, plecată de trei zile, și ar fi apreciat o conversație amicală, care să-i mai abată gândul de la ea.

— Așezați-vă unde doriți, arătă el sala aproape goală cu un gest larg al brațului. Nu avem pentru moment prea mulți clienți, așa că va trebui să vă mulțumiți cu meniul nostru obișnuit. Avem supă cu slănină și cu mazăre pasată, două potârniche în saramură cu garnitură de mere cu miere și la desert, o tartă cu revent.

— O să fie suficient, declară Emma, alegând o masă de la care putea vedea întreg interiorul sălii.

Locul i se părea curat și cochet. Mesele erau împodobite cu buchete înmiresmate de flori de câmp.

O fetiță ieși râzând din bucătărie și veni să se lipească de picioarele tatălui ei, ca o pisicuță. Niklaus stătea de vorbă cu un obișnuit al localului, așezat lângă bucătărie, deja beat. Niklaus era sătul de cugetările bețivului, dar acesta era veteran și, ca atare, merita respect. Era singurul dintre locuitorii din Breda care le rămăsese client fidel. Dar abuzul de alcool era o patimă nimicitoare. Soldatul neînfricat de pe vremuri devenise acum o zdreanță umană care se clătina pe picioare de dimineața până seara, hrănindu-se din generozitatea celorlalți. Rămânea adesea zile întregi la han. Niklaus încerca să-l învioreze punându-l să facă treburi mărunte, chipurile pentru a se achita de datoria pe care încetase demult să-i mai ceară s-o plătească. Mary făcea la fel. Nu erau chiar atât de nevoiași!

Dându-și seama că veteranul nu constituia un pericol, Emma își concentra atenția asupra fetiței.

— Nu vreau la culcare, imploră ea, privindu-și seducător tatăl. Vreau s-o azut pe Milia s-o servească pe doamna asta.

Niklaus o ridică în brațe.

— Ca să le răstorni pe toate? Ești prea mica, îngerăș.

— O să am griză. Te rog, insistă ea, împreunându-și mâinile și fluturându-și genele.

Emma o găsi absolut irezistibilă. Se vedea limpede că Niklaus era subjugat de farmecul acestui mic despot feminin. Totuși, mai încercă s-o convingă.

— Doamna nu vrea s-o deranjezi.

Emma interveni și-l contrazise.

— Lăsați-o, ador copiii.

Niklaus încercă să-i prindă privirea ascunsă de voaletă, apoi o lăsă jos pe micuța, care se zbătea în brațele lui cu un zâmbet triumfător pe buze.

— Dacă vă sâcâie, spuneți-i să plece. Ann Mary e uneori foarte insistentă.

Emma dădu din cap; fetița se apropie în fugă de ea și făcu o reverență.

— N-o plictisi pe doamna, scorpie mică, se auzi o voce de femeie.

Emma o privi pe tânăra care venea spre masa ei, cu un zâmbet deschis pe buze, ținând în mâini o farfurie din lut ars.

— Tata m-a lăsat! declară Ann, proptindu-și mânuțele în șolduri. Nu-i așa, tati?

Niklaus îi făcu semn cu capul Miliei, care oftă. Stăpânul ei greșea trecându-i copilei cu vederea toate capriciile. La întoarcere, Mary se va supăra, cu siguranță.

— Știi că mamei nu-i place, făcu ea, vrând s-o facă să se simtă vinovată și să se stăpânească.

— Da, dar tata e șeful, decretă Ann, însoțindu-și vorbele cu o privire înflăcărată.

— Iertați-o. Maică-sa e plecată și micuța îi simte lipsa.

— Chiar așa? îi scăpă Emmei.

Vestea aceasta îi dădea planul peste cap.

— Și când se întoarce? întrebând, acceptând prezența fetiței care, fără să aștepte vreo încurajare, se lipise de ea ca să-și sfideze dădaca.

Emma o mângâie pe cap. Părul fetiței era mai închis la culoare, dar la fel de ondulat ca al lui Mary. Din instinct, atingându-l, Emma simți aceeași plăcere.

— Nu știm, mărturisi Milia. Și de asta ne este atât de greu. Copiii au nevoie de lucruri sigure. Vă urez poftă bună. Ann Mary va sta la locul ei dacă o obligați.

Emma nici nu se gândea s-o facă. Nu putea rămâne acolo la nesfârșit, împreună cu oamenii ei, fără să atragă atenția. Trebuia să afle mai multe în legătură cu motivul absenței lui Mary. Era ușor s-o descoase pe Ann Mary. Încercă să intre în grațiile fetiței lăsând-o să se joace cu evantaiul ei. De mâncare abia dacă se atinse, cu toate că era foarte gustoasă. Ei însă îi era foame doar de răzbunare.

Ann se cățără pe laviță și se așeză lângă ea.

— Când a plecat mama ta, de mult? o întrebă Emma, coborând vocea ca să nu atragă atenția lui Niklaus, care tocmai îl târa pe veteran până în dreptul scării.

Măgulită de interesul doamnei, Ann Mary se grăbi să-i răspundă.

— Da, de foarte mult timp. Și l-a luat cu ea și pe Zunior.

— Junior este fratele tău mai mare, nu-i așa?

— Da, răspunse Ann, dând din cap, în timp ce-și făcea vânt cu evantaiul Emmei, mișcându-și comic încheietura mâinii.

— Și unde s-au dus? mai întrebă Emma.

Fetița ridică din umeri.

— Depaarte, tare, tare departe. Din pricina comorii, știi, îi șopti confidențial Emmei la ureche, mândră de importanța ei.

— O comoară? repetă Emma.

Ann Mary și puse degetul pe buze.

— Sst! E un secret.

— Dacă e un secret, făcu Emma, înseamnă că nu știi când o să se întoarcă mama ta?

— Nu. Tata a zis că o să vină repede. Și tata are întotdeauna dreptate.

Emma aflase acum destule ca să poată lua o hotărâre. Făcu semn cu capul unuia dintre oamenii ei.

După ce-l pusese în pat pe veteranul care abia reușise să ajungă până în odaia lui, Niklaus se pregăti să coboare din nou. Complicele Emmei se strecură afară din han și fluieră scurt, ca să le atragă atenția

lui George și celorlalți. Niklaus se opri în mijlocul scării și ciuli urechile. I se păruse că auzise un fluierat. Dar, cum zgomotul nu se repetă, goni impresia neplăcută pe care o avusese și, văzând că Toby venise lângă clientă și lângă Ann, și începuse să mârâie, îi porunci:

— Cuminte, Toby!

Apoi se apropie de ele, cu un zâmbet plăcut pe buze. Înainte ca el să se dezmeticească, Emma cuprinse cu un braț umerii fetei, imobilizând-o, și scoase fulgerător un pistol pe care i-l lipi de tâmplă.

Ann scoase un țipăt mai mult de surprindere decât de frică, în timp ce Niklaus încremenise la doi pași de ele, uluit atât de rapiditatea gestului, cât și de lipsa aparentă de motiv a acesteia.

În clipa aceea năvăliră în sală George și oamenii lui. Milia, care venea să aducă potârnicurile, scăpă înspăimântată vasul din mână la vederea mutrelor feroase ale acestora și a armelor lor pregătite.

— E de-ajuns un singur gest îndrăzneț, Niklaus Olgersen, unul singur, și s-a terminat cu ea, zise cu voce calmă Emma.

Fără să realizeze în ce pericol se afla, mai mult nedumerită de agitația asta, Ann începu să se zbată ca să scape din strânsoarea ce o deranja. Livid, Niklaus îngheță de spaimă.

— Nu te mișca, Ann! îi porunci fetei.

Timbrul vocii lui o făcu să rămână împietrită, înțelegând deodată că se întâmpla ceva grav.

— Cine ești? întrebă Niklaus, furios că se lăsase luat prin surprindere.

Drept răspuns, Emma le făcu un semn oamenilor ei. Trei dintre ei o târâră pe Milia pe scări în sus, făgăduindu-i tot soiul de plăceri, în timp ce alți patru scoaseră la iveală o frânghie și se îndreptară spre Niklaus. Emma de Mortefontaine își descoperise obrazul, pe care el desluși atâta cruzime și hotărâre încât nu opuse rezistență, deși tare ar fi vrut să se lupte. Dar își dădea seama că Emma n-ar fi șovăit nicio clipă să-și ducă la îndeplinire amenințarea.

Niklaus se lăsă legat de un stâlp, cu inima și sufletul sfâșiate, sperând că era vorba despre niște indivizi care aveau nevoie de un adăpost pentru câteva ore sau câteva zile, după care vor pleca și-i vor lăsa în pace.

— Gata, doamnă, declară George.

Niklaus constată că așa era, simțind cât de strânsă era funia ce-i lega mâinile. Era înnodată zdravăn. Emma îndepărtă țeava pistolului de fetiță, care începu imediat să dea în ea cu pumnii ei mici, strigând:

— Reao! Reao!

Emma se aplecă spre ea, o apucă de umeri și, pironind-o cu o privire înspăimântătoare, îi șopti:

— Dacă vrei să-ți mai vezi mama, pacoste mică ce ești, fă bine și nu te mai mișca!

Ann fu atât de impresionată de cuvintele ei, încât se făcu mică și încetă să se vaite, să mârâie, aproape că încetă și să respire.

Cu atât mai mult cu cât Niklaus îi porunci din nou:

— Fă ce-ți spune, Ann! Stai cuminte.

Ann îl privi ținută și dădu din cap, cu inima bubuindu-i în piept, speriată de tăcerea ce se lăsase dintr-odată, tulburată doar de țipetele Miliei și de gâfâitul soldaților de la etaj.

Niklaus se gândi la veteranul care zăcea în patul lui. Nu se putea aștepta la vreun ajutor din partea lui. Era beat mort. N-avea de ales: trebuia să aștepte și să facă ceea ce dorea femeia aceea, pe cât de frumoasă, pe atât de crudă.

Emma se apropie de el mai-mai să-l atingă și-și trecu un deget peste trăsăturile lui încremenite.

— Mary se pricepe la bărbați, nimic de zis, făcu ea.

Lui Niklaus i se păru că tot universul său se prăbușește. Repetă, uluit:

— Cine naiba ești?

Ea făcu un pas înapoi și scoase din sân scrisoarea pe care i-o trimisese Mary lui Corneille. I-o

flutură pe sub nas.

— De parcă n-ai ști, Niklaus, scumpule, tu, care erai gata s-o ajuți pe Mary să mă jefuiască.

Niklaus păli, strângând din dinți. Ce prost fusese!

— Emma...

Și rânji, neputincios. N-ar fi trebuit pentru nimic în lume să se lase legat. Înțelegând că nu mai avea ce pierde, încercă să mai câștige timp.

— Care dintre ei e Tobias, ca să cunosc și eu familia soției mele? întrebă el, încercând să-și recapete calmul.

— Tobias? Te referi la iubitul meu soț? A, înțeleg, Mary n-avea de unde să știe, era prea preocupată să se îndrăgostească de chipul tău frumos. Afla, Niklaus, că Tobias a murit. Eu l-am omorât și știi de ce? Doar fiindcă a făcut greșeala să se interpună între mine și Mary.

— Mary nu se mai întoarce aici, își încercă Niklaus norocul, înțelegând acum ce soartă îl aștepta.

Voia să-i salveze pe Mary, pe Junior, poate și pe Ann. „*Ce prost am fost*“, își reproșă. Niciodată până atunci nu se predase fără luptă. De ce șovăise? Mary n-ar fi făcut așa ceva. Ar fi murit cu arma în mână, la nevoie, dar nu s-ar fi resemnat. El nu îndrăznise să acționeze, temându-se pentru Ann. Emma de Mortefontaine se descurcase excelent.

— Soția mea m-a părăsit, afirmă el.

Emma îl pălmui, străfulgerându-l cu privirea. Dar el nici nu se clinti.

— Drept cine mă iei, Olgersen? Mary, să te părăsească? Să-și abandoneze copilul? Haidade, izbucni ea. E atât de leșinată după tine și după ea, că mi se face greață. Cu toate astea, nu s-a mulțumit cu tine, așa cum nu s-a mulțumit nici cu mine, din moment ce-l ruga pe fostul ei iubit să vină cu voi, adăugă ea, fluturându-i din nou scrisoarea pe sub nas.

Niklaus era enervat. Mary nu-i spusese nimic despre această scrisoare. Înțelesese însă imediat motivul. N-ar fi fost de acord ca ea să o scrie. Emma jubilă văzând că reușise să-l rănească. El se folosi de acest argument ca să încerce s-o convingă:

— Din cauza lui ne-am certat. Ann e prea mică pentru a lua parte la planul nebunesc al lui Mary, iar ea m-a amenințat că se duce la Corneille împreună cu Junior. N-am crezut-o. N-o să se mai întoarcă, repetă el. E prea orgolioasă ca s-o facă.

Convingerile Emmei fură zguduite pentru o clipă. O cunoștea destul de bine pe Mary ca să-și dea seama că putea fi adevărat.

— Nu-ți doresc răul, continuă Niklaus, văzând-o descumpănită. O vrei pe Mary? Ți-o las. Ai văzut că n-aș risca viața fiicei mele ca s-o regăsesc. Lasă-ne în pace, Emma!

Aceasta îl privi o clipă în tăcere, bucurându-se de ura ei cum n-o mai făcuse nicicând. Se apropie de el, cu un surâs crud pe buze.

— Te înșeli, Niklaus. Se va întoarce. Se va întoarce, fiindcă știu să citesc printre rânduri. Știu că Mary te iubește mai presus de orice. Și asta n-o să i-o pot ierta niciodată. Niciodată!

Ridică arma și ținti între ochii flamandului, care mai apucă să audă doar țipătul lui Ann Mary, apoi se prăbuși.

Mary se ridică dintr-un salt în așternut, scăldată în sudoare, cu inima bătând nebunește. Nu reușea să-și amintească amănuntele coșmarului ce-o trezise, cu toate că groaza persista și acum. Se simțea de parcă cineva ar fi smuls o parte din ea.

Lângă ea, Junior sforăia, ținând în brațe jucăria din lemn pe care cumpărătorul găsit pentru han i-o oferise ca să i-o dea surorii lui. Era un cal sculptat cu îndemănare dintr-o bucată de lemn de stejar.

Când Mary îi spusese omului care era prețul, Junior adăugase, arătând cu degetele spre obiect:

— Și asta!

— Bate palma! acceptase acesta, râzând.

De când îl primise de la cumpărător, Junior nu se mai despărțise de cal.

Mary se ridică, având grijă să nu-l trezească, și se duse să bea puțină apă. Pe consola de lângă ușa odăii era un urcior cu apă și, alături, o cană din cositor, pe care Mary o goli de două ori, sperând să gonească fiorii ce o străbăteau.

Se apropie de fereastra deschisă și dădu perdeaua la o parte. Mai era puțin până la ivirea zorilor, iar în zare, dinspre răsărit, începea să se arate o geană de lumină aurie ce se lupta cu întunericul.

Vremea era blândă, iar cerul – senin.

Se auzi un țipăt de bufniță. Curând, aveau să-i răspundă cocoșii.

Mary se gândi la Niklaus și la Ann. Dorul de ei îi sfâșie măruntaiele și asta o făcu să zâmbească. „*Ce proastă ești!*” își spuse. *Lipsa lor îți joacă feste, de asta nu ești în apele tale. Pe mâine!*“

Și, regăsindu-și deodată liniștea, se culcă la loc, dar nu mai putu să adoarmă, cu gândul la organizarea plecării lor, ce devenise acum o certitudine.

Când intră în curtea hanului, o cuprinse brusc aceeași stare de neliniște. Până atunci, cântase împreună cu Junior, care-și ținea jucăria în brațe; vocea i se stinse. Din casă se auzea urletul lui Toby.

Nu era ceva neobișnuit și n-ar fi trebuit să-i stârnească spaima.

Coborî de pe cal și-i spuse lui Junior să-l ducă în grajd, dându-și brusc seama ce anume o speria: tăcerea. Tăcerea ce înconjura urletele lui Toby.

— Rămâi ascuns acolo, îi porunci ea lui Junior, regăsindu-și din instinct reflexele de soldat în alertă.

— De ce? întreba copilul, nerăbdător să-și revadă surioara, mirându-se că n-o vede ieșindu-le în întâmpinare.

— Fă ce-ți spun! insistă Mary, aruncându-i o privire amenințătoare.

Molipsit de neliniștea ei, Junior își scoase pumnalul din teacă, strânse din dinți și dădu din cap. Mary privi în jur: totul părea să fie în ordine, găinile erau în îngrăditura lor, caii – în grajd, însă peste toate acestea plutea un calm ce nu-i plăcu deloc.

Ușa hanului era întredeschisă. Intră. Simți încă din vestibul mirosul fad al sângelui; bățiile inimii i se accelerară. Știa deja. Totuși, avu senzația că tot sângele îi îngheață în vene.

Se repezi către imaginea insuportabilă, de neconceput, ce-i sfâșie sufletul. Către trupul acela atât de drag, legat de stâlp, cu capul căzut pe piept. Spada din mâna lui Mary căzu cu zgomot pe podea.

— Niklaus! chemă ea, de parcă pumnalul înfipt în inima lui și de care era prinsă o foaie de hârtie n-ar fi fost destul ca să-i confirme adevărul.

Îi înălță capul și scoase un urlat. Un urlat adresat celei ce-i rânjea prin rana de glonț dintre ochii goi ai soțului ei.

— Mamă! strigă Junior, care, plin de curaj, îi nesocotise porunca, intrând după ea în han.

O găsi în genunchi la picioarele lui Niklaus, strângând în mână scrisoarea pe care o smulsese de pe pieptul lui. Aceasta era scrisă pe dosul mesajului trimis de ea lui Corneille, fapt ce o făcuse să-și dea seama de întreaga întindere a dezastrului.

Junior veni în fugă spre părinții lui, pierzându-și curajul și arma din mână, și se prăbuși, plângând, lângă ei. Apoi, amintindu-și deodată ce anume îl făcuse să-și părăsească locul, ridică fruntea.

— Ann! Ann! Unde ești? începu să strige, gata să plece în căutarea ei.

Mary îl opri, strângându-l cu putere în brațe.

— N-are rost, Junior, au luat-o cu ei, zise, simțind cum mânia ce o cuprindea ia locul durerii.

Peste mirosul sângelui închegat se suprapusese cel al răzbunării, o răzbunare ce va fi necruțătoare.

— Cine, mamă? întreabă Junior, cuprins de panică. Cine? Mary nu-i răspunse, strângând și mai tare în pumn biletul acela blestemat.

„Îmi dai ochiul de jad, îți dau fata – scrisese Emma chiar cu sângele lui Niklaus. Pe 31 decembrie, la Paris, la hotelul Salamandrei. Strada l’Hirondelle. Sânge pentru sânge, Mary. Acum știi și tu cât de tare doare!”

Da, Mary știa.

Războiul ei începuse în clipa aceea.

Camelot, stofa ieftină din lână și păr de capră (n.tr.)

Corneille, cioara (fr.) (n.tr.)

Garața sau roibă, planta cățărătoare din familia rubiaceelor, din a cărei rădăcină se extrage alizarina, substanța colorantă roșie, (n.tr.)

Marinar care face serviciul de veghe pe gabie (platformă fixată în vârful unui catarg, folosită ca post de observație și loc de unde se manevrează parâmele) (n.tr.)

Vas cu doua catarge (n.tr.)

Scrisoare deschisa, purtând sigiliul regal, acordata pe timp de război căpitanului unei nave armate pentru plecarea în cursă (n.tr.)

La **Gourmande**, **Lacoma**, **Pofțicioasa** (n.tr.)

Al doilea catarg din fața și velatura lui (n.tr.)

Loc de observație aflat în vârful catargului (n.tr.)

Avocat având și atribuții legate de îndeplinirea procedurilor legale (n.tr.)

Vechiul nume al insulei Haiii (n.tr.)

Slup (**sloop**), nava de cabotaj cu un singur catarg (n.tr.)

Table of Contents

[1](#)
[2](#)
[3](#)
[4](#)
[5](#)
[6](#)
[7](#)
[8](#)
[9](#)
[10](#)
[11](#)
[12](#)
[13](#)
[14](#)
[15](#)
[16](#)
[17](#)
[18](#)
[19](#)
[20](#)
[21](#)
[22](#)
[23](#)
[24](#)
[25](#)
[26](#)
[27](#)
[28](#)
[29](#)
[30](#)
[31](#)
[32](#)
[33](#)
[34](#)
[35](#)
[36](#)
[37](#)
[38](#)
[39](#)